

tình vêu còn mãi

Huyền
Hương
Mặc

Mục lục

Chương 1: Xuống Giọng Cầu Xin

Chương 2: Nợ Tình

Chương 3: Mèo Còn Nặng Tình Hơn Người

Chương 4: Sớm Muộn Gì Em Cũng Là Của Anh

Chương 5: Thương Nhau Củ Ấu Cũng Tròn

Chương 6: Thay Lòng Đổi Dạ

Chương 7: Sai Thời Điểm, Sai Người

Chương 8: Món Nợ Khó Đòi

Chương 9: Có Cách Quyến Rũ Anh Ấy

Chương 10: Em Muốn Làm Vợ Anh

Chương 11: Dã Tâm Đàn Ông

Chương 12: Để Cô Ta Chết Vui Vẻ

Chương 13: Ai Là Kẻ Thứ Ba

Chương 14: Người Phụ Nữ Bất Ngờ Xuất Hiện

Chương 15: Không Sợ Chia Lìa

Chương 16: Tự Chuốc Lấy Hỏa

Chương 17: Cuộc Chiến Của Phụ Nữ

Chương 18: Tôi Xin Dùng Những Năm Tháng Còn Lại Để Chứng Minh.

Chương 19: Lời Hứa Mười Hai Năm

Chương 20: Tình Yêu Còn Mãi

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuống Giọng Cầu Xin

Thành phố Tịnh về đêm mãi mãi không thể yên bình.

Tình hình giao thông ở đây lúc nào cũng khiến người ta đau đầu, ùn tắc giờ cao điểm dường như càng nghiêm trọng hơn từ khi trời bắt đầu trở lạnh. Quãng đường thông thường chỉ khoảng nửa giờ đồng hồ mà nay Quý Đồng phải đi mất hẳn một tiếng rưỡi. Khi cô đến nhà hàng Hannashan, ngoài cửa đã có rất nhiều người đứng đợi rồi.

Hôm nay, Quý Đồng hẹn chị dâu Lục Giản Nhu đi ăn cơm, vì kẹt xe mà đã trễ mất bốn mươi phút.

Cô len vào bên trong, chợt nhận ra nơi này ồn ào hơn mình tưởng. Lần trước cùng hai đồng nghiệp “trốn việc” tới đây ăn thịt quay, vì không phải giờ cơm nên quán rất vắng. Bây giờ cô mới thấy hối hận, bầu không khí này thật sự không thích hợp để tâm sự. Nhưng địa điểm là do Lục Giản Nhu chọn, cô nàng sau khi kết hôn luôn ru rú trong nhà, chẳng mấy khi xuất hiện ở những nơi đông người. Đây là lần đầu tiên Lục Giản Nhu đưa ra đề nghị.

Từ xa, Quý Đồng nhìn thấy chị dâu đang ngồi nghịch di động. Mấy ngày nay nhiệt độ liên tục giảm, Lục Giản Nhu mặc chiếc áo khoác lông chồn màu xanh tím than mềm mại, những lọn tóc uốn xoắn vừa đúng độ khê chạm trên vai. Cô nàng ngồi ngoài tầm sáng của ánh đèn, nhìn thế nào cũng cảm thấy tâm trạng có phần ủ rũ.

Quý Đồng mỉm cười, đi ngang qua một cửa kính, chắc chắn rằng bản thân ăn vận rất đơn giản, không có chỗ nào đáng phải xem xét, mới trấn

tĩnh lại rồi tiến về phía Lục Giản Nhu. Cô giải thích lý do đến muộn, Lục Giản Nhu không mấy để ý, vui vẻ bảo cô ngồi xuống. Bà chị dâu này trạc tuổi Quý Đồng, tính tình xưa nay rất tốt, dù bây giờ sắc mặt có hơi khó coi một chút, nhưng chung quy vẫn không trách việc cô đến muộn.

Quán đông, chất lượng phục vụ đương nhiên sẽ giảm đi ít nhiều, hai người phải ngồi đợi khá lâu. Thực ra, Quý Đồng và Lục Giản Nhu rất ít khi gặp nhau. Dù là chị em dâu chồng, hai người vẫn không thân thiết cho lắm, vì thế màn dạo đầu của họ cũng chẳng được rôm rả.

“Anh trai em bảo lâu rồi em không liên lạc với anh ấy. Dạo này thế nào?”, Lục Giản Nhu chỉ thuận miệng hỏi một câu, nhưng vừa ngược nhìn Quý Đồng, lại bị thu hút bởi món trang sức trước ngực cô, “Trâm cài áo đẹp thế, ngọc lưu ly kiểu này cũng hiếm lắm.”

Quý Đồng cúi xuống nhìn, chiếc trâm này là do cô tiện tay chọn bừa mà thôi. Thời buổi bây giờ quả thực rất ít người dùng ngọc lưu ly truyền thống làm trâm cài áo.

“Chị thích thì em tặng chị”.

Chỉ là khách sáo qua lại giữa phụ nữ với nhau mà thôi, Lục Giản Nhu đương nhiên không nhận, có điều bầu không khí lúc này cũng trở nên thoải mái hơn.

Bàn bên cạnh là một đôi vợ chồng trẻ cùng đưa con chừng bốn, năm tuổi. Thằng bé rất hiếu động, nghịch ngợm một lúc bèn làm đổ cốc nước, khiến mấy giọt nước bắn lên áo Lục Giản Nhu. Bố mẹ thằng bé vội vàng bắt con xin lỗi, Lục Giản Nhu lắc đầu bảo không sao, còn cúi đầu trêu chọc thằng bé mấy câu, sau đó vắt áo khoác sang một bên.

Quý Đồng biết Lục Giản Nhu không bao giờ khiến ai phải khó xử, vì thế mới âm thầm hẹn cô ta ra ngoài. Có điều, hôm nay tâm trạng Lục Giản Nhu rõ ràng không được tốt cho lắm.

“Ở nhà có chuyện gì ạ?”, thấy chị dâu cứ nhìn chăm chăm vào di động, Quý Đồng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Lúc này, có người bưng bếp than đến, Lục Giản Nhu tỏ ra ngạc nhiên. Quý Đồng bèn bảo nhân viên mang hết thịt về phòng bếp nướng chín rồi dọn lên. Hẳn là trước khi tới, Lục Giản Nhu chưa tìm hiểu về nhà hàng này, cũng không biết rằng bất cứ ai khi bước ra khỏi đây toàn thân đều ám mùi dầu mỡ.

Quý Đồng ngẫm nghĩ một lát, đang định lên tiếng phá vỡ cục diện im lặng thì Lục Giản Nhu đã đẩy chiếc điện thoại di động về phía cô, trên màn hình hiển thị một dòng địa chỉ.

Quý Đồng còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay cô bỗng bị Lục Giản Nhu túm lấy: “Trên đường tới đây chị đã trông thấy rồi, nơi này có phải nằm ở phía đông không?”.

Từ vành đai hai đi về hướng đông không xa chính là khu sù quán, so với nội thành thì đó là nơi rất yên tĩnh. Quả nhiên hôm nay Lục Giản Nhu gọi cô ra ngoài không phải chỉ để ăn thịt nướng. Nhìn bốn chữ “Biệt thự Đông Hồ”, Quý Đồng đã đoán ra được phần nào. Nhiều năm trước, nơi này thuộc khu sù quán, nhà cửa san sát với những lâm viên được xây dựng theo lối kiến trúc truyền thống, vừa khang trang vừa không quá cầu kỳ, nhưng ai ai cũng hiểu, đó không phải chỗ dành cho người bình thường.

Giữa những tiếng cười nói ồn ào trong nhà hàng, Quý Đồng thấp giọng hỏi: “Ai gửi đến cho chị?”.

Bốn phía dày đặc những khói, Lục Giản Nhu không chịu được khê nhúu mà, giọng nói dường như cũng trở nên run rẩy: “Mấy tháng nay anh trai em đều không về nhà, chị không hề biết anh ấy thuê phòng ở khu vực vành đai hai, càng không biết anh ấy... nuôi gái”.

Trái tim dường như có vật nhọn đâm vào, Quý Đồng hết sức kinh ngạc, ngồi xuống cạnh Lục Giản Nhu, hận không thể san sẻ cùng chị dâu nỗi đau hiện tại.

“Hình như là Bành Tinh, người mẫu nghiệp dư chưa có tên tuổi, chị cũng chưa nghe đến tên cô ta bao giờ, vừa rồi mới lên mạng tìm. Ngoại hình không đến nỗi nào, rất trẻ, vẫn đang học đại học.”

Việc này thật ra rất đơn giản, đàn ông mà, có mấy ai chịu ngồi yên? Huống hồ người như Hạ Khải Thành ở bên ngoài nhiều sẽ không tránh được “gặp dịp thì chơi”. Lục Giản Nhu xuất thân từ một gia đình danh giá, những chuyện thế này vốn chẳng lạ lẫm gì, xưa nay cô nàng cũng chưa từng chấp nhận với Hạ Khải Thành. Chỉ có điều màn kịch lần này có lẽ đã quá dài rồi, Hạ Khải Thành ham diễn đến mức mãi vẫn chưa chịu về nhà. Bây giờ Lục Giản Nhu mới ý thức được, có một số việc mình càng nhún nhường thì đối phương càng lấn tới. Cô có thể khoan dung, nhưng không thể chấp nhận được việc đùa mà thành thật.

Bữa ăn diễn ra chóng vánh, Lục Giản Nhu chỉ húp vài thìa cháo bí ngô, ngoài ra không chút hứng thú với đĩa thịt nướng trên bàn. Cô nàng buồn bã nghịch điện thoại, sự việc kia cứ quẩn quanh vấn vít trong lòng.

Không tiện lên tiếng, mãi đến khi kết thúc bữa ăn, Quý Đồng vẫn chưa có cơ hội nói lời thỉnh cầu với chị dâu.

Người phụ nữ dù có dịu dàng đến đâu vẫn không giấu nổi sự kích động khi biết chồng mình ngoại tình. Gần như không cho Quý Đồng thời gian để do dự, Lục Giản Nhu đã kéo cô rời khỏi nhà hàng, tìm đến địa chỉ kia. Sự đồng cảm giữa những người phụ nữ quả thực là một thứ kỳ diệu. Quý Đồng chẳng hề do dự mà ngay lập tức đứng về phía chị dâu.

Biệt thự Đông Hồ chỉ cách nhà hàng khoảng mười phút đi bộ, bên ngoài có một cổng chào không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ. Lục Giản Nhu tiến

đến nói dăm ba câu liền được bảo vệ cho vào.

Ánh đèn thừa thớt, càng vào sâu bên trong, đường đi càng tối tăm. Thực ra hai cô gái chưa đi được bao xa thì có người điện báo rằng Hạ phu nhân tới.

Quý Đồng cảm thấy tối nay mình xuất hiện ở đây không thích hợp cho lắm. Chuyện giữa vợ chồng anh trai dù thế nào cũng chưa tới lượt cô nhúng tay, ngộ nhỡ lát nữa thật sự gặp tình huống gì, cô cũng khó tránh được lúng túng. Vì thế, khi trông thấy người ra đón, Quý Đồng bèn nói với Lục Giản Nhu muốn đứng ở đây chờ, nhưng Lục Giản Nhu không chịu, khăng khăng kéo cô lên xe. Cô vốn có hàng trăm cái cơ để thoát thân, thế nhưng lúc này người nhờ cô giúp lại là Lục Giản Nhu.

Cuối cùng thì chẳng ai dám đắc tội với Hạ phu nhân cả, đích thân Hạ phu nhân đã tìm tới đây, tài xế chỉ có thể lái xe đưa hai người đến đúng địa điểm. Nơi này tuy gọi là “Biệt thự Đông Hồ” nhưng thực ra vẫn có những tòa chung cư lớn, gần tới ven hồ mới là khu biệt thự cao cấp.

Quý Đồng theo Lục Giản Nhu xuống xe, đập vào mắt là một căn nhà đứng trơ trọi, ngoại trừ tầng hai vẫn sáng đèn thì không có dấu hiệu nào cho thấy nơi này có người ở. Kiến trúc mang phong cách Tô Châu, đen trắng đan xen, không hề trang trí cầu kì hoa mỹ. Hai bên lối vào rất nhiều cây, mùa đông lá rụng hết, để lộ những mảng tường trắng u buồn.

Trước giờ chưa từng tới nơi này nên Quý Đồng không tránh khỏi có phần phản cảm. Hơn mười tuổi, cô mới bước chân vào nhà họ Hạ, trước đó cuộc sống của cô cũng bình thường như bao người khác. Những chuyện được chứng kiến khi còn nhỏ thường khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Cô vĩnh viễn không thể nào quên lần đầu tiên trông thấy cây cổ thụ hơn trăm tuổi trong sân nhà họ Hạ, bộ rễ đồ sộ với những cành cây lắc lư trong đêm. Cảnh vật của khuôn viên cũng gần giống nơi này, tĩnh mịch đến mức mặt nước không một gợn nhẹ, khiến người ta cảm thấy ngọt ngào, khó thở.

Ngày ấy, cô vẫn luôn tò mò, vì sao trong sân lớn như thế mà không có lấy một ngọn đèn. Về sau, cô dần dần hiểu ra, những nơi càng yên tĩnh lại càng sợ bại lộ dưới ánh sáng, có quá nhiều thứ ẩn giấu sự cổ quái, vốn dĩ không cần thiết phải sáng tỏ.

Giống như ngày hôm nay, Lục Giản Nhu đến đây làm lớn chuyện liệu có được tác dụng gì?

Quý Đồng giữ chị dâu lại: “Hay là chị gọi điện cho anh em trước đi!”.

Đã vắng người tới rồi, Lục Giản Nhu đương nhiên không nghe lời khuyên. Cô nàng ấn chuông cửa. Không thấy động tĩnh gì, nhưng Lục Giản Nhu vẫn rất kiên trì, tiếp tục ấn. Quý Đồng đứng bên cạnh cũng cảm thấy váng đầu. Lát sau, trong nhà truyền ra tiếng bước chân chạy xuống cầu thang, kèm theo thanh âm va chạm của tiền xu, tiếp đó, cửa bị mở ra.

Quý Đồng đã chuẩn bị tâm lý xem kịch hay, nào ngờ, vô số khả năng cô tưởng tượng ra đều sai hết. Cô càng không nghĩ tới người mở cửa lại là Cố Kim Đông.

Mặc dù đang là mùa đông nhưng trong nhà tương đối ấm áp. Trên người Cố Kim Đông chỉ mặc chiếc áo khoác dài cùng quần soóc mỏng dính. Anh ta cầm một nắm tiền xu, bộ dạng tươi tắn, rõ ràng vừa từ giường của ai đó xuống.

Quý Đồng lần thứ hai cảm thấy căm hận cái nơi yên tĩnh đến mức khiến người ta hãi hùng này. Quả nhiên là không có chuyện gì tốt đẹp.

Ba người đều im lặng, Lục Giản Nhu quan sát Cố Kim Đông từ trên xuống dưới, bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng. Lúc đó, Cố Kim Đông kinh ngạc đến mức làm rơi hết tiền xu xuống đất, há hốc miệng thốt lên câu thoại ngàn đời nay không đổi: “Quý Đồng, sao... sao em lại ở đây?”.

Anh ta vừa dứt lời, người phụ nữ trên gác đã lớn giọng nói vọng xuống, trách móc anh ta gọi đồ ăn không ngon, còn đòi ra ngoài ăn.

Lục Giản Nhu quả không hổ danh xuất thân từ gia đình cao quý, chỉ trong vòng ba giây đã bình tĩnh, nhanh chóng lùi sang một bên, khiến cho đường nhìn của Quý Đồng nhắm thẳng vào gã đàn ông kia. Cứ nhìn anh ta như thế cả nửa phút, gió lạnh quất vào người, cô cũng chẳng buồn cử động.

Cố Kim Đông đứng sững như trời trồng. Anh ta vừa mở cửa thì nửa thân trên đã đóng băng, lúc này mới nhấc hai cánh tay run rẩy lên muốn kéo Quý Đồng vào nhưng lại bị cô gạt đi.

“Đi chụp ảnh mà cũng phải lột hết quần áo thế sao?”.

Cố Kim Đông là nhiếp ảnh tự do, gần đây anh ta luôn miệng kêu bận vì có hai hợp đồng chụp ảnh bên ngoài. Bản thân Quý Đồng cũng có việc riêng nên đã hai ba ngày họ không liên lạc rồi. Thật không ngờ tối nay hai người lại gặp nhau, hơn nữa còn ở cái nơi mà anh ta “thác loạn” cùng người mẫu của mình.

Đi theo chị dâu điều tra bồ nhí của anh trai, cuối cùng cô lại bắt quả tang bạn trai mình nhập nhằng với người phụ nữ khác. Thật đúng là một trò khôi hài! Quý Đồng không nói không rằng, quay lưng đi thẳng. Cố Kim Đông và Lục Giản Nhu gọi, cô cũng không quay lại, lát sau có tiếng phụ nữ trong nhà loáng thoáng vọng ra, rồi tiếng đóng cửa cái “rầm”.

Quý Đồng cứ đi như vậy, mãi đến gần nửa đêm mới cảm thấy lạnh thấu người. Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, thực lòng mà nói thì nổi tức giận chẳng đáng kể, chủ yếu là cô cảm thấy mất mặt, tự dưng phải lên sân khấu diễn kịch cho người khác xem. Cô càng chạy càng nhanh, gió tấp vào mặt khiến đôi mắt cay xè. Vốn định men theo bờ hồ để tìm lối ra, nhưng giờ Quý Đồng mới phát hiện mình đã lạc đường. Cô đứng bên lề đường, dựa vào hướng xe chạy để xác định cổng lớn. Đột nhiên, nhớ ra mục đích ban

đầu của mình, cô cúi đầu thở dài, cố gắng trấn tĩnh bản thân. Hôm nay cô nào có tâm trạng nghĩ đến chuyện Cố Kim Đông chứ, nên quay về tìm Lục Giản Nhu mới đúng. Thế nhưng khi ngoảnh đầu lại, cô chỉ trông thấy màn đêm đen kịt, ngọn đèn yếu ớt xa tít cuối đường và ánh sáng le lói từ những ô cửa sổ. Thế giới này thoát cái đã cách xa cô lắm rồi. Quý Đồng cảm thấy bản thân dường như vẫn là cô gái ngốc nghếch không nơi nương tựa năm xưa, không có nơi nào để đi, ngay cả bước tiếp theo phải quay về phía nào cũng mơ hồ.

Trong lúc cô còn chưa hết hoảng loạn, một chiếc xe con màu đen ở đâu chạy đến, chậm rãi dừng bên cạnh. Tưởng Lục Giản Nhu đuổi theo mình, cô chẳng nghĩ ngợi nhiều đã lập tức quay đầu lại, đúng lúc một người trên xe bước xuống.

Quý Đồng sững sốt nhìn chằm chằm người đàn ông kia. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là: anh ấy vẫn như vậy.

Những ngày biệt ly đã rèn giũa cho cô một lý trí lạnh nhạt, một trái tim nguội lạnh và bản lĩnh che giấu cảm xúc thật của mình. Còn anh một chút cũng chẳng thay đổi, vẫn đôi mắt lạnh lùng xa cách khiến người đối diện cảm thấy khó tiếp cận ấy.

Quý Đồng lùi lại mấy bước theo phản xạ, những ngón tay run rẩy. Thoáng cái cô đã hiểu được, toàn bộ sự việc tối nay không phải là ngẫu nhiên. Cô muốn làm gì, trong lòng anh biết rất rõ.

Đã gần hai năm nay, cô không gặp Hạ Khải Thành, chính xác mà nói thì phải là chưa từng chạm mặt ở khoảng cách gần.

Hạ Khải Thành mặc chiếc áo măng tô dáng dài tối màu, nét mặt chẳng có vẻ gì là giấu cợt, bộ dạng nghiêm túc giống như thật sự chỉ muốn tới gặp Quý Đồng.

Anh còn chưa mở miệng nói gì, thì cửa xe phía sau đã hạ xuống, Lục Giản Nhu gọi Quý Đồng lên xe. Cô nàng rõ ràng vừa mới khóc, trên mặt viết rõ hai chữ áy náy, ra sức giải thích với Quý Đồng: “Chị trách lầm anh ấy rồi. Chị thật sự không biết mình nhầm địa chỉ, càng không biết mình sẽ gặp bạn trai em ở đây...”.

Vừa trông thấy Hạ Khải Thành, Quý Đồng đã hiểu ra tất cả, cô đương nhiên không trách Lục Giản Nhu. Người chị dâu này đâu có gian xảo như Hạ Khải Thành mà gài bẫy cô chứ? Sợ rằng chính bản thân cô ấy còn không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Thấy Quý Đồng im lặng, Lục Giản Nhu càng sốt ruột, nhưng Hạ Khải Thành không để cô nàng nói tiếp. Anh nhẹ nhàng vỗ vai Lục Giản Nhu, an ủi mấy câu, sau đó ra lệnh cho tài xế đưa vợ về trước.

Lục Giản Nhu vẫn chưa thực sự yên tâm, trong ấn tượng của cô, hai anh em họ trước giờ luôn bất hòa.

“Anh là anh trai, nhường nhịn Quý Đồng một chút. Hai anh em lâu lắm mới gặp, đừng cãi nhau... À đúng rồi, nhớ đưa em ấy về cẩn thận, khuya lắm rồi.”

Xe rời đi, trả lại cho không gian sự yên tĩnh vốn có. Những người đi theo Hạ Khải Thành cũng tản ra xa, chỉ còn lại anh cùng Quý Đồng.

Hạ Khải Thành ra hiệu bảo cô đi theo anh. Hai người thong thả tiến về phía trước, như thể anh đang thật sự muốn tiễn cô về.

Đáng tiếc, chỉ có Quý Đồng ngoan ngoãn nghe lời, còn Hạ Khải Thành chẳng hề muốn thương lượng, thậm chí thẳng thừng cảnh cáo cô: “Nếu em còn chút tự trọng thì đừng đến quấy rầy Giản Nhu nữa”.

Đúng là ông chồng tốt, thật biết quan tâm tới vợ!

Quý Đồng cười, không vội phản bác ngay mà đi tiếp hai bước mới lên tiếng: “Anh căng thẳng như vậy làm gì chứ? Sợ em hại chị ấy sao? Yên tâm, em không có bản lĩnh lớn đến thế đâu!”.

Một chiếc ô tô đỗ bên lề đường, nhìn vào cửa kính có thể trông thấy bóng người lơ mơ phản chiếu. Quý Đồng bấy giờ mới phát hiện bộ dạng mình nhếch nhác đến nhường nào, tóc tai rối bù, chiếc áo gió mỏng manh không ngăn được khí lạnh của đêm đông. Cô ngẩng gương mặt phờ phạc lên: “Anh cố tình cho người đưa em tới gặp Cố Kim Đông phải không?”.

Ném xong những lời tàn nhẫn, Hạ Khải Thành rất cuộc cũng chịu nói chuyện tử tế. Có lẽ cảm thấy sự việc hôm nay rất thú vị, anh nhếch môi cười: “Mấy tháng vừa rồi anh đều bận công việc trong nội thành, ở đây không tiện đi lại cho lắm, Giản Nhu đã suy nghĩ quá nhiều rồi! Căn biệt thự đó không phải của anh, kẻ bao gái cũng không phải anh. Những điều này không quan trọng, quan trọng là... Cố Kim Đông là khách quen của Bàn Tinh”.

Khi nhận được tin, Hạ Khải Thành thẳng thừng ra lệnh cho tài xế đưa hai cô đến nhà Bàn Tinh. Anh biết rõ vì sao Quý Đồng muốn theo Lục Giản Nhu tới đây, cô vốn không quen biết nhiều, mỗi khi có việc cần tìm người giúp đỡ, cô chỉ có thể về nhà họ Hạ hoặc tìm Lục Giản Nhu mà thôi.

Trong lòng dâng đầy những nỗi xót xa, nhưng khi nghe những lời châm chọc của Hạ Khải Thành, Quý Đồng âm ức đến mấy cũng không muốn khóc. Đối đầu với người đàn ông này, cô nhất định không được nhún nhường, chỉ cần sai một bước, hậu quả sẽ khôn lường. Trước kia cô đã phải chịu bao khổ sở vì điều đó, vậy nên cô không thể dễ dàng chịu thua.

Lặng lặng bước theo sau Hạ Khải Thành, ánh mắt cô dán vào tấm lưng rộng lớn kia. Đã rất lâu rồi cô không gặp anh, hơn nữa cách thức hai người gặp nhau lại hoàn toàn không như những gì cô tưởng tượng. Cô đã có cuộc

sống riêng của mình, có công việc ổn định, có bạn trai yêu thương, thế nhưng anh vừa xuất hiện, tất cả đều vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Cô không chịu đến cầu xin Hạ Khải Thành, chuyện xảy ra đột ngột, cô chỉ có thể nhờ tới sự giúp đỡ của Lục Giản Nhu, nhưng cuối cùng lại tạo cơ hội cho Hạ Khải Thành nhục mạ mình.

Dường như cô không bao giờ có thể hiên ngang đứng đối diện với anh.

Hạ Khải Thành vẫn không chịu mở miệng. Lúc này hai người đã đi ra đến cổng lớn.

Quý Đồng bước vội theo, ép mình phải lên tiếng. Dù sao gần ấy năm trời cô cũng đã lòi thể diện ra để đánh cược, hôm nay có mất mặt thêm chút nữa cũng chẳng sao, vì thế cô cất giọng gọi: “Anh!”.

Hạ Khải Thành đã thuộc nằm lòng chiêu này của cô. Anh dừng chân, quay đầu lại nói: “Đừng hòng”.

Quý Đồng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Đã lâu như vậy rồi, để em về thăm ông được không?”

Hạ Khải Thành trừng mắt nhìn cô, giọng điệu cũng trở nên nặng nề: “Đừng lấy ông nội ra làm cái cớ! Anh thừa biết em muốn về nhà làm gì. Anh nói cho em biết, không được!”.

Quý Đồng không giả vờ tươi cười được nữa.

“Một khi em vẫn mang họ Hạ, một khi ông nội vẫn còn thì chưa tới lượt anh quyết định!”.

Hạ Khải Thành nhú mày, nửa cười nửa không nhìn cô. Đàn ông ngoài ba mươi vốn đã thừa hiểu cách che giấu cảm xúc, anh cũng không rảnh rỗi để vòng vo với cô thêm nữa, lời nói thẳng thừng một cách khác thường:

“Được, Hạ Quý Đồng, hai năm trước chính em khóc lóc đòi dọn ra ngoài. Hiện giờ gặp khó khăn lại đòi về nhà, còn khúm núm cầu xin anh, em vứt thể diện đi đâu rồi hả?”.

Sắc mặt cô đã trắng bệch như bị bóp cổ nhưng anh vẫn tiếp tục nói: “Chính em đã quyết định ra ngoài lâu lống cùng với tên Cố Kim Đông kia, bây giờ hậu quả thế nào tự gánh chịu”.

Lời vừa dứt, hai người cũng ra đến cổng chào. Con phố trước mặt nhộn nhịp người qua lại, cách đó không xa chính là đầu mối giao thông của vành đai hai, hễ đêm xuống, đường xá lại trở nên lung linh với hàng ngàn đốm sáng rực rỡ.

Mỗi người trong thành phố này đều có cuộc sống của riêng mình, vốn dĩ không thiếu những người như cô.

Gió lạnh thổi tới không ngớt, Quý Đồng cảm thấy hoa mắt. Cô mắc chứng đau nửa đầu, mỗi khi quá mệt hoặc căng thẳng, cô chỉ có thể cúi đầu xuống, thậm chí nhìn hòn đá dưới chân cũng mơ hồ không rõ, cực kỳ khó chịu.

Thấy anh cứ thế quay lưng bỏ đi, cô vội đuổi theo tóm lấy tay anh. Nhưng Hạ Khải Thành gạt tay cô xuống, lạnh lùng nói một câu: “Tự bắt xe mà về”.

Quý Đồng không lên tiếng, chỉ lặng lặng nhìn vào đôi mắt anh. Ánh mắt tĩnh lặng ấy thấp thoáng một chút bức mình. Trên thế giới này, bao nhiêu vui buồn hợp tan đều có thể được chữa lành bởi thời gian. Chuyện giữa cô và anh, bao nhiêu thì không đủ để nói cả cuộc đời, bao ít lại chẳng ít đến mức dễ dàng xóa bỏ. Thế nhưng đến hôm nay, tất cả đều đã nguội lạnh.

“Cho em về nhà!”.

Hạ Khải Thành không thèm để ý tới cô, thấy cô vẫn đứng bất động bên đường, anh bồi thêm một câu: “Chia tay Cố Kim Đông đi! gã ta ở ngoài không chỉ có một Bành Tinh đâu!”. Nói rồi, anh bước đi.

Quý Đồng cuống quýt chạy lên chặn trước mặt anh, không kiên dè gì kéo anh vào một góc.

Hạ Khải Thành không có hứng thú động chân động tay với cô, từ đầu tới cuối chỉ phóng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô khóc lóc om sòm. Vệ sĩ đang định tiến lại thì anh ra hiệu không cần, sau đó, anh gạt tay Quý Đồng xuống: “Tự trọng một chút! Nể mặt bố em, anh cho em ba phút! Vừa phải thôi”.

Đứng từ góc độ này, anh mới nhìn rõ chiếc trâm cài áo trên ngực cô. Anh giơ tay lên tựa hồ muốn cầm vào để nhìn kỹ hơn. Quý Đồng định thần lại, vội vàng giật chiếc trâm xuống, đánh vào người anh.

Hạ Khải Thành không tránh, chiếc trâm xẹt qua da mặt anh để lại vết xước rõ rệt. Anh nhíu mày nhìn cô.

Chuyện đã tới nước này, Quý Đồng thừa hiểu lòng tự trọng chẳng có giá trị gì, không ai có thể cứu được cô. Cô cảm thấy nực cười, nhìn trân trân vào anh mà nói: “Em chỉ hẹn vợ anh ra ngoài một lát mà anh đã sợ tới mức này rồi sao? Rõ ràng không phải anh sợ chị ấy giúp em, mà lo em sẽ nói lung tung với chị ấy”.

Quả nhiên không bận tâm đến thể diện, Quý Đồng nói năng trôi chảy hơn hẳn. Những lời mắc nghẹn trong cổ họng cả tối rồi cuộc lúc này đã được thốt ra, có chết cô cũng cảm thấy mãn nguyện: “Hạ Khải Thành, lúc đỡ tôi lên giường sao anh không bảo tôi phải tự trọng?”.

Cơn thịnh nộ nổi lên, Hạ Khải Thành đột ngột kéo cô lại, tóm lấy gáy cô, ép cô phải ngửa mặt, sau đó gằn giọng nói từng tiếng: “Tối nay ai cần cầu xin ai?”.

Hốc mắt Quý Đồng đã long lanh nước. Nhìn vết xước trên mặt Hạ Khải Thành, cô thật muốn đâm mạnh thêm chút nữa để xé rách cái vẻ mặt giả vờ đạo mạo kia.

Cô cực đoan nghĩ như thế, rồi bất ngờ bật khóc.

Lát sau, cô gạt tay anh xuống, cố gắng nuốt hết tức giận vào trong, thấp giọng nói: “Em cầu xin anh!”.

Hạ Khải Thành không mấy hài lòng với kết quả này. Quý Đồng có thể vì mục đích của bản thân mà bất chấp thủ đoạn, điều này anh đã được lĩnh giáo từ lâu.

Chẳng mấy chốc, tài xế đã lái xe ra đón anh, đang đợi bên vệ đường. Hạ Khải Thành không muốn tiếp tục đôi co với cô nữa, bèn vòng qua người cô rồi mở cửa lên xe, quay về khu biệt thự.

Cơn đau đầu lại phát tác dữ dội nhưng Quý Đồng cắn răng chịu đựng, xoay người đuổi theo, cô chạy một đoạn thì mất dấu, thực sự không biết nhà anh ở nơi nào, đành ngồi trên bãi cỏ ven đường mà đợi. Cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Cô biết Hạ Khải Thành xưa nay không nương tay với mình, anh không phải Cố Kim Đông, sẽ không bao giờ hồi tâm chuyển ý, càng không mềm lòng đi dỗ dành người khác.

Không ngoài dự đoán, Quý Đồng cứ chờ mãi, chờ hết cả một đêm. Thành phố Tịnh lúc rạng sáng nhiệt độ giảm xuống âm độ C, rét đến nỗi muốn khóc cũng chẳng còn sức đâu mà khóc. Như vậy càng tốt, lạnh thế này cô sẽ không buồn ngủ, cũng không chảy nước mắt khiến mặt bị đóng băng.

Cứ như thế, Quý Đồng thức trắng một đêm, toàn thân tê rần, cô chỉ có một cảm giác duy nhất là đau đầu, đau đến hoa mắt chóng mặt. Cô hoàn toàn không có ý thức gì về việc trời sắp sáng, cứ ngồi đờ đẫn bên đường.

Cuối cùng, Hạ Khải Thành cũng cử người đến đón cô.

Sự chờ đợi của Quý Đồng không hề uổng phí. Cô chọn nơi ban ngày đông người qua lại, dù sao cô vẫn mang họ Hạ, để người ngoài nhìn thấy cô ngồi vật vờ kiểu này, nhà họ Hạ khó tránh được mất thể diện.

Người tới đón cô là Vi Lâm, thuộc hạ thân cận của Hạ Khải Thành. Anh ta tiến lại, kéo Quý Đồng đứng dậy, nhét Quý Đồng vào xe. Trong xe chỉ có hai người họ.

Quý Đồng đã lạnh cóng người, miệng run run không thốt lên được câu nào. Nhìn qua gương chiếu hậu, Vi Lâm biết cô có điều muốn nói, bèn mở miệng: “Anh Hạ sáng nay có việc phải đi. Anh ấy dặn dò cô trước tiên hãy quay về nhà thu xếp một chút, dù thế nào cũng không thể cứ để bộ dạng này mà đến gặp lão gia được”.

Nghe vậy, Quý Đồng thở phào như trút được gánh nặng. Cô kéo áo khoác sát lại rồi ngả người vào cửa xe, yên tâm chợp mắt một lát.

Quý Đồng trọ ở khu vực vành đai bốn. Đoạn đường này thường xuyên ùn tắc, cũng may hiện giờ vẫn còn sớm. Phía sau, một chiếc ô tô khác đang bám theo bọn họ.

Hạ Khải Thành yêu cầu giữ một khoảng cách nhất định cho đến tận khi về đến nhà Quý Đồng. Anh nhìn Vi Lâm dìu cô lên phòng, tay chân cô vẫn không ngừng run rẩy, mặc dù đã ngồi trong xe một đoạn đường khá dài.

Khi Vi Lâm trở xuống báo cáo tình hình, Hạ Khải Thành cũng không vội đi ngay. Anh vân vê thứ gì đó trong lòng bàn tay, chậm rãi mở ra xem. Chiếc trâm cài áo đính miếng ngọc lưu ly hình lá ngô đồng sáng lấp lánh. Đáng tiếc đã có một vết xước do bị rơi.

Dùng ngọc lưu ly làm trâm cài áo là kiểu cách Đông Tây pha trộn. Tổ tiên nhà họ Hạ xưa kia đã lập nghiệp dựa vào con đường chế tác ngọc lưu

ly, tay nghề truyền từ đời này sang đời khác. Mặc dù thời buổi hiện giờ chẳng còn mấy người mưu sinh bằng nghề đó, nhưng dòng họ có quy củ nghiêm ngặt, đích tôn của mỗi thế hệ đều phải học.

Hạ Khải Thành nhìn chăm chăm vào vết xước trên miếng ngọc, ánh mắt tối sầm lại. Anh trầm giọng nói với Vi Lâm: “Báo với mọi người trong nhà, tối nay Quý Đồng sẽ về”.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nợ Tình

Mặc dù hôm nay là thứ bảy, nhưng Hạ Khải Thành vẫn phải họp hành cả ngày. Quý Đồng theo dõi tin tức trên mạng, cũng biết được gần đây dự án bất động sản Nam Thành vừa mới khởi công, công việc của anh chồng chất là điều khó tránh khỏi. Tuy nhiên giờ anh đã thảnh thơi một chút, cô sẽ kiên nhẫn đợi.

Cách đây hai năm, khi Quý Đồng chuyển ra ngoài ở riêng, khu vực cô thuê phòng vẫn chưa sầm uất nên tiền thuê phòng khá rẻ. Nhưng hai năm trở lại đây, vùng này phát triển tương đối nhanh, hơn nữa còn trở thành địa điểm cư trú của cộng đồng sinh viên Hàn Quốc đang học tập tại thành phố Tĩnh, điều kiện sinh hoạt ngày càng được cải thiện.

Căn hộ của Quý Đồng nằm trên tầng hai một tòa chung cư, vốn dĩ có một ban công nhỏ nhưng đã được chủ nhà thiết kế lại thành cửa sổ lớn. Lúc rời khỏi nhà họ Hạ, cô mang theo một con mèo tai cụp, đặt tên là Cherry. Hiện giờ Cherry đã được bốn tuổi, người tròn vo mũm mĩm, sở thích là cắn dây giày.

*(Bay window) cửa sổ nhỏ ra khỏi nhà.

Cả đêm ngồi ngoài trời giá rét, Quý Đồng về đến nhà liền đi tắm nước nóng, nhưng cơn đau đầu vẫn bám riết chưa chịu đi. Chứng bệnh này xuất hiện từ khi gia đình cô gặp chuyện. Năm đó, mới mười hai tuổi, đang trong giai đoạn phát triển tâm sinh lý quan trọng, lại thêm bản tính khá nhạy cảm, nên cô mới mắc chứng đau nửa đầu và kéo dài tới tận bây giờ.

Tắm táp xong, cô ôm Cherry nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng vì trong lòng chất đầy tâm sự, càng yên tĩnh cô lại càng khó ngủ. Hạ Khải Thành vẫn chưa liên lạc lại, cô chỉ có thể tiếp tục đợi.

Năm mãi cũng chán, Quý Đồng trở dậy khoác thêm áo rồi ra ngồi ở cửa sổ lồi. Mãi đến khi trời tối sầm, cô mới cảm thấy đói. Lúc này đã là tám giờ, nhưng chẳng có tâm trạng nấu nướng, cô bèn đứng dậy định lấy gói bánh quy ăn tạm. Vừa xoay người, cô liền trông thấy một tệp ảnh ném bừa trên sofa. Mấy hôm trước, Cố Kim Đông đến nhà cô ăn cơm rồi bỏ quên ở đây, thế nhưng trong lúc cô không ở nhà, Cherry đã tranh thủ gặm mất.

Thời buổi kỹ thuật số bây giờ, rất ít người rửa ảnh, chỉ có Cố Kim Đông là hứng thú với việc này. Thực ra anh ta không phải nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, chụp ảnh là sở thích từ khi anh ta đang học đại học, về sau tự lập nghiệp bằng nghề này.

Anh ta nhận chụp ảnh cho những tạp chí nhỏ trên mạng, thu nhập không ổn định, nhưng đổi lại sẽ quen biết được nhiều người. Chẳng hạn như bây giờ, trên tay Quý Đồng là mấy chục tấm ảnh màu sắc tươi tắn, không phải ảnh của khách hàng, mà chỉ là Cố Kim Đông tùy ý rửa ra. Bối cảnh khác nhau, người mẫu khác nhau, chính xác mà nói thì phải là: Những cô gái khác nhau.

Một ngày trôi qua, Quý Đồng đã có thể bình thản đối diện với chuyện của Cố Kim Đông. Cô không cần thiết phải tự làm khổ bản thân vì điều này. Công việc của Cố Kim Đông có đặc thù riêng, ngày ngày tiếp xúc với những người mẫu trẻ trung xinh đẹp, lần này để cô bắt gặp như vậy, chắc chắn những chuyện cô không biết còn nhiều hơn thế. Đã đến bước này, tốt nhất là chia tay trong hòa bình.

Quý Đồng tìm một túi giấy đựng số ảnh kia lại, bất ngờ phát hiện trong đó có một tấm hình của mình. Trong ảnh, cô ngồi bó ghế bên bệ cửa sổ lồi, chăm chú nhìn màn hình laptop. Thực ra, điện thoại của Quý Đồng không

đến nỗi nào, chỉ có điều đuôi mắt hơi nhếch lên mang chút lạnh lẽo, không được lòng các bậc “bô lão” cho lắm. Nhưng có một điều không thể phủ nhận, ấy là Cố Kim Đông lựa chọn góc chụp rất đẹp. Thời điểm là lúc xế chiều, ánh hoàng hôn ấm áp làm nền phía sau, gương mặt nghiêng nghiêng của cô bị che phủ một phần bởi mái tóc mềm mại, càng tôn thêm vẻ dịu dàng.

Quý Đồng đột nhiên cảm thấy chán nản. Cô lấy hết những bức hình của mình trong tập ảnh kia ra rồi ném vào thùng rác, lòng dễ chịu hơn hẳn. Tối qua đến chỗ hẹn với Lục Giản Nhu, Quý Đồng đã chuyển di động về trạng thái im lặng, sau đó không để ý tới, kết quả bị Cố Kim Đông gọi liên tục đến mức sập nguồn. Cô sạc pin, khởi động điện thoại rồi ngồi thất thần ở trên sofa, do dự không biết có nên gọi lại cho Cố Kim Đông hay không. Suy cho cùng, trốn tránh chẳng giải quyết được gì, đằng nào cũng phải nói rõ ràng mọi chuyện với nhau.

Quý đồng còn chưa kịp quyết định thì điện thoại đã đổ chuông.

“Xuống đi!” Giọng điệu của Hạ Khải Thành đã trở lại bình thường, tuy rằng vẫn có phần uể oải.

Cúp máy, Quý Đồng vội vàng chải đầu gọn gàng, thần sắc lúc này đã khá hơn nhiều. Cô với lấy chiếc áo khoác đẹp nhất rồi nhanh chóng chạy xuống nhà.

Nhà họ Hạ nằm ở khu trung tâm thành phố, đây là nơi có tốc độ phát triển và hiện đại hóa nhanh nhất nên những tập tục truyền thống không còn nhiều. Mấy năm nay, những con ngõ nhỏ và tứ hợp viện giảm đi đáng kể, chỉ còn di tích vương phủ hoặc những tòa nhà cổ của những dòng họ lớn không thể động vào thì mới được lưu giữ. Dấu vết phồn hoa một thời kia bây giờ đã thuộc về chủ mới

(*)Ngõ nhỏ: Từ gốc là 胡同 (hutong): Tên gọi những con ngõ điển hình thường thấy ở khu phố cổ Bắc Kinh – Trung Quốc, cùng với tứ hợp viện trở thành một nét đặc trưng trong kiến trúc cổ của thành phố này.

Tứ hợp viện: Kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Khu nhà nằm trên một diện tích lớn hình vuông, chính giữa là khoảng sân rộng, bốn cạnh là bốn dãy nhà quay mặt vào sân, tạo nên một tổ hợp khép kín và hoành tráng, không gian yên tĩnh được bao bọc bởi bốn bức tường vững chắc, là nơi ở của gia đình giàu có hoặc quan lại.

Hạ Khải Thành và Quý Đồng ngồi ở hàng ghế sau, Vi Lâm ngồi vào ghế lái phụ. Bầu không khí trong xe có phần ngột ngạt. Từ lúc Quý Đồng lên xe, Hạ Khải Thành hoàn toàn phớt lờ cô, sự chú ý của anh tập trung hết vào tập tài liệu trên tay. Khi xe vào khu trung tâm thành phố, Hạ Khải Thành như chợt nhớ ra điều gì, bèn ngẩng đầu lên nói: “Về nhà đừng làm trò gì hồ đồ, ông đang bệnh đấy”.

Quý Đồng thấy lòng quặn thắt. Năm nay, ông nội đã tám mươi tư tuổi, khi cô dọn ra ở riêng, sức khỏe ông vốn đã rất kém.

“Bệnh tim tái phát phải không? Sao anh không nói sớm với em?”

Trong mắt Hạ Khải Thành thoáng hiện vẻ châm chọc, nhưng rất nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Anh không muốn tranh luận với cô, chỉ thờ dãi nói: “Năm ngoái phát hiện ra ông bị nhồi máu não, người già vẫn thường hay mắc bệnh này. Sau đó đến khoảng giữa năm, ông bị ngã, không quá nghiêm trọng nhưng vẫn đưa ông đi khám, kết quả lại phát hiện trong não ông có một khối u. Ông hiện giờ nhiều tuổi rồi... không thể tiến hành phẫu thuật”.

Lúc này Quý Đồng mới hiểu lý do Hạ Khải Thành chịu nhường bộ để mình về. Nếu không phải vì ông nội bệnh nặng, cho dù cô có quấy lầy anh

làm phiền cả một tuần, chắc chắc anh cũng không đồng ý. Càng nghĩ càng cảm thấy căm hận, Quý Đồng lặng lẽ quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Vốn không phải là người nói nhiều, nhưng lúc này Vi Lâm đột nhiên mở miệng: “Lão gia bây giờ không được minh mẫn cho lắm, cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần”.

Quý Đồng không nhẫn nhịn được nữa, ngoảnh lại chất vấn Hạ Khải Thành: “Bệnh tình ông đã nặng đến mức độ này rồi sao anh vẫn còn giấu em, anh có lương tâm không hả?”.

Hạ Khải Thành liếc Vi Lâm một cái, anh ta lập tức quay lên, không dám ho he thêm câu nào nữa. Sau đó, Hạ Khải Thành lại tiếp tục công việc dang dở của mình, đến nghi sắp xếp xong tập tài liệu trong tay, anh mới lên tiếng: “Nếu anh nhớ không nhầm, năm đó lúc chuyển ra ngoài, em có nói với anh rằng, từ nay về sau không có bất cứ liên quan nào tới người trong nhà nữa”.

Quý Đồng mất kiểm chế, vung tay lên định tát Hạ Khải Thành nhưng anh đã kịp thời tóm lấy tay cô. Anh không hề tỏ ra tức giận, như đã đoán trước được cô sẽ có phản ứng này. Tuy nhiên, cái nhìn nảy lửa của anh vẫn khiến cô tự ý thức được phải thu tay về, ngồi ngay ngắn lại vị trí ban đầu. Bấy giờ, anh mới nói tiếp: “Nhà họ Hạ dù sao cũng đã nuôi nấng em trưởng thành, bây giờ ông nội bị bệnh như vậy, em có muốn giả bộ thì cũng phải giả bộ cho đàng hoàng một chút, đừng có ăn nói lung tung, thiếu suy nghĩ”.

Quý Đồng giận dữ cười khẩy một tiếng: “Muốn em nói lời ngon ngọt thì cũng được thôi. Nhưng em có điều kiện”.

Xe đã chạy vào con đường quanh co nằm giữa trung tâm thành phố, hai bên là hàng thông cao vút, ánh đèn pha tấp. Hạ Khải Thành trầm ngâm giữa những bóng cây loang lổ âm đạm u buồn, nhìn không rõ thần sắc. Rất lâu,

anh mới gật đầu nói: “anh biết lần này em trở về là vì gặp chuyện khó khăn. Có gì đợi lát tới nhà rồi nói sau”.

Cô giúp anh giữ thể diện trường tôn trong nhà, anh sẽ thay cô giải quyết khúc mắc. Đôi bên cùng có lợi, đây quả thực là một cuộc giao dịch đáng đồng tiền bát gạo.

Những người tăng ca về muộn ngoài kia chỉ hy vọng có được một mái nhà trong thành phố này. Còn cô, rõ ràng phía trước là đường về nhà, ấy vậy mà cô lại cảm thấy không nơi để trở về.

Quý Đồng đã đạt được mục đích nhưng trong lòng chẳng vui vẻ gì. Cô ngẩng nhìn con phố mà mình đã đi qua suốt những năm tháng học sinh, rất lâu rồi cô mới quay lại nơi đây. Dãy hàng quán nhỏ bên rìa đường sắt đã được thế chân bởi những cửa hiệu sang trọng, có lẽ sắp đáo hạn thuê nên rục rịch rủ nhau đại hạ giá.

“Con đường này sắp bị giải tỏa à?”, cô quay sang hỏi Hạ Khải Thành.

Anh nhìn theo hướng cô chỉ, giọng điệu hòa hoãn: “Tiếc à?”.

Lời buột miệng nói ra nhưng lại giống như viên đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, gợi lên vô số hồi ức.

Không ai lên tiếng nữa, trong xe yên tĩnh trở lại.

Mùa đông năm ấy, Quý Đồng mười sáu tuổi, trường cấp ba cô học nằm cách nhà nửa giờ xe buýt. Gia đình không có thói quen nuông chiều trẻ con nên cô không được tài xế đưa đón đi học. Ngày đó, đường sá chưa mở rộng như bây giờ, mỗi sáng, Quý Đồng phải chen chúc trên những tuyến xe buýt chật như nêm cối. Xe đạp có vẻ là sự lựa chọn hợp lý, tiếc rằng Quý Đồng lớn như vậy nhưng vẫn không biết đi.

Tình cờ, một buổi chiều nọ, Hạ Khải Thành rảnh rỗi bèn đưa cô ra ngoài tập xe. Trong nhà có người già cần yên tĩnh, con ngõ ngoài cổng lại quá hẹp, vì thế anh dẫn cô tới một dãy phố vắng vẻ khác rồi đợi người giúp việc mang xe đạp đến.

Quý Đồng cho rằng Hạ Khải Thành sẽ đích thân dạy mình nên ngoan ngoãn nghe lời. Nào ngờ, anh chỉ lệnh cho Vi Lâm đỡ cô ngồi lên xe, sau đó lạnh lùng quay lưng đi, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái. Vi Lâm cũng nhanh chóng buông tay rồi chạy theo Hạ Khải Thành. Quý Đồng không giữ được thăng bằng, lao đảo một lát thì ngã về bên phải. Cô hoảng sợ hét toáng lên, lại luống cuống không biết phải đứng dậy thế nào, vô thức gọi tên anh.

Hạ Khải Thành quay đầu hờ hững nói: “Tự học đi! Ngã hai lần là biết thôi”.

Tính anh là như vậy, đa phần người lớn trong nhà họ Hạ cũng đều thế cả, không nhiệt tình, thiếu niềm nở, khó gần. Dù là người một nhà nhưng chuyện gì cũng phải phân biệt rõ ràng rành mạch.

Hôm ấy anh thật sự không ra xem cô tập xe nữa, thậm chí không sắp xếp người ở bên cạnh giúp cô.

Lần đầu tiên lên xe, Quý Đồng ngã xước cả cánh tay. Cô ôm ghi-đông ngồi trên phố, trở thành trò cười cho người khác xem, mặc dù thâm tâm đã phần nộ đến mức khóc không thành tiếng, nhưng cô vẫn quyết tâm trèo lên xe hết lần này đến lần khác, cố gắng giữ thăng bằng, sợ hãi đến đâu cũng nhất định phải lao về phía trước.

Cuối cùng, đôi tay tê cóng vì lạnh đã không thể nghe theo lệnh của cô nữa. Xe tông thẳng vào thân cây, cô hoảng loạn đến quên cả bóp phanh, bị hất văng khỏi xe, ngã xuống đúng vũng nước, thế là toàn thân dính đầy bùn đất.

Cô ngồi dưới gốc cây khóc nức nở, nước mắt ướt đầm, để nỗi gió lạnh táp vào khiến cô cảm thấy đau buốt. Mấy người tốt bụng đi ngang qua ghé vào muốn đỡ cô dậy nhưng cô từ chối. Cô đánh cược với chính mình, không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai.

Quý Đồng thật sự không hiểu vì sao Hạ Khải Thành lại nhẫn tâm với mình đến thế. Chính anh đã nói sẽ dạy cô tập xe, rồi lại bỏ mặc cô ở đây, sống chết không màng.

Cô loạng choạng đứng dậy tiếp tục luyện tập. Có chí thì nên! Cô không ngừng cố vũ bản thân như vậy

Cuối cùng, khi trời nhá nhem tối, cô cũng đã biết cách giữ thăng bằng và lái được một đoạn đường ngắn.

Quý Đồng vẫn luôn nhớ kỹ ngày hôm ấy, cũng là một đêm đông đen đặc như thế này, cô lau khô nước mắt, ngạo nghễ đạp xe trở về nhà. Ngoài cổng, chỉ có Vi Lâm đứng đợi cô, giúp cô đẩy xe vào trong.

Lúc đó, cô chẳng nói chẳng rằng, âm thầm thề là chẳng bao giờ để ý tới Hạ Khải Thành nữa. Dù sao anh cũng rất bận rộn, nếu không phải cô chủ động đến tìm, có lẽ hai người sẽ chẳng có cơ hội gặp nhau. Dọc đường về, cô liên tục chửi mắng mình ngu ngốc, về sau tuyệt đối không được tin lời anh nói.

Thế nhưng, vừa bước vào sân, cô liền trông thấy Hạ Khải Thành đang đứng cạnh bể cá. Trời lạnh thế này, chắc chắn không phải anh rảnh rỗi mà chạy ra đây chơi với cá.

Quý Đồng bỗng thấy vành mắt nóng lên, nhưng vẫn gắng gượng không chịu mở miệng.

Hạ Khải Thành tiến về phía cô, nhẹ nhàng lau đi vết bẩn trên cằm cô, không nói một lời thừa thãi.

Vi Lâm thấy chân cô bị thương, vội kêu người tới đưa cô đi kiểm tra. Theo cùng còn có dì Tống, giúp việc lâu năm trong nhà. Quý Đồng nhỏ giọng quay sang trách móc Hạ Khải Thành: “Trời lạnh thế này, dù không bị ngã thì người cũng đóng băng ngoài đó. Anh thật nhẫn tâm!”.

Lúc ấy, Hạ Khải Thành đã mỉm cười đáp lại cô một câu: “Lớn thế này rồi, không ngã đau không nhớ lâu được!”, nói rồi anh buông tay cô ra, trên mặt không có lấy một biểu hiện thừa thãi, làm như chỉ thuận miệng nói bừa, “Chính là vì không nở, nên anh mới không ở đó nhìn”.

Đêm hôm đó, Quý Đồng mất ngủ, trong đầu văng vẳng một câu “không nở” của anh...

Đã tám năm trôi qua, ai cũng trưởng thành cả rồi. Bây giờ nghĩ lại, Quý Đồng cả thấy vô cùng biết ơn phương pháp dạy dỗ của nhà họ Hạ, đau khổ nhưng cực kì hữu hiệu. Cô chỉ cần mấy giờ đồng hồ tập xe, từ đó về sau đã có thể không cần bất kì ai đưa đón.

Quý Đồng tựa đầu vào cửa sổ suy nghĩ mông lung, chẳng mấy chốc, xe đã chạy đến đầu ngõ Hoàng Thành. Con ngõ này quá hẹp, xe không thể vào, vì thế mọi người phải đi bộ thêm một quãng nữa mới về tới nhà.

Hạ Khải Thành dẫn cô đi rất nhanh, mọi thứ ở nhà vẫn vậy, tứ hợp viện trang nhã với những căn nhà cổ kính nằm liền kề. Từ cửa kính đi vào đã có thể trông thấy cây hoa hòe khổng lồ. Dường như đã trở thành nét đặc trưng của thành phố, phàm là những đại viện hoành tráng thì luôn có một cây cổ thụ trăm tuổi, tán rộng kín vòm trời, che chở cho con cháu trong nhà. Bây giờ, nhiều gia đình thậm chí không còn sân trong nữa, nhưng lối đi được tu sửa cũng vẫn vòng qua gốc cây, trên thân cây còn treo tấm biển ghi số tuổi.

Lúc dọn ra ở riêng, Quý Đồng đương nhiên không dám nói thật nguyên do với ông. Cô lấy cớ là tốt nghiệp đại học, muốn ra ngoài tìm việc để tự

lập. Ai mà biết ngày ấy cô đi sẽ biệt tích suốt hai năm, Hạ Khải Thành không cho phép cô đặt chân vào nhà nửa bước.

Quý Đồng vòng qua bức tường bình phong vào cổng thùy hoa, tiến thẳng về phía tiền sảnh. Rất lâu rồi cô mới về nhà, nhưng mọi người trông thấy cô vẫn bình thản như không, cũng chẳng nhiệt tình chào đón. Những người sống trong tứ hợp viện bất luận là chủ hay tớ, vĩnh viễn đều không có được sự gần gũi thông thường của mối quan hệ thân thích, giữa họ dường như luôn bị ngăn cách bởi cây đại thụ kia, cho dù có vô vàn liên quan vẫn chỉ có thể chôn giấu dưới lòng đất, không một ai nói ra lời.

(*Cổng thùy hoa (còn gọi là cổng núm tua): Là một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

Dì Tổng là người duy nhất ra đón Quý Đồng. Bà quan sát cô từ đầu đến chân, sau đó thở phào một hơi rồi nhẹ nhàng nói: “Lão gia ngày nào cũng nhắc đến cô, còn nói với chúng tôi: Có một cô cháu gái mà không chịu ở nhà. Nhưng cô trưởng thành rồi, cũng nên tự lập như vậy mới có tương lai”.

Quý Đồng không thể đợi thêm được nữa, muốn vào thăm ông, nhưng mới đi được hai bước đã bị dì Tổng ngăn lại: “Lão gia đi nghỉ rất sớm, vừa mới chợp mắt. Sáng mai để tôi đưa cô đến chào lão gia”.

Quý Đồng sốt ruột quá thành ra buột miệng: “Vậy để cháu vào trông ông được không? Dù sao cũng cần có người bên cạnh ông”.

Nụ cười trên mặt dì Tổng lập tức vụt tắt, vội giữ lấy tay Quý Đồng: “Cô đừng nóng vội, hiện giờ đã có phu nhân chăm sóc lão gia”.

Bấy giờ Quý Đồng mới đứng lại. Đúng rồi, sao cô lại quên được chứ? Cô rời khỏi ngôi nhà này hai năm, hiện tại ở đây đã có nữ chủ nhân đường

đường chính chính, cô cũng có một người chị dâu. Luận về danh phận, Lục Giản Nhu là dâu trưởng, đương nhiên có tư cách chăm sóc bề trên hơn cô.

Hạ Khải Thành nãy giờ đứng nói chuyện với bác sĩ về bệnh tình của lão gia, lúc này mới tiến về phía Quý Đồng và dì Tống.

“Để cháu đưa Quý Đồng đến Vinh lâu, dù sao em ấy cũng đã vội vội vàng vàng nửa đêm thăm ông.”

Hạ Khải Thành đã nói vậy, dì Tống cũng không khuyên can thêm nữa.

Vinh lâu là nơi ở của lão gia, vị trí tọa bắc hướng nam, phong thủy tốt nhất trong tứ hợp viện. Tuy nhiên, “Vinh lâu” chỉ là một cách gọi chứ không phải nhà lâu thật sự. Không gian bên ngoài yên tĩnh, đèn tường tỏa ánh sáng dịu dịu. Hạ Khải Thành và Quý Đồng vừa bước lên hiên thì cửa phòng chọt mở, Lục Giản Nhu đi ra, đặt ngón tay trước miệng làm động tác “suyt”.

(*) Tọa bắc hướng nam: Dựa lưng hướng bắc, ngoảnh nhìn hướng nam. Đây là một trong những nguyên tắc lý luận phong thủy truyền thống, đặc biệt là chọn hướng xây nhà, bày trí...

“Ông ngủ rồi ạ?”, Quý Đồng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Biết là gia quy nghiêm ngặt, nhưng khó khăn lắm cô mới được về nhà một chuyến, người mong ngóng cô nhất chỉ có ông mà thôi.

Lục Giản Nhu chỉ vào bên trong, nhỏ giọng giải thích: “Vừa ồn ào một trận xong, ông cứ bảo đã tiêm rồi, không chịu cho tiêm nữa, chị phải khuyên mãi ông mới ngủ, mai em đến thăm ông vậy nhé”.

Nói rồi, Lục Giản Nhu xoa bóp đôi vai mỏi nhừ của mình, có vẻ đã thấm mệt. Nhà có người già đổ bệnh, ai cũng khó tránh khỏi bị đày đọa, hưởng

hồ lão gia có vấn đề về não, thần trí càng ngày càng kém, luôn cần có người ở bên túc trực.

Quý Đồng biết Lục Giản Nhu đã phải chịu nhiều vất vả. Trước khi lấy chồng, cô nàng ở nhà được cưng chiều, được cung phụng như công chúa, nhưng mới làm dâu nhà họ Hạ hai năm, lão gia lại đổ bệnh, phận con cháu đương nhiên phải dốc sức chăm sóc tận tình.

Quý Đồng không miễn cưỡng nữa, đành hỏi thăm tình hình của ông. Lục Giản Nhu nghẹn ngào nói: “Em cũng biết đấy, trước kia ông chú trọng hình ảnh như thế, bây giờ lại... Sáng vẫn còn gọi tên chị, vậy mà chiều đã không nhận ra ai rồi. Chị bảo anh trai em nghĩ cách, nhưng bác sĩ nói ông tuổi cao, làm phẫu thuật không ăn thua...”

Thấy Lục Giản Nhu nói không ra lời, Hạ Khải Thành lắc đầu ý bảo cô đừng lo lắng.

Quý Đồng nghe Lục Giản Nhu nói cũng không tránh khỏi buồn bã. Cô quay đi, đầu hơi ngẩng lên cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

Hạ Khải Thành gọi dì Tống lên trông nom lão gia rồi đưa Lục Giản Nhu quay về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn mình Quý Đồng đứng dưới tán cây trước cửa Vinh lâu. Hoa đào đã rụng hết, thân cành trơ trọi hệ như dáng vẻ cô đơn của cô lúc này.

Lục Giản Nhu không nở nhìn cô như vậy, bèn chạy lại ôm cô: “Em đừng buồn, mọi thứ còn chưa đến nỗi nào”.

“Giản Nhu!” Hạ Khải Thành không đếm xỉa đến người khác, thẳng thừng gọi vợ mau rời khỏi đây.

Quý Đồng cười với Lục Giản Nhu tỏ ý mình không sao. Cô biết, Hạ Khải Thành không muốn cô và Lục Giản Nhu tiếp xúc nhiều với nhau. Nhìn vẻ

mặt anh lúc này, cô chỉ cảm thấy nực cười. Cô ghé vào tai Lục Giản Nhu nói thầm câu gì đó, rồi mới buông tay để cô ta đi.

Hành động này của Quý Đồng quả nhiên rất hữu hiệu.

Mười hai giờ đêm, cô đã trở về gian phòng phía Tây của mình. Tắm tấp xong, mặc áo ngủ đi ra, khăn bông quấn trên đầu, còn chưa kịp tháo xuống, cô đã giật mình bởi bóng người ngồi trên sô pha mà hét toáng lên một tiếng.

Hạ Khải Thành vẫn mặc bộ trang phục chỉnh tề, nhưng bên cạnh anh bày một chiếc áo sơ mi để chuẩn bị thay. Cơ hồ anh đã để nó suốt mấy tiếng rồi mà vẫn không chạm vào.

Gian phòng này khá trống trải, năm xưa chuyển đi quá gấp nên Quý Đồng chỉ mang theo những thứ quan trọng, nhưng sau đó rõ ràng đã có người đến dọn dẹp lại. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại những vật dụng cơ bản, giấy dán tường màu lam nhạt hoàn toàn đối nghịch với bộ quần áo trên người Hạ Khải Thành

Anh không để ý tới sự kinh ngạc của cô mà đợi cô bình tĩnh lại mới lên tiếng: “Lại đây!”.

Quý Đồng chậm rãi bước tới, ngồi xuống cạnh anh. Cô cố gắng che giấu vẻ gượng gạo, chủ động giải thích: “Anh yên tâm, lúc này em chỉ nói với chị dâu là chúc ngủ ngon mà thôi”.

Nói rồi, Quý Đồng vô thức co chân lên ôm gối. Hạ Khải Thành đang định mở miệng, trông thấy vậy liền đánh khẽ vào lưng cô: “Ngôi thẳng dậy! Con gái không được ngồi còng lưng!”.

Lần này, anh thuận thế quay sang nhìn cô. Rõ ràng chỉ vài giây ngắn ngủi, nhưng sự ấm áp trong lòng bàn tay anh lại vương vấn trên người cô. Quý Đồng chột lúng túng quay mặt đi.

Hạ Khải Thành không nghĩ cô lại khó xử như vậy, lửa giận trong lòng vô cớ bùng lên. Anh kéo mạnh cô về phía mình.

Quý Đồng giãy giụa vô hiệu, trái tim cô đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng tỏ ra bình thản. Cô để mặc anh ôm mình như thế, cả hai không ai lên tiếng. Lát sau, Hạ Khải Thành mới nhỏ giọng nói: “Được rồi, về nhà thì đừng làm loạn lên nữa, cả ngày xù lông lên như con nhím, em không mệt sao?”.

Trong phòng mở điều hòa rất ấm, vậy mà cơ thể cô vẫn run rẩy giữa vòng tay anh.

Dù nổi lòng cuộn trào mãnh liệt, Quý Đồng vẫn chưa đánh mất hẳn lý trí, cô ngẩng đầu, dốc chút sức lực ít ỏi còn lại để nhắc nhở Hạ Khải Thành: “Giản Nhu ngủ rồi?”.

Câu nói của Quý Đồng như một cái công tắc, thoáng cái đóng lại ân oán bao năm qua. Giữa hai người dù đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ, kết cục cũng đã được định đoạt từ lâu.

Anh kết hôn rồi, có gia đình rồi!

Hạ Khải Thành rốt cuộc cũng chịu buông tay. Anh hơn cô tám tuổi, tính tình thâm trầm kín đáo, gặp chuyện gì mặt cũng không đổi sắc. Anh ngả lưng tựa vào sofa, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Việc của thầy Quý rất khó nói, nếu muốn biết rõ tình hình trong nhà giam, sợ rằng không chỉ có một hai người liên quan”.

Quý Đồng lao tâm khổ tứ nhiều như vậy cũng là vì chuyện của bố cô. Năm xưa, bố cô giữ chức trưởng phòng nhỏ. Ông vốn là bạn vong niên với Hạ lão gia, quan hệ hai nhà khá thân thiết. Có điều, tính tình ông cương trực thẳng thắn, vì chuyện đất đai của lão gia bị trưng thu mà đắc tội với quan lớn, lâm vào vòng lao lý.

Năm đó, Quý Đồng mới mười hai tuổi, nhưng từ nhỏ cô đã được gửi vào nhà họ Hạ chăm sóc nên trở thành con nuôi của họ. Ngay cả vườn chè của gia đình cô cũng sáp nhập vào điền sản nhà họ Hạ. Quý Đồng biết rõ vụ án của bố mình có vấn đề, ông sợ bị người ta trả thù nên mới không để con gái ở bên cạnh mình.

“Lần cuối cùng em gặp bố, bố bị cảm vì chuyển mùa, tháng trước em đến, bố lại không chịu ra gặp. Em tưởng bố chưa khỏi ốm nhưng mà mấy hôm trước em vào cũng không gặp được bố. Quán giáo nói bố từ chối gặp thân nhân”, giọng cô run lên vì kích động, “Bao nhiêu năm qua, hể em tới thăm, bố nhất định sẽ ra gặp...”. Cô không dám nghĩ tiếp.

Hạ Khải Thành nhìn lên chiếc đèn chùm, từ tốn nói: “Đến thời điểm này, thông tin anh nhận được cũng giống em, thầy Quý từ chối thăm tù”.

Quý Đồng không kìm nén được nữa, hoảng loạn thốt lên: “Không thể nào!”. Cô rùng mình tóm lấy tay anh: “Có phải đã xảy ra chuyện gì trong tù rồi không?... Hay là có người chưa yên tâm về vụ án đó?”.

Hạ Khải Thành lắc đầu ngầm ra hiệu cho cô không được nói lung tung. Quý Đồng ý thức được mình lỡ lời, lập tức trấn tĩnh trở lại.

Anh ngồi thẳng dậy nhìn cô, mái tóc còn ướt vẫn đang nhỏ từng giọt xuống áo ngủ. Không tìm được biện pháp giải quyết chuyện của bố, tâm trạng cô rối ren, sắc mặt cũng tái nhợt, bộ dạng bẽ tắc lúc này hoàn toàn trái ngược với vẻ liêu lĩnh quen cả sống chết thường ngày của cô.

Hạ Khải Thành thở dài, cầm khăn bông giúp cô lau tóc. Anh không có tính nhẫn nại nên động tác tương đối nhanh và mạnh, khiến cho tóc cô rối tung cuộn lại một chỗ. Cuối cùng, cô giằng khăn bông từ tay anh, muốn tự lau, thế nhưng vừa cử động, cả người đã ngã nhào vào người anh.

Hạ Khải Thành thuận thế nằm ngửa ra, dùng khăn quấn tay Quý Đồng lại khiến cô không thể cử động. Dưới sắc đèn mờ ảo, ánh mắt anh nhìn cô vẫn

hết như trước kia, không hề thay đổi.

Hai người đang trong tư thế vô cùng ám muội, nhưng Quý Đồng cứ tiếp tục diễn, không để anh ngồi dậy. Cô nghe thấy thanh âm run rẩy của mình phát ra từ cổ họng: “Giúp em”.

Sắc mặt Hạ Khải Thành vẫn dửng dưng như không. Bàn tay anh đặt trên lưng cô nhẹ nhàng xoa, Quý Đồng mất tự nhiên, nhưng gượng ép bản thân cúi đầu xuống, chậm rãi cọ xát vết thương do cây trâm cô để lại trên mặt anh.

“Em muốn biết bố em ở trong đó ra sao, điều kiện gì em cũng chấp nhận!”

Hạ Khải Thành đột nhiên ấn gáy cô xuống, khiến môi hai người chạm nhau. Sự phẫn nộ của anh thành linh bộc phát. Quý Đồng chưa kịp phản ứng thì đã bị ngộp thở bởi nụ hôn trừng phạt của anh. Lý trí mà cô gắng gượng duy trì suốt buổi tối thoáng cái đứt đoạn, cô vung tay lên đánh anh. Hạ Khải Thành để mặc cô làm càn, cuối cùng, cả hai người đều thở không ra hơi. Anh cắn môi cô, cô không dám tiếp tục cử động nữa, khóe mắt bắt đầu đỏ lên.

Khi bàn tay anh luồn vào lớp áo ngủ của cô, cô rất cuộc cũng không cầm được nước mắt.

Hạ Khải Thành cất giọng khàn khàn cảnh cáo: “Quý Đồng, anh đã nói với em từ lâu, phụ nữ không thể ra điều kiện với người khác. Em không làm nổi đâu”.

Quý Đồng không thể gắng gượng được nữa, bèn liều mạng lắc đầu. Hạ Khải Thành vẫn không chịu buông tay, ngược lại còn trở mình, đè cô xuống dưới, đồng thời kéo áo ngủ của cô ra. Quý Đồng vì quá hoảng loạn mà nghĩ gì nói nấy, không kịp cân nhắc, nhưng tất cả đều bị anh bơ đi. Cuối cùng cô

thốt lên hai tiếng “anh trai”. Đáng tiếc, cách xưng hô này cũng không khơi dậy được lương tri của Hạ Khải Thành.

“Gọi thế nào cũng muộn rồi! Chính em chủ động!”.

Đôi môi anh trượt từ vành tai xuống bả vai cô, áo ngủ đã bị anh vắt lên tay vịn sofa, chút suy tính và tự tôn ít ỏi bị phá vỡ, Quý Đồng cố gắng ép bản thân bất động, nhưng rốt cuộc cô đã không nhịn được mà bật khóc thành tiếng.

Dường như Hạ Khải Thành đang muốn bức cô phải khóc. Rất lâu rồi cô không rơi nước mắt trước mặt anh, mặc dù bị anh lừa dối nhiều như thế.

Cô đã phải trả giá bằng cả thời thanh xuân của mình để ở bên cạnh anh. Trong nhà họ Hạ, tình cảm của cô không có cơ hội để bước ra ánh sáng. Cô phải ngậm bồ hòn làm ngọt để né tránh sự dòm ngó của mọi người, để rồi cuối cùng, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh kết hôn với người khác. Lúc đó, cô cũng không hề khóc.

Quý Đồng che miệng ngăn lại những tiếng nấc nghẹn ngào, không giãy giụa, không phản kháng. Hạ Khải Thành dừng lại, đứng dậy bế cô vào phòng ngủ. Bị anh quăng lên giường, lòng đã nguội như tro tàn, cô nằm im với vẻ cam chịu.

Đèn ngủ đầu giường tỏa ánh sáng mờ mờ, in lên tường cái bóng lơ mơ của Hạ Khải Thành. Anh đang ngồi bên mép giường tháo cà vạt, chiếc áo cầm trong tay anh càng lộ ra vẻ quyến rũ chết người.

Gương mặt Quý Đồng đầm nước mắt. Từ khi mới mười tám tuổi, cô đã không màng thế diện, bất chấp tất cả mọi thứ. Nhưng phụ nữ chung quy vẫn luôn có một sự kiêng dè kín đáo, cô lại lên tiếng nhắc nhở anh: “Hạ Khải Thành, anh đừng quên hiện giờ anh đã kết hôn rồi!”.

Hạ Khải Thành cười khẩy một tiếng, không thèm tiếp lời mà thẳng thừng thay áo trước mặt cô. Sau đó, anh cũng chẳng nhìn cô lấy một cái, lẳng lẳng nằm xuống giường.

Quý Đồng ngồi bên cạnh, cơ thể phơi bày gần hết, trong khi đó anh lại quần áo chỉnh tề chuẩn bị ngủ. Rốt cuộc cô đã hiểu, Hạ Khải Thành chỉ muốn trông thấy bộ dạng thấp hèn này của mình. Cô mặc lại áo, lau khô nước mắt, rồi dùng giọng điệu hờ hững mà nói với anh: “Muốn ngủ thì về phòng mà ngủ, chỗ em không phải nơi cho anh nằm”.

Hạ Khải Thành quay sang nhìn cô, bình thản đáp: “Khuya rồi, lười về Đông Hồ, đến thay quần áo thôi”.

Nói rồi, anh tắt đèn ngủ, căn phòng thoáng cái bị nhấn chìm trong bóng tối. Anh đưa tay kéo cô nằm sát vào mình.

Quý Đồng không tránh, ngược lại còn chủ động vòng tay ôm lấy Hạ Khải Thành: “Thế này anh hài lòng chưa? Đúng như ý anh muốn, là em chủ động dụ dỗ anh!”, cô thì thầm từng tiếng từng tiếng bên tai anh, “Chỉ cần anh giúp em”.

Hạ Khải Thành nhẹ nhàng kéo mái tóc còn ẩm của cô lên đỉnh đầu. Trong bóng tối đen đặc, cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ nghe thấy giọng nói nặng nề vang lên hỏi: “Những lời này em từng nói với ai rồi?”.

Quý Đồng vô tội đáp: “Cần gì tìm người nào khác chứ? Em chỉ dụ dỗ một mình anh thôi. Có anh, em sẽ được thoải mái sống ở đây, có anh, bố em cũng sẽ được bảo toàn tính mạng...”. Như chợt nghĩ đến điều gì, cô nhỏ giọng hỏi anh, “Chị dâu ngay cả thay một bộ quần áo cũng không cho anh thay? Vậy thì từ giờ anh cứ đến chỗ em, em đợi anh?”.

Bất ngờ, Hạ Khải Thành vung tay tát cô.

Quý Đồng choáng váng mất vài giây, sau đó bỗng nhiên bật cười, bình thần kê lại gối, đắp chăn lên và nằm ngay ngắn.

Cô chẳng những không tức giận, mà còn dư sức để nói những lời châm chọc: “Về điểm này, Cố Kim Đông ăn đứt anh! Mặc dù anh ta không làm được trò trống gì, nhưng ở trên giường, anh ta chưa bao giờ đánh em”.

Lần này thật sự phẫn nộ, Hạ Khải Thành liền lật người đè cô xuống

Quý Đồng bấy giờ mới ý thức mình quá bốc đồng. Nếu anh giận dữ mà động tay động chân với cô thật, cô có muốn giãy giụa cũng vô dụng.

Ngập gian phòng là tiếng thở của hai người, ngoài ra, không còn nghe bất kì âm thanh nào khác.

Hạ Khải Thành cắn xuống gáy cô. Cô vùi mặt vào vai anh để trốn nhưng lại bị anh kéo ra, dần dần, cô cảm giác được cơn đau lan tỏa khắp vùng mặt. Cô đánh, cô cắn. Vô dụng. Sự phản kháng của cô chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Hạ Khải Thành kéo làn váy ngủ của cô lên, không kịp để cô chuẩn bị đã tức tốc tiến vào, khiến cô gào lên đau đớn.

Anh cúi xuống nhìn cô ngạo nghễ: “Anh đã cảnh cáo em rồi! Về nhà phải chú ý lời ăn tiếng nói, đừng có gây chuyện!”.

Quý Đồng lập tức im bật, tự cắn tay mình mà nhẫn nhịn. Chẳng mấy chốc, khóe môi cô xuất hiện một vết máu đỏ tươi.

...

Đêm ấy, thành phố Tịnh nổi gió lớn. Bụi cuốn mù mịt, trong ngoài cửa sổ đều không nhìn thấy.

Cây cổ thụ kia rõ ràng được trồng ở tiền viện, nhưng từ nhỏ Quý Đồng đã có một ảo giác, dường như ngoài cửa sổ phòng cô luôn xuất hiện bóng

cây đó. Những cành cây khô quắt, khẳng khiu trong gió lạnh, đâm vào lương tâm và cảnh tình cô, tất cả đều đã sai.

Sai người. Sai thời điểm, Sai mối quan hệ.

Điều duy nhất hiện hữu chính là: Cố thật sự có Hạ Khải Thành.

Miệng cô buông những lời hờn giận, nhưng phản ứng của cơ thể không bao giờ là giả dối. Điều này khiến Hạ Khải Thành không nỡ dẫn vật cô thêm nữa, anh ôm lấy cô, dịu dàng hôn lên bờ mi cô. Anh sợ cô còn khóc, nhưng không, chẳng có một giọt nước mắt nào cả.

Hạ Khải Thành hận nhất “tật xấu” này của Quý Đồng. Bất kể ngoài miệng cô nói bao lời đường mật cho anh nghe, trong lòng cô vẫn không thật sự chịu nhường. Lý trí bị nổi tức giận cướp đi, suốt một đêm, anh giày vò cô hết lần này tới lần khác.

Quý Đồng đã sớm thỏa hiệp, hưởng hồ, cô vốn không có tư cách để làm bộ làm tịch với anh. Toàn thân cô mềm nhũn như sắp tan chảy, cô yếu ớt bám lấy cánh tay anh mà cầu xin. Nhưng anh càng nghe càng thêm giận.

Nếu so về mức độ không từ thủ đoạn, Hạ Khải Thành đâu sánh nổi với Quý Đồng. Cô có thể tính toán trăm phương ngàn kế để sống yên ổn trong cái nhà này mười năm kia mà.

Cuối cùng, anh bóp mặt cô, ép cô nhìn thẳng vào mình.

Quý Đồng cảm thấy cơn đau đầu lại sắp hoành hành. Nhưng đúng lúc này, Hạ Khải Thành bất ngờ hôn lên trán cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa lên hai bên thái dương, giúp cô thả lỏng.

Dục vọng của con người quá xa xỉ. Món nợ tình cảm, ai dám quên?

Sự phóng túng đêm nay, cô coi là một cuộc giao dịch. Nhưng chỉ một chút dịu dàng của anh thôi cũng đủ khiến trái tim cô đau nhói như bị kim đâm.

Dường như chính Hạ Khải Thành cũng đã hết đường lui, giọng nói của anh trở nên nặng nề: “Em thật sự dám xuống tay... Quý Đồng, đó là một sinh mệnh. Em có thể hận anh, nhưng nó là cốt nhục của em, sao em lại nhẫn tâm như thế?”.

Câu nói của Hạ Khải Thành như lưỡi dao cứa vào trái tim cô. Nước mắt thoáng cái tuôn trào, đầu óc choáng váng, cô bị kích động đến phát điên, không ngừng đánh anh, cắn anh.

Gió ngoài kia mỗi lúc một mạnh. Gian phòng của Quý Đồng nằm ở góc sâu nhất phía Tây, thời gian dài ít người qua lại nên có vẻ hoang vu, gió bị hút vào lối ngoặt tạo nên những âm thanh rùng rợn nghe như tiếng ma quỷ gào khóc giữa đêm khuya vậy.

Xa xa có ai đó đang tiến vào cổng tròn.

Quý Đồng vừa trở về, nhà họ Hạ chưa kịp sắp xếp người giúp việc theo cô. Duy nhất dì Tống chăm sóc cô từ nhỏ thì đang túc trực bên lão gia, vì thế nơi cô ở hiện giờ bốn phía vắng tanh.

Một hai giờ sáng, nhiệt độ hạ xuống cực thấp. Nhưng người vừa đến lại không mặc áo khoác, mà chỉ mặc một chiếc áo len cổ rộng thùng thình,

Lục Giản Nhu đi rất chậm, mỗi bước đi đều mang theo sự chần chừ, vẫn cứ đến nơi này.

Gió lạnh quất vào người, đứng trước cửa phòng Quý Đồng rất lâu, không nghe thấy bất kì tiếng động nào, nhưng Lục Giản Nhu biết trong đó có ai.

Lục Giản Nhu bỗng rùng mình, kéo cổ áo lông lên, quay lưng bỏ đi thật nhanh.

Giống như người bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, dọc đường cô ta luôn có cảm giác toàn thân bị lộ trong gió lạnh, cô ta liên tục kéo áo lên, tựa hồ muốn che kín mặt mình.

Trong gia đình này, có lẽ Lục Giản Nhu mới là người phải luồn cúi trong bóng tối.

(*)Ám ảnh cưỡng chế: Một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mèo Còn Nặng Tình Hơn Người

Lâu lắm rồi thành phố Tịnh mới có một ngày nắng đẹp như hôm nay. Cuối cùng, Quý Đồng cũng được gặp Hạ lão gia.

Bệnh lẫn của ông chủ yếu là do khối u trong não bắt đầu chèn vào dây thần kinh, nhưng thỉnh thoảng vẫn rất minh mẫn, tạm thời không có gì đáng lo ngại, chỉ là ông gầy hơn trước, ít nói hơn trước, đi lại không tiện nên phải dùng đến xe lăn.

Quý Đồng ở bên hàn huyên cũng lão gia cả buổi sáng. Ông dậy rất sớm, lẽ ra phải ngủ bù một giấc ngắn gần trưa, nhưng vì Quý Đồng trở về nên ông nhất quyết không chịu đi nghỉ, còn bắt cô ngồi trước mặt mình để được nhìn ngắm cháu thật lâu.

Nhà họ Hạ đến đời của Hạ Khải Thành thì toàn là con một, hai người chú của anh cũng không có con gái, vì thế Hạ lão gia hết mực yêu thương Quý Đồng. Sợ cô bị đám cháu trai trong nhà bắt nạt, ông liền để cô mang họ Hạ và giao cô cho Hạ Khải Thành trông chừng.

Quý Đồng đọc báo cho lão gia nghe, ông thích yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng mới nói một hai câu. Rất nhiều chuyện ông không còn nhớ rõ nhưng cô cũng không nhắc lại nữa. Những khi ông muốn nói, cô sẽ chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lên tiếng tiếp lời cũng đủ khiến ông vui.

Xưa kia, tổ tiên nhà họ Hạ là thương nhân giàu có dưới chân Hoàng Thành. Mặc dù thời đó thương nhân không được xem là có thân phận chính tông, nhưng xét đến cùng, thời đại đế vương nào cũng cần tiền, xuất binh ra trận hay tu sửa đường xá cũng vậy, luôn cần tới sự hỗ trợ tài chính từ những

thế gia vọng tộc. Vì vậy, thương nhân nghiêm nhiên trở thành tầng lớp có ảnh hưởng lớn nhất trong xã hội.

Quy củ phép tắc của nhà họ Hạ trước giờ luôn được coi trọng. Trong khi Quý Đồng ngồi trò chuyện với lão gia, dì Tống vẫn luôn túc trực bên cạnh. Lục Giản Nhu đến Vinh lần hai lần, ban đầu Hạ lão gia không nhận ra cô, còn không cho cô lại gần, thế nhưng một lát sau ông lại gọi cô tới, bảo cô thúc giục Hạ Khải Thành về nhà ăn cơm. Đáng tiếc, buổi chiều các bác sĩ tiến hành hội chẩn bệnh tình của Hạ lão gia, vậy nên bữa cơm đoàn viên phải đợi đến tối.

Hạ Khải Thành vội vã trở về, cùng mọi người chờ ở Vinh lần, Hạ lão gia mới đi ra. Cả gia đình ngồi quanh bàn tròn, bình thường trong nhà luôn yên tĩnh, chỉ có lúc ăn cơm là tương đối thoải mái.

Hạ lão gia nhìn Quý Đồng hồi lâu rồi quay sang phía Hạ Khải Thành, ôn tồn nói: “Chuyện của thầy Quý, ông không giúp được nên luôn cảm thấy day dứt. Thầy Quý giao con gái cho ông chăm sóc, ông không thể phụ sự mong đợi của thầy ấy. Đứa trẻ này giờ đã trưởng thành, không biết một mình sống bên ngoài có tốt hay không, cháu làm anh, phải quan tâm tới em nhiều hơn biết chưa?”.

Hạ lão gia mặc bộ trang phục đời Đường khá dày dặn, ông nói chuyện với Hạ Khải Thành nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về phái Lục Giản Nhu: “Cháu xem đấy, tìm được người vợ tốt thế này ông cũng mừng thay cháu. Giản Nhu vừa ngoan ngoãn lại vừa hiền lành, chuyện gì cũng nghe cháu. Hai vợ chồng cháu nhớ để ý giúp Quý Đồng tìm một người thích hợp, chuyện chung thân đại sự của con gái, thế nào cũng cần có lời khuyên của gia đình”.

Lục Giản Nhu thoáng đỏ mặt, cúi đầu nói nhỏ: “Ông đừng lo, Quý Đồng mặt nào cũng tốt, Đâu cần phải làm mai làm mối gì nữa ạ! Đấy đều là những tập quán xưa rồi”.

Quý Đồng cũng nhanh chóng tiếp lời: “Cháu có bạn trai rồi, nay mai sẽ đưa về cho ông duyệt trước tiên!”.

“Làm việc gì? Đồng nghiệp của cháu à?” Giọng Hạ lão gia phần chần hẩn lên, nhưng Quý Đồng đương nhiên không dám nhắc tới Cố Kim Đông. Bởi vì trừ lão gia thì ba người còn lại, trong đó có cô, đều đã tận mắt chứng kiến sự đòi bại của anh ta.

Một nỗi sợ hãi mơ hồ nổi lên, Quý Đồng lo lắng Hạ Khải Thành sẽ bôi bác mình trước mặt ông. Thế nhưng trong lúc cô đang rối loạn, chính anh là người lên tiếng giải vây: “Là một đàn anh khóa trước cùng trường với em ấy. Cháu đã từng gặp một lần rồi, rất được ông ạ”.

Quý Đồng không phản bác, Cố Kim Đông đúng là đàn anh khóa trên của cô.

Hạ lão gia nghe Hạ Khải Thành nói vậy, lòng yên tâm nhiều hơn, cũng không hỏi gì thêm nữa.

Lục Giản Nhu an phận ngồi xem anh em họ diễn tuồng, không mở miệng xen vào nửa lời. Cô gấp thức ăn cho Hạ lão gia, thái độ hờ hững như đã quên sạch chuyện xảy ra tối hôm trước ở Đông Hồ vậy.

Quý Đồng cảm nhận rõ ánh mắt của Hạ Khải Thành đang dán lên người mình. Cô ở bên cạnh anh ròng rã mười năm trời, những cái hay ho khác thì không học được, nhưng riêng bản lĩnh đóng kịch thì lại giỏi hơn cả thầy, cô tươi cười nhìn về phía Hạ lão gia: “Anh trai cháu nói đã chuẩn bị của hồi môn cho cháu rồi, vì thế cháu cũng muốn nhanh nhanh đi lấy chồng để xem anh ấy để lại cái gì tốt cho cháu”.

Cả bốn người cùng bật cười. Hạ lão gia đưa tay lên khẽ nhéo má Quý Đồng. Ông luôn có cảm giác cô cháu gái này vẫn luôn bé bỏng như ngày nào, bèn cất tiếng trêu chọc: “Không được, giờ cháu có chị dâu rồi, nếu cái

gì Khải Thành cũng cho cháu tất, ngộ nhờ chị dâu cháu không vui thì sao?”.

Lời nói đùa của ông khiến cả nhà không khỏi phì cười.

Đúng lúc dì Tống bưng thêm đồ ăn lên, liền vui vẻ tiếp lời: “Đều là người một nhà cả, sao có thể loạn như vậy được”.

Quý Đồng khựng lại giây lát, miếng thịt bò ngậm trong miệng hồi lâu vẫn không nuốt trôi. Cô cúi đầu húp canh. Mọi người đều hào hứng nói chuyện trên trời dưới biển, chủ đề này nhanh chóng bị lãng quên.

Chẳng mấy khi Vinh lâu náo nhiệt và ấm cúng như hôm nay, ngay cả dì Tống cũng cảm thấy vui lây. Bà khuyên nhủ Hạ lão gia nên gặp gỡ các cháu nhiều hơn, tâm trạng tốt thì bệnh tình tự nhiên sẽ khỏi.

Ăn cơm xong, ba người cùng nhau ra về. Gió vẫn lạnh như thế, đêm vẫn đen như thế. Trước cửa Vinh lâu vẫn là cây đào quen thuộc.

Kịch đã diễn xong, nhưng chưa ai vội tháo mặt nạ xuống. Bọn họ chia tay nhau, ai về phòng nấy.

Quý Đồng nói với Lục Giản Nhu ngày mai sẽ lại tới trò chuyện cùng ông nội. Trông thấy Lục Giản Nhu đang khoác tay Hạ Khải Thành, cô chợt nghĩ đến câu nói ban nãy của dì Tống, lập tức quay người bước đi thật nhanh.

Lần này về đến phòng, Quý Đồng không quên chốt cửa. Cô nằm trên giường rất lâu mà vẫn không ngủ được. Mọi chuyện khiến cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cái nhà này vẫn cứ như xưa, chỉ cần cô trở về đây là sẽ phải hóa trang lên sân khấu, diễn vở “anh em hòa thuận, gia đình đoàn viên”.

Đột nhiên Quý Đồng nghĩ đến lời lẽ gạ gẫm Hạ Khải Thành của mình hôm qua, Quý Đồng lại trở dậy, ra mở chốt cửa. Thời buổi này nếu đã muốn làm kẻ tiện nhân thì cũng phải làm cho ra dáng một chút.

Hai ngày sau đó, Hạ Khải Thành không về nhà.

Ban ngày, Quý Đồng đều tới Vinh lâu túc trự cạnh Hạ lão gia trong lúc ông truyền nước. Lục Giản Nhu nói hiện giờ dự án Nam Thành đang trong giai đoạn quan trọng nên Hạ Khải Thành rất bận, buổi tối đều ở lại biệt thự Đông Hồ để thuận tiện cho việc mở cuộc họp đột xuất.

Hạ lão gia phần lớn thời gian chỉ trầm mặc, hai cô cũng không rõ lúc nào ông tỉnh, lúc nào lặn.

Thế nhưng, những lời vừa rồi của Lục Giản Nhu vẫn chui vào tai của Hạ lão gia. Ông đột nhiên lên tiếng: “Thế nào được? Làm gì có chuyện có nhà mà suốt ngày ra ngoài ở? Trong nhà có rảnh rỗi nó chắc?”.

Lục Giản Nhu vội vàng nói sang chuyện khác, nhưng Hạ lão gia chậm chạp không theo kịp, tư duy vẫn dừng lại ở chủ đề này. Ông nhắc cánh tay gầy guộc lên cầm lấy tay cô: “Hai đứa có con thì tốt biết mấy, như thế gia đình chúng ta sẽ bốn thế hệ cùng chung sống”.

Ông mơ mơ màng màng suy nghĩ về việc này, rồi lại nhắm tính tuổi của Hạ Khải Thành: “Thằng Thành đã ba mươi hai rồi, già đến nơi rồi mà còn chưa có con...”

“Lục Giản Nhu càng nghe càng thẹn thùng, lí nhí trong miệng: “Ông nội, anh ấy dạo này thật sự rất bận. Với lại bọn cháu đã thống nhất rồi, chuyện con cái cứ để từ từ, bây giờ dù cháu có thai thì anh ấy cũng không có thời gian chăm sóc, rồi lại an ủi Hạ lão gia, “Chúng cháu đợi ông khỏe lại để bế chắt nhé”.

Vinh lâu lại chìm vào yên tĩnh.

Quý Đồng nghe hai từ con cái, tay bắt giắc run lên. Cô lấy cớ nhận điện thoại rồi nhanh chóng đứng dậy ra ngoài.

Đã sang đầu giờ chiều, ánh mặt trời cũng nhạt dần. Quý Đồng vừa đi dọc hành lang vừa suy nghĩ vấn vợ. Khi chuyển ra ngoài sống, cô cũng men theo con đường này đến chào ông nội. Ngày đó, Hạ Khải Thành tuyên bố đính hôn với con gái nhà họ Lục, hai người quen biết nhau trong một buổi dạ tiệc từ thiện. Quý Đồng không có ấn tượng nào với vị tiểu thư nhà họ Lục này. Chỉ thỉnh thoảng nghe Hạ Khải Thành nhắc đến tên mà thôi, càng không ngờ rằng cô ta sẽ trở thành kẻ phá vỡ tình cảm sâu nặng ngần ấy năm giữa cô và Hạ Khải Thành.

Nhà họ Lục có truyền thống tham gia cách mạng, trong khi đó Hạ Khải Thành vừa làm chính trị, vừa làm kinh doanh, hai bên môn đăng hộ đối, không một ai ngạc nhiên về cuộc hôn nhân này.

Ngoại trừ Quý Đồng.

Cô không thể phủ nhận, chút tính toán của mình không là gì cả so với một bụng đầy mưu mẹo của Hạ Khải Thành. Cô theo anh từ khi mười tám tuổi, bốn năm gần bó mận nòng chỉ vì mấy câu hứa hẹn của anh, vậy mà lần nào anh cũng nuốt lời.

Lúc cô vừa phát hiện mình mang thai thì Hạ Khải Thành cũng bất ngờ tuyên bố đính hôn. Cô nghĩ mình không thể tiếp tục ở lại ngôi nhà này nữa.

Mới chỉ hai năm trôi qua thôi, cô vĩnh viễn không quên được tâm trạng ngày hôm đó.

Mọi chuyện khi ấy xảy ra chớp nhoáng, trước sau chưa đến nửa tháng, nhưng đối với Quý Đồng mà nói, đó là khoảng thời gian khủng hoảng chẳng khác nào trời rung đất chuyển, thậm chí cô còn chẳng có sức lực để mà khóc, bệnh đau đầu phát tác nghiêm trọng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vậy mà ngoài mặt cô vẫn phải tỏ ra vui mừng.

Cô đến gặp Hạ lão gia, nói rằng mình đã tốt nghiệp đại học, nơi làm việc mới nằm cách nhà quá xa nên muốn chuyển ra ngoài thuê nhà ở cho tiện đi

lại.

Cô nói những lời dối trá như thế, chẳng qua là vì lão gia, vì thể diện của cái nhà này. Bao nhiêu ấm ức, bao nhiêu tủi hờn, cô chỉ có thể nuốt ngược vào trong.

Cô không về tham dự hôn lễ của Hạ Khải Thành khiến cho Lục Giản Nhu tưởng rằng quan hệ hai anh em họ không tốt.

Lý do thật sự là gì, chỉ mình cô mới biết. Ngày anh kết hôn cũng chính là ngày đứa con trong bụng cô không còn nữa. Anh sắm vai chú rể hạnh phúc, còn cô một mình nằm trên giường bệnh.

Đó là quãng thời gian khổ sở nhất của Quý Đồng, dường như cô đã nếm trải tất cả nỗi đau mà cuộc đời một người phụ nữ phải hứng chịu. Mỗi khi giật mình tỉnh giấc vào giữa đêm khuya, cô mới phát hiện tất cả đều là ác mộng.

Điều đáng sợ nhất trên thế gian này chính là: Kẻ đẩy bạn xuống địa ngục lại là người từng đưa bạn lên thiên đường.

Cô ngoài miệng bướng bỉnh, thích đối đầu với anh, nhưng làm sao cô không yêu anh cho được? Thời gian ở bên nhanh lâu như thế, cô đã trao cho anh tất cả những gì mình có. Cô còn trẻ, chẳng nhìn thấu sự đời, chính anh là người đã dạy cô mọi thứ, dạy cô biết thế nào là hận, thế nào là khắc cốt ghi tâm.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra, hóa ra khi người ta khóc quá nhiều, trái tim sẽ trở nên cứng rắn hơn. Đã không có cách nào để trút hận, tốt nhất là cứ để nỗi hận ấy thối rữa trong lòng mình. Trên đời này, hạnh phúc chỉ có một hình dạng duy nhất, còn bất hạnh lại ẩn núp trong những nỗi bi ai muôn hình muôn vẻ.

Cô có thể nặng nề bước về phía trước sau bao nhiêu biến cố như vậy cũng là nhờ an phận sống theo phương châm được ngày nào hay ngày ấy. Cõi lòng cô bây giờ chẳng khác nào thời tiết của thành phố này, lạnh lẽo tột cùng. Ngoài việc ép buộc bản thân đối mặt với hiện thực, cô đâu còn sự lựa chọn nào khác,

Quý Đồng ngồi ở hành lang nghịch di động. Từ sau buổi tối hôm ấy, Cố Kim Đông không tìm được cô, gọi điện thoại cô cũng không nhận. Hai hôm nay, có lẽ anh ta đã từ bỏ hy vọng rồi. Nhìn hộp thư đến còn cả đóng việc đang đợi, xem ra ngày mai cô phải tiếp tục đi làm thôi.

Quý Đồng vừa quyết định sau bữa tối sẽ trở về căn hộ riêng thì chợt có tiếng bước chân tới gần. Không cần ngẩng đầu lên cô cũng đoán được là ai.

Hạ Khải Thành mặc bộ comple sang trọng, bên ngoài khoác chiếc áo bành tô rộng, từ xa đi tới, che hết chút ánh nắng hiếm hoi. Đôi mắt của anh y hệt bố, đều mang khi thế áp bức ngút trời. Quý Đồng chỉ mới được trông thấy vợ chồng ông Hạ qua một bức ảnh chụp ngay khi họ vừa sinh Hạ Khải Thành.

Cùng về với anh còn có Vi Lâm, anh ta lảng lạng theo sau không nói một lời.

Nhìn qua có vẻ như Hạ Khải Thành chỉ về thăm ông nội, nhưng lúc đi ngang qua Quý Đồng, anh liền dừng lại nói: “Anh không muốn lấy chuyện của ông ra làm điều kiện trao đổi với em, nhưng ông hiện giờ... Em hãy suy nghĩ tới việc dọn về nhà ở đi, có em ở đây, tâm trạng ông cũng tốt lên nhiều”.

Quý Đồng lắc đầu: “Em còn phải đi làm, và cũng có chút việc riêng cần giải quyết nữa, khi nào rảnh em sẽ về thăm ông”.

Nói đoạn, cô đứng dậy bỏ đi. Hạ Khải Thành đột ngột giữ cô lại. Cô đẩy anh ra theo phản xạ nhưng lại càng bị anh giữ chặt hơn. Vi Lâm biết ý tự

giác lùi lại nhường đường.

Hạ Khải Thành nhìn thẳng vào mắt cô: “Việc riêng?”.

Quý Đồng không trốn tránh: “Bạn trai em ngoại tình, chẳng lẽ em không nên về tìm anh ta tính sổ?”.

Sắc mặt Hạ Khải Thành tối sầm, gằn giọng nói: “Nói thật đi, em với Cố Kim Đông đã đến mức nào rồi?”.

Không ngờ anh lại nói điều này giữa thanh thiên bạch nhật, Quý Đồng bất giác cảm thấy bản thân bị sỉ nhục. Cô ra sức vùng vẫy nhưng Hạ Khải Thành không chịu buông, còn lạnh lùng hạ lệnh: “Ở lại!”.

Hết như hai năm trước.

Ngày ấy, khi cô quyết định chuyển ra ngoài sống, Hạ Khải Thành đang công tác tại nước ngoài. Cô gọi điện thông báo với anh, anh vẫn giữ im lặng từ đầu đến cuối, sau đó chỉ thốt lên hai tiếng: Ở lại.

Quý Đồng đảo mắt nhìn bốn phía vắng tanh không một bóng người, thẳng thừng nói: “Được thôi, chỉ cần anh ly hôn, em sẽ lập tức ở lại. Thế nào?”.

Đáng tiếc, thái độ của anh về chuyện này vẫn rất kiên quyết: “Không thể”.

Hàng lông mày nhíu lại, anh không muốn tiếp tục đôi co thêm nữa, lập tức kéo cô trở về.

Quý Đồng biết mình không nên tỏ ra hoảng hốt, bởi vì Hạ Khải Thành thích nhất là chứng kiến bộ dạng đó của cô. Cô không muốn anh đắc ý, vì thế cô thôi giãy giụa, tự động tiến lại gần rồi kiễng chân thì thào vào tai anh: “Anh trai, anh còn không chịu buông tay, lát nữa bị người trong nhà

bắt gặp, để xem anh ăn nói thế nào...”. Vừa nói, cô vừa vòng tay ôm lấy Hạ Khải Thành, “Anh khẳng khẳng bắt em ở lại, ngộ nhờ em bắt cần nói một hai câu không nên nói với chị dâu, lúc đó mọi người đều khó xử”.

Bấy giờ, Hạ Khải Thành mới chịu nhượng bộ. Anh buông cô ra, ánh mắt toát lên vẻ uy hiếp: “Em có thể đi, nhưng không được phép đến tìm gã đó nữa”.

Có vẻ như anh vẫn để bụng chuyện của Cố Kim Đông.

Quý Đồng chớp lấy thời cơ, đứng ngay ngắn trước mặt Hạ Khải Thành, nhưng lại thốt lên những lời chẳng mấy lọt tai: “Mắt em đúng là có vấn đề nên mới để ý tới những kẻ không ra gì. Thực ra, anh và Cố Kim Đông chẳng khác là bao, duy nhất có một điều là anh ta chưa kết hôn, ít nhất còn có thể cho em cái danh phận ‘bạn gái’”.

Dứt lời, cô quay lưng đi thẳng.

Quý Đồng trở về căn hộ của mình, quả nhiên không thấy Cố Kim Đông đâu. Mỗi lần có việc cần, cô đều không tìm được anh ta, ngay cả điện thoại cũng tắt.

Cô vào cửa liền phát hiện đã có người đến nhà mình. Công việc của cô yêu cầu thỉnh thoảng phải đi công tác, vì thế cô đưa cho Cố Kim Đông giữ một chiếc chìa khóa để anh ta tới cho Cherry ăn mỗi khi cô vắng nhà. Về sau quan hệ hai người dần ổn định, Cố Kim Đông thường xuyên tự ý tới nhà cô, cô cũng không quá bận tâm.

Thế nhưng lần này thì khác, Cố Kim Đông dường như đã lật tung căn hộ của cô lên, đồ đạc bừa bãi trong phòng, Cherry đáng thương ngồi trên bệ cửa sổ nhìn cô. Có lẽ đó là vị trí duy nhất không bị quần áo, tạp chí trùm lên.

Quý Đồng thật sự không biết Cố Kim Đông muốn tìm cái gì. Cô vừa thu dọn vừa chú ý quan sát, không mất gì cả, ngay cả tập ảnh kia anh ta cũng chẳng thèm lấy đi.

Cuối cùng, Quý Đồng nhắc giá báo lên, vô tình trông thấy cái nắp ống kính máy cũ. Cô đột nhiên nhớ đến có một lần, Cố Kim Đông từng hỏi vay mình ba chục ngàn tệ để mua một chiếc ống kính mới. Hai người ở bên nhau không phải ngày một ngày hai, cô quá rõ cái kiểu mượn có của Cố Kim Đông, tiền rơi vào tay anh ta chưa đến một tuần đã không cánh mà bay. Bao nhiêu lần cho anh ta vay tiền cũng mất hút không thấy trả. Huống hồ, Cố Kim Đông vốn không dùng tiền vào mục đích chính đáng, suốt ngày la cà hộp đêm hoặc mời đám bạn chơi bời ăn uống, vì thế lần này cô không đồng ý cho vay.

Quý Đồng vội vàng chạy vào phòng ngủ, mở ngăn kéo ra xem, quả nhiên không thấy thẻ tiết kiệm của mình đâu. Cô tức giận gọi điện cho Cố Kim Đông, nhưng hoàn toàn không liên lạc được.

Người muốn đánh, kẻ chịu đòn. Cô và Cố Kim Đông yêu nhau đã lâu, bản tính anh ta thế nào, cô rõ như lòng bàn tay. Sau mỗi lần cãi vã, anh ta luôn trở về hạ mình cầu xin cô tha thứ, thậm chí sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để lấy lòng cô. Nhìn anh ta đợi ngoài cửa cả đêm, cô lại mềm lòng.

(*)Người muốn đánh, kẻ chịu đòn: Ý chỉ hai người đều bằng lòng làm việc gì đó.

Lần này anh ta giỏi rồi, chẳng những ra ngoài lảng nhãng với gái, còn về cuỗm tiền của cô đi.

Quý Đồng càng nghĩ càng điên tiết.

Rõ ràng tật xấu của Cố Kim Đông nhiều vô số kể, nhưng cô không thể phủ nhận anh ta luôn đối xử rất tốt với mình. Từ nhỏ cô đã sống kiếp ăn

nhờ ở đậu, hiểu quá rõ đạo lý đối nhân xử thế trong gia tộc lớn, cô muốn chuyển ra ngoài tìm một người đơn giản để sống cuộc đời bình lặng, chỉ cần trong lòng người đó luôn có cô, thế là đủ, cô không bận tâm tới bất cứ thứ gì khác nữa.

Vậy mà cuối cùng, căn nhà này chỉ còn lại cô và con mèo.

Cherry chậm rãi bò lại gần cô, cọ đầu vào chân cô như muốn nói mình đang đói. Cô ôm Cherry lên, đi lấy thức ăn và nước uống cho nó, sau đó dọn dẹp lại nhà cửa một lượt. Mãi đến khi mệt mỏi đến kiệt quệ, cô mới nằm thừ người trên giường.

Ai rồi cũng thay đổi, Cố Kim Đông không phải ngoại lệ. Trước đây hai người học cùng trường đại học, Cố Kim Đông trên cô hai khóa, là sinh viên năm cuối khoa kiến trúc, những lúc rảnh rỗi thường hay ra ngoài chụp ảnh. Năm đó vì muốn được cộng thêm tín chỉ để có thể tốt nghiệp thuận lợi, anh ta đã tự tổ chức một câu lạc bộ, đứng ở cổng trường kêu gọi các tân sinh viên tham gia. Trong lúc chụp ảnh, anh ta vô tình chụp được Quý Đồng.

Hôm ấy, Hạ Khải Thành đưa cô đến trường, tâm trạng cô rất tốt, vì thế lúc Cố Kim Đông kéo cô lại cho xem ảnh anh ta vừa chụp, cô liền vui vẻ đồng ý vào câu lạc bộ. Những ngày sau đó, Cố Kim Đông liên tục đi tìm Quý Đồng, nhưng cô không ở trong ký túc, chút tình gửi đi không nhận được hồi đáp. Anh ta cứ ôm cuộc tình đơn phương ấy cho đến khi Quý Đồng ra trường.

Dùng lời lẽ của Cố Kim Đông mà nói, đây chính là duyên phận, sớm hay muộn một ngày đều mất vui.

Hai năm sau khi tốt nghiệp, Cố Kim Đông vẫn chưa tìm được công việc ổn định, Anh ta ở trong một căn hầm âm thấp, kiếm ăn được ngày nào hay ngày nấy. Trên tường dán đầy ảnh của Quý Đồng, thỉnh thoảng anh ta còn

quay về trường cũ để ngắm Quý Đồng từ xa. Cuối cùng, sau hai năm ôm mối tình sâu đậm, anh ta quyết định thổ lộ với cô.

Thật đúng lúc, bởi vì Cổ Kim Đông xuất hiện đúng vào thời điểm Quý Đồng tuyệt vọng nhất, Hạ Khải Thành vừa kết hôn, cô vừa chuyển ra ngoài sống một mình.

Cổ Kim Đông len lén theo Quý Đồng ba ngày liền. Đến ngày thứ ba, trông thấy cô đứng bên bờ sông ngẩn ngơ hồi lâu, anh ta mới nhận ra có gì đó không ổn.

Lúc ấy, Quý Đồng nghĩ quẩn muốn nhảy xuống sông, nhưng còn chưa kịp trèo lên lan can, cô đã bị Cổ Kim Đông ôm ngang hông kéo đi.

Thực ra, cô không có ấn tượng sâu sắc về Cổ Kim Đông, chỉ nhớ anh ta là đàn anh khóa trên, biết anh ta không phải người xấu. Cổ Kim Đông đưa cô về nhà, dọc đường cô không nói một lời. Anh ta đứng ngoài cửa đợi đến tận hừng đông, chốc chốc lại ngó xem cô có xảy ra chuyện gì không.

Quãng thời gian đó, bên cạnh Quý Đồng chỉ có duy nhất Cổ Kim Đông. Dù là một cái xác không hồn mang lại sự ấm áp cho cô, cô cũng cảm động, hưởng hồ Cổ Kim Đông thật sự thích cô. Cô biết anh ta không có công việc ổn định, không có thu nhập chính thức, lại thích ăn uống chơi bời, tiêu tiền như nước, tật xấu gì cũng đủ cả, nhưng anh ta thật lòng với cô.

Mười năm trước, Quý Đồng theo cha từ quê lên thành phố Tịnh làm ăn. Cha cô thăng quan tiến chức, cô cũng được sống đầy đủ sung túc hơn. Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, cha cô bị bỏ tù, cuộc đời cô vì thế mà rẽ sang một hướng khác. Cô trở thành Hạ Quý Đồng, an phận thủ thường mà sống trong nhà họ Hạ.

Lão gia hết mực yêu thương cô, nhưng ông ở trên cao, nhà họ Hạ còn có hơn chục ánh mắt khác dò xét cô. Hoàn cảnh sống buộc cô phải trưởng thành sớm, phải hết sức cẩn thận tránh gây ra lỗi trước mặt người khác,

phải hiểu phép tắc, biết cách lấy lòng người khác, có vậy mới giữ được chữ Hạ mà họ cho cô.

Khi ấy, Quý Đồng bám riết lấy Hạ Khải Thành, quả thực là có mục đích riêng. Nhưng cô nhỏ tuổi như thế, ngoài chút ham muốn được yêu thương của trẻ con ra thì còn lòng dạ nào khác đây? Đơn giản là vì Hạ Khải Thành đã được chọn làm người lo liệu mọi việc trong nhà, nên cô mới bám lấy anh. Hơn nữa, vườn trà của cha cô lúc ấy cũng đứng dưới danh nghĩa Hạ Khải Thành, đó là mảnh đất ở quê nhà của cô, có cả một thôn làng phải dựa vào nó để sinh sống hết đời này qua đời khác. Cô tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Dần dà, quan hệ giữa hai người không còn đơn thuần như ban đầu nữa. Hạ Khải Thành tuy rằng rất bận, nhưng hẳn có thời gian rảnh là nhất định sẽ về nhà gặp cô.

Người nhà họ Hạ thực ra đều lạnh nhạt như nhau, kể cả tình yêu hay tình thân cũng vậy. Tâm trạng của Hạ Khải Thành ra sao, Quý Đồng không bao giờ đoán được. Xưa nay anh chưa từng nuông chiều cô, nhưng cô nhận ra, anh rất quan tâm tới mình, anh tỏ ra nghiêm khắc cũng chỉ vì muốn tốt cho cô. Thế là, cô hoàn toàn sa chân vào cạm bẫy ngọt ngào kia, thật sự tưởng rằng đó là tình yêu.

Mười năm trôi qua cô mới hiểu ra một điều, cô đâu không lại Hạ Khải Thành. Nhận thấy mối quan hệ giữa hai người có nguy cơ bại lộ, anh không nói một lời liền tự động rút lui, âm thầm bán vườn trà của cha cô, rồi bất ngờ tuyên bố kết hôn. Anh dùng hiện thực phũ phàng đập tan ảo tưởng đẹp đẽ của cô.

Hóa ra ngần ấy năm sớm tối bên nhau chỉ là một cuộc giao dịch! Con người đâu phải cây cỏ, có lẽ chỉ trái tim của anh mới vô tình đến vậy.

Quý Đồng cơ hồ không thể chống chọi được cú sốc ấy, cô muốn từ bỏ tất cả, nhưng Cố Kim Đông lại cứu cô trở về. Nếu không có anh ta, hẳn là cô đã trở thành ma chết chìm rồi.

Cố Kim Đông hoàn toàn khác Hạ Khải Thành, không bao giờ quản lý cuộc sống của cô. Anh ta mồm mép giao hoạt nhưng luôn biết cách làm cô vui. Anh ta có tư lợi, nhưng ít nhất trong mắt luôn có cô.

Quý Đồng rất cảm kích Cố Kim Đông, hai người từng cãi nhau, từng tan hợp hợp tan, đó mới là những cung bậc chân thật của tình yêu. Thế nhưng hiện giờ... Cô biết rõ, từ sau ngày ở biệt thự Đông Hồ trở về, cuộc sống của cô lại một lần nữa bị lật nhào.

Ăn tối xong, Quý Đồng bắt taxi đến phòng vẽ tranh mà Cố Kim Đông thuê chung cùng bạn học cũ. Người trong phòng tranh nói anh ta đã đi đảo Tân Hoàng hai hôm nay để chụp ảnh cưới cho khách. Đương nhiên Quý Đồng không tin. Trời lạnh thế này làm gì có ai đi đến biển chụp ảnh chứ. Nhưng cô không thể làm gì hơn, chỉ đành ngậm ngùi ra về.

Ban đêm nhiệt độ giảm mạnh, Quý Đồng uống thuốc đau đầu rồi chuẩn bị đi ngủ, vậy mà vừa nhắm mắt, vô số hình ảnh ảm đạm lũ lượt kéo nhau tới. Tác dụng của thuốc kích thích thần kinh khiến cô thấy dễ chịu hơn đôi chút, nhưng chẳng được bao lâu, chưa đến nửa đêm thì cô đột nhiên tỉnh giấc.

Mất ngủ khiến cơn đau đầu càng thêm dữ dội, Quý Đồng nằm chờ người trên giường, không bật đèn. Cô vô thức ôm lấy Cherry. Con mèo khê rên rĩ như thể nịnh nọt, tạo cho cô cảm giác sự tồn tại của mình là cần thiết.

Có quá nhiều chuyện đã khắc sâu trong xương tủy, muốn quên đi mà không được, cô chỉ có thể oán trách bản thân vô dụng, cuối cùng vẫn cứ nhớ về người đàn ông ấy.

Ngày sinh nhật thứ mười tám của Quý Đồng, Hạ Khải Thành đưa cô ra ngoài ăn cơm.

Hôm ấy vừa tan làm, anh liền về nhà đón cô, còn đưa cho cô một chiếc váy dạ tiệc kiểu dáng thanh nhã, lịch sự. Đây là chiếc váy mà anh đặt may riêng cho cô, vải lụa mỏng màu đen, để lộ phần lưng phía sau.

Từ lâu cô đã muốn có một chiếc váy hở lưng như thế, nhưng anh kiên quyết không đồng ý. Rốt cuộc cô đã được thỏa nguyện khi tròn mười tám.

Thực ra Hạ Khải Thành không hề chiều chuộng hay thiên vị cô, anh đối xử với cô cũng giống như những đứa trẻ khác trong gia đình. Từ chuyện học hành thi cử đến tiền tiêu vặt đều do dì Tổng quản lý, vì thế ở trường học, Quý Đồng không có bất kì sự ưu tiên đặc biệt nào. Ăn và mặc là vấn đề duy nhất Hạ Khải Thành đặt ra yêu cầu nghiêm ngặt đối với cô, vậy nên tuy đã mười tám tuổi nhưng cô vẫn chưa được nếm thử mùi vị những món ăn vặt ngoài cổng trường mà các bạn thường ăn.

Hạ Khải Thành có nguyên tắc riêng của mình, anh thường nói với mọi người trong nhà rằng: “Con gái phải được nuôi nấng đầy đủ nhưng không được nuông chiều”. Anh ghét nhất là lãng phí, nếu cô để đồ ăn thừa dù chỉ là một miếng thì về sau cũng đừng mong được ăn món đó lần thứ hai.

Khi còn nhỏ, ăn gì mặc gì Quý Đồng cũng không quan tâm, nhưng lớn lên rồi, cô đã hiểu nhiều chuyện. Mặc chiếc váy ôm sát được chế tác tinh xảo kia lên người, cô đỏ mặt không dám ra khỏi cửa.

Hạ Khải Thành đợi hồi lâu bèn đi vào xem sao. Trông thấy Quý Đồng đang lúng túng đứng trước gương, anh chăm chú quan sát cô một lượt. Quý Đồng hồi hộp chờ một lời khen, nào ngờ, anh chẳng nói chẳng rằng, tiến lại ôm chầm lấy cô.

Bàn tay anh rất nóng, nóng hơn cả bờ môi...

Đến tận bây giờ, cô vẫn nhớ như in cảm giác ấy.

Động tác của Hạ Khải Thành khiến cô gần như đứng không vững. Cô túm lấy cổ áo anh, giấu mặt vào ngực anh. Hạ Khải Thành bật cười, cố tình ngậm vành tai đỏ ửng của cô: “Bình thường mồm năm miệng mười chọc tức người khác giỏi lắm cơ mà, giờ còn trốn cái gì. Im nào!”. Nói rồi, anh trượt tay xuống eo cô.

Chưa bao giờ Hạ Khải Thành có biểu hiện lộ liễu như thế, Quý Đồng hoảng sợ, giữ cánh tay anh, đầu vẫn không dám ngẩng.

Hạ Khải Thành tì ngón tay kéo chiếc khóa nhỏ phía sau lưng cô lên. Chiếc váy càng thêm sát vào người Quý Đồng.

Là do cô quên, do cô gốc nghềch.

Bàn tay Hạ Khải Thành vừa vặn đặt ở vị trí nhạy cảm, cô vẫn giữ chặt cánh tay anh chưa buông. Chiếc gương khổ lớn phía sau phản chiếu tấm lưng trần quyến rũ của cô, Hạ Khải Thành không kìm lòng được cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn.

Cô đã trưởng thành thật rồi.

Hai người ra ngoài ăn tối, sau khi trở về, Hạ Khải Thành có vẻ rất hối hận, tự nhủ sẽ không bao giờ cho cô mặc như vậy nữa.

Suốt một tháng sau đó, Hạ Khải Thành đi công tác nước ngoài không về. Sắp đến kì nghỉ hè của Quý Đồng, sợ cô buồn, anh bèn gọi điện thoại an ủi cô, còn sai người mang tới cho cô một con mèo để bầu bạn. Con mèo mới được ba tháng tuổi, đầu tròn, tai cụp, trông cực kì đáng yêu. Cô đặt tên cho nó là Cherry.

Những tháng ngày vui vẻ mà anh và cô đã cùng nhau trải qua, cô vẫn ghi lòng tạc dạ, cả đời khó quên. Tiếc rằng, cô chỉ có thể giấu kín trong tim,

dùng nước mắt che phủ.

Ngày hôm nay, bên cạnh cô chỉ còn Cherry. Cô ôm chặt nó vào lòng.
Hóa ra, mèo còn nặng tình hơn người.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sớm Muộn Gì Em Cũng Là Của Anh

Đêm đó, Quý Đồng gần như thức trắng, nhưng sáng hôm sau cô vẫn đi làm. Tốt nghiệp đại học xong, cô xin vào làm cho một công ty IT, đảm nhiệm vị trí nhân viên quản lý website.

Hôm nay đã là thứ Ba, cuối tuần trước về nhà thăm ông nội, Quý Đồng không kịp xin nghỉ phép. Dọc đường đến công ty, cô nghĩ cách giải trình với cấp trên, làm sao để có thể xin nghỉ thêm ít ngày. Nào ngờ, khi cô tới nơi, chẳng thấy ai hỏi han một lời về việc hôm qua cô không đi làm. Nhưng dù sao chuyện này mà giấu diếm cấp trên thì e rằng không hay ho cho lắm, vì thế Quý Đồng chủ động tìm gặp trưởng phòng.

Trưởng phòng Lam là một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi, độc thân, đầu hói, ngày nào cũng ngồi chết gí trong phòng chơi game. Quý Đồng từ lâu đã chẳng còn nhớ ông ta tên gì. Dù sao toàn bộ công ty cũng không ai trùng họ với ông ta, vậy nên mọi người đều gọi ông ta là sếp Lam.

Thấy cô bước vào, cuối cùng ông ta cũng chịu rời mắt khỏi màn hình máy tính, ngược lên nhìn cô từ đầu đến chân rồi đột nhiên thốt ra một câu: “Tiểu Hạ hôm nay xinh quá! Chẳng mấy khi em mặc váy như thế”.

Bình thường Quý Đồng không mấy thân thiết với trưởng phòng Lam, ngoài công việc giữa sếp và nhân viên ra thì hai người không có bất kỳ giao du nào. Vì vậy, cô cũng đành đáp lại cho phải phép, khen chiếc cà vạt của ông ta đẹp. Nói tới nói lui dăm ba câu, trưởng phòng Lam có vẻ đã hơi quá đà: “Chân em đẹp phết đấy chứ. Hơi gầy một tí nhưng thẳng và dài, vóc dáng rất được”.

Quý Đồng bắt đầu sốt ruột. Sáng nay vội vội vàng vàng ra khỏi nhà, cô tiện tay vợ tạm lấy bộ đồ công sở, thật không biết có gì thu hút sự chú ý của ông ta nữa. Cô gượng gạo cúi đầu, không dám đối diện với cái nhìn từ đối phương.

Trưởng phòng Lam lúc này bỗng nghiêm túc trở lại, hắng giọng hỏi: “Khỏi bệnh rồi hả? Anh tưởng em còn nghỉ thêm mấy ngày nữa”.

Quý Đồng ngơ ngác, chưa kịp mở miệng giải thích thì đã nghe ông ta nói tiếp: “Người nhà em hôm qua có gọi điện tới nói là em bị sốt cao, không xin phép kịp”.

“Người nhà?” Quý Đồng ngẩn ra. Dù không muốn thừa nhận nhưng cô biết chắc chỉ có Hạ Khải Thành. Quả nhiên anh đã thu xếp ổn thỏa mọi chuyện. Cô bất giác cúi gằm mặt, không phản bác.

Trưởng phòng Lam dường như rất hứng thú với chủ đề này: “Người gọi đến là đàn ông, bạn trai hả?”.

“Là anh trai tôi”.

Hiếm khi thấy gã hói này lại chú ý tới chuyện khác ngoài chơi game. Ông ta tiếp tục: “Ồ, hình như em vẫn chưa kết hôn nhỉ? Có đối tượng chưa?”.

Quý Đồng thực sự không thể ngồi đây nghe ông ta nói nhảm được nữa. Cô đứng dậy, kiểm soát còn phải làm việc rồi lập tức rời khỏi phòng.

Mới chỉ nghỉ một ngày mà công việc của cô đã chất chồng như núi. Ba người thiết kế cùng lúc gửi áp-phích quảng cáo đến chờ cô phê duyệt. Quý Đồng nhìn chăm chăm tám bức hình xếp ngay ngắn trước mặt, cái nào cũng cần gấp cho những hoạt động sắp diễn ra, trong khi cô vẫn còn một bảng biểu chưa hoàn thành. Hai bên đều hỗn loạn, cô nhìn đến mức hoa mắt

chóng mặt, cuối cùng không thể tỉ mỉ xem xét được, đành kiểm tra qua rồi xác nhận toàn bộ.

Giờ cơm trưa, đầu óc Quý Đồng vẫn còn luẩn quẩn mấy số liệu báo cáo và phương án đối ngoại. Bỗng nhiên cô nhớ tới một bộ tranh quảng cáo cần tiền đầu tư. Đây là vấn đề liên quan trực tiếp tới tài chính, cô nên xem xét cẩn thận mới đúng. Trong lòng vướng bận, lại cộng thêm công việc ứ đọng khiến cô không thể tập trung tinh thần, chỉ có thể cầu khẩn ông trở đừng để xảy ra sơ suất gì.

Đáng tiếc, chuyện không may vẫn cứ đến.

Năm giờ kém, gần đến giờ tan ca, chủ nhiệm hồi hả chạy đến kéo Quý Đồng vào phòng họp. Trong lòng cô đã có dự cảm chẳng lành, quả nhiên, cửa vừa đóng, cô liền bị mắng té tát.

Tấm áp-phích có đầu tư xuất hiện lỗi đánh chữ, dòng giới thiệu trên đó không khớp với sản phẩm được quảng cáo. Có lẽ nhân viên thiết kế đã bất cẩn trong lúc phục chế. Tuy nhiên mỗi hạng mục của công ty đều được phân công nhiệm vụ rõ ràng, người thiết kế chỉ đảm nhiệm việc dựng hình và chỉnh sửa, không quan tâm tới nội dung, vậy nên nhầm lẫn chi tiết là khó tránh khỏi. Đây cũng là lí do cần người kiểm tra lại, Quý Đồng phụ trách việc này nhưng đã chệnh mảng không phát hiện ra lỗi sai.

Chủ nhiệm lo lắng đến nổi mồ hôi ướt đầm trán. Quý Đồng chỉ có thể rồi rít nhận lỗi.

“Bà cô của tôi ơi, cô có biết một giờ quảng cáo tốn bao nhiêu tiền không hả? Từ trưa tới giờ cũng phải bốn trăm nghìn tệ đội nón ra đi rồi đấy!”

Sai sót tuy không quá lớn nhưng nếu cấp trên truy cứu đến cùng, tất cả những người liên quan đều sẽ bị quy trách nhiệm.

Quý Đồng nói sẽ lập tức yêu cầu nhân viên thiết kế sửa, nhưng chủ nhiệm đã nổi khùng lên nói: “Giờ còn đợi cô đi sửa? Tôi yêu cầu làm lại rồi!”.

Cửa phòng họp làm bằng kính, lúc này có người bưng tách cà phê đi ngang, bỗng dừng lại.

Sếp Lam đẩy cửa đi vào, cười hiếp mắt nói với chủ nhiệm: “Thôi được rồi, đừng quá nóng giận, Tiểu Hạ hôm qua bị sốt cao, vừa khỏi đã quay lại làm việc, khó tránh khỏi sơ sẩy”.

Nghe cấp trên nói vậy, chủ nhiệm nghĩ bụng việc này có khả năng tám chín phần được cấp trên cho qua, nên cũng không lo lắng nữa, liền chào sếp Lam một câu rồi đẩy cửa ra ngoài.

Phòng họp chỉ còn lại hai người, Quý Đồng tựa lưng vào ghế thờ dài, đang định nói vài câu cảm ơn và nhận lỗi với sếp Lam thì ông ta đã chủ động kéo ghế ngồi xuống cạnh cô.

“Tiểu Hạ này, em xem anh thương em như thế. Mấy cô gái trẻ các em đều dễ mất bình tĩnh, có anh ở đây, không sao cả, đúng không? Chuyện này cũng dễ giải quyết thôi, anh đã thu xếp giúp em rồi, báo cáo với cấp trên là bên thiết kế cũng có lỗi, cấp trên thấy nhiều người liên qua sẽ không truy cứu nữa đâu”.

Thấy bàn tay của ông ta sắp đặt lên đùi mình, Quý Đồng lập tức đứng dậy, cố nén cảm giác buồn nôn, nhẫn nhịn hỏi: “Anh có ý gì?”.

Đối phương cười toe toét để lộ những nếp nhăn trên mặt, ánh mắt vẫn dán vào người cô: “Em hiểu ý anh mà, sau này có việc gì cứ đến nói với anh. Tối nay đi ăn với anh nhé”.

Quý Đồng không hề do dự, cầm tách cà phê hất thẳng vào người ông ta.

Trưởng phòng Lam nháy dựng lên, vô cùng giận dữ, nhưng cũng không dám động tay động chân vì từ bên ngoài nhìn vào trong phòng rõ mồn một. Ông ta chỉ có thể buông những lời lẽ khó nghe mà mắng chửi Quý Đồng. Cô thẳng thừng xoay người bỏ đi.

Quay lại ghế ngồi, cô tiếp tục vùi đầu vào mớ công việc dang dở. Chủ nhiệm vẫn đang đợi cô nộp bản báo cáo. Lòng cô rối loạn, nhất thời không biết mình phải làm sao, bao nhiêu chuyện đều đang xếp hàng chờ giải quyết, thậm chí cô còn không có thời gian uống cả một ngụm nước. Cô chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong công việc rồi về, nào ngờ phải tăng ca đến tối mịt. Công ty IT chưa bao giờ thiếu người tăng ca, đồng nghiệp xung quanh khá nhiều, Quý Đồng không cần lo lắng bị tên họ Lam kia trả thù.

Chín giờ tối, rốt cuộc cũng hoàn thành công việc, cô rời khỏi văn phòng. Tòa nhà nằm ngay cạnh đường lớn nhiều người qua lại nên cô cũng thấy yên tâm. Nhớ tới chuyện còn chưa giải quyết, cô lấy điện thoại ra gọi cho Cổ Kim Đông. Lần này đã có tin hiệu, chỉ là anh ta không chịu nhận.

Đáng tiếc, Quý Đồng đã quên mất rằng, từ văn phòng xuống tầng một còn phải trải qua hành trình thang máy. Văn phòng công ty nằm ở vị trí phân chia giữa hai nhánh của tòa tháp đôi, thang máy được bố trí hai bên hành lang. Muốn ra được đại sảnh, Quý Đồng phải đi qua hai khúc ngoặt.

Đã quá khuya, nhân viên tăng ca ra về vào những giờ khác nhau nên tầng một lộ rõ vẻ trống trải. Quý Đồng vừa ra khỏi thang máy thì cửa thang máy đối diện cũng mở. Trông thấy trưởng phòng Lam, cô hoảng hốt định gọi bảo vệ, nhưng đối phương lại cười hiền hòa nói với cô: “Em cũng tan ca rồi hả? Anh đưa em ra nhé, khuya rồi không an toàn”.

Thấy ông ta có vẻ đứng đắn, Quý Đồng không tiện tỏ thái độ. Cầm chiếc di động trong tay, nhất thời không biết nên gọi cho ai, cô bèn vô thức bấm một dãy số rồi bước nhanh về phía trước.

Ngay lối rẽ chính là cửa lên cầu thang bộ, Quý Đồng vừa trông thấy cánh cửa kia liền giật mình muốn chạy. Nhưng không kịp nữa, trưởng phòng Lam đã nhanh chóng tóm được tóc cô, rồi bịt miệng cô lại. Quý Đồng giãy giụa kịch liệt, liền bị ông ta hất văng điện thoại trong tay rồi kéo cô vào cầu thang bộ.

Nơi này là góc chết, không có máy quay chiếu đến. Cánh đàn ông thường trốn vào đây để hút thuốc nên rất quen thuộc.

Quý Đồng lấy hết sức bình sinh giằng co mà vẫn không ăn thua. Lão già kia quá khỏe, tóm cánh tay cô lôi xềnh xệch vào chân cầu thang. Bên trong tối om, Quý Đồng không kêu được ra tiếng, bất lực cắn tay đối phương. Lão ta còn ác hơn, bóp chặt cằm cô rồi hằn học mắng: “Cái vẻ lạnh lùng dửng dưng của cô em rất hợp khẩu vị của anh, anh đây đã giữ thể diện cho em lắm rồi mà còn không biết điều hả?”.

Quý Đồng trong cơn hoảng loạn không biết phải làm gì, chỉ có thể huých cùi chỏ vào người ông ta.

Chó cùng rứt giậu, trưởng phòng Lam đè đầu cô lại, đẩy cô về phía tường.

Quý Đồng bất lực nhắm mắt, đầu óc trống rỗng. Đúng lúc này, cửa cầu thang đột ngột bị đập tung. Trưởng phòng Lam lập tức buông tay, tưởng rằng có người đi lên cầu thang, đang định lấy lại bộ dạng nghiêm chỉnh thì bất ngờ bị ai đó kéo giật lại, đẩy về phía góc tường mà đánh tới tấp.

Quý Đồng mất hết sức lực, ngồi sụp xuống sàn nhà, toàn thân run rẩy không thốt nên lời.

Lần nào cũng thế, mỗi khi cô muốn tìm Cố Kim Đông đều không biết anh ta ở nơi nào, nhưng tại thời điểm cô cần người bên cạnh nhất, chỉ có anh ta xuất hiện.

Cố Kim Đông xuống tay không kiêng dè, Quý Đồng vội vã chạy đến can ngăn. Cô nói mình sợ, muốn rời khỏi đây nhưng Cố Kim Đông không nghe, nhất quyết đòi báo cảnh sát.

Lúc này, tên họ Lam kia đã bình tĩnh trở lại. Thực ra vừa rồi hai người giằng co chưa gây ra thương tích gì, hơn nữa cũng không có bằng chứng cho thấy Quý Đồng là người bị hại. Vì thế ông ta ngang nhiên đổ tội cho Quý Đồng dụ dỗ mình, rằng cô ngầm ám chỉ chưa có bạn trai, sau đó cố tình tăng ca để tiếp cận ông ta. Nghe vậy, Cố Kim Đông càng nổi khùng lên.

Nếu cứ tiếp tục lằng nhằng, bảo vệ nhất định sẽ đến đây. Chuyện này làm lớn thì người mất mặt luôn là phụ nữ, vì thế Quý Đồng dứt khoát kéo Cố Kim Đông bỏ đi.

Hôm nay, Cố Kim Đông thuê một chiếc Buick đến. Anh ta mất tích hai ngày là để chuẩn bị tốt mọi thứ, muốn cho Quý Đồng một sự ngạc nhiên. Nào ngờ cô tăng ca đến tận giờ này. Cố Kim Đông ở dưới lầu chờ suốt mấy tiếng đồng hồ, vừa rồi nhận được điện thoại của cô, đoán là cô sắp xuống nên anh ta đi vào đón, đúng lúc trông thấy gã đàn ông kia kéo cô vào cầu thang bộ.

Cố Kim Đông bị lôi đi, vẫn cố ngoái lại chửi bới. Quý Đồng phải giơ tay bị miệng anh ta lại. Hạng người như trưởng phòng Lam đương nhiên sẽ không chịu thừa nhận mình quấy rối phụ nữ. Chuyện này nếu báo cảnh sát thì chỉ khiến cô mất mặt mà thôi, chẳng có gì tốt đẹp cả, chi bằng cô lằng lạng xin thôi việc ở đây rồi tìm một công việc khác là được.

Cố Kim Đông thấy mặt cô lấm tấm mồ hôi, cuối cùng cũng chịu dừng chủ đề này lại. Anh ta ôm lấy cô, dỗ dành: “Đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi... Đều do anh không tốt, anh gọi điện thoại nhưng em tức giận không nghe máy, làm anh không dám về gặp em”.

Thời tiết lạnh như vậy mà Cố Kim Đông chỉ mặc áo cộc tay rồi khoác thêm áo da mỏng. Đợi suốt mấy tiếng ngoài trời, cả người anh ta như đóng băng. Quý Đồng nhìn chăm chăm gương mặt non choẹt của người đàn ông bên cạnh, rõ ràng anh ta hơn cô hai tuổi nhưng chẳng có vẻ gì là trưởng thành, lúc nào cũng chỉ như đứa trẻ, khiến cô vừa nhìn đã mềm lòng.

Vốn định khi nào gặp được Cố Kim Đông sẽ đề nghị chia tay, nhưng hôm nay vừa xảy ra chuyện này, Quý Đồng còn chưa hoàn hồn nên chẳng nói được điều gì. Cô đành để mặc anh ta ôm lấy mình, yên tĩnh một lát cũng tốt.

Nhưng Cố Kim Đông không đợi cô hỏi đã chủ động giải thích: “Anh biết em không tin, nhưng anh xin thề, anh và Bành Tinh chỉ là gặp dịp thì chơi. Anh chụp cho cô ta một bộ ảnh, sau đó cô ta mời anh đi ăn. Anh muốn nhờ cô ta giới thiệu hợp tác với tổng biên tập tạp chí nên mới đồng ý đi. Sau đó... hai người đều uống quá chén... Từ giờ anh sẽ không gặp cô ta nữa đâu, tối hôm đó là anh sai...”

Quý Đồng nghe vậy lại càng căm phẫn. Cô hoàn toàn không muốn nghe những lời bịa đặt của Cố Kim Đông, nhưng cũng biết mình về nhà họ Hạ đã làm ra chuyện bần thỉu gì. Có những việc xảy ra đều là ý trời. Hai người họ đi đến bước này, chẳng thể trách đối phương.

“Mấy hôm nay anh đi đâu?”, Quý Đồng hỏi.

Cố Kim Đông ủ rũ đáp: “Anh bảo bọn họ nói với em là anh đi đảo Tần Hoàng chụp ảnh cho khách. Nhưng thực ra anh trốn trong WC không dám gặp em...”.

“Trốn? Anh trốn tôi làm gì? Những gì cần nhìn thấy tôi đều đã thấy cả rồi!” Quý Đồng gạt tay Cố Kim Đông ra.

Anh ta lại nhào vào ôm cô: “Thôi nào, anh đưa em về. Sau này phải cẩn thận đừng để xảy ra chuyện gì nữa, anh lo chết đi được”.

Nói rồi, anh ta mở cửa xe cho cô.

Quý Đồng không chịu lên xe, cô quyết định rồi, Cố Kim Đông có chết cũng không thay đổi tính nết, cô thì chẳng phải loại phụ nữ tốt đẹp gì cho cam. Hai người đã đi đến ngày hôm nay thì không cần phải tiếp tục lời thoại thêm nữa.

“Tôi tự bắt taxi về, không làm lỡ dở chuyện hợp tác giữa anh và Bành Tinh”.

Cố Kim Đông ngăn cô lại, hất cảm ý bảo cô nhìn vào trong xe.

Quý Đồng nhìn theo, kinh ngạc nhìn thấy một bó hoa lớn hình trái tim để ở hàng ghế sau. Không phải hoa tươi mà là Cố Kim Đông dùng những tấm ảnh để ghép thành. Tất cả đều là gương mặt cô chụp nghiêng, ở những địa điểm khác nhau, thời gian khác nhau. Ngay cả cô cũng không rõ mình bị Cố Kim Đông chụp lúc nào, thậm chí, trong số đó còn có cả những bức hình cô đang lững thững bước đi trên sân trường đại học, rõ ràng đã được chụp lâu rồi.

Trước kia, cô từng nghe Cố Kim Đông nói về việc anh ta thường xuyên quay về trường cũ để được trông thấy cô. Đàn ông nịnh nọt phụ nữ thì đương nhiên sẽ có muôn vàn lời ngon ngọt, vì thế, Quý Đồng cũng không hoàn toàn tin. Bây giờ được trông thấy vật chứng rành rành, cô không tránh khỏi xúc động. Cô biết, Cố Kim Đông tuy chơi bời lêu lổng, nhưng tình cảm mà anh ta dành cho cô là thật.

Lòng rối như tơ vò, Quý Đồng nhất thời chẳng nói được lời nào mạnh mẽ. Bản thân cũng làm chuyện có lỗi với Cố Kim Đông, cô lấy đâu ra tư cách trách móc anh ta đây?

Vấn đề trên nguyên tắc là không thể cứu vãn, Quý Đồng lại hỏi: “Thẻ tiết kiệm của em đâu?”.

Đường như Cố Kim Đông coi chuyện này rất bình thường, không có gì sai trái. Anh ta ưỡn ngực đặc ý nói: “Anh thuê xe, cần nộp tiền thuê chấp. Còn thừa anh mua quà sinh nhật với bữa tối cho em. Em xem, anh có thể lái xe này đưa em đi chơi”.

Trông thấy hộp bánh ga tô và gói quà trong xe, bấy giờ Quý Đồng mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình. Cả một ngày bận rộn không góc đầu lên được, tan ca còn bị tên yêu râu xanh kia trả thù, cô chẳng còn sức lực đâu mà nghĩ tới chuyện sinh nhật nữa,

Thấy khoản tiền tiết kiệm mà mình khổ cực tích góp bị Cố Kim Đông tiêu xài hoang phí vào mấy món đồ xa xỉ như vòng tay Tiffany, Quý Đồng khóc không ra nước mắt.

Nhận thấy sắc mặt cô không tốt, Cố Kim Đông mới cầm lấy tay cô, dỗ dành: “Anh biết anh tự ý dùng tiền của em là không đúng, nhưng coi như anh vay em đi được không? Nếu anh ký được hợp đồng với tạp chí, chụp ảnh xong là có tiền trong tay rồi, tháng sau anh sẽ trả em”.

Biết không thể nói lý với người đàn ông này, Quý Đồng dứt khoát xoay người bỏ đi. Hè phố bên kia, một chiếc xe đã dừng ở đó hồi lâu. Đường nhìn của Quý Đồng vừa vịn phóng thẳng tới biển số xe. Cô giật mình, vội lấy di động ra xem. Quả nhiên trong lúc hoảng loạn cô đã gọi vào số điện thoại của Hạ Khải Thành.

Cố Kim Đông vẫn đang đuổi theo sau, sống chết không cho cô rời đi một mình. Anh ta luôn miệng thề thốt, hứa hẹn về sau sẽ không phát sinh quan hệ với bất kì cô gái nào khác.

Quý Đồng đứng tại chỗ, nắm chặt di động trong tay, không nói nửa lời.

Hóa ra, đêm đó không thể xóa nhòa khỏi tâm trí cô. Cô trở về nhà họ Hạ, sẽ chẳng bao giờ bước ra được nữa. Ngay cả lúc bị trưởng phòng Lam trả thù, cô cũng không khóc, vậy mà lúc này lại thấy sống mũi cay cay.

Cố Kim Đông vẫn không ngừng gọi tên và kéo cô. Người qua đường ngoái lại nhìn, người trong xe cũng đang quan sát.

Quý Đồng hít sâu một hơi, cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh. Cô đã trả giá bằng cả tuổi thanh xuân của mình, vậy nên cô cần một đáp án. Cô không cam lòng để Hạ Khải Thành sống ung dung tự tại như thế.

Quý Đồng quay đầu lại, cầm lấy cổ tay Cố Kim Đông và theo anh ta lên xe. Về tới nhà, hai người cùng nhau ăn tối. Đây đều là những món đắt tiền mà Cố Kim Đông mua ở nhà hàng nổi tiếng mang về, nhưng vì trong lòng ngổn ngang, Quý Đồng không còn tâm trạng đâu mà cảm nhận hương vị của món ăn.

Cơm nước xong là mười một giờ đêm. Cố Kim Đông uống say nhào đến ôm lấy Quý Đồng, hỏi cô có vui hay không.

Quý Đồng uể oải đứng dậy thu dọn toàn bộ đồ đạc của Cố Kim Đông trong nhà mình, đưa cho anh ta, bảo anh ta mang về. Gương mặt của Cố Kim Đông lúc này đã đỏ bừng vì men rượu, lại thêm thái độ hồ hững của Quý Đồng, lửa giận trong lòng bỗng ngùn ngụt bốc lên: “Anh tốn hao công sức để chuẩn bị tiệc sinh nhật làm em vui, em còn đòi chia tay với anh?”.

Tất cả mọi thứ đêm nay đều là từ tiền của cô mà có, bậy mà anh ta còn mặt dày phân bua với cô? Quý Đồng mệt mỏi không buồn tranh cãi, gắng giữ thái độ hòa nhã lên tiếng giải thích: “Chúng ta tạm thời xa nhau một thời gian, em không muốn tiếp tục như thế này nữa, cũng không cần thiết”.

Cố Kim Đông lại lao vào ôm cô, say đến nỗi nói cũng khó khăn. Quý Đồng nghĩ anh ta chỉ muốn dỗ dành mình, đẩy ra không được, đành mặc kệ anh ta, nói tiếp: “thực ra vấn đề cũng một phần từ em mà ra. Chúng ta cho nhau một chút thời gian để nghĩ thông tất cả, được không?”.

Cô muốn nói chuyện tử tế với Cố Kim Đông, nhưng dường như đối phương lại không lọt tai lời nào của cô. Anh ta kéo cô ngồi xuống ghế sofa

pha. Quý Đồng thấy anh ta say đến không còn biết trời đất gì nữa, bèn bảo anh ta ngồi nghỉ một lát để anh ta đi pha trà. Kết quả, Cố Kim Đông không chịu buông tay, còn đẩy cô ngã nhào xuống ghế, rồi hùng hổ hôn cô.

Quan sát từ góc độ này, Cố Kim Đông không mấy đẹp trai, nhưng anh mang dáng vẻ “đàn ông xấu” mà những cô gái mới lớn thường rất thích.

Cố Kim Đông nửa làm nũng, nửa quyến luyến kéo áo Quý Đồng. Cô hốt hoảng đẩy anh ta ra: “Cố Kim Đông!”.

Lúc này, Cố Kim Đông đã mò tay vào trong vạt áo của cô, miệng làu bàu: “Em biết vì sao anh tìm đến những người phụ nữ khác không? Đều do em sống chết không chịu để cho anh đụng vào người... Hai năm rồi. Anh là đàn ông, Quý Đồng, em thử đi đi người khác xem có ai như anh không? Anh thật lòng yêu em, nên mới có thể chịu đựng được đến ngày hôm nay”.

Quý Đồng chợt thấy lòng rối bời, cô quả thực không bước qua nổi cửa ải này. Một vài lần, Cố Kim Đông muốn thân mật, cô đã cố ép bản thân thử xem sao, nhưng cuối cùng đều không được.

Đây hoàn toàn là do cô tự chuốc vạ vào thân. Hạ Khải Thành đã kết hôn mấy năm nay, vậy mà cô vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện đón nhận người đàn ông khác. Trước đây cô cho rằng tình cảm giữa cô và Cố Kim Đông chưa đủ sâu nên từ từ vun đắp. Nhưng hôm nay nghe anh ta oán thán, cô mới hiểu ra, chuyện này không hề liên quan đến vấn đề thời gian.

Phụ nữ luôn là thế. Dù bề ngoài có tỏ ra mạnh mẽ đến đâu thì nội tâm vẫn ít nhiều mềm yếu. Ngay từ đầu Quý Đồng đã khẳng định Hạ Khải Thành, bậy nên dầu phải hứng chịu bao nhiêu tổn thương, cảm giác của cô đối với anh vẫn không thay đổi. Cô bài xích sự động chạm của người đàn ông khác, bởi lẽ nó không giống với cảm giác mà Hạ Khải Thành mang lại cho cô.

Quý Đồng nhận thấy bản thân thật hèn mọn, ngay cả chuyện này cũng phải để duy nhất Hạ Khải Thành dạy cho. Nước mắt bỗng dừng tuôn trào, cơ hồ bao nhiêu tủi hờn cả đêm cô nín nhịn đều muốn phản công.

Cố Kim Đông vẫn rất hào hứng, kiên trì khuyên nhủ cô: “Em là người yêu của anh, sợ gì chứ, sớm muộn gì em cũng là của anh...”.

Nỗi sợ hãi mỗi lúc một lớn, Quý Đồng ra sức đẩy cố Cố Kim Đông: “”bỏ em ra! Bỏ ra... Đừng làm em cảm thấy anh chẳng khác gì một kẻ lưu manh”.

Thế nhưng Cố Kim Đông dường như đã hạ quyết tâm. Anh ta uống quá chén, lại nghĩ đến công sức mà mình bỏ ra, nên kiên quyết muốn tiến thêm một bước với Quý Đồng. Anh ta ôm chặt lấy cô, vừa dịu dàng vừa trấn an, vừa chậm rãi cởi bỏ áo ngoài của cô. Quý Đồng có thể cảm nhận hết sức rõ rệt sức nóng đang lan tỏa khắp cơ thể Cố Kim Đông. Anh ta đã bị kích thích đến mất cá lý trí. Cô với tay ra bàn trà sờ soạng, tóm được chiếc điện thoại bàn. Lúc này, Cố Kim Đông đã chạm vào nội y của cô, đang loay hoay với dây áo. cô tức tốc đập chiếc điện thoại vào người anh ta. Vì còn vướng dây nối nên chỉ có ống nghe là văng ra, Cố Kim Đông kêu lớn một tiếng rồi ngồi bật dậy.

Căn phòng ngổn ngang như bãi chiến trường, chuông cửa đột ngột vang lên.

Cố Kim Đông còn đang quay cuồng chóng mặt, cơ hồ không nhận thức được điều gì đang xảy ra.

Người nọ dường như rất kiên trì, ấn chuông cửa đều đặn không chịu thôi.

Nhân lúc Cố Kim Đông chưa hoàn hồn, Quý Đồng vội đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, xác định bản thân không có dấu hiệu gì đáng ngờ, mới ra mở cửa.

Người đến là Vi Lâm. Anh ta kính cẩn giao cho cô một chiếc hộp nhỏ, nói: “Sinhh nhật vui vẻ! Ý của anh Hạ, vẫn như cũ đây là quà mà anh Hạ tặng cô”.

Quý Đồng không hề ngạc nhiên. Mỗi năm, cứ đến sinh nhật cô lại nhận được quà mừng của Hạ Khải Thành. Suốt hai nam qua đây là mối liên hệ duy nhất giữa cô và anh.

Vi Lâm chuyển lời xong, còn liếc nhìn Quý Đồng một lượt, rồi quét ánh mắt vào phòng khách sau lưng cô. Vách ngăn bằng kính cản trở đường nhìn, anh ta liền từ bỏ ý định.

Khóe mắt Quý Đồng vẫn còn ngấn nước, nhưng tâm trạng đã ổn định hơn nhiều: “Anh ấy ở dưới kia?”.

Quý Đồng cầm lấy chiếc hộp, còn định nói thêm nhưng Vi Lâm chưa đợi cô lên tiếng đã chủ động chấm dứt cuộc trò chuyện, vội vã rời đi. Cô đóng cửa lại, ngồi sụp xuống tủ để giày, tựa lưng vào tấm gương lạnh lẽo. Một lúc lâu, khi đã cảm thấy bình tĩnh hơn, cô mới nặng nề đứng dậy, tiếp tục đối diện với hiện thực nghiệt ngã này.

Cũng may, tình hình tốt hơn Quý Đồng tưởng nhiều. Cô mới ra mở cửa hai ba phút mà Cố Kim Đông đã ngủ thiếp đi trên sofa. Cô lấy một tấm chăn đắp cho anh ta rồi về phòng ngủ của mình, chốt cửa lại.

Đã quá khuya rồi. Quý Đồng tắm rửa qua loa rồi chuẩn bị leo lên giường ngủ. Nhưng rốt cuộc cô vẫn không kìm lòng được mà mở hộp quà kia ra. Cô sợ mình sẽ khóc, cũng sợ Cố Kim Đông đột nhiên tỉnh lại, bèn trốn vào WC.

Cô đoán được trong hộp là thứ gì. Mở ra, quả nhiên lại là một chiếc trâm cài áo.

Kỹ thuật chế tác ngọc lưu ly gia truyền được Hạ Khải Thành kết hợp với phong cách hiện đại, tạo ra một chiếc trâm độc nhất vô nhị. Nhà họ Hạ từ lâu chỉ chủ yếu tập trung vào lĩnh vực bất động sản, nhưng cũng vẫn suy trì nghề thủ công truyền thống. Tuy nhiên, việc chế tác ngọc lưu ly theo phương thức truyền thống có giá thành rất đắt đỏ, sản lượng ít, nên không thu được nhiều lợi nhuận. Duy trì chẳng qua là vì không muốn mất gốc thôi.

Chuyện giữa hai người chính thức bắt đầu cũng là lúc Quý Đồng vừa vào đại học. Đó là lần đầu tiên cô nhận được trâm ngọc của anh, mỗi năm về sau cứ đều đặn như vậy, đến nay cô đã có sáu chiếc trâm với những kiểu dáng khác nhau, có hình hoa cúc, hình người, hình lá ngô đồng,... Nhưng cô không hiểu vì sao Hạ Khải Thành cố chấp chỉ lựa chọn trâm cài áo? Trước giờ anh chỉ tặng, chứ chưa từng giải thích một lời với cô.

Chiếc trâm lần này được gắn miếng ngọc hình trái tim màu đỏ mận, xung quanh được quấn bởi những sợi mảnh như dây mây.

Quý Đồng nhìn chăm chăm vật trong tay, lòng chột quặn thắt.

Đến khi cánh còn người mất, anh mới gửi đến một trái tim.

Nhưng cô không nhận nổi.

Trong phòng tắm không có điều hòa, Quý Đồng cảm thấy lạnh buốt, bèn bật chiếc đèn màu da cam lên, ngồi thẩn thờ cạnh bồn tắm.

Hai năm trước, khi Hạ Khải Thành đến tìm cô, cô xốc xếch trong bộ dạng này. Dường như phải trốn trong một không gian chật hẹp, cô mới có cảm giác an toàn. Cô không cần phải nhìn thấy cây hòe, càng không bị những ánh mắt kia dò xét.

Hạ Khải Thành đợi cô ngoài cửa rất lâu, đó là sự nhượng bộ lớn nhất anh từng làm, xưa nay chưa bao giờ phải vì ai mà hạ mình, nhưng hôm ấy, anh

đã nhẫn nại đợi suốt bốn tiếng đồng hồ chỉ chờ cô mở cửa.

Từ nhỏ, Hạ Khải Thành đã được dạy dỗ nghiêm khắc, bình thường tuyệt đối không động đến thuốc lá. Nhưng hôm ấy khi Quý Đồng ra mở cửa, mùi khói thuốc nồng nặc ập vào mặt cô.

Hạ Khải Thành xông vào trong phòng, đóng sầm cửa lại, lạnh lùng hỏi cô: “Con đâu?”.

Quý Đồng bình thần đến mức khiến người khác phải run sợ. Khi một mình nằm trong bệnh viện, cô đã khóc cạn khô nước mắt, tới lúc Hạ Khải Thành đến tìm, cô đã luyện thành công ý chí sắt đá để đương đầu với sự chất vấn của anh, cô tựa lưng vào tấm gương, hờ hững như thể đang nói chuyện phiếm: “Em bỏ rồi”.

Nỗi đau đớn hiện rõ trong đôi mắt Hạ Khải Thành. Anh đột ngột bóp cổ cô.

Quý Đồng không chống cự, nhìn vào ánh mắt hận thù của anh, cô chỉ cảm thấy bi ai.

“Anh trách em? Anh có tư cách gì mà trách em? Anh cưới người khác, còn muốn em phải nuôi nấng con anh sao? Bây giờ là thời buổi nào rồi chứ? Nhà họ Hạ đâu có quy củ phép tắc đến cỡ nào cũng không chấp nhận việc anh có con riêng bên ngoài đâu!”. Cô vừa nói vừa cười, “Hạ Khải Thành, anh đừng quá tự cao, cho dù anh muốn có con, em cũng không muốn làm nhân tình. Anh đừng quên, chủ cần em còn mang họ Hạ, còn ở trong cái nhà này một ngày, thì em chính là em gái anh”.

Cô không hề ngốc. Ngần ấy năm ở bên nhau, cô biết tình cảm của anh là thật lòng, chỉ là quá ít mà thôi. Tình yêu mà anh dành cho cô không bằng bảy chục triệu lợi nhuận sau khi bán vườn trà, càng không bằng chỗ dựa vững vàng mà nhà họ Lục mang đến.

Cô đương nhiên cũng biết nguyên nhân Hạ Khải Thành kết hôn với Lục Giản Nhu. Anh kinh doanh bất động sản, rất nhiều khía cạnh đều bị chính sách nhà nước chi phối. Trong khi đó, nhà họ Lục ba đời làm quan, nếu hai gia đình trở thành thông gia thì rõ ràng đôi bên cùng hưởng lợi.

Không ngờ Quý Đồng lại bình thản đến vậy, bao nhiêu phần nộ của Hạ Khải Thành đều trở thành uổng phí. Cuối cùng anh cũng buông tay, chậm rãi lùi lại từng bước, tới sát cửa, anh mới dừng lại, nhìn trân trân vào cô mà nói: “Vì những điều này mà em không chịu nói cho anh biết... em đã mang thai ư?”.

Một câu ngăn ngui mà Hạ Khải Thành chẳng thể nói cho gãy gọn, cứ ậm ừ hồi lâu mới thốt được nên lời. Trước đó Quý Đồng kiên quyết đòi chuyển ra ngoài sống mà không nhắc nửa lời đến chuyện này, mãi đến sau hôn lễ, anh mới biết được tin cô có thai.

Quý Đồng sớm đã dự liệu được anh sẽ hỏi như vậy, bèn đáp: “Nếu này từ đầu em nói với anh, anh có hủy bỏ hôn lễ không?”.

Hạ Khải Thành trầm mặc hồi lâu thay cho câu trả lời.

Quý Đồng tỏ vẻ đắc thắng, xuống giọng giải thích: “Phụ nữ luôn là người chịu thiệt thòi. Em chấp nhận. Thực ra anh và em cũng chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, em muốn được ở lại nhà họ Hạ, còn anh muốn nắm giữ vườn trà của bố em. Nhưng khi đó em còn quá nhỏ để hiểu thế nào là nặng nhẹ, em phải cảm ơn quyết định của anh mới đúng, cảm ơn đã thức tỉnh em”.

Một mảnh vườn cổ liên tục tăng giá suốt mấy năm liền, đổi lại cho cô mười năm bình yên vô sự ở nhà họ Hạ. Cuộc giao dịch này thực ra không ai thua lỗ cả,

Giọng Hạ Khải Thành đã lạc hẳn đi, châm chọc: “Lợi dụng? Vì muốn lợi dụng anh mà ngay cả đứa con trong bụng mình em cũng nhẫn tâm xuống

tay? Quý Đồng, ai dạy em như thế?”.

Cái cách anh gằn giọng không đơn giản chỉ là chất vấn, mà nó còn cho thấy sự thất vọng của anh đối với cô.

Quý Đồng đánh mất bình tĩnh, cả người khẽ run lên: “Đây đều là thủ đoạn của anh! Chính anh nói tuyệt đối không động vào vườn trà nhà họ Quý, chính anh nói đợi vài năm nữa em lớn, sẽ công khai quan hệ của chúng ta... Hạ Khải Thành. Anh đặt tay lên ngực mà hỏi xem, là ai lừa gạt ai?”.

...

Ngày ấy, tranh cãi đến phút cuối cùng, Quý Đồng không hề rơi một giọt nước mắt nào. Hạ Khải Thành rốt cuộc cũng được lĩnh giáo người mà anh đích thân chăm sóc, dạy dỗ có bao nhiêu “máu lạnh”. Trước khi rời đi, anh quăng lại một câu: “Chưa xong đâu, Quý Đồng, đó là một mạng người...”.

Suốt mấy tháng sau đó, mỗi đêm Quý Đồng đều gặp ác mộng.

Sự việc đã qua rất lâu rồi nhưng giờ nghĩ đến, cô vẫn còn cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh. Cô cắn chặt ngón tay, ép bản thân bình tĩnh trở lại.

Nếu như chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa, chắc chắn cô không có can đảm để nói ra những lời kia.

Vì muốn báo thù anh mà cô đã làm tổn thương bản thân, tự cầm dao đâm vô số nhát vào người mình. Phụ nữ khi bị bức đến bước đường này, hầu như luôn nghĩ đến việc từ bỏ cái thai. Nhưng cô không nhẫn tâm, thật sự không nhẫn tâm làm thế.

Cô từng dự định giữ đứa bé lại, cho dù chỉ có một mình, cô vẫn có thể nuôi nấng đứa bé được.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, quan hệ của hai người không được ra ngoài ánh sáng, ngay cả nhân chứng duy nhất cho mối quan hệ ấy cũng không giữ nổi.

Những ngày tháng đó, Quý Đồng gần như suy sụp hoàn toàn, cô chỉ có thể dồn hết đau khổ vào những lời ác khẩu kia, về sau, đâu có xảy ra chuyện gì, cô cũng đều nhẫn nhịn.

Đêm nay, đèn trong phòng ngủ Quý Đồng đến rạng sáng mới tắt.

Một chiếc xe con đã dừng rất lâu dưới cổng chung cư. Vi Lâm vào e, thuật lại những gì vừa trông thấy: “Cô Quý Đồng khóc, nhưng người không có việc gì. Tôi không thấy trong phòng có gì bất ổn, lúc mở cửa bên trong rất yên tĩnh”.

Người đàn ông ngồi ghế sau không hỏi gì thêm, cũng không ra lệnh lái xe đi. Tài xế và Vi Lâm chỉ có thể ngồi im cùng anh đến tận nửa đêm.

Không một ai biết anh nán lại đây để làm gì.

Vi Lâm rốt cuộc phải lên tiếng khuyên nhủ: “Nếu anh không yên tâm thì lên một lát xem sao”.

Hạ Khải Thành nhìn chăm chăm vào di động trong tay, lật qua lật lại. Thực ra, chẳng có gì ngoài một cuộc gọi ngắn ngủi vừa kết nối đã bị cắt đứt.

Anh lắc đầu thở dài: “Cô ấy đang giận tôi nên mới cố tình đưa gã đó về nhà trước mặt tôi. Cô ấy tự biết chừng mực. Người của tôi, tính khí thế nào tôi rõ nhất”.

Nói rồi, anh mở chiếc máy tính bảng, xem cẩn thận từng tấm ảnh được chụp trộm.

Cố Kim Đông hẹn gặp một người bí mật trong quán cà phê. Người ngồi đối diện không ngờ lại là Lục Giản Nhu. Hạ phu nhân đeo kính đen, rõ ràng là để tránh ánh mắt của người khác. Cô ta đẩy một phong bì về phía Cố Kim Đông, nói hai ba câu rồi rời đi.

Rốt cuộc họ có giao kèo gì với nhau.

Hạ Khải Thành không hề ngạc nhiên khi biết điều này. Anh thông thả ra lệnh với Vi Lâm: “Điều tra cho tôi, cô ta mua chuộc Cố Kim Đông để làm gì”.

Trời sắp sáng.

Di động của anh có lẽ cũng không đổ chuông nữa.

Lúc này, Hạ Khải Thành mới yêu cầu tài xế lái xe đi.

Suốt dọc đường Vi Lâm cứ nghĩ mãi nhưng vẫn không hiểu ý của vị Hạ tiên sinh ngồi phía sau.

Đường về của họ không thay đổi, vẫn băng ngang qua nơi Quý Đồng làm việc. Vi Lâm nhìn chằm chằm cửa lớn của toà nhà, theo Hạ Khải Thành bao nhiêu năm, rốt cuộc anh ta đã hiểu ra ngọn nguồn.

Đêm qua, lúc Quý Đồng gọi vào dãy số kia, Hạ Khải Thành đang trên đường trở về liền đổi hướng qua bên này, nhưng tới nơi chỉ thấy Cố Kim Đông lúi cô ra, tất cả đã quá muộn.

Sợ cô gặp chuyện không may, nên anh sẽ không bỏ qua bất cứ điểm nào khả nghi.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thương Nhau Củ Ấu Cũng Tròn

Cuộc sống không lường trước được điều gì, cũng không có vận xui nào đáng sợ nhất.

Sáng hôm sau, khi Quý Đồng tỉnh dậy đã là chín giờ. Cô mở cửa phòng khách, Cố Kim Đông bỏ đi từ sớm, không nói một lời.

Ngẫm nghĩ một lát, Quý Đồng quyết định đến công ty dù đã muộn giờ. Tuy chỉ là nhân viên quen, nhưng muốn thôi việc thì vẫn phải làm những thủ tục cần thiết để lấy chứng nhận nghỉ việc. Thứ này nghe có vẻ rất đơn giản nhưng nếu không có lại rất phiền hà, sau này cô còn phải tìm việc, lúc đó nhà tuyển dụng chắc chắn sẽ hỏi đến công việc trước.

Lần này trước khi đi, Quý Đồng không quên chọn một chiếc quần jean hết sức bình thường, kết hợp với áo khoác cổ lông. Thế nhưng vừa bước vào công ty, cô lập tức phải đón nhận những ánh mắt kỳ lạ của mọi người.

Chỗ ngồi của Quý Đồng ở gần cửa sổ nên cô phải đi ngang qua một dãy bàn của đồng nghiệp. Nữ giới với nhau, thị phi nhiều vô kể, lúc này, hai cô nàng ngồi liền kề đang chia nhau một phần bánh ngọt, vừa ăn vừa tỉ tê: “Ngay từ đầu tớ đã thấy lạ rồi, cậu có thấy khuyen tai nó đeo không? Không phải hàng vớ vẫn mua trên mạng đâu, là khuyen tai Vintage Bvlgari chính hãng đấy! Tớ từng trông thấy trên tạp chí có cô ca sĩ diễn viên nào đấy đeo một đôi y hệt, kiểu này cực kì hiếm gặp, nếu không quan tâm tìm hiểu thì chẳng ai biết, nên nhất định không thể có hàng giả được”.

Người còn lại không hiểu biết nhiều như vậy, ngạc nhiên ngẩng lên hỏi: “Tớ thấy nó ăn mặc rất bình thường mà, đâu phải hàng hiệu gì đâu!”.

“Chẳng biết cái gì cả! Cậu cho là những đứa cặp bồ với đại gia luôn viết mấy chữ ‘tôi được bao nuôi’ trên mặt chắc. Đông Hồ là nơi nào chứ? Nửa đêm nó mò đến tận cửa nhà người ta gây chuyện âm ỉ, ai cũng nhìn thấy. Dù sao thì chắc chắn nó là kẻ thứ ba”. Cô nàng đang nói đầy phấn khích, trông thấy Quý Đồng đến, ngấn ra giây lát rồi chuyển chủ đề, “Tớ không ăn nữa đâu, bánh này ngọt quá”.

Quý Đồng lảng lạng ngồi vào chỗ của mình. Trước kia khi ở nhà họ Hạ, cô quả thật không phải lo nghĩ bất cứ chuyện gì, đến tận lúc tốt nghiệp đại học, cô vẫn không có khái niệm về tiền, vì thế cũng chưa từng đặc biệt chú ý đến những món đồ hiệu xa xỉ. Quãng thời gian bắt đầu ở riêng là những tháng ngày khổ cực đối với cô. Cho tới bây giờ, cô ăn mặc đều giống số đông thành phần làm công ăn lương khác, chỉ có một vài món nữ trang dùng để kết hợp với quần áo, thực sự cô cũng không cảm thấy có gì to tát. Ấy vậy mà lời đồn thổi vừa xuất hiện, ngay cả đôi khuyên tai lỗi một cũng bị soi mói, trở thành tang chứng vật chứng.

Quý Đồng mơ hồ đoán được chuyện gì đang diễn ra. Có lẽ trường phòng Lam muốn trả thù nên nhanh chân đi trước một bước, tung tin đồn thất thiệt về cô. Phụ nữ trong xã hội này luôn luôn bị đặt vào thế yếu, ông ta chỉ cần nói bóng nói gió vài câu khó nghe, cô sẽ không thể sống yên ổn trong công ty được nữa, càng không còn mặt mũi nào để tố cáo hành vi của ông ta tối qua.

Chỉ có điều, Quý Đồng nghĩ mãi mà không ra, từ đâu mà mọi người trong công ty biết chuyện ở Đông Hồ?

Công việc này là cô tự lực ứng tuyển vào, không có gì đáng ngờ để người khác phải hao tâm tốn sức điều tra gia cảnh của cô, càng không thể trùng hợp ai đó trong công ty bắt gặp cô ở Đông Hồ. Nhất định chuyện này có vấn đề.

Quý Đồng thu xếp ổn thỏa công việc đang dở dang, sau đó đến bộ phận Nhân sự để xin thôi việc. Quá trình diễn ra rất thuận lợi. Đáng lẽ theo thông lệ, nhân viên muốn nghỉ làm cần trực tiếp nói với cấp trên, nhưng hôm nay chủ nhiệm bộ phận chưa tới công ty, mà Quý Đồng thì không muốn gặp tên trưởng phòng đểu giả kia nữa. Thủ tục hoàn tất, cô đi bàn giao hạng mục công việc, sau đó chỉ cần đợi đến cuối tháng là có thể rời vị trí. Đương nhiên, người sắp thôi việc thì chẳng còn hứng thú đâu mà làm việc cả, Quý Đồng cuối cùng cũng được thở phào một hơi. Xung quanh, đồng nghiệp im phăng phắc. Đến giờ cơm trưa, hai cô nàng ban nãy nói xấu sau lưng cô cũng không dám gọi cô đi ăn cùng.

Cuối ngày, bàn giao hết việc, Quý Đồng ngồi chờ người trước máy tính, suy nghĩ đến xuất thần.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là Hạ Khải Thành ngấm ngấm xuống tay hại cô khổ sở. Nhưng ngay lập tức cô lại tự phản bác, Hạ Khải Thành đâu bị ối đến mấy đi chẳng nữa thì vẫn là người có danh dự. Kiểu ném đá giấu tay này không phải phong cách của anh. Huống hồ, nếu thật sự anh nhúng tay vào chuyện công ty cô, hà tất phải lòi sự việc Đông Hồ ra? Bản thân cũng là đương sự trong vụ đó, anh sẽ không ngu ngốc mà tự giăng lưới bẫy mình.

Thế nhưng, một kẻ du thủ du thực như trưởng phòng Lam không thể biết nhiều chuyện bên ngoài đến vậy.

Thủ đoạn ti tiện này hết như những màn đánh ghen giữa phụ nữ với nhau, hứng lên bèn tạt cho đối thủ một gáo nước bẩn, khiến đối thủ không được sống yên ổn.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn rơi vào bế tắc, Quý Đồng ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ. Gương mặt cô phản chiếu trên tấm kính bóng loáng, đôi hoa tai Bvlgari lấp lánh khiến cô càng thêm phiền muộn.

Xét cho cùng, tính cách của cô khá giống người nhà họ Hạ, càng gặp chuyện khó khăn lại càng kiên cường. Hạ Khải Thành đã dạy cô rất nhiều quy tắc, rất nhiều đạo lý, song thứ duy nhất không dạy chính là nhẫn nhịn.

Tan ca, Quý Đồng xuống lầu cùng mọi người, không lo lần này xảy ra chuyện nữa. Trong thang máy, ngoài cô còn có ba nữ đồng nghiệp khác. Cô cảm nhận rõ ràng bọn họ không ngừng liếc trộm mình. Giữa lúc tin đồn dấy lên tứ phía, cô lại xin thôi việc, điều này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, mọi người lại có thêm đề tài bàn tán về cô.

Đang là giờ cao điểm nên thang máy đến tầng nào cũng dừng. Suốt cả lộ trình, bầu không khí ngột ngạt thật sự khó chịu. Quý Đồng ra khỏi thang máy thật nhanh, muốn rời khỏi nơi đây rầy thị phi này càng xa càng tốt.

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, đèn cao áp khiến phố xá sáng trưng. Trước cửa lớn của tòa nhà chính là bãi đỗ xe. Quý Đồng vừa bước ra khỏi đại sảnh liền kinh ngạc khi trông thấy một chiếc Aston Martin dừng gần đó.

Vi Lâm xuống xe, thông thả tiến lại gần, lễ độ nói: “Anh Hạ đến đón cô”.

Quý Đồng nhìn về hai chiếc xe đỗ nối đuôi, Hạ Khải Thành rất hiếm khi khoa trương như thế. Cô cảm nhận được vô số ánh mắt dò xét của đồng nghiệp đang bắn về phía mình.

Trên mặt ai cũng một biểu cảm như nhau.

Nhất thời tức giận, cô hỏi: “Anh ấy cố tình?”.

Vi Lâm ngẩn ra giây lát mới hiểu ý cô, vội giải thích: “Cô đừng hiểu lầm. Hôm nay, anh Hạ phải tham dự một lễ khởi công quan trọng, vừa xong việc liền trở về đón cô tan ca nên không kịp đổi xe”.

Biểu hiện của Vi Lâm không có vẻ gì giả dối, Quý Đồng cũng rõ Hạ Khải Thành không vô vị đến mức cố tình làm vậy. Nhưng vì sao hết thảy

rắc rối cứ đồng loạt xảy ra như thế? Đúng là họa vô đơn chí.

Người xung quanh nhòm ngó ngày một nhiều, Quý Đồng không dám nán lại thêm một giây nào nữa, đành theo Vi Lâm ra xe. Cô vừa mở cửa, những hình ảnh buổi tối hôm ấy liền hiện lên, có một người cũng ngồi trên băng ghế sau cạnh cửa xe như thế này. Mọi chuyện bỗng dưng sáng tỏ, Quý Đồng nhớ lại cái đêm ở Đông Hồ cách đây chưa lâu, người chứng kiến đầu chỉ có cô và Hạ Khải Thành.

Đúng vậy, còn có cả Giản Nhu.

Đằng sau những sự việc hỗn loạn xảy ra gần đây dường như ẩn chứa một điều gì đó kỳ quái, cơ hồ luôn có người không muốn cô được sống thoải mái.

Quý Đồng đột nhiên cảm thấy rùng mình. Rất nhiều chuyện không giống như bề nổi có thể trông thấy. Cô căm ghét sự giả dối và mưu mẹo ngấm ngầm, bởi từ nhỏ cô đã buộc phải suy đoán tâm tư người khác, đoán đúng mới có thể sống yên ổn. Hễ đắc tội với bất cứ ai trong nhà, không nơi nương tựa, kiểu gì cô cũng bị đuổi ra đường.

Tuy nhiên, Quý Đồng không có nhiều thời gian để nghĩ tới chuyện này nữa. Việc cô cần làm hiện giờ là xốc lại tinh thần để đối mặt với người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Hạ Khải Thành nhắm mắt ngả người vào ghế, sau khi cô lên xe, anh liền lệnh cho tài xế lái xe đi. Ban đầu, Quý Đồng không bắt chuyện với anh, nhưng xe đã chạy được một đoạn dài mà anh vẫn chưa chịu mở mắt, cô đành phải xuống nước: “Anh muốn gì?”.

Hạ Khải Thành nhíu mày, bình thản lên tiếng: “Tiện đường nên qua đón em về thăm ông”.

Dù có tiện đường cũng không cần gấp đến nỗi quần áo chưa kịp thay đã lao tới đây với bộ dạng mệt mỏi như vậy.

Cuối cùng, cô không nỡ nói ra những lời ác miệng. Lần này gặp mặt, cô biết anh thật sự đã mệt mỏi, im lặng một lúc cô mới lại lên tiếng: “Nhà có người ốm, anh tranh thủ về nghỉ ngơi hai ba hôm đi”.

Vừa dứt lời, cô lập tức hối hận.

Vi Lâm ngồi đằng trước cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng không dám quay lại nhìn.

Hạ Khải Thành bỗng vươn tay muốn kéo Quý Đồng lại gần. Cô tránh mà không thoát được sức lực đàn ông của anh. Anh nắm lấy tay cô, siết chặt.

Quý Đồng không dám cử động, thấp giọng hỏi: “Chuyện của bố em...”.

Hạ Khải Thành lại chau mày, nhưng rốt cuộc vẫn trả lời cô: “Anh đã sai người đi nghe ngóng rồi. Không thấy có gì đáng ngại, bố em hiện giờ vẫn ổn”.

Quý Đồng cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào, chỉ cần bố không sao, mọi chuyện khác đều có thể tìm ra cách giải quyết. Thấy Hạ Khải Thành thờ dãi, cô định nói tiếp nhưng không biết nên cảm ơn hay nói gì khác. Đẳng nào cũng sắp về nhà rồi cô đành cô gắng giữ tâm trạng thoải mái.

“Em nghỉ việc rồi, muốn tìm một công việc khác”.

“Sau này còn nhiều thời gian, bây giờ về ở với ông ít ngày đã”.

“Ừm... Hôm rồi em ấn nhầm nên gọi vào số của anh”. Giọng cô chột run rẩy. Chẳng biết vì sao cô lại đột nhiên nói tới chuyện này.

Trước đây, từng có những lần Hạ Khải Thành đi công tác biệt tăm cả tháng trời, về tới nhà liền bị cô bám lấy cùng ăn cơm. Hết như hôm nay, hai

người ngồi cạnh nhau, và cô luôn miệng kể cho anh nghe những chuyện vặt vãnh.

Nhà họ Hạ có một quy tắc lớn bất di bất dịch: Ngoài con trai trưởng, không ai được phép kinh doanh, chứ đừng nghĩ đến việc thừa kế sản nghiệp. Cái gia quy ngớ ngẩn này cứ truyền từ đời này qua đời khác khiến nhiều người bất mãn, dẫn đến mâu thuẫn gia tộc sâu sắc cùng những cuộc đối đầu âm thầm. Thế hệ trước không biết xảy ra chuyện gì, bố mẹ Hạ Khải Thành qua đời khi anh bắt đầu có nhận thức, hai người chú của anh sau đó cũng rời khỏi thành phố Tĩnh. Một mình ông nội nuôi dưỡng anh trưởng thành.

Cả gia đình chung sống dưới tán cây cổ thụ kia, trời sụp đất rung vẫn cứ diễn vở thiên hạ thái bình. Bởi vì chúng kiến quá nhiều toan tính hiểm độc, máu mủ ruột già trở mặt thành thù, vậy nên ai ai cũng cố gắng giữ khoảng cách nhất định với những người xung quanh.

Để đảm bảo an toàn, Hạ Khải Thành không bao giờ cho phép người khác ngồi cùng hàng ghế sau với mình. Thế nhưng lần đầu tiên đưa Quý Đồng ra ngoài, anh lại để cô ngồi bên cạnh.

Ngay từ thời khắc ấy, cô đã biết trong lòng anh có mình.

Đôi khi Quý Đồng không thể hiểu vì sao quan hệ giữa hai người lại đi tới tình cảnh này, muốn nói một câu cũng phải suy nghĩ trước sau như dè chừng kẻ địch. Trong lòng dồn nén hàng ngàn nỗi đau khổ, vô thức nói ra mấy câu nhưng Hạ Khải Thành lại không tiếp lời. Cô quay sang nhìn anh, bấy giờ mới phát hiện anh cứ nắm tay cô như thế mà ngủ thiếp đi. Đáng tiếc, Hạ Khải Thành cũng không nghĩ ngợi được mấy chốc, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên phá tan sự yên tĩnh.

Vi Lâm nhìn màn hình di động, nói: “Là phu nhân!”.

Hạ Khải Thành cứ lơ đi không đáp, tiếng chuông cứ lạnh lót trong xe khiến Quý Đồng cũng ngồi không yên. Cuối cùng, anh buộc phải nghe máy.

Không rõ bên kia Lục Giản Nhu nói gì, Hạ Khải Thành chỉ đáp vắn vẹn: “Hôm nay không được, anh không qua đó được”.

Trong xe quá yên tĩnh, Quý Đồng ngồi bên cạnh Hạ Khải Thành, loáng thoáng nghe được tiếng cười và giọng nói nũng nịu của Lục Giản Nhu. Cô ta vì không muốn phiền hà tới người khác mà đi mua sắm một mình, nào ngờ mãi mua đồ quá, hiện giờ không bắt được taxi.

Hạ Khải Thành định nói gì đó, bỗng thấy Quý Đồng đang chăm chú quan sát mình, bèn thay đổi ý định, đồng ý với Lục Giản Nhu: “Thôi được rồi, em vào trong tìm chỗ nào đó đợi anh, đừng đứng ngoài đường lạnh”.

Cúp máy, anh yêu cầu tài xế quay đầu xe, qua trung tâm thương mại đón Lục Giản Nhu trước rồi mới quay về nhà.

Trong xe lúc này đã không còn ghế trống, Quý Đồng cúi đầu buộc lại dây đai áo rồi nói: “Em ngồi xe sau, dừng xe ngay chỗ đường giao kia nhé, chỗ đó đỗ xe dễ”.

Cô vô cùng tự giác, không muốn gây khó xử cho bất kỳ ai.

Thế nhưng, xe vừa dừng, Vi Lâm đã chủ động xuống trước. Hạ Khải Thành giữ tay Quý Đồng lại, không nói một lời.

Quý Đồng hốt hoảng. Vi Lâm là vệ sĩ của Hạ Khải Thành tuyệt đối không thể rời anh nửa bước.

“Không được, để anh ấy ở lại đây. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Em ngồi xe sau cũng được mà”.

Hạ Khải Thành làm ăn lớn, lại kinh doanh lĩnh vực bất động sản nên sẽ dính líu nhiều tới vụ giải tỏa đất cát, khó tránh được xung đột, nhiều người thù hằn. Huống hồ gia tộc nhà họ Hạ ở thành phố này gần như một tay chặn gió.

Vi Lâm rất biết ý, không cần hỏi nhiều đã tự động nhường lại ghế lái phụ.

Hạ Khải Thành thản nhiên nói với tài xế: “Đi thôi”.

Bầu không khí trong xe rốt cuộc đã dễ chịu hơn một chút. Quý Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy thật khó khăn để có một cuộc trò chuyện bình thường với anh.

Dường như Hạ Khải Thành đã đọc được suy nghĩ của cô, liền từ tốn nói: “Đừng nghĩ nhiều, Vi Lâm là người dưới, đương nhiên không thể giữ cậu ta lại để em đi được. Ông mà biết sẽ trách anh”.

Quý Đồng không tiếp lời, một lúc sau mới khẽ đáp: “Cảm ơn”.

Hai tiếng này cơ hồ đã đâm vào tim Hạ Khải Thành, nhưng anh chỉ nhìn cô rồi cúi đầu trầm mặc.

Chẳng mấy chốc đã đến chỗ hẹn Lục Giản Nhu. Cô nàng từ nhỏ đã được bố mẹ nâng như nâng trứng, nuông chiều thành thói, hễ ra khỏi cửa là phải trau chuốt, phấn son cầu kỳ, không thể tùy tiện. Lúc này, cô ta đang mặc một chiếc váy liền thân ngắn, khoác áo bành tô đặt may riêng, đầu đội chiếc mũ màu xám tro nữ tính, toàn thân được chăm chút không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Quý Đồng vẫn âm ức vì câu nói vừa rồi của Hạ Khải Thành, thế nên cô hạ quyết tâm không tự ý hành động nữa, anh chưa lên tiếng thì cô cứ ngồi im.

Kết quả, lúc tài xế xuống mở cửa xe cho Lục Giản Nhu, anh ta bối rối không biết phải làm sao, chẳng lẽ bắt Hạ phu nhân phải ngồi cùng mình ở ghế trước?

Cũng may, Lục Giản Nhu không để ý tới chuyện này. Cô nàng đưa những túi đồ linh kinh của mình cho tài xế rồi ngồi vào ghế lái phụ, sau đó ngoảnh đầu lại cười với Quý Đồng: “Hóa ra là anh trai tới đón em rồi, chị đang định bảo anh ấy qua đón em về nhà ăn tối cùng mọi người”.

Quý Đồng gượng gạo mở miệng: “Chị xuống đây ngồi đi, để em ngồi đó cho”.

Lục Giản Nhu cúi đầu xem điện thoại, xua tay nói: “Không cần đâu, mãi mới ra ngoài xả hơi một chuyến, đừng kiểu cách thế làm gì, ở nhà không dè đủ thứ em còn chưa mệt sao?”. Nói đoạn, cô nàng chìa di động ra cho Quý Đồng xem một tấm ảnh vừa chụp được. Trên màn hình là một chú chó Teddy nhỏ xinh, đeo nơ con bướm, mặc chiếc áo màu hồng, Lục Giản Nhu thích thú nói: “Đáng yêu nhỉ? Chị cũng muốn nuôi một con. Khỏi thành?”.

Hạ Khải Thành đã buông tay Quý Đồng từ lâu, ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình. Anh hờ hững “ừm” một tiếng. “Đừng nuôi mèo là được”.

Lục Giản Nhu tủm tủm cười, nghiêng đầu oán thán với Quý Đồng: “Anh trai em lạ lắm ấy, không thích mèo đâu. Lần trước chị thấy có nhà nuôi một con mèo Garfield cực xinh, chị về bảo anh em là cũng muốn nuôi một con cho vui, anh ấy sống chết không đồng ý...”.

“Về thôi!” Hạ Khải Thành đột ngột lên tiếng, cắt ngang lời của Lục Giản Nhu.

Vì sao anh ấy không thích mèo?

Quý Đồng chợt nghĩ đến Cherry. Nó là món quà chính anh tặng cô.

Lúc mới được đưa về nhà, Cherry còn nhỏ xíu, cơ thể yếu ớt nên ốm liên tục. Lúc vui vẻ, Quý Đồng lại lén lút chia cho nó nửa cái bánh quy của mình, nửa đêm, Cherry bị tiêu chảy nằm bệt dưới đất không đứng dậy nổi. Quý Đồng sợ chết khiếp, cuống lên không biết phải làm sao. Bác sĩ trong nhà không chữa được, cô chạy đến trước cửa phòng Hạ Khải Thành, hỏi anh nên làm gì. Ấy vậy mà chưa nói được hai câu, nước mắt cô đã trào ra. Cô sợ Cherry xảy ra chuyện, không dám động vào nó.

Hạ Khải Thành sang phòng cô, bế luôn con mèo lên, thậm chí chẳng thèm quan tâm đến chất nhựa dính đầy trên thân nó. Đến viện thú y, Cherry phải lấy máu xét nghiệm. Quý Đồng nghe tiếng “meo” yếu ớt của nó mà lòng xót xa, không nỡ nhìn, cô đành trốn sau lưng Hạ Khải Thành. Từ đầu tới cuối, một mình anh giữ Cherry cho bác sĩ làm việc.

May mà cuối cùng Cherry không sao, chỉ là chứng rối loạn hệ vi khuẩn đường ruột.

Lúc lên xe về nhà, Quý Đồng ôm mèo, còn Hạ Khải Thành ôm cô.

Có lẽ khi ấy, anh đã dùng toàn bộ sự nhẫn nại của cả đời mình để giảng giải cho cô từng chút: “Sức đề kháng của giống mèo tai cụp rất kém, Cherry lại còn nhỏ, không thể tùy tiện ăn đồ linh tinh được”.

Quý Đồng tựa đầu trong ngực anh, ngoan ngoãn nghe kỹ những lời anh nói. Lát sau, cô mới ngược lên lí nhí hỏi: “Anh rất thích mèo à?”.

Hạ Khải Thành ngấn ra giây lát, bỗng bật cười. Anh xoa đầu tròn xoe của Cherry, rồi lại xoa đầu cô, khẽ nói: “Anh sợ em lại đứng khóc trước cửa phòng anh!”.

Cũng chính từ năm ấy, Quý Đồng chợt hiểu, hóa ra câu thành ngữ “thương nhau củ ấu cũng tròn” lại có thể khiến người ta phải thẹn thùng.

Còn năm nay, trong xe ngoại trừ tài xế, ba người đều ôm những mối tơ lòng khác nhau.

Ở hàng ghế trước, Lục Giản Nhu một mình ngắm nghía con chó trong ảnh, tựa hồ vẫn mãi nghĩ xem nên tìm mua ở đâu được giống chó thuần chủng này. Trên hàng ghế sau, Quý Đồng không thể ngăn cản bản thân quan sát người phụ nữ ngồi phía trước, cô cảm thấy một vị tiểu thư sống trong nhung lụa, chưa từng nếm trải vị đời như Lục Giản Nhu thì không thể nào nhìn ra khúc mắc giữa cô và Hạ Khải Thành được.

Càng nghĩ càng mông lung, Quý Đồng không thể hiểu nổi những rắc rối liên tiếp ập đến với mình là từ đâu mà có. Mỗi lần Lục Giản Nhu tới tìm cô để than thở chuyện Hạ Khải Thành, cô đều lảng tránh, không muốn nghe, cũng chẳng muốn bàn luận gì.

Cô quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, tay anh và tay cô cách nhau một khoảng rất gần. Từng ngọn đèn đường lọt qua ô kính, chiếu lên gương mặt anh, xuyên vào trái tim cô.

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, cô đột nhiên cảm thấy rất khó chịu. Anh kết hôn với Lục Giản Nhu mới được bao lâu? Còn cô đã ở bên anh rất nhiều năm rồi.

Giờ này, đường vành đai lại bắt đầu ùn tắc. Con đường hai chiều rất dài và rộng, hai bên là những tòa nhà chọc trời uy nghi, cứ đến nửa đêm là lại được thắp sáng lung linh bởi ánh đèn xe rục rờ. Xưa nay, nơi này vẫn được coi là mặt tiền đắt đỏ nhất thành phố.

Xe đã không thể nhúc nhích lên trước thêm được nữa, tài xế quay lại xin chỉ thị của Hạ Khải Thành. Anh không muốn về muộn, bèn bảo tài xế đi đường tắt. Lục Giản Nhu đột nhiên trở nên cứng đầu: “Đừng! Cũng không vội mà, đợi lát nữa thông thoáng hơn rồi đi tiếp”.

Cô ta vẫn cầm khư khư điện thoại trong tay, không hiểu sao rất có thành kiến với việc chuyển đường khác.

Quý Đồng còn Hạ Khải Thành sẽ nhường vợ, nào ngờ, lại nghe anh thẳng thừng từ chối: “Nếu đã gọi anh đến đón em thì nghe anh”.

Lần này, Lục Giản Nhu không đáp, chỉ có thể ầm ỨC quay đầu đi chỗ khác.

Tài xế càng không dám lên tiếng khuyên ngăn, lòng thầm nghĩ có lẽ hôm nay ngài Hạ đi xã giao thắm mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi cho sớm. Vậy nên anh ta nhân lúc phía trước được khơi thông một chút, liền nhanh chóng chuyển hướng xe vào một con phố nhỏ, chạy giữa hai bên dãy nhà dân cư để sang vành đai hai.

Dãy phố này không có giải phân cách cứng, một chiếc xe chạy ngược chiều đang tiến lại gần. Vốn dĩ chỉ là nhường đường thông thường, nhưng nó bỗng nhiên tăng tốc, lao thẳng về phía xe của Hạ Khải Thành.

Tài xế vội vàng ngoặt về phía bên phải. Nhưng bánh trước đột nhiên bị xẹp xuống, xe mất lái tông vào hàng cây bên đường.

Quý Đồng chưa kịp thấy rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì đã kinh hãi đến độ không thốt nên lời. Cả người cô đổ về phía trước theo quán tính. Giữa lúc hỗn loạn, ai đó kéo cô lại, giữ cô ổn định tại chỗ ngồi.

Tiếng kêu thất thanh của Lục Giản Nhu khiến tất cả mọi người bừng tỉnh.

Quý Đồng biết đã xảy ra tai nạn, đầu cô tuy bị va đập nhưng ý thức vẫn rõ ràng. Cô thử mở miệng: “Bỏ tay ra”.

Hạ Khải Thành đương nhiên chẳng thêm bận tâm tới lời này của cô. Chiếc xe hộ tống đã đến nơi, tình hình đùng độ vô cùng kịch liệt.

Quý Đồng nghe được những âm thanh kỳ lạ, nhưng Hạ Khải Thành đã yêu cầu giữ im lặng nên cô cố ý cắn răng không phát ra tiếng động.

Vi Lâm lao tới, chặn ngoài cửa xe để hai người xuống trước. Anh ta nói với Hạ Khải Thành: “Đối phương có chủ đích tấn công, còn mang theo cả súng. Không phải những kẻ tầm thường”.

Hạ Khải Thành không bị thương trên người, nhưng sắc mặt thì sa sầm lại: “Rời khỏi đây trước đã, gọi người đến thu dọn sau”.

Thấy Quý Đồng ôm đầu, anh vội hỏi: “Có đi được không?”.

Cô miễn cưỡng gật gật đầu, nhưng hai chân không nhấc lên được. Hạ Khải Thành nhận ra cô không ổn, bèn cởi áo khoác trùm kín mặt cô, bế cô đi. Gió lạnh ùa tới, Quý Đồng dần dần tỉnh táo lại một chút. Cô muốn nhìn cho rõ xung quanh, nhưng trước mắt luôn có tia sáng lập lòe, mờ ảo, hệt như cái lần cô bị ngã cầu thang trong quá khứ vậy.

Cảm giác đáng sợ đó quay về rồi!

Quý Đồng được bế lên giữa không trung, nhất thời sản sinh ảo giác. Cô hoảng loạn giãy giụa, cô hồ muốn bám víu vào thứ gì đó. Đầu óc cô choáng váng tột độ, không muốn bị ngã xuống một lần nữa, không muốn mọi chuyện tái diễn...

Vi Lâm giữ lấy hai chân Quý Đồng, hộ tống hai người lên chiếc ô tô đang đỗ phía sau. Hạ Khải Thành cảm nhận rõ cô đang thực sự sợ hãi, anh ôm chặt cô, không để cô lộ mặt ra ngoài: “Đừng cử động! Nhắm mắt lại!”.

Anh bất ngờ lên tiếng, giọng nói ấm áp và trầm tĩnh. Cô không rõ hiện tại tâm trạng anh thế nào, trong đầu lúc này chỉ còn một ý nghĩ: Hề có anh ở bên, cô nhất định sẽ không ngã xuống. Cho dù cô đã bị anh lừa dối rất nhiều lần, nhưng dường như lúc này, lý trí là điều thừa thãi.

Cô rúc đầu vào ngực anh, cảnh tượng sau lưng họ cực kỳ hỗn loạn, nhưng nhịp thở đều đặn của anh mang lại cho cô cảm giác an toàn. Cô bắt giắc vòng tay ra, Hạ Khải Thành không tiện ôm cô, chỉ có thể cầm lấy bàn tay cô qua lớp áo khoác dày, như vậy cũng đủ khiến cô cảm thấy bình yên.

“Đã gọi người tới giải quyết rồi!” Vi Lâm trước giờ làm việc rất hiệu quả. Lần này sự cố ập tới bất ngờ, anh ta lưỡng lự hỏi Hạ Khải Thành, “Phu nhân ...”.

“Chúng ta đi trước, tài xế sẽ đưa cô ấy rời khỏi đây, sau đó để tiếp viện hộ tống cô ấy về”.

Vụ tai nạn xe nhanh chóng biến thành cuộc đụng độ nghiêm trọng. Người đi đường la hét chói tai, lấn át cả tiếng còi xe cảnh sát. Hạ Khải Thành ngồi vào chiếc xe đằng sau, rồi nhanh chóng vượt lên trước.

Quý Đồng yên lặng nghe anh hạ lệnh giải quyết từng việc một, anh còn bắt Vi Lâm vào cầm lái, dứt khoát bỏ mặc Lục Giản Nhu lại đây.

Anh ấy điên mất rồi!

Bây giờ là xã hội pháp trị nhưng lại có người cả gan dùng súng để đối phó với họ. Quý Đồng không biết lúc nào mới được coi là thiên hạ thái bình, càng không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc. Cô mở mắt nhưng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời anh, không cử động.

Cô nghe thấy Vi Lâm lên tiếng khuyên nhủ: “Anh đừng lo lắng, cô Quý Đồng không sao đâu”.

Trong bóng tối đen đặc, thỉnh thoảng lại lóe lên thứ ánh sáng mờ ảo, Quý Đồng cảm thấy nôn nao khó chịu. Hạ Khải Thành bỏ chiếc áo ra khỏi đầu cô, đặt cô ngồi ngay ngắn trên ghế. Anh cầm lấy tay cô, khẽ gọi: “Quý Đồng?”.

Nghe tiếng cô đáp lại, bấy giờ anh mới thấy yên tâm, không nói gì nữa. Một lát sau, anh lại gọi cô, cô trả lời. Dọc đường, anh liên tục giục Vi Lâm tăng tốc, thi thoảng khẽ gọi tên cô như thế.

Quý Đồng biết Hạ Khải Thành lo lắng cho cô, sợ cô không tinh táo, nước mắt dồn ứ bắt đầu trào ra. Xe càng chạy càng nhanh, Quý Đồng khó chịu cau mày. Cô thử cử động chân tay, không có vấn đề gì.

Hạ Khải Thành đặt tay lên mắt cô, rốt cuộc cũng có câu nói thứ hai: “Không được khóc, gắng chịu đựng một lát. Anh biết em khó chịu”.

Nghe vậy, Quý Đồng càng không kiềm được, bật khóc thành tiếng, nước mắt dính hết vào áo khoác của Hạ Khải Thành.

Bệnh viện thành phố nằm khá xa, lại là chốn đông người phức tạp, Vi Lâm bèn lái xe tới thẳng bệnh viện tư nhân mà nhà họ Hạ đầu tư xây dựng. Bác sĩ cấp cứu đặt Quý Đồng nằm trên giường rồi đẩy đi. Thấy cánh tay Vi Lâm có vết thương, y tá bảo anh ta đi băng bó nhưng anh ta từ chối. Đợi Hạ Khải Thành lên tiếng, Vi Lâm mới nghe theo.

Quý Đồng nằm yên tĩnh trên giường, không còn mê man nữa, bấy giờ Hạ Khải Thành mới cho phép cô mở mắt. Đột ngột tiếp xúc với ánh sáng khiến đường nhìn bị lóa, cô không thấy rõ vẻ mặt anh. Cảm giác được mình bị người ta đưa đi, mỗi lúc một xa Hạ Khải Thành, cô hốt hoảng thốt lên: “Anh!”.

Y tá dừng lại, quan sát hai người họ.

Hạ Khải Thành bước nhanh tới bên cô, khẽ vuốt má vô và dịu giọng nói: “Để bác sĩ kiểm tra đi... Quý Đồng, đừng để anh mất mặt”.

Nghe những lời này, Quý Đồng cảm thấy cơn đau đầu dường như thuyên giảm. Cô khẽ gật đầu, tỏ ý mình không sợ. Bấy giờ Hạ Khải Thành mới buông tay.

Nơi này nằm gần trục đường chính, khu đô thị bên cạnh có rất nhiều chung cư ngoại giao, nơi ở dành cho công nhân viên của những xí nghiệp nước ngoài.

Bệnh viện này không lớn lắm nhưng do được xây dựng rất hiện đại và chất lượng phục vụ tốt nên chi phí dịch vụ rất đắt đỏ.

Cô y tá nhân lúc ra ngoài lấy nước bèn đưa cho Hạ Khải Thành một cốc. Vi Lâm vừa băng bó vết thương xong đi ra trông thấy có người lại gần Hạ Khải Thành, vội vàng chạy đến ngăn cản.

Không ai dám đến gần họ nữa, Vi Lâm báo cáo tình hình hiện tại: “Vừa nhận được điện thoại từ bên kia, tài xế bị thương nhẹ, phu nhân không sao cả, chỉ bị xây xát ngoài da thôi. Theo lệnh của anh, đã đưa phu nhân về nhà an toàn”.

Hạ Khải Thành căn bản không để ý đến những việc này. Anh nhíu mày nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu. Dây đèn hai bên hành lang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo càng khiến người ta cảm thấy bất an.

“Đưa Quý Đồng đi chụp CT, cô ấy bị đau đầu rất nghiêm trọng, không nhìn rõ đường”.

Vi Lâm gật đầu. Anh ta biết Hạ Khải Thành vẫn không yên tâm về chuyện này. Quý Đồng khi còn nhỏ đã từng được đưa đi kiểm tra não bộ, nhưng không có gì đáng ngại, chỉ là có chút vấn đề về dây thần kinh.

Điện thoại đổ chuông. Hạ Khải Thành cúi xuống xem. Trông thấy tên Lục Giản Nhu nhấp nháy trên màn hình, anh thẳng thừng ném sang cho Vi Lâm.

“Đừng nhận!”.

“Phu nhân hình như cũng rất sợ hãi. Anh có cần hỏi han một câu không?” Vi Lâm thấy Hạ Khải Thành quá lạnh lùng, thậm chí không nề mặt Lục Giản Nhu, bèn mở miệng khuyên nhủ.

Hạ Khải Thành bỗng dừng bật cười. Anh đứng dậy, đi về phía phòng nghỉ. Giọng cười của anh lạnh lẽo đến nỗi làm Vi Lâm đứng đạng sau không khỏi rùng mình.

“Người nhà họ Lục sẽ không để cô ta xảy ra chuyện”.

Câu nói này của anh chứa quá nhiều ẩn ý.

Vi Lâm nghe xong, mới cảm thấy vụ đụng xe ngày hôm nay có quá nhiều điểm kỳ lạ dễ dàng nhìn ra, nhất là Lục Giản Nhu bỗng dừng gọi điện bảo họ qua đón.

Một đêm không bình yên.

Thành phố mới phút trước còn ồn ào náo nhiệt, thoáng chốc đã chìm vào tĩnh lặng.

Trên một con phố nào đó ngoài kia, Lục Giản Nhu ngồi trong ô tô, gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác. Không ai nghe máy. Cô ta giận dữ ném chiếc di động đi, suýt nữa đập vào kính chắn gió. Tài xế và những người tùy tùng không một ai dám lên tiếng.

Cánh tay Lục Giản Nhu có một vết thương nhỏ, máu chảy không nhiều nhưng rất đau. Cô ta bịt chặt miệng vết thương, càng đau càng muốn cười.

Hai năm trước, cô ta vẫn là viên ngọc quý được Bí thư Lục nâng niu trên tay. Đừng nói là gặp tai nạn, cho dù chỉ ốm nhẹ một chút, cả nhà họ Lục cũng sẽ lo lắng suốt mấy ngày trời. Lục Giản Nhu vốn có một người anh trai làm việc trong quân đội, khi xảy ra trận động đất lớn ở miền Nam, anh ta thuộc tuyến đầu xuất quân cứu trợ, chẳng ngờ một đi không trở lại. Nhận

được tin dữ, bí thư Lục dường như già đi cả chục tuổi chỉ sau một đêm. Còn lại đứa con gái duy nhất là Lục Giản Nhu, ông ta dồn toàn bộ tình yêu cho con gái, không để xảy ra bất cứ điều đáng tiếc nào.

Thế nhưng cô ta lại đem lòng yêu Hạ Khải Thành.

Chỉ một lần gặp gỡ mà biến thành sự cố chấp cả đời.

Lúc ấy, Lục Giản Nhu đòi kết hôn với Hạ Khải Thành, Bí thư Lục nhất định không đồng ý. Trước đó, ông ta và nhà họ Hạ từng có mâu thuẫn trong vụ trưng thu một mảnh vườn trà ở tỉnh ngoài, vì thế trong tiềm thức, ông ta đã hình thành sự bất mãn đối với kiểu người không từ thủ đoạn như Hạ Khải Thành. Hơn nữa, luận về gia thế, Bí thư Lục có yêu cầu rất cao, luôn cho rằng, thương nhân chỉ coi trọng đồng tiền, không đáng để ông ta gửi gắm con gái cả đời.

Đáng tiếc, cái tính công chúa của Lục Giản Nhu đã hình thành từ nhỏ. Cô ta sống chết không chịu nghe lời khuyên can của cha, làm náo loạn cả nhà.

Lục Giản Nhu vẫn còn nhớ như in ngày hôm ấy, khi những bí mật của Hạ Khải Thành bại lộ. Bố cô ta ngồi ở bàn làm việc, phẫn nộ nói: “Trong vòng một tháng, bố không cần biết con dung biện pháp gì, chỉ cần con có thể khiến hai người họ chia tay, bố liền đồng ý cuộc hôn nhân này!”.

Lục Giản Nhu biết đây chỉ là lời nói trong lúc tức giận của bố, chắc chắn Bí thư Lục cho rằng con gái mình không làm được điều đó. Tính cách Hạ Khải Thành ra sao, ai ai cũng rõ. Anh ta che giấu một chuyện tà đình như vậy trong nhà họ Hạ, chứng tỏ người con gái kia có vị trí cực kỳ quan trọng trong lòng anh. Cho dù cô ta vứt bỏ hết tự tôn để chen chân vào cuộc tình ấy, e rằng cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Có điều, xưa nay Lục Giản Nhu luôn tin rằng, tình yêu chỉ là vấn đề thời gian, còn hôn nhân chính sự là bảo đảm cho hai người ở bên nhau được lâu

nhất. Cô ta sẵn sàng giở thủ đoạn, chỉ cần có thể trở thành vợ của anh. Cô ta sẽ dùng cả đời để đợi anh quay đầu.

Quãng thời gian đó, mọi người trong nhà đều hết lời khuyên nhủ, nhưng Lục Giản Nhu cứ như bị bỏ bùa mê, sống chết không chịu buông tay. Chuyện tình cảm quả nhiên không có chỗ cho lý trí.

Huống hồ, con người ta sống trên đời này chỉ có hai lựa chọn để đầu bạc răng long: Người mình yêu, hoặc người yêu mình.

Với gia thế của nhà họ Lục, chắc chắn sẽ người đem lòng yêu Lục Giản Nhu nhiều vô kể, nhưng cô ta chỉ yêu một mình Hạ Khải Thành.

Cô ta yêu anh, đó là toàn bộ lý do.

Cuối cùng thì cô ta cũng làm được. Một hôn lễ tưng bừng náo nhiệt, hai năm vợ chồng ân ái mặn nồng, người người ngưỡng mộ.

Vở kịch này diễn quá hay, quá đặc sắc, đến nỗi chính bản thân cô ta cũng tin là thật. Mãi cho tới đêm nay, chân tướng mới lộ diện.

Trước giờ, Lục Giản Nhu chưa từng gặp tai nạn giao thông, nỗi kinh hãi qua đi, cô ta gắng gượng tìm lại được lý trí. Cũng may cô ta bị thương không nghiêm trọng, túi khí làm giảm đáng kể lực va chạm. Đụng độ vừa kết thúc, phản ứng đầu tiên của cô ta là quay đầu tìm Hạ Khải Thành, nhưng anh đã biến mất không thấy tăm hơi.

(*Một thiết bị bảo đảm an toàn cho người ngồi trong ô tô.

Trong cơn hỗn loạn, cô ta được vệ sĩ đưa đến tạm lánh trong ki-ốt giao dịch ngân hàng tự phục vụ(*). Nhìn ra ngoài, cô ta trông thấy anh đang vội vã ôm người đó lên xe, thậm chí còn cẩn thận trùm kín đầu người đó lại, không để lộ mặt ra ngoài.

(*)Tiếng anh là “Self-sevice bank”, mô hình quầy giao dịch ngân hàng với nhiều máy rút tiền tự động (ATM) và các thiết bị hiện đại khác giúp khách hàng tự thực hiện các giao dịch mà không cần sự giúp đỡ của nhân viên.

Lục Giản Nhu đứng nhìn mãi, bỗng cảm thấy nực cười. Đêm nay, người phải ẵm núp trong bóng tối là cô ta.

Hóa ra, trong lòng Hạ Khải Thành, kẻ thứ ba hèn hạ chính là Hạ phu nhân này.

Mọi người đều nguy trang, vào thời khắc đối diện với nguy hiểm mới lộ rõ bộ mặt thật của mình.

Hạ Khải Thành chẳng thèm hỏi han lấy một câu, đã thẳng tay bỏ cô lại hiện trường vụ tai nạn. Bây giờ cô ta mới hiểu, anh chưa từng một lần quay đầu. Tất cả lợi thế mà cô ta nắm trong tay chỉ là cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này mà thôi.

Lục Giản Nhu cố gắng kiềm chế bản thân, phía trước vẫn là màn đêm đen đặc với ánh đèn neon mập mờ.

Xe lao nhanh vun vút, trong đầu Lục Giản Nhu lặp đi lặp lại hình ảnh Hạ Khải Thành bế Quý Đồng trong tay. Luồng khí ấm tỏa ra từ điều hòa không đủ để xua đi cơn lạnh đang bủa vây khiến toàn thân cô ta run rẩy.

Lục Giản Nhu sai người nhật điện thoại lên.

Vỡ kịch này mới diễn được một nửa thôi. Chưa đến phút hạ màn, cô ta tuyệt đối không nhận thua.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thay Lòng Đối Dạ

Mười hai giờ đêm, Quý Đồng được ra viện.

Kết quả kiểm tra cho thấy não của cô bị chấn động vì vụ va quệt, ngoài ra không còn vấn đề gì khác. Ảnh chụp CT vẫn kết luận là căn bệnh đau nửa đầu, không phát hiện có biến chứng. Bác sĩ cho rằng tai nạn xe là nguyên nhân gây ra cú sốc thần kinh căng thẳng dẫn đến bệnh cũ tái phát nên cô mới có hiện tượng hoa mắt.

Hạ Khải Thành đưa cô về. Lúc này, cơn chóng mặt đã thuyên giảm khá nhiều, nhưng khi chuẩn bị bước xuống cầu thang, Quý Đồng vẫn không thấy rõ đường. Cô cúi đầu, sắc mặt tái nhợt như thể bị mắc chứng sợ cầu thang vậy.

Cô gọi anh.

Vi Lâm lấy làm lạ. Quý Đồng xưa nay nổi tiếng ngang ngược, thích đấu khẩu với Hạ Khải Thành, chẳng bao giờ tỏ ra mềm yếu trước mặt anh. Không biết hôm nay có phải cô đã quá sợ hãi hay không mà gần như biến thành người khác.

Thắc mắc trong lòng thì vô kể, nhưng Vi Lâm cũng không nhiều lời, chỉ khẽ nói một câu: “Để tôi đi lấy xe đây”.

Hạ Khải Thành lắc đầu tỏ ý không cần. Anh quay lại ôm ngang hông Quý Đồng, dìu cô từng bước xuống cầu thang. Vi Lâm cũng nhanh nhẹn tiến đến đỡ một bên.

Quý Đồng nắm chặt cánh tay Hạ Khải Thành, sợ đến nỗi năm ngón tay run lấy bầy. Anh cảm giác được cô có gì đó không ổn, bèn quay sang gọi: “Quý Đồng?”.

Toàn bộ sự chú ý của cô lúc này đã dồn hết vào những bậc cầu thang dưới chân, cô khó khăn lên tiếng đáp lại: “Em từng có lần bị đau đầu quá không nhìn rõ đường, bước hụt chân, ngã lăn xuống cầu thang...”, cô chột rùng mình, không nói tiếp. Do dự giây lát, cô lại giải thích: “Đau lắm, nằm viện cả một tuần không đứng lên được”.

Hạ Khải Thành nghe vậy, muốn giận cũng không nổi, tuy là lời hờn trách nhưng giọng điệu đã dịu dàng hơn nhiều: “Cứ phải đợi đến lúc ngã đau mới biết ân hận!”.

Câu nói của anh khiến cô chột thấy lòng chua xót. Ý mình là bệnh nhân, cô duỗi tay ôm lấy cổ anh, áp mặt vào ngực anh và nhắm mắt lại.

Chỉ vài giây ngắn ngủi.

Sắp ra tới hành lang, Hạ Khải Thành để Quý Đồng tự đi. Cô cũng tự giác buông tay.

Đêm khuya, bệnh viện đã vắng người qua lại. Ngoài đại sảnh chỉ còn ánh đèn trắng nhợt và tiếng bước chân của ba người họ.

Sắp ra khỏi cửa lớn. Quý Đồng biết, bên ngoài cánh cửa ấy là một thế giới bế tắc. Giữa hai người có hàng ngàn lời nói tích tụ từ rất lâu, nhưng hôm nay cô đã chẳng còn tư cách để nói những lời nói đó.

Quý Đồng buột miệng: “Em rất nhớ anh”.

Hạ Khải Thành đi đằng trước bỗng khựng lại, nhưng rồi lại nhanh chóng tiếp tục bước ra khỏi cửa.

Gió đêm lạnh buốt táp vào mặt anh.

Xe của nhà họ Hạ đã đợi sẵn bên ngoài. Quý Đồng vô thức túm chặt vạt áo. Cô nhắm mắt, cố gắng dồn nén cảm xúc của bản thân.

Hạ Khải Thành bảo Vi Lâm lên xe trước, anh chưa vội lên, mà quay sang nhìn cô bằng vẻ mặt bình thản như không, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại tạo cho người ta cảm giác bị áp bức.

“Quý Đồng, những lời này anh nghe là được rồi. Về nhà đừng nói như vậy trước mặt Giản Nhu”.

Hóa ra vật đổi sao dời, anh đã thay lòng đổi dạ.

Quý Đồng ngược nhìn anh, trái tim như chết lặng.

Hạ Khải Thành luôn có khả năng dùng một câu nói để đẩy cô vào chỗ bị người đời phi nhổ. Anh chẳng bao giờ bận tâm tới việc cô đã phải đánh đổi những gì để nói ra mấy từ kia.

Giống như căn bệnh đau nửa đầu của cô vậy, cứ đau mãi, đau mãi, cuối cùng trở nên chai lì.

Tháng ngày huy hoàng của anh quá nhiều, nhưng chẳng hề có chút liên quan nào tới cô.

Năm ấy, tin tức về cuộc hôn nhân của đích tôn nhà họ Hạ nổi tiếng cả thành phố. Cũng chính ngày hôm đó, Quý Đồng trượt chân ngã xuống cầu thang, cái thai trong bụng cô phút chốc chỉ còn là những dòng máu đỏ tươi chảy ra khỏi cơ thể. Không người giúp đỡ, cô nén đau đớn tự gọi xe cấp cứu. Cổ chân bị sái, cô không đứng dậy nổi, chỉ có thể nằm trong góc cầu thang bộ tối như bưng, nhìn máu không ngừng chảy lênh láng trên sàn nhà. Thời khắc ấy, cô có cảm giác mình sắp chết.

Trong hành lang trống hoác với cửa thoát hiểm dày, chỉ có âm thanh của mình cô. Cô nghĩ, nếu anh ở đây lúc này, cho dù anh không cần cô đi chẳng nữa, cho dù anh không sẵn sàng giúp cô đi nữa, thì ít nhất, anh cũng có thể gọi xe giúp cô.

Con người ta bình thường đâu phải chịu bao nhiêu đau khổ cũng đều chẳng là gì, giây phút ấy, Quý Đồng đã hiểu thế nào là lòng nguội như tro tàn, cô thật sự muốn chết quách đi cho xong.

Cuối cùng, vẫn chỉ có mình cô nằm đó đợi xe cứu thương đến. Nỗi đau xé ruột gan khiến cô bắt đầu nảy sinh những ý nghĩ ác độc. Hôm sau là ngày tân hôn thứ hai của Hạ Khải Thành, sẽ ra sao nếu bệnh viện gọi điện thông báo cho gia quyến đến nhà xác nhận người thân? Cô trả cho anh một thi thể hai mạng sống, anh sẽ có cảm giác gì.

Cô không tưởng tượng ra được.

Cơn ác mộng ấy đã trôi qua hơn hai năm, hôm nay rốt cuộc cô đã nhận được đáp án. Đúng thế, biểu hiện của anh hẳn là giống như khi anh lên giọng cảnh cáo cô ban nãy, không hề đau lòng, không hề hối hận, thậm chí còn có chút thiếu kiên nhẫn.

Anh vốn dĩ đâu có quan tâm. Khổ ải đều là do cô tự chuốc lấy.

Trên đời này, tất cả những ấm ức có thể nói ra lời thì không còn là ấm ức nữa, tình yêu dễ dàng mất đi thì không phải là tình yêu thật sự.

Hạ Khải Thành vẫn đứng yên cạnh cửa xe. Quý Đồng chưa đáp thì anh chưa để cô lên xe.

Gió đêm buốt lạnh. Những kẻ từng khóc suốt đêm dài sẽ chẳng còn sợ cảm giác giật mình tình dậy sau cơn ác mộng nữa. Huống hồ, thành phố này mùa đông vẫn luôn lạnh lẽo như vậy, đến nỗi con người ta không còn sức để đau lòng.

Đầu óc hỗn độn khiến Quý Đồng chẳng còn muốn suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, cô cười đáp: “Anh yên tâm, em chưa đến mức hồ đồ”.

Họ nhanh chóng lên xe về nhà.

Sau khi xảy ra tai nạn, Vi Lâm đã căn dặn đoàn tùy tùng không được nhắc lại chuyện này, tránh để truyền đến tai lão gia. Thế nhưng vừa bước vào cổng lớn, Quý Đồng đã nhạy bén nhận ra bầu không khí khác thường. Rõ ràng có người mồm năm miệng mười để lộ chuyện.

Dọc đường về, Quý Đồng luôn cảm thấy trong người khó chịu, đầu óc vác vác, nhưng cô vẫn muốn đến thăm ông nội.

Hạ Khải Thành thấy sắc mặt cô không tốt, liền ngăn cản: “Ngộ nhờ em ngất ra đây thì ông lại lo, về nghỉ đi đã”.

Anh nói vậy đã là nể nang cô lắm rồi, nói thẳng tuột ra thì sẽ là: Chỉ làm liên lụy đến người khác mà thôi.

Cây cổ thụ phía sau lưng anh đổ bóng xuống sân, người hay ma đều bị nhấn chìm trong đêm tối.

Nhìn gương mặt không cảm xúc của Hạ Khải Thành, Quý Đồng bất giác khẽ cười, nói nhỏ một câu: “Dù có chết, em cũng sẽ không chết trước mặt anh”.

Giọng cô tuy rất nhỏ, nhưng người giúp việc đi hai bên vẫn nghe thấy rõ, sắc mặt họ biến đổi, quay sang nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trong nhà có người cao tuổi đang bệnh, nhắc đến từ “chết” quả thực là không hay. Ý thức được mình lỡ lời, Quý Đồng im bật không dám mở miệng, lảng lảng đi thẳng về gian phòng phía Tây.

Hạ Khải Thành một mực theo sau cô.

Quý Đồng không rõ anh muốn làm gì, nhưng tối nay cô thật sự mệt mỏi, thậm chí còn chẳng có sức ngoái đầu lại nhìn.

Phòng chường hôm nay không thể về căn hộ, cô chỉ có thể ở lại đây một đêm. Cũng may ban sáng, trước khi ra khỏi nhà cô đã đồ thức ăn và nước uống vào bát cho Cherry, có lẽ giờ vẫn đủ dùng. Giờ Cherry đã lớn, nhịn đói một hai bữa cũng không đến nỗi xảy ra chuyện.

Quý Đồng vừa đi vừa nghĩ ngợi, bước chân dần dần mất hết sức lực, trở nên mềm nhũn, cơn váng đầu mất kiểm soát, cô bỗng khuỵu xuống. Hạ Khải Thành đi ngay đằng sau, kịp thời đỡ cô dậy. Trên dãy hành lang chạm trổ hoa lan dài hun hút, chỉ có hai người bọn họ trong làn ánh sáng mờ ảo. Bàn tay anh chìa ra rất đúng lúc, nếu là trước kia, Quý Đồng nhất định cho rằng anh lo lắng cho mình, nhưng hiện giờ... cô chẳng dám mơ mộng nhiều như vậy nữa. Cô gạt tay Hạ Khải Thành ra, nhưng anh không buông. Thái độ thay đổi thất thường của anh khiến cô thật sự không chịu nổi, lửa giận trong lòng nhất thời bùng lên.

So với Quý Đồng, Hạ Khải Thành dường như còn mâu thuẫn hơn. Anh kéo cô vào lòng, để cô bình tĩnh trở lại. Giọng nói nặng nề của anh vang lên, từng từ, từng từ rơi trên đầu cô: “Bắt đầu từ hôm nay về nhà ở, khi nào hết đau đầu, có thể tự lo cho mình thì tính tiếp”.

Đây rõ ràng không phải lời thương lượng.

Trái tim Quý Đồng lỡ mất một nhịp, cô giãy giụa khỏi vòng tay anh, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn gì?”.

Nửa gương mặt Hạ Khải Thành lộ ra sáng. Đang mùa lá rụng, ánh trăng lọt qua những cành cây khẳng khiu trơ trọi, rơi xuống trắng xóa cả một khoảng sân.

Anh nhìn cô, thở dài: “Bao nhiêu khôn ngoan mà không dùng vào những việc đáng dùng”.

Đây là giọng điệu mà Quý Đồng cực kỳ căm ghét. Nghe như thể cô là con kiến trong lòng bàn tay anh, dùng trăm phương ngàn kế cũng không sao thoát ra nổi.

Cô kéo áo anh, nói rành mạch: “Đừng tưởng em không dám làm gì. Nếu anh khống chế em, em sẽ cho tất cả mọi người biết những chuyện tốt đẹp mà anh đã làm”.

Quý Đồng vừa dứt lời, chỗ ngoặt hành lang có tiếng bước chân vang lên. Người chưa thấy đâu mà giọng nói đã đến trước, át cả giọng của Quý Đồng: “Cả nhà biết chuyện rồi, phu nhân về tới nhà liền bảo mọi người giấu lão gia. Tôi đến xem phu nhân thế nào, thấy phu nhân vẫn còn hoảng hốt, nhưng một mực ngồi đợi cậu về”.

Quý Đồng lập tức buông tay, cúi đầu chỉnh lại mái tóc. Không biết dì Tống đột ngột xuất hiện đã nhìn thấy những gì rồi?

Dì Tống kéo Quý Đồng lại, mỉm cười với cô, rồi quay sang khuyên nhủ Hạ Khải Thành: “Cậu cứ về xem phu nhân đi, để tôi ở lại với cô Quý Đồng. Tôi chăm sóc cô Quý Đồng từ tấm bé, yêu thương cô ấy không kém gì cậu đâu”.

Dì Tống đã ở nhà họ Hạ được ba mươi năm, chỉ cần mở miệng nói vài câu đã có thể khiến bầu không khí dễ chịu hơn hẳn, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Hạ Khải Thành không nói gì thêm, lập tức rời đi. Vi Lâm đang đứng đợi khá xa ngoài cổng. Vừa ra khỏi khu nhà phía Tây, Hạ Khải Thành liền gọi anh ta đến. Vi Lâm biết rõ không qua mắt được ông chủ, chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi. Nhưng Hạ Khải Thành không hề tức giận, mà hờ hững nói: “Cậu canh chừng ngoài này mà dì Tống vẫn vào được, hẳn là ý của cậu”.

Vi Lâm lập tức thừa nhận: “Vâng”.

“Nói!” Hạ Khải Thành khó tránh khỏi ngạc nhiên, xưa nay Vi Lâm chưa bao giờ dám tự ý hành động.

Vi Lâm rành mạch đáp: “Cho dù không có thỏa thuận với nhà họ Lục, anh và cô Quý Đồng cũng không thể đến với nhau được. Đây không phải là vấn đề huyết thống, nhưng anh không thể quá ích kỷ, bởi vì cuối cùng, người bị trách móc vẫn là cô Quý Đồng”.

Quý Đồng là phận nữ, tiếng xấu do Hạ Khải Thành gây ra, cô phải gánh chịu gấp mười lần.

Hạ Khải Thành ngồi xuống ghế đá trong chòi nghỉ chân cạnh lối đi, lặng lẽ châm một điếu thuốc.

Vi Lâm đi tới nói: “Tối nay, anh cứ về xem phu nhân thế nào đi”.

Hạ Khải Thành gạt đầu lấy lệ, hút hết điếu thuốc, rồi mới lười nhác đứng dậy.

“Dì Tổng tâm tư khó lường, cậu ở lại đây canh chừng, ngộ nhỡ Quý Đồng xảy ra chuyện gì thì lập tức gọi bác sĩ”.

Ở một hướng đi khác, dì Tổng đang nắm tay Quý Đồng, đưa cô về phòng. Bàn tay đã lạnh cóng của Quý Đồng dần dần được sưởi ấm trong lòng bàn tay nóng ran của dì Tổng. Cô biết, dì Tổng có chuyện muốn nói.

Quả nhiên, đến trước cửa phòng, dì Tổng dừng chân, dịu dàng xoa má cô: “Cô thông minh từ nhỏ, đừng tự vấy nước bẩn vào người. Lão gia rất yêu thương cô, chỉ cần cô còn mang họ Hạ thì vẫn là thiên kim tiểu thư, cả đời này sẽ không phải chịu thiệt thòi gì”.

Quý Đồng biết dì Tổng đã nhận ra hành động ban nãy của mình, đây cũng là những lời thật lòng. Nếu cô bị mang tiếng dụ dỗ Hạ Khải Thành, đừng nói lão gia, ngay cả người làm trong nhà cũng không dung nạp cô.

Lúc này, Quý Đồng đã không còn sợ hãi nữa, trên mặt chỉ còn sự tủi thân. Cô thấy lòng khó chịu vô cùng, bèn cúi đầu không nói một lời. Dì Tống thấy vậy cũng yên tâm hơn phần nào, bà dặn cô nghỉ sớm, có chuyện gì thì gọi bà.

Màn kịch nếu chỉ diễn tới đây, rõ ràng không đủ độ nóng. Quý Đồng ở trong nhà này đã mười năm, hiểu sâu sắc đạo lý ấy, vì thế lúc sắp đóng cửa, cô bỗng gọi dì Tống lại: “Trước đây cháu còn nhỏ nên anh trai mới quan tâm cháu nhiều như vậy, chứ thực ra không có gì cả... Chúng cháu thực sự không có gì, dì đừng nói với ông!”.

Dì Tống tươi cười như thể chưa nghe thấy gì, chưa trông thấy gì.

“Cậu Hạ là anh trai cô, quan tâm chăm sóc em gái là chuyện đương nhiên. Cô sớm muộn gì cũng phải lấy chồng, tới lúc ấy cũng không đến lượt cậu Hạ phải lo lắng cho cô nữa!”.

Quý Đồng lúc này mới thở phào một hơi, bảo dì Tống đi nghỉ sớm rồi vào phòng. Cả đêm ấy, cô gần như không chợp mắt. Cơn đau đầu hành hạ dữ dội, cô vào nhà vệ sinh nôn hai lần. Bác sĩ nói đây là phản ứng bình thường nên cô cố gắng chịu đựng, không gọi dì Tống. Nửa đêm, cơn đau dịu đi chút ít nhưng cô vẫn không thấy buồn ngủ.

Ngôi nhà này chứa quá nhiều hồi ức, một khi bước vào cô sẽ lập tức bị nhấn chìm trong đó, khó lòng thoát được.

Quý Đồng nhìn chăm chăm trần nhà chạm khắc hình hoa lan, đột nhiên nhớ lại chuyện mấy năm về trước. Khi ấy, cô vẫn chưa vào cấp ba, lần đầu tiên phải ở một mình trong gian nhà này, mỗi lần nghe tiếng gió ù ù bên ngoài lúc nửa đêm, cô lại giật mình tỉnh giấc. Quãng thời gian đó, cô luôn cảm thấy những họa tiết hoa lan trên xà nhà kia thật đáng sợ. Mỗi đêm tỉnh dậy, cô dường như thấy chúng đang mở mắt trừng trừng theo dõi nhất cử nhất động của mình, cô sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ở đây được một

thời gian, cô mới dần dần thích nghi với sự hiện diện của chúng. Một lần ăn phải đồ ăn hỏng, nửa đêm cô sốt cao. Lúc đầu, cô chỉ thấy bụng dạ khó chịu, dì Tống nấu một bát súp sườn mà cô rất thích nhưng cô cũng không nuốt được chút nào. Cô leo lên giường, sốt cao đến mức ý thức bắt đầu mờ hồ.

Quý Đồng không hề biết trong cơn mơ mình đã thấy những gì, càng không biết miệng lẩm nhẩm điều gì. Trong lúc mơ màng, cô cảm giác được có người vào phòng, người đó bật đèn sáng trưng khiến cô chói mắt, nhưng gắng gượng đến mấy vẫn không mở mắt ra được.

Thứ duy nhất khiến đầu óc cô tỉnh táo là giọng nói của Hạ Khải Thành. Lúc ấy, cô đã sốt đến mê man, loáng thoáng nghe thấy tiếng anh gọi hết người này đến người khác ra hỏi chuyện. Anh là trưởng tôn, có quyền lực trong nhà. Dù nóng tính nhưng chưa bao giờ anh nổi cáu với người trong nhà. Vậy mà hôm ấy, Quý Đồng lại cảm nhận rõ sự tức giận trong giọng nói của anh. Anh hỏi dì Tống đã cho cô ăn gì, hỏi cô cảm thấy khó chịu ở đâu,...

Cô trèm kín chắn không dám lên tiếng. Không rõ vì sốt hay vì nguyên do nào khác, mặt cô nóng ran.

Quý Đồng khi đó vẫn chỉ là một cô bé, không có tâm tư gì khác. Về sau, dì Tống kể lại rằng, trong lúc mê man, cô đã kêu tên Hạ Khải Thành. Ai tới đánh thức cô cũng không tỉnh, người giúp việc vừa lo lắng vừa hoảng sợ. Vì lúc đó đã là nửa đêm, gọi bác sĩ tới cũng mất nhiều thời gian, mọi người sợ lão gia lo lắng nên đành lén lút gọi Hạ Khải Thành qua xem. Quả nhiên nghe được giọng nói của anh, cô thật sự đã tỉnh.

Bác sĩ nói cô ăn phải đồ không hợp vệ sinh, dẫn đến viêm dạ dày cấp. Sau khi uống thuốc, cô phải nằm lì trong phòng nghỉ ngơi.

Tất cả là do cô ban ngày đã trốn ra công trường cùng bạn học, ăn mấy món nướng bán trên vỉa hè. Thực ra rất nhiều người ăn chẳng bị làm sao, riêng cô lại dị ứng. Có lẽ vì xưa nay, cô đã quen với những món mà Hạ Khải Thành cho phép cô được ăn, bây giờ hễ ăn những thứ lạ sẽ đau bụng.

Hạ Khải Thành “bỏ đói” cô một tháng trời. Thực ra bệnh của cô khỏi rất nhanh, nhưng vẫn bị anh cấm đoán đủ thứ, cả ngày chỉ được ăn cháo ngũ cốc, dùng hòng động vào thịt dù chỉ một miếng. Cuối cùng, dì Tống thương cô, bèn mạo muội đến xin Hạ Khải Thành. Bấy giờ anh mới chịu tha cho cô. Sau lần đó, Quý Đồng không dám động vào đồ ăn vặt bán trên hè phố nữa.

Cô giận dữ Hạ Khải Thành nghiêm khắc với mình, buổi tối, dì Tống nhẹ nhàng an ủi: “Cô cũng biết nhà này lắm quy củ, vậy mà cậu ấy nửa đêm vẫn tới đây ngồi trông nom cô. Ngoài miệng tuy nói những lời khó nghe, nhưng chẳng qua là muốn tốt cho cô mà thôi”.

Dì Tống không dám bàn luận điều gì sau lưng Hạ Khải Thành, nhưng Quý Đồng nghe cũng hiểu bà đang nói đến ai.

Chuyện cũ đã phai màu mà cô vẫn chưa hề quên. Lúc này, cô nằm trên giường, hệt như ngày ấy, suy nghĩ về Hạ Khải Thành. Chỉ khác rằng, năm xưa cô vẫn được quyền nằm mơ, vẫn có can đảm để ao ước tới tương lai, còn hiện tại, chỉ có mình cô trơ trọi giữa căn phòng trống trải. Điều hòa đang mở ở ba mươi độ nhưng cô không hề cảm thấy ấm áp. Cơn đau đầu đã dịu bớt, Quý Đồng xuống giường, rót một cốc nước. Cô vừa uống nước vừa đi ra phía cửa, chợt nhớ lại câu mà dì Tống nói lúc khuyên Hạ Khải Thành về phòng. Xảy ra chuyện lớn như thế, Lục Giản Nhu chắc chắn rất sợ hãi. Đêm nay, có lẽ anh đã quay về dỗ dành cô ấy rồi.

Quý Đồng không uống nổi nữa, cô đặt cốc nước xuống, bật đèn lên, muốn tìm xem có việc gì làm để giết thời gian không. Người làm nhà họ Hạ quả nhiên nhanh nhẹn, người đi trà nguội, trong phòng cô ngay cả một cuốn

sách cũng chẳng còn. Cô đành ngồi trên sô pha xem ti vi. Giờ này chỉ phát phim truyền hình, Quý Đồng xem suốt một tiếng đồng hồ mà không vào đầu được gì.

Cô đang mãi suy nghĩ một việc khác.

Hạ Khải Thành dỗ dành phụ nữ như thế nào?

Cô ở bên anh mười năm, vậy mà không thể tưởng tượng ra được những lời ngon ngọt mà anh nói để dỗ dành người khác. Xưa nay, anh luôn áp dụng phương pháp lấy độc trị độc với cô. Cô càng ương ngạnh, anh càng cương quyết. Anh chưa bao giờ yêu chiều cô như cách mà những người đàn ông khác làm đối với phụ nữ của họ.

Về sau, Quý Đồng mới hiểu ra, có lẽ anh chưa từng thật lòng với cô.

Đàn ông khó tránh khỏi gặp dịp thì chơi. Chẳng qua cô vẫn được xem như người nhà của anh, em gái của anh, nên trò chơi này kéo dài lâu như thế.

Hạ Khải Thành trước kia luôn khuyên cô rằng, phụ nữ nên rộng lượng, đừng có chuyện gì cũng để bụng, như thế tương lai sẽ chịu nhiều thiệt thòi. Kết quả, anh thật sự đã khiến cô lún sâu không thoát thân được.

Cô chủ động quyến rũ anh, dù anh kết hôn với người khác mà vẫn quyết định giữ lại giọt máu của anh. Đến phút giây cuối cùng, trong lòng cô chỉ có mình anh, còn anh, nói bỏ là bỏ, nói buông tay là buông tay. Anh dùng sự tàn nhẫn để dạy cô. Phụ nữ quá yếu đuối trong chuyện tình cảm, dễ dàng hy sinh bản thân, vì thế, dù cho sau này cô đã nỗ lực rất nhiều nhưng vẫn chẳng thể nào mở lòng mà đón nhận Cố Kim Đông.

Tình yêu suy cho cùng chỉ là chuyện cho và nhận, làm gì có mấy thứ gọi là sự hy sinh. Trước kia, cô từng yêu anh, cũng từng lợi dụng anh, thế nên tình cảm này không thể coi là tình yêu, cùng lắm chỉ là cuộc giao dịch,

đồng thời đã được định trước là không thể vãn hồi. Đáng tiếc cô đã đặt cược quá lớn, đánh mất mười năm thanh xuân của bản thân.

Hôm nay, cô lại bước chân vào gian nhà này. Cô thừa nhận mình đang đổ ky, cứ nghĩ đến Hạ Khải Thành đang ở bên người phụ nữ khác, cô lại không thể chớp mắt được.

Lục Giản Nhu và cô hoàn toàn khác nhau. Cô ấy không có những suy nghĩ hèn mọn như cô, càng không phải giả vờ giả vịt, mỗi khi cảm thấy ảm ức, cô ấy có thể ôm lấy Hạ Khải Thành mà khóc, mỗi khi có điều phiền muộn, cô ấy có thể được anh dỗ dành.

Quý Đồng càng nghĩ càng khó chịu, cô ngả người xuống tay vịn sô pha.

Màn đêm quá đổi yên tĩnh, trong phòng không có ai khác, cô tự nhủ với mình có thể khóc lớn một trận, nhưng cố gắng đến mấy cũng không rơi một giọt nước mắt nào. Thì ra, một người chịu áp lực quá lâu, ngay cả cái quyền được khóc được làm càn cũng không còn.

Gần sáng, Quý Đồng mơ màng thiếp đi trên sô pha. Vì trong phòng quá yên ắng nên người bên ngoài cũng không thấy có gì không ổn.

Vi Lâm canh chừng ngoài cổng suốt đêm, trời sáng tỏ mà vẫn chưa thấy Quý Đồng dậy bèn đi gọi dì Tống vào xem sao. Dì Tống vừa mở cửa liền trông thấy Quý Đồng nằm co ro trên ghế, không đắp chăn, ti vi vẫn mở, không rõ rốt cuộc cô đã trải qua một đêm chật vật thế nào.

Dì Tống thờ dài, không gọi Quý Đồng dậy, mà ra ngoài cửa thêm một lát, bà đã ở nhà họ Hạ qua ba thế hệ, lần đầu tiên cảm thấy không đành lòng. Quý Đồng khó khăn lắm mới có được một tình cảm chân thành, chỉ tiếc gia đình này không chấp nhận, huống hồ hiện giờ còn có Lục Giản Nhu, Quý Đồng càng dễ trở thành cái đích cho người ta chỉ trích.

Các cụ xưa luôn nói chuyện duyên phận, nhưng Hạ Khải Thành và Quý Đồng nếu muốn trở thành vợ chồng, ngoài duyên phận ra còn cần cả “vận may”. Đấng này họ thiếu cả ba, vun vén thế nào cũng không đặng. Chỉ đáng thương Quý Đồng làm gì cũng bị coi là sai.

Dì Tống than ngán thở dài một hồi, sau đó đi chuẩn bị điếm tâm. Khi bà quay lại phòng, Quý Đồng đã tỉnh, đang quần chần ngồi trên ghế. Dì Tống gọi cô ra ăn sáng, nhưng cô đột nhiên kéo tay bà lại: “Cháu nghe thấy rồi, anh ấy lệnh cho Vi Lâm ở đây cả đêm phải không? Anh ấy lo lắng cho cháu?”.

Dì Tống lắc đầu nhìn cô: “Không, sáng nay cậu Hạ sai người qua hỏi thăm”.

Không nói thêm nữa, Quý Đồng vào nhà tắm rửa mặt mũi, rồi trở ra ăn sáng. Cô cúi đầu lẳng lặng húp từng miếng cháo. Dì Tống thấy dường như chỉ qua một đêm mà cô đã tiêu tụy đi nhiều, sắc mặt nhợt nhạt, hai má hóp lại khiến người khác chẳng thể nhìn tiếp. Bà giúp cô chải đầu, tựa như cô vẫn là một đứa trẻ.

Quý Đồng không kiềm chế được, nước mắt rơi xuống bát cháo, cô thôn thức: “Cháu biết như thế này không đúng, anh ấy có gia đình, có sự nghiệp... Nhưng cháu không hiểu được, vì sao anh ấy phải đột ngột kết hôn? Cháu thậm chí còn không biết tình cảm giữa anh ấy và Lục Giản Nhu lại tốt như vậy”.

Từ đầu tới cuối, Quý Đồng chưa kịp biết Lục Giản Nhu là ai mà đã bị cô ta đẩy sang vị trí “kẻ thứ ba”. Nhưng sự thật thì ai mới là người chen chân đây?

Dì Tống bỏ chiếc lược xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng Quý Đồng, hệt như trước kia.

Quý Đồng tựa trong lòng bà, vừa ăn cháo vừa khóc. Cuối cùng cô nói: “Cháu không cam tâm”.

Dì Tống lắc đầu, ý bảo cô đừng nói lung tung. Bà đưa khăn giấy cho cô, đợi cô lau sạch rồi mới lên tiếng: “Cô phải nghĩ thoáng hơn, đời người đâu phải chuyện gì cũng được như ý nguyện. ở trong này khóc cho thỏa đi, lát mở cửa ra ngoài kia, một tiếng anh trai, chị dâu vẫn cứ phải gọi”.

Hơn ai hết, bà hiểu đây là số mệnh.

Quý Đồng nén nước mắt, húp những miếng cháo thịt lớn, nóng đến nỗi miệng bỏng rát. Nỗi khó chịu trong lòng cuối cùng cũng được đè nén trở lại.

Ăn sáng xong, cô ăn mặc chỉnh tề, ép buộc mình phải cười thật tươi dù cho cơn đau đầu chưa dứt hẳn. Cô đứng trước gương, xác định lại lần nữa mình không có biểu hiện gì kỳ quặc, rồi mới sang Vinh lâu thăm lão gia.

Hôm nay trời nắng gay gắt, Quý Đồng đi được mấy bước đã cảm thấy chân như sắp nhũn ra, hoa mắt không nhìn rõ đường. Dì Tống không cho cô đi nhưng cô kiên quyết đòi đi cho bằng được. Cô bám vào cánh tay dì Tống, tiến về phía Vinh lâu.

“Nếu cô không quá hiếu thắng thì dù có đau khổ đến đâu chẳng nữa cũng sẽ qua đi một cách nhẹ nhõm”, dì Tống thở dài.

Mặc dù người đã lả đi vì kiệt sức, Quý Đồng vẫn gắng gượng mỉm cười: “Cháu không sao, cháu đã đồng ý với anh ấy, có chết cũng không làm liên lụy đến anh ấy”.

Ngày hôm nay, trong nhà họ Hạ chẳng nơi nào yên bình.

Gian phòng của Hạ Khải Thành nằm phía đông Vinh lâu. Sau khi kết hôn, nơi này nghiêm nhiên trở thành nơi ở của Lục Giản Nhu. Đêm qua từ

chỗ Quý Đồng trở về, Hạ Khải Thành thấy phòng ngủ chính vẫn còn sáng đèn, liền lệnh cho người giúp việc lui xuống rồi một mình vào thư phòng.

Ngoài cửa sổ có một cây lựu đã trồng được bốn năm, cành lá xanh um tươi tốt, không rõ do khí hậu hay vì lí do nào khác mà chỉ nở hoa chứ không kết quả. Giống cây này chịu được lạnh, trời đông rét căm căm nhưng vẫn xanh lá, khiến cho quang cảnh trong viện thêm chút sức sống.

Sáng sớm, Hạ Khải Thành mới sang phòng ngủ.

Lục Giản Nhu ngồi cạnh giường, hai mắt đỏ hoe, phỏng chừng đã thức trắng đêm. Vết thương trên cánh tay chỉ được băng bó qua loa một lớp gạc mỏng, cô ta có vẻ không muốn bận tâm đến nó.

Hạ Khải Thành vào đây chẳng qua chỉ là diễn cho kẻ khác xem. Anh còn nhiều việc cần phải giải quyết, lát nữa lại phải rời khỏi nhà, đương nhiên phải từ căn phòng này đi ra mới hợp tình hợp lý.

Không thấy anh đã động gì tới chuyện đêm qua, Lục Giản Nhu đứng dậy đóng cửa rồi đứng chặn chính giữa.

Hạ Khải Thành lạnh lùng quăng cho đối phương hai tiếng: “Tránh ra!”.

Lục Giản Nhu cả đêm không chợp mắt, dáng vẻ rũ rượi hoàn toàn đối lập với vẻ dịu dàng đoan trang thường ngày, khiến người ta không khỏi cảm thấy khó chịu.

Những điều mà cô ta suy nghĩ suốt một đêm rồi cuộc lúc này cũng thốt ra thành lời: “Nó là đồ đê tiện, vừa về tới nhà đã leo lên giường của anh, anh còn đích thân đi đón nó? Có cần bế nó về tận phòng luôn không?”.

Hạ Khải Thành lớn tiếng cắt ngang: “Câm miệng!”.

Lục Giản Nhu phần nộ đến mức gương mặt méo mó biến dạng. Cô ta chỉ muốn cãi nhau một trận để trút hết nỗi lòng, nhưng Hạ Khải Thành thì không thừa nhận, anh cảnh cáo: “Lục Giản Nhu, điều khoản kết hôn tôi và cô đã nói rõ ràng ngay từ đầu. Thứ cô cần, chỉ là cái danh Hạ phu nhân, mỗi người một mục đích, đừng quá đáng!”.

Lục Giản Nhu vẫn đứng chần lối đi. Vết xước trên mặt anh đã lành, nhưng lại chừa sâu vào trái tim cô ta, xóa thế nào cũng không sạch.

“Chính anh vi phạm hợp đồng, yêu cầu của tôi là anh không được gặp Quý Đồng, kết quả thì sao? Chuyện tối qua coi như lời cảnh tỉnh dành cho anh!”.

Ánh mắt Hạ Khải Thành lạnh như băng khiến Lục Giản Nhu không khỏi run rẩy.

Anh hạ thấp giọng, gằn từng tiếng: “Hôm qua may mà cô ấy không sao, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ khiến trên dưới nhà họ Lục phải đền mạng.”

Lục Giản Nhu kinh hãi nhìn Hạ Khải Thành. Thái độ của anh cứ như đối với kẻ thù vậy.

“Còn nữa, bằng mọi cách tôi phải biết được tình hình của thầy Quý. Cô muốn làm thế nào thì làm, muộn nhất là tháng sau phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng”.

Nghe giọng điệu đó, Lục Giản Nhu càng thêm tức giận: “Tất cả là do anh đã điều tra bố tôi. Bố lo lắng anh nắm được kẽ hở vụ án năm đó”.

Hạ Khải Thành đã không còn hứng thú để nghe tiếp: “Nếu điều kiện này cô không đáp ứng nổi, hai bố con họ có làm sao thì tôi sẽ trả cô gấp mười”.

Dứt lời, anh đột nhiên giơ tay lên.

Lục Giản Nhu sợ đến nỗi đứng không vững. Chợt nhớ vụ tai nạn đêm qua, đầu Quý Đồng bị va chạm nhẹ, chẳng lẽ Hạ Khải Thành muốn... Nghĩ tới đây, cô ta hét toáng lên, lập tức trốn vào góc tường, không dám cử động.

Hạ Khải Thành chẳng thèm chạm vào người cô ta lấy một cái, thẳng thừng mở cửa đi ra ngoài.

Gian phòng nhanh chóng trở về trạng thái yên tĩnh. Giờ này còn sớm, chỉ có mình Lục Giản Nhu ở đây. Dù là quá khứ hay hiện tại cũng vậy.

Rèm cửa sổ đã kéo lên, ánh ban mai xuyên qua lớp thủy tinh chiếu xuống sàn nhà. Lục Giản Nhu buông ống tay áo, che đi vết thương trên cánh tay rồi đi rửa mặt bằng nước lạnh cho tỉnh táo.

Cô ta nhìn vào gương, chậm rãi lau từng giọt nước trên mặt. Cái gì cần ấm ỉ đã ấm ỉ rồi, cô ta vẫn là người vợ danh chính ngôn thuận của trưởng tôn nhà họ Hạ.

Bản lĩnh lớn nhất của Lục Giản Nhu là biết cách phơi bày trước mặt mọi người sự lương thiện và thấu tình đạt lý của mình. Cô ta trang điểm nhẹ nhàng như mọi khi, thoa lên môi màu son hoa anh đào dịu dàng, thần sắc lại trở nên tươi tắn.

Cô ta nhìn vào gương và mỉm cười. Đúng vậy, xưa nay cô ta chưa từng hối hận.

Ông Lục từng khuyên, với xuất thân của Lục Giản Nhu, dù có kết hôn với ai cũng không cần bàn đến danh lợi, vì sao cứ khăng khăng đòi lấy Hạ Khải Thành? Nhưng ngay từ ban đầu, Lục Giản Nhu đã hiểu rõ bản thân muốn gì, cho dù trong lòng Hạ Khải Thành có ai, chỉ cần cô ta là Hạ phu nhân, thì những người phụ nữ khác đều trở thành kẻ thứ ba.

Trên đời này không có thứ gì bền bỉ bằng thời gian, Quý Đồng chỉ biết nắm giữ mười năm trong quá khứ, Lục Giản Nhu cô ta sẽ dùng hiện thực để

bức đối phương sống không bằng chết. Cho dù tất cả chỉ là một vở kịch thì cô ta cũng nhất định phải làm diễn viên chính. Từ nay về sau, hễ cô ta chưa buông tay, thì hai người họ không thể ở bên nhau. Cô ta ý thức rõ ràng được điều đó.

Lục Giản Nhu nhanh chóng lấy lại tinh thần, chải đầu gọn gàng rồi thay bộ quần áo khác. Trong tủ đều là trang phục của cô ta, chỉ có duy nhất chiếc khăn quàng cổ của Hạ Khải Thành. Lần trước ở Vinh lâu, anh cố tình đóng kịch trước mặt Quý Đồng, âu yếm đưa cô ta về. Vào phòng, anh cởi khăn rồi tiện tay vắt lên ghế, sau đó ngồi trầm mặc suốt mấy tiếng đồng hồ, cũng chẳng nói được mấy câu.

Nghĩ tới thái độ hằn học vừa rồi của Hạ Khải Thành, Lục Giản Nhu giận dữ định vứt chiếc khăn kia đi. Nhưng khi vừa lôi xuống, móc treo trống không lại khiến cô ta cảm thấy chói mắt, tựa hồ muốn nhắc nhở rằng, trong tủ này chỉ có đồ của mình cô ta. Thế là, Lục Giản Nhu lại treo nó về vị trí cũ. Đây là tất cả bằng chứng cho sự tồn tại của chồng cô ta.

Thực ra, lần đầu tiên gặp Hạ Khải Thành, không phải trong bữa tiệc từ thiện. Đó là một ngày hết sức bình thường, chẳng đáng để kỷ niệm, hôm ấy, cô ta chỉ đang đi thử quần áo mà thôi. Cô ta vốn là khách quen của một cửa hàng may đo cao cấp, nhà thiết kế không quá nổi tiếng, chỉ những người trong giới mới biết. Thời tiết khi ấy bắt đầu trở rét, chiếc áo cô ta đặt may từ cuối thu, hai tháng mới hoàn thành nhưng cô ta lại chưa ưng ý lắm, phải sửa chữa nhiều lần. Xế chiều hôm đó, Lục Giản Nhu bước vào cửa thì bên trong đã có khách hàng khác.

Nội thất cửa hàng được bày trí theo phong cách Châu Âu thời trung cổ, không có vách ngăn, mà không gian được nối liền thông thoáng tạo thành một chỉnh thể mở rộng, trên tường sơn hoa văn cầu kỳ diễm lệ. Tuy nhiên, hầu hết khách hàng ra vào nơi đây đều có thân phận đặc biệt, vì thế để bảo đảm sự riêng tư cho khách, chủ cửa hàng sử dụng những tấm màn gió bằng nhung, màu đỏ đô để ngăn cách thành nhiều khu vực riêng biệt.

Nghe thấy bên trong có người, Lục Giản Nhu bèn tự đi lấy đồ, nhưng mới đi vài bước liền bị ai đó vô tình đụng phải. Hai bên cách nhau một lớp vải nhưng dày nên không thấy rõ mặt đối phương. Lục Giản Nhu chưa kịp phản ứng thì người nọ đã lên tiếng yêu cầu cô tránh ra. Có lẽ do đi quá nhanh nên người đó không thấy rõ phương hướng.

Lục Giản Nhu nghe thấy giọng nữ vang lên, nhưng khi tấm màn bị kéo ra, đứng trước mặt cô lại là Hạ Khải Thành.

Lúc đó, bộ dạng anh rất xềnh xoàng. Anh không mặc comple nghiêm chỉnh mà mặc sơ mi xám với quần dài, dưới ánh đèn cổ xưa, trông càng thêm u ám.

Anh hờ hững nói câu xin lỗi, rồi lập tức kéo một cô gái từ phía sau vào trước. Lục Giản Nhu chỉ cười cười, không lên tiếng. Cô ta lẳng lặng quan sát cô gái bị anh kéo đi, rõ ràng nét mặt không mấy hứng thú. Hạ Khải Thành không hề bận tâm đến điều đó, anh quay người lại giữ lấy cô gái. Vì thế, Lục Giản Nhu cũng được quan sát rõ ràng hơn. Cô gái kia mặc chiếc váy đen ôm sát, để lộ tấm lưng trần gợi cảm, sắc xuân người người thật sự khiến người khác phải đổ kị.

Bộ lễ phục được thiết kế đơn giản, không hề trang trí rườm rà, nhưng rõ ràng đã được may đo tỉ mỉ đến từng chi tiết. Người mặc lại là một thiếu nữ đang độ xuân thì, ngay cả Lục Giản Nhu nhìn thấy cũng ngất ngây.

Cô gái kia có lẽ còn ngượng ngùng, hết ản núp rồi lại ỏm hai vai. Hạ Khải Thành nhắc nhở: “Đi đứng cho ngay ngắn, bảo bao nhiêu lần rồi?”.

Nghe vậy, cô gái lập tức đứng thẳng người.

Lục Giản Nhu trước đó từng nghe danh Hạ Khải Thành. Người đàn ông như vậy quả thực khiến bất cứ ai gặp lần đầu cũng khắc sâu ản tượng. Cô ta lên tiếng khen ngợi: “Váy rất đẹp!”.

Hạ Khải Thành căn bản không có hứng thú tiếp chuyện cô ta. Sự chú ý của anh lúc ấy hoàn toàn đặt trên người cô gái kia. Anh chỉnh lại sợi dây chuyền trên cổ cô gái, rồi lùi lại quan sát. Dù Hạ Khải Thành không nói một lời thừa thãi nhưng chỉ cần nhìn vào mắt anh, Lục Giản Nhu cũng nhận ra trong đó không chỉ có sự say mê mà còn có vẻ hài lòng.

Đó là vật sở hữu của anh.

Lục Giản Nhu nhớ mãi ánh mắt chất chứa tâm tình phức tạp đó của Hạ Khải Thành. Rất nhiều lần cô ta nghĩ, tình cảm chân thành và yêu đương chơi bời thì có gì khác nhau? Nhưng rõ ràng Hạ Khải Thành đối xử với Quý Đồng rất đặc biệt. Anh không phải kiểu người thích vung tiền đồ dành phụ nữ, anh đang thưởng thức sự trưởng thành của Quý Đồng.

Chứng kiến vẻ đẹp mặn mà nhất của cô gái dành cho mình, khoảnh khắc ấy, chính anh cũng trở nên quyến rũ lạ thường.

Lục Giản Nhu nhìn hai người nọ không rời mắt, lòng chột thấy đổ ky. Lần đầu tiên trong đời, cô ta dường đột quên mất cả thân phận của mình: “Tôi có thể yêu cầu may giống kiểu dáng như vậy được không?”.

Lúc ấy Quý Đồng đã vào thay đồ, Hạ Khải Thành quay lại lắc đầu: “Tôi đã hứa với cô ấy, chiếc váy này là độc nhất vô nhị”.

Giữa hai người chỉ cách nhau ba bước chân, một câu nói của anh đã đẩy khoảng cách như xa thêm ngàn dặm.

Lục Giản Nhu chưa từng bị người khác từ chối thẳng thừng như thế nhưng vẫn không để lộ sự tức giận ra mặt. Cô gái anh dẫn đến thậm chí còn chưa được xem là phụ nữ, chưa biết cách ăn mặc trang điểm. Ngoài đôi mắt xinh đẹp mê hoặc người khác ra thì chẳng còn điểm nào đặc biệt.

Thấy anh đã quá nghiêm túc, Lục Giản Nhu lại càng buồn cười. Cô ta buông chiếc áo mới may của mình xuống, thầm nghĩ phải có bằng được

chiếc váy kia.

Vẫn giọng điệu lịch sự ấy, cô ta hỏi anh: “Nếu tôi nhất định muốn may thì sao?”.

Hạ Khải Thành không có tâm trạng đôi co, anh ta gạt tấm màn che lên và đi ra ngoài. Lúc đi lướt qua cô, anh thấp giọng nói bên tai khiến cô ta ngộp thở.

“Thì tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận”.

Bây giờ nhớ lại chuyện xưa, câu nói này của anh đúng là một phép ẩn dụ.

Lục Giản Nhu từ đó bắt đầu ghi hận một chiếc váy. Vì nó, cô ta đã hạ thấp bản thân. Cô ta cố tình tạo cơ hội để gặp lại anh, và rồi chính thức kết giao với anh sau một buổi yến tiệc.

Trong lòng cô ta vẫn luôn khắc sâu những lời uy hiếp của Hạ Khải Thành. Không muốn để anh được như ý nguyện, cô ta bắt đầu phẫn nộ, bắt đầu ganh ghét, bắt đầu chờ mong, bắt đầu hiểu ra vì sao phụ nữ luôn làm những chuyện điên rồ, phải lòng một thứ không phải của mình.

Ngày kết hôn với Hạ Khải Thành, cô ta không tiếc bỏ ra một khoản tiền lớn để đặt may một chiếc váy cưới độc nhất vô nhị. Cô ta xuất thân danh giá, đời này chưa bao giờ nghĩ mình chỉ vì một bộ trang phục mà không ngóc đầu lên được. Mãi đến ngày đó, khi mặc chiếc váy cưới lên, xác nhận mình chính là cô dâu đẹp nhất, cô ta mới cảm thấy yên tâm.

Hôn lễ của hai người cực kỳ xa hoa, Hạ Khải Thành đứng sát cạnh cô ta, nghiêng đầu bên tai cô ta, tưởng như anh đang ôm hôn cô thân mật, nhưng trái tim rõ ràng không cùng nhịp đập.

Đó đáng ra phải là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời một người phụ nữ. Lục Giản Nhu mong chờ ngày ấy đã lâu, nghĩ đến rất nhiều điều

muốn nói với Hạ Khải Thành, đáng tiếc nửa lời còn chưa kịp nói, cô ta đã bị ánh mắt anh kéo về thực tại. Ánh mắt ấy hoàn toàn khác với ánh mắt mà anh dành cho Quý Đồng.

Hóa ra, ranh giới giữa yêu và không yêu lại rõ ràng đến vậy. Cô ta cố gắng vờ như không để tâm, nhưng trái tim đã hình thành vết sẹo.

...

Xốc lại tinh thần, Lục Giản Nhu chuẩn bị đến Vinh lầu. Vừa bước ra khỏi cửa, cô ta đã trông thấy Vi Lâm đi về phía này. Anh ta truyền đạt lại ý của Hạ Khải Thành: “Hôm nay cô Quý Đồng đã tới Vinh lầu, lão gia rất phấn khởi, đang ngồi trò chuyện cùng cháu gái. Phu nhân thông thả hăng qua bên đó, không cần vội”.

Người làm trong nhà đều khác nhau, phu nhân tối qua gặp tai nạn, tinh thần chưa ổn định, vẫn đang nghỉ ngơi trong phòng.

Dường như Lục Giản Nhu có chút không yên tâm về lão gia, tỏ vẻ vừa hiểu thuận vừa hiểu chuyen. Vi Lâm thấy cô ta không có ý đồ gì khác, bèn xin phép rời đi.

Lục Giản Nhu quay về phòng ngủ, nhân lúc xung quanh không người, cô ta liền gọi một cuộc điện thoại, thấp giọng câu gắt với người bên kia.

Vụ tai nạn này không hề có tác dụng, đã vậy còn trở thành một trò khôi hài. Mặc dù bản thân Lục Giản Nhu cũng có mặt trên xe, nhưng Hạ Khải Thành vẫn nghi ngờ cô ta có liên quan, rồi trở về xích mích với cô ta.

Tức thì tức, nhưng việc đã đến nước này, tốt nhất là sớm thu dọn hậu quả.

Cúp máy, Lục Giản Nhu ngồi thất thần bên cửa sổ, tự hỏi không biết lần này Quý Đồng sẽ ở nhà bao lâu?

Tuy lão gia đang bệnh, nhưng vẫn chưa đến mức hoàn toàn bị lẫn. Thi thoảng ông rất tỉnh táo, mọi người trong nhà luôn phải đả thông tinh thần, không ai dám chệnh mảng để xảy ra sơ suất gì. Giống như lần trước Lục Giản Nhu chỉ lỡ miệng nói mấy câu, bị lão gia nghe được, ấy vậy mà ông tỉnh thoảng vẫn hỏi cô ta rốt cuộc Hạ Khải Thành bận gì mà không về nhà, hại cô ta tốn bao nhiêu công sức mới dỗ dành được ông.

Đúng vậy, chỉ cần lão gia còn, cái nhà này sẽ không loạn, Hạ Khải Thành cũng không thể tùy ý muốn gì được nấy, vợ chồng họ vẫn sẽ phải chung sống thuận hòa.

Nghĩ phải nghĩ trái, Lục Giản Nhu đứng dậy đi vào phòng thay đồ, chiếc tủ đứng trong cùng là nơi cô cất giữ hơn mười bộ váy màu đen tinh xảo. Mấy năm qua, cô đều đặn đặt may cho mình những chiếc váy với kiểu dáng khác nhau, chiếc nào chiếc ấy được cắt may công phu, nhưng hoàn thành rồi cô lại không chịu mặc, bởi luôn cảm thấy vẫn chưa vừa ý.

Nhìn chăm chăm tủ váy, Lục Giản Nhu hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để Quý Đồng ở lại trong nhà này thêm một ngày.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sai Thời Điểm, Sai Người

Chạng vạng, Lục Giản Nhu đến Vinh lâu dùng bữa tối cùng lão gia.

Như thường lệ, buổi chiều lão gia sẽ được kiểm tra sức khỏe. Dì Tống nói, Quý Đồng cũng đã quay về Tây viện, lúc này đến lượt cô vào phòng, ông đang ngồi xem một quyển tranh khắc, tinh thần có vẻ khá minh mẫn. Trông thấy Lục Giản Nhu, ông chỉ sách về cháu dâu, mắng cô lười biếng, sáng nay không đến thăm ông.

Lục Giản Nhu ngồi xuống cạnh giường, nhỏ nhẹ nói: “Chẳng phải cháu gái rượu về thăm ông nội rồi sao? Ngày nào ông cũng thấy cháu, mấy khi được gặp Quý Đồng”.

Lão già lắc đầu cười lớn: “Đều như nhau cả, nó là cháu gái của ông, cháu là cháu dâu của ông, còn sợ ông thiên vị hả?”. Lão gia dừng lại thở dài, một lúc lâu sau mới tiếp tục nói chuyện: “Lão Quý chỉ có một đứa con gái này, ta không giúp được ông ấy, nhất định phải chăm sóc thật tốt con gái của ông ấy. Ông ấy một mình nuôi con bé ngàn ấy năm, ta thì giờ đã già, chẳng còn sống được bao lâu, không được tận mắt chứng kiến con bé kết hôn thì chưa yên lòng”.

Lục Giản Nhu định nói gì đó nhưng lại thôi, liền cúi đầu trầm mặc hồi lâu, rồi an ủi lão gia: “Ông nội, ông đừng nghĩ nhiều quá, cháu đã hỏi Quý Đồng rồi, trong lòng em ấy đã có người thương”.

Hình như lão gia cũng đã cân nhắc tới chuyện này. Ông xua tay: “Thôi thôi, hôm đó ăn cơm với mấy đứa, ông đã nhìn ra rồi. Cậu bạn trai mà con bé Quý Đồng đang qua lại chắc chắn không được. Nếu không, Khải Thành

đã chẳng cố tình nói mấy câu đó cho ông yên tâm. Với tính khí của nó ấy à, một khi đã coi trọng ai thì sẽ không bao giờ nhắc đến”.

Câu chuyện càng nói càng gợi mở cơ hội, Lục Giản Nhu hạ quyết tâm thử thăm dò một lần. Cô gượng gạo gạt đầu, sau đó cố tình nói lảng sang chuyện khác.

Lão gia sống ngần này tuổi, đương nhiên tinh ý nhận ra biểu hiện khác lạ của Lục Giản Nhu. Ông lên tiếng cắt ngang: “Đừng có đánh trống lảng! Đều là người một nhà, cháu có điều gì ấp úc thì cứ nói với ông”.

Lục Giản Nhu bắt đầu đứng ngồi không yên, bồn chồn như thể mình chính là người mang tội. Cô quay đầu lại nhìn, trong phòng yên ắng không có ai khác ngoài hai ông cháu họ. Người làm đều đang bận bịu chuẩn bị bữa tối.

Lão gia cảm thấy kỳ lạ, bèn đặt quyển sách xuống giường, lần này kiên quyết không để Lục Giản Nhu thoái thác.

Lục Giản Nhu nói trong do dự: “Ông đừng trách cháu đa nghi, chuyện vợ chồng, cháu nghĩ nhiều cũng là lẽ dĩ nhiên, Quý Đồng... hình như Quý Đồng với anh trai...”.

Sắc mặt lão gia biến đổi, nhưng vẫn ra sức phủ nhận: “Không thể nào!”.

Lục Giản Nhu cười: “Vâng, đều là người nhà, Quý Đồng từ nhỏ đã ở bên Khải Thành, cháu là chị dâu, em ấy khó tránh khỏi cảm thấy không quen. Con gái mà, luôn luôn có sự ỷ lại vào anh trai, trước đây cháu cũng vậy, mọi người đều giống nhau cả”.

Lục Giản Nhu nói dăm ba câu liền kết thúc câu chuyện rồi đứng dậy ra ngoài phòng pha trà.

Lão gia không tiếp lời, như thế vẫn đang chìm trong dòng suy nghĩ. Mãi đến khi Lục Giản Nhu bưng trà vào, ông mới lên tiếng: “Cháu vừa vào làm dâu nhà này, Quý Đồng liền dọn ra ngoài sống riêng. Ông giữ thế nào nó cũng không chịu ở lại. Lúc đó ông đã cảm thấy kỳ lạ, còn bảo con bé này bướng bỉnh”.

Trí nhớ của người già rất đặc biệt, có khi những điều vừa nói ban sáng đã chẳng nhớ nổi, nhưng lại nhớ rõ những chuyện xảy ra nhiều năm trước.

Lục Giản Nhu thấy tình hình bắt đầu có chuyển biến tốt, tạm thời hài lòng. Cô mời lão gia uống trà rồi dặn dò ông nằm nghỉ. Tâm trạng lão gia đã bình ổn trở lại, tiếp tục xem cuốn sách trong tay, chẳng mấy chốc đã đến giờ cơm tối.

Vì không muốn bị coi là nhỏ mọn nên Lục Giản Nhu không có ý định nhắc đến chuyện kia nữa, nhưng lúc ngồi ăn cơm, lão gia lại chủ động mở lời: “Việc này để từ từ ông xem, nếu thật sự có vấn đề, ông nhất định sẽ không để cháu phải chịu thiệt thòi”.

Lão gia rõ ràng không hề có ý giấu giếm, những người giúp việc đang bày bàn ăn, nghe lão gia nói vậy thì khựng lại, sắc mặt trở nên khó coi, liếc trộm Lục Giản Nhu.

Lục Giản Nhu rõ ràng cũng xấu hổ, gượng gạo cúi đầu không nói một lời. Cô ta múc một bát canh cho lão gia. Biểu hiện của những người giúp việc không thoát khỏi ánh mắt lão gia. Ông biết chuyện này không phải do Lục Giản Nhu bịa đặt, bèn tức giận gắt gỏng: “Đừng coi tôi là lão già hồ đồ! Các người không ai giấu nổi tôi đâu”.

Cả đêm hôm ấy, nhà họ Hạ trên dưới không chút động tĩnh nào. Ai nấy đều biết thân biết phận mà giữ mồm giữ miệng, sợ họa dính thân.

Không có bức tường nào chặn được gió, bí mật kia chẳng cần ai chọc ngoáy cũng sẽ bại lộ.

Sáng hôm sau ngủ dậy, Quý Đồng thấy sắc mặt dì Tống khác thường. Cô hỏi mấy câu nhưng bà không nói, đến khi cô đòi sang Vinh lâu thăm lão gia thì bà ngăn lại. Bà nói hôm qua lão gia nghe được mấy lời không thuận tai, tâm trạng hiện giờ không tốt, khuyên cô lúc này không nên chọc vào tổ kiến lửa

Quý Đồng ra ngoài đi dạo một lát, phát hiện mọi người ai cũng nhìn mình dò xét, thậm chí còn có mấy người một mực theo sau cô, gọi không đến, đuổi không đi.

Chuyện cô lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. Ắt hẳn trong lòng lão gia đã sinh nghi nên mới sai người để mắt tới cô.

Quý Đồng biết giấy không gói được lửa. Chuyện giữa cô và Hạ Khải Thành đã che giấu quá lâu. Trước kia khi anh chưa kết hôn, cùng lắm chỉ là hai người cảm thấy không thích hợp nên tạm thời giấu đi. Nhưng hiện tại đã có Lục Giản Nhu, mọi thứ bỗng chốc trở thành oan nghiệt.

Lão gia coi trọng Quý Đồng như cháu nội, nhưng chưa chắc những người khác trong nhà đã coi cô là người thân. Gần đây cô về thường xuyên, sau khi xảy ra chuyện, Hạ Khải Thành lại một mình đưa cô về, những kẻ lắm lời chỉ cần bóng gió một hai câu cũng đủ khiến cô như tử.

Quý Đồng đi dọc hành lang một vòng rồi quyết định đến gặp Lục Giản Nhu.

Giờ này còn khá sớm, Lục Giản Nhu có thói quen uống canh vào buổi sáng. Người làm đang hỏi cô ta hôm nay muốn dùng canh gì, Lục Giản Nhu có vẻ không mấy hứng thú, chỉ ậm ừ nói loại thanh đạm một chút.

Cô ta ngồi trong phòng thần thờ suy nghĩ về việc hôm qua mình đã làm. Đúng là rất hiệu quả, nhưng hôm nay vẫn nên tới Vinh lâu một chuyến để thăm dò tình hình. Kết quả chưa kịp đi thì đã có khách đến tìm.

Lục Giản Nhu ra mở cửa, trông thấy Quý Đồng đang co ro bên ngoài, sắc mặt không tốt lắm, bờ môi đã bị cắn đến nứt nẻ nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười thật tự nhiên. Lục Giản Nhu vừa nhìn đã biết sáng nay Quý Đồng chưa đến Vinh lâu, hơn nữa còn đi lòng vòng rất lâu ngoài trời lạnh. Trên mặt Lục Giản Nhu hiện lên vẻ thảng thốt, bảo Quý Đồng mau chóng vào phòng cho đỡ lạnh, còn hỏi: “Ông thế nào rồi?”.

Đây là gian nhà riêng của vợ chồng Hạ Khải Thành, mặc dù ngoài phòng ngủ còn có một phòng nhỏ để tiếp khách nhưng Quý Đồng vẫn không muốn bước chân vào. Cô cứ đứng ngoài cửa nói chuyện: “Em chưa sang bên ông, nhưng nghe bác sĩ nói không có vấn đề gì cả, hôm nay cũng đã tiêm cho ông rồi...”, ngừng lại giây lát, Quý Đồng ép mình gọi một tiếng, “Chị dâu, em có việc muốn nhờ chị giúp đỡ”.

Nhận thấy Quý Đồng không có ý vào nhà, Lục Giản Nhu bèn đưa cô ra sảnh trước ngòi, vừa đi vừa lo lắng hỏi: “Sao không mặc nhiều áo vào, ngoài trời lạnh thế này, em đi từ phòng em tới đây lại xa... À đúng rồi, em còn đau đầu không?”.

Quý Đồng lắc đầu: “Ngủ dậy em thấy đỡ hơn rồi”. Cô cẩn thận quan sát sắc mặt Lục Giản Nhu. Dường như Lục Giản Nhu không mấy để bụng chuyện Hạ Khải Thành bảo vệ cô hôm xảy ra vụ tai nạn. Quý Đồng quyết định không nhắc lại chuyện đó nữa, cô rất rõ ràng mục đích mình tới đây hôm nay. Ngồi xuống ghế, cô liền nói: “Anh trai em cẩn thận quá, cứ bắt em phải về nhà dưỡng bệnh mới chịu, em còn không được bước chân ra khỏi nhà. Nhưng chủ cho thuê căn hộ đang tìm em đòi tiền thuê, chị giúp em nói mấy câu để em được quay về đó, được không?”.

Giữa chừng, Quý Đồng suýt buột miệng nói phải về cho Cherry ăn. Trước giờ cô chưa từng đề cập tới việc mình có nuôi một con mèo với Lục Giản Nhu, cũng không muốn để Lục Giản Nhu biết chuyện này nên đành tùy tiện tìm một cái cớ khác.

Trong lòng Lục Giản Nhu vui như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ khó xử. Cô ta khuyên Quý Đồng đợi mình gọi điện hỏi Hạ Khải Thành một câu trước rồi hẵng quyết định.

“Đừng, bây giờ chị mà hỏi, anh ấy cũng không cho phép đâu. Giả dụ chị có việc gấp cần em ra ngoài giúp, như thế anh trai em chắc sẽ không trách chị đâu nhỉ?” Quý Đồng bồn chồn lo lắng. Cô ngồi bên cạnh Lục Giản Nhu, chỉ còn thiếu nước cầu xin cô ta.

Lục Giản Nhu không còn cách khác, đành đồng ý giúp đỡ, sau đó còn đích thân tiễn Quý Đồng ra cổng. Có phu nhân đi cùng, người làm đương nhiên không dám tự ý ngăn cản. Đoạn đường này phải đi qua nơi mà vợ chồng họ sinh sống, Quý Đồng ép bản thân không được để ý tới, nhưng đây đã là cực hạn của sức chịu đựng, cô chỉ sợ Lục Giản Nhu lại nói ra điều gì khiến mình không kiềm chế được.

Đến cổng lớn, Quý Đồng cảm ơn Lục Giản Nhu rồi một mình ra đầu ngõ bắt taxi. Mãi khi rời khỏi trung tâm thành phố, cô mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thật không hiểu vì sao, đến tận giờ phút này cô vẫn không thể chấp nhận sự thật anh đã kết hôn với người con gái khác. Hôm nay, cô nhất định phải thoát khỏi nhà họ Hạ bằng mọi cách, dù sao cô cũng đã gánh trên vai cái danh “không biết xấu hổ”, vậy nên cô liền trực tiếp đến nhờ cậy Lục Giản Nhu.

Cô cảm thấy thực sự khâm phục bản thân. Hạ Khải Thành nói đúng, cô ngày càng đê tiện!

Quý Đồng ngồi trong xe ngắm nhìn phong cảnh lướt qua vun vút ngoài cửa sổ. Những năm qua thành phố Tĩnh phát triển rất nhanh, nhiều con phố nhỏ trong ấn tượng của Quý Đồng lúc bé đã biến mất, thay vào đó là những tòa cao ốc dưới mặt đất, chôn giấu nền văn hóa của những triều đại hưng

thịnh, giá bất động sản vì thế luôn khiến người ta phải giật mình. Thêm đã một trăm tuổi, cây ngô đồng năm mươi năm,... tất cả chỉ còn tồn tại trong ký ức của người đời trước.

Quý Đồng chợt cảm thấy luyến tiếc. Con người ta chẳng khi nào trốn thoát được hoài niệm, nếu hồi ức giống như một căn phòng có thể quét sạch bụi bẩn, cô đã không phải đau khổ đến thế.

Quý Đồng về tới căn hộ, Cherry từ đâu lao ra, cào cào chân cô như thể trách móc. Cô vội ôm nó vào lòng. Cherry bị bỏ đói lại giống như mèo con, bám riết lấy người, phát ra những tiếng rên khe khẽ quen thuộc trong cổ họng, khiến đáy lòng hoảng loạn của Quý Đồng như dội xuống.

Người trong nhà họ Hạ đã bắt đầu giám sát cô. Cô thực sự muốn nói trắng mọi chuyện ra, không muốn tiếp tục che che đậy đậy thế này nữa. Nhưng cô không thể ích kỷ như thế, cô phải giữ thể diện cho lão gia. Xưa nay ông chưa từng để cô chịu bất cứ thua thiệt gì. Chuyện này, cô chỉ có thể tự gánh chịu, tự hoảng loạn chạy trốn. Cô làm những chuyện sai trái như thế nên chẳng còn mặt mũi nào nhìn ông nữa, song công ơn nuôi dưỡng không thể phủ.

Cô đã nghĩ thông rồi, có trách thì trách cô và Hạ Khải Thành vô duyên vô phận, sai thời điểm, sai người. Dẫu muốn tranh giành, cô cũng không có tư cách. Vậy nên, cô hạ quyết tâm, vì lão gia, vì tình cảm vợ chồng giữ anh và Lục Giản Nhu, cô không thể tiếp tục lẳng nhặng với anh thêm được nữa.

Biết chuyện mình rời khỏi nhà sớm muộn gì cũng đến tai Hạ Khải Thành, nên Quý Đồng chủ động gửi tin nhắn tự thú với anh. Ban đầu, cô viết rõ dài, nhưng xóa tới xóa lui, cuối cùng chỉ còn bốn chữ.

Lúc nhận được tin nhắn, Hạ Khải Thành đang có một cuộc gặp gỡ bí mật với luật sư. Thời gian khá gấp gáp, bọn họ đang bàn bạc về một vụ án then chốt, có điện thoại gọi đến liên tục mà anh không nghe, nhưng khi thấy tên

Quý Đồng nhấp nháy trên màn hình, anh lại vô thức cầm lên xem. Luật sư chuẩn bị chỉnh lý lại chứng cứ đã thu thập được, Hạ Khải Thành lắc đầu ra hiệu anh ta chờ một lát.

Trên màn hình tin nhắn hiện lên vền vền bốn chữ: “Hợp tan vui vẻ”.

Sắc mặt Hạ Khải Thành không hề biến đổi nhưng chiếc bút trong tay đã bị anh siết chặt lại. Bỗng nhiên anh đặt bút xuống bàn. Luật sư bối rối không biết nên nói tiếp hay thôi. Rất nhanh, Hạ Khải Thành liếc mắt ra hiệu cho anh ta tiếp tục.

Trong khoảng mười phút sau đó, Hạ Khải Thành có vẻ rất chăm chú lắng nghe, nhưng thực chất nửa chữ cũng không lọt vào tai. Anh đang cố gắng kiểm chế cơn giận. Đọc được tin nhắn kia, anh liền hiểu ra Quý Đồng đã tìm cách rời khỏi nhà. Tình hình hiện tại còn chưa rõ ràng, vụ án của ông Quý bình yên mười năm qua bỗng dưng lại nổi phong ba, Quý Đồng là người thân duy nhất của ông, chắc chắn sẽ rơi vào tình thế rất nguy hiểm. Nhưng cô luôn tự làm theo ý mình, chưa bao giờ nghe lời khuyên của anh.

Hợp tan vui vẻ ư?

Nghĩ tới bốn chữ này, lửa giận bùng lên trong đôi mắt Hạ Khải Thành. Anh đột ngột gạt phăng toàn bộ giấy tờ trên bàn xuống.

Luật sư hoảng sợ, lập tức đứng dậy khúm núm hỏi: “Anh Hạ?”.

Vi Lâm đứng ngay bên ngoài, nghe thấy tiếng động bèn đẩy cửa chạy vào. Trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, đã rất lâu rồi anh ta không thấy Hạ Khải Thành phần nộ ghê gớm như vậy. Vi Lâm và vị luật sư kia đưa mắt nhìn nhau, không dám nói thêm một lời.

Hạ Khải Thành tựa lưng vào ghế, rất lâu mới bình tĩnh trở lại, ra lệnh: “Ra ngoài cả đi”.

Không ai biết lý do anh đột nhiên giận dữ. Anh không cho phép bất cứ người nào làm phiền mình, một mình ngồi trong văn phòng cả ngày trời.

Buổi tối, Vi Lâm mượn cơ bưng trà vào, định bụng khuyên nhủ Hạ Khải Thành vài câu, nào ngờ trông thấy anh đang mải mê đọc tài liệu, cơ hồ đã quên hết chuyện ban sáng.

Vi Lâm mới đánh bạo hỏi: “Anh Hạ...?”.

Hạ Khải Thành rõ ràng không muốn nhắc lại chuyện kia, thẳng thừng nói sang chuyện khác: “Lần trước bảo cậu điều tra đã có kết quả chưa?”.

Vi Lâm lập tức báo cáo: “Tài khoản ngân hàng của phu nhân quả đúng là thiếu hụt một khoản tiền, không lớn lắm nhưng cũng đủ để mua chuộc người. Về phần mục đích... tạm thời chưa thăm dò được, phu nhân cẩn thận, ít khi ra khỏi nhà, gần đây cũng không liên lạc với Cố Kim Đông, chỉ có duy nhất một lần đó chụp được ảnh”.

Nói rồi, Vi Lâm nhặt những tờ giấy bị Hạ Khải Thành gạt xuống đất, sắp xếp lại gọn gàng, sau đó mới tiếp tục: “Không cần biết mục đích là gì, chúng ta hiện giờ có thể khẳng định chuyện này là chủ ý của phu nhân, hoàn toàn không liên quan tới Bí thư Lục. Còn tên Cố Kim Đông kia không có gì đặc biệt, chỉ là một tên vô công rồi nghề mà thôi”.

Hạ Khải Thành gật đầu. Vi Lâm lùi về phía cửa đứng nghiêm trang.

Căn phòng nằm trên tầng bốn mươi của tòa cao ốc, Hạ Khải Thành xoay ghế nhìn ra phía cửa kính, ngắm cảnh đêm. Thành phố Tịnh được bao trùm trong ánh đèn vàng vọt, khu vực trung tâm thành phố chính là dấu tích hoàng cung cũ, con kênh đào bảo vệ êm ả chảy quanh thành trì.

Một thời đại oai hùng, một tòa cung điện uy nghi, cùng với một dòng sông, hợp tan là chuyện thường tình. Người đời xưa đã nhìn thấu đạo lý ấy từ lâu.

Không riêng gì lịch sử, yêu hận biệt ly của con người cũng vậy. Cây đuốc có nóng đến mấy, sau khi dập lửa cũng sẽ trở nên nguội lạnh.

Người ta trông thấy càng nhiều thì khoảng cách với những thứ đó càng xa, người ta người sở hữu càng nhiều thì càng ít biết quý trọng.

Mệt mỏi cả ngày trời, Hạ Khải Thành ngả người ra lưng ghế suy nghĩ đến thất thần.

Phòng làm việc này đã chiếm nửa diện tích của một tầng không gian rộng rãi thoáng đãng. Hạ Khải Thành không thích bày biện quá nhiều thứ và quá phức tạp, vì thế ngoài những đồ dùng văn phòng phẩm cần thiết, chỉ có thêm một chậu cây cảnh ở góc phòng. Cửa sổ sát sàn toàn bộ đều là kính, giúp ánh sáng tự nhiên lúc nào cũng tràn ngập trong phòng.

Trước kia, anh đã từng đưa Quý Đồng đến đây.

Ngày đó, giữa đường có việc gấp phải quay về công ty, anh đành đưa cô về cùng. Anh đưa cho cô một chiếc máy tính bảng, bảo cô ngồi đợi anh giải quyết công việc, rồi sau đó mở cuộc họp video. Giữa chừng, tranh thủ lúc đọc tài liệu, anh quay sang nhìn cô. Thấy cô đang ngồi trên tủ chứa tài liệu, anh hơi chau mày. Nội thất trong phòng được thiết kế rất đặc biệt, có lẽ Quý Đồng đã tưởng nhầm kệ đựng tài liệu bệt kia là ghế ngồi. Kệ có gắn trục xoay, cô thích thú di chuyển trên sàn đá cẩm thạch.

Hạ Khải Thành sợ cô bị ngã, nhưng nghĩ cô ngồi không cũng chán nên chỉ nhắc cô cẩn thận rồi lại tiếp tục công việc của mình. Anh bận tới bận lui, xong xuôi thì trời đã tối mịt. Vừa ngẩng đầu lên, anh đã thấy cô ngồi thu lu trên kệ, bất động nhìn mình.

Khi đó Hạ Khải Thành còn chưa rõ vì sao Quý Đồng tự dừng lại ngăn người như thế. Anh mỉm cười nhìn cô bé ngốc nghếch chưa trưởng thành ấy, giơ tay đến trước mặt cô, tạo thành một cái ô.

Hạ Khải Thành đứng quay lưng về phía ánh đèn. Màn đêm vừa buông xuống đã nhấn chìm trong thứ ánh sáng lung linh của đèn điện, nhưng trong mắt Quý Đồng, cả thế giới này đều là một màu ảm đạm, chỉ mình anh tỏa ra tia hào quang. Cô di chuyển kệ xoay về phía trước, bất cẩn lao vào Hạ Khải Thành. Anh tức giận đẩy cô ra sát cửa sổ, rồi bất ngờ buông tay. Quý Đồng có cảm giác như mình sắp rơi từ tầng bốn mươi xuống, cô vội nhắm mắt lại và hét toáng lên. Lúc sắp đập vào tấm kính, cô được người đằng sau giữ lại, chỉ còn chiếc kệ lao đi theo quán tính.

Quý Đồng xoay người lại, ôm chặt lấy anh không buông tay.

Hạ Khải Thành vẫn nhớ như in khoảnh khắc đó. Anh cúi xuống hôn cô, trong lòng không ngừng tự hỏi bản thân, vì sao cô gái gốc nghèo được anh chăm sóc từ lúc bé đến khi trưởng thành này có thể làm anh mê đắm đến thế?

Ai cũng có những lúc buông thả đến quên cả trời đất, yêu đến chết đi sống lại, vì đối phương mà phá vỡ nguyên tắc của chính mình. Anh đã hứa với cô, sẽ tìm cách thuyết phục ông nội, thuyết phục người trong nhà chấp nhận chuyện của hai người.

Lúc ấy, chẳng một ai ngờ tới cơ sự sẽ đi đến ngày hôm nay.

Hạ Khải Thành hoàn toàn không biết Quý Đồng lại giấu ý đồ lớn như vậy. Anh cho rằng tất cả vẫn còn kịp, cô là người duy nhất mà anh muốn giữ bên mình, vì vậy anh tin ở cô. Anh nghĩ, Quý Đồng đâu có đau khổ nhường nào đi chăng nữa, ít nhất vẫn có thể vì anh mà kiên trì thêm một chút, sẽ không mất quá nhiều thời gian để anh sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Đáng tiếc, anh đã suy xét hàng ngàn khả năng xấu nhất, nhưng lại không lường được việc Quý Đồng mang thai, càng không ngờ cô nhấn tâm đến mức từ bỏ đứa bé.

Tuyệt vọng là nỗi bi ai lớn nhất.

Cuối cùng, Quý Đồng chính miệng nói với anh rằng, chuyện mười năm qua giữa họ chỉ là cuộc giao dịch, hủy hoại cuộc sống của hai người và đền bù bằng một mạng sống.

Dường như xưa nay cô chưa từng tin, rằng anh cũng biết đau lòng.

...

Một nơi khác trong thành phố, Quý Đồng đã dọn dẹp xong căn hộ của mình. Vì muốn an ủi Cherry, cô đã cho nó ăn một bữa cơm cá thình soạn. Con mèo ăn no căng bụng, hài lòng ngồi trên sàn nhà liếm láp.

Quý Đồng liếc nhìn màn hình di động, không có gì. Thực ra lúc gửi tin nhắn đi, cô cũng không hy vọng nhận được hồi âm cho lắm. Hạ Khải Thành bề bộn nhiều việc, chưa biết chừng vẫn chưa đọc tin nhắn. Cô làm vậy chẳng qua là để tự trấn an bản thân mà thôi.

Ăn tối xong, Quý Đồng ôm Cherry ngồi xem tivi. Đây là con mèo Hạ Khải Thành tặng cô, những thứ khác có thể trả, có thể quên, nhưng duy nhất con vật nhỏ bé này thì cô muốn giữ lại. Vì nó, cô có thể nỗ lực nuôi sống bản thân. Điều này dường như đã trở thành ý niệm ăn sâu trong não cô, chỉ cần nuôi được con mèo, cô mới có thể tiếp tục cuộc sống của mình. Cherry cọ mũi vào người cô, cái lưỡi nhỏ xíu liếm láp ngón tay cô.

Quý Đồng nhìn màn hình tivi chưa được bao lâu thì cảm thấy choáng váng. Cơn đau đầu vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Cô ôm Cherry nằm xuống nghỉ ngơi một lát, mớ suy nghĩ bòng bong lại lớn vờn trong đầu.

Lùi một bước, trời cao biển rộng. Hạnh phúc là thứ vừa khó lại vừa dễ đánh mất. Giữa hai người đã có bao nhiêu hồi ức, để rồi cuối cùng chỉ còn một câu “hợp tan vui vẻ”.

Trái tim cô thật sự rất đau. Cô muốn nổi điên lên ở trước mặt mọi người, cả tiếng mắng chửi anh, trách móc anh, buộc anh phải lấy lại công bằng cho

mình.

Đáng tiếc, cô không có tư cách ấy. Con người ta sống trên đời luôn phải dè chừng rất nhiều thứ, không có chỗ cho sự ích kỷ. Dù hận Hạ Khải Thành đến đâu đi chăng nữa, cô cũng tuyệt đối không thể hồ đồ gây chuyện trong lúc ông đang bệnh nặng.

Không sao cả, cô nghĩ, cô vẫn còn Cherry. Ít nhất thì đời này cô đã từng hạnh phúc.

Không biết có phải do cơn đau đầu hay không, đêm đó, Quý Đồng ngủ rất sâu. Thời gian này có đến công ty hay không, cũng không còn quan trọng nên cô thẳng thừng ngủ một mạch đến trưa. Rèm cửa đêm qua chưa kéo kín, ánh nắng ban trưa rọi thẳng vào phòng khiến cô chói mắt và dần tỉnh lại.

Cherry ở đâu đó kêu “meo meo” mấy tiếng, chẳng biết bị làm sao. Quý Đồng không buồn quan tâm, cô vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, đấu tranh tư tưởng không muốn dậy. Bỗng dưng có tiếng nước chảy vang lên từ trong phòng bếp, Quý Đồng giật bản mình ngồi dậy. Cô khoác vội áo lông rồi vào bếp xem có chỗ nào bị rò rỉ nước hay không, kết quả, trông thấy Cố Kim Đông đứng sừng sững bên bồn rửa, cầm xoong hứng nước, miệng còn khe khẽ ngân một giai điệu nào đó.

Quay đầu lại, trông thấy Quý Đồng, anh ta liền đi đến ôm cổ rồi hôn lên má cô, trong khi tay vẫn còn cầm một cái muôi canh.

“Tình yêu, anh đến nấu cơm trưa cho em”.

Quý Đồng đẩy tay anh ta ra, chìa tay, nói: “Trả em chìa khóa nhà”.

Cố Kim Đông mặt dày lại lao vào ôm cô, anh ta quăng cái muôi trong tay xuống, thề thốt dễ dàng: “Có phải anh làm em sợ không? Anh uống có tí chút thôi... nhưng em cũng biết anh động vào rượu tí là say bí tỉ rồi mà.

Quý Đồng, tại anh không tốt, lẽ ra anh phải tôn trọng em... Về sau anh sẽ không ép buộc em nữa, được không?”.

Quý Đồng đẩy thế nào, Cố Kim Đông cũng khăng khăng không chịu buông. Nhất thời bực mình, cô lớn tiếng gắt lên: “Bỏ ra!”.

Cố Kim Đông xấu hổ, tự biết bản thân đuối lý nên không phản pháo gì. Anh ta nhỏ nhẹ bảo cô đi rửa mặt rồi quay vào bếp tiếp tục việc của mình. Quý Đồng về phòng, chải lại tóc, thay quần áo, lúc trở ra thì cơm nước đã sẵn sàng. Bốn món mặn và một món canh, tuy không được thắm mỹ cho lắm nhưng vẫn khiến người ta nhìn mà phát thèm.

Quý Đồng biết Cố Kim Đông tuy rằng lông bông khó quản, nhưng bản chất không đến nỗi xấu xa, bằng không, cô đã chẳng qua lại với người đàn ông này suốt hai năm trời. Thấy thái độ thành khẩn của anh ta, cô cũng không muốn nhắc lại chuyện hôm đó nữa. Cô dịu giọng nói: “Ăn cơm đi”.

Cố Kim Đông thở phào như vừa trút được gánh nặng, nhanh nhẹn gấp thức ăn rồi lại múc canh cho Quý Đồng. Anh ta biết rõ bệnh của cô, ăn gì cũng phải chú ý. Thực ra Quý Đồng dọn ra ngoài ở riêng lâu như vậy, cũng đã nếm thử nhiều món ăn vặt, nhưng chung quy ngồi vào bàn ăn vẫn hết sức cẩn trọng.

Cố Kim Đông sốt sắng: “Gần đây lại nổi dịch cúm gia cầm, nên anh không dám mua thịt gà, em ăn tạm thịt bò nhé”.

Quý Đồng ngủ nướng đến giờ nên rất đói, không kén chọn như bình thường. Thấy cô ăn ngon miệng, Cố Kim Đông cũng vui vẻ ăn lấy ăn để. Cherry đang luẩn quẩn quanh chân, anh ta bèn bế nó lên đùi, vừa gãi cổ nó vừa hỏi: “Có nhớ ba không?”.

Cherry cào cào bằng hai chân trước, miệng không ngừng kêu, rõ ràng là không hề thích thú với hành động của Cố Kim Đông.

Quý Đồng bực mình đập vào chân anh ta. Cố Kim Đông kêu “Á” một tiếng, buông Cherry ra.

“Mèo của em cũng là mèo của anh!”, anh ta trơ trẽn nói.

“Thôi đi, đừng có nói linh tinh”. Quý Đồng dường như rất dễ bụng vấn đề này.

Cố Kim Đông chán nản không nói gì thêm, chỉ cúi đầu lẳng lặng ăn. Ngược lại, Quý Đồng cảm thấy thoải mái hơn, có như vậy cô mới được yên ổn cho xong bữa cơm, cô còn phải đòi lại chìa khóa nhà từ tay anh ta nữa. Thế nhưng khi cô vừa bưng bát canh lên, Cố Kim Đông bỗng mở miệng lăm bằm một câu: “Anh biết ai tặng em con mèo này”.

Quý Đồng khựng tay lại, ngược lên nhìn Cố Kim Đông, lắc đầu: “Vấn đề không phải ở Cherry, ăn xong cơm đã rồi nói chuyện”.

“Ngày em đến trường nhập học... có người đưa em đi”.

“Cố Kim Đông!” cô nỗ lực khiến anh ta im lặng nhưng sự ngang ngược của đối phương phác tác, anh ta không chịu dừng lại.

“Thôi được rồi, em không cần giấu anh! Chiếc ô tô đó không phải dành cho người bình thường. Hồi học đại học em không ở trong ký túc xá là do em ở cùng với người đó!”.

Quý Đồng sa sầm mặt: “Đương nhiên, nhà của anh ấy cũng là nhà em. Đó là anh trai em!”.

Cố Kim Đông cười khẩy đầy khinh bỉ: “Gớm, thời buổi bây giờ anh trai em gái nghĩa là thế nào, anh thừa hiểu”.

Quý Đồng không tranh cãi với anh ta nữa, mà buông bát đũa xuống, nghiêm túc chờ anh ta nói tiếp.

Cố Kim Đông dừng lại hồi lâu như để tiếp thêm can đảm, “Cho du Hạ Khải Thành là anh trai em thì cũng không phải là anh ruột. Em đừng căng thẳng! Anh không rõ nội tình, chỉ là hôm đó, anh ta cũng xuống xe nên anh trông thấy. Cả thành phố này có ai không biết anh ta cơ chứ, lên mạng tìm một chút là có thông tin”.

Quý Đồng hoàn toàn bất ngờ. Cô thật sự không biết Cố Kim Đông đã già vờ suốt mấy năm qua. Khi cô nghĩ quần làm chuyện hồ đồ, Cố Kim Đông không hề ép cô nói ra lý do, vì thế cô vẫn cho rằng anh ta thật sự cảm thông và tôn trọng mình. Một người đàn ông có thể khoan dung và cho người phụ nữ một lối thoát khỏi quá khứ, chắc chắn là một người đàn ông tốt.

“Ánh mắt em nhìn anh ta không bình thường. Quý Đồng, mặc dù anh chỉ là một thằng lông bông nhưng anh không hề ngốc. Lúc đó em và anh ta tình cảm tốt đẹp như vậy nhưng anh ta lại kết hôn với người khác, vì thế em mới muốn nhảy sông. Em thật sự cho rằng anh không hiểu sao?”

Quý Đồng không nuốt nổi cơm nữa. Vết sẹo khó khăn lắm mới che đậy được lại bị người khác bóc móc không thương tiếc. Cô đứng dậy định bỏ đi nhưng Cố Kim Đông giữ cô lại, hiếm khi anh ta nghiêm túc như lúc này: “Em muốn nói chuyện với anh, anh cũng có chuyện cần nói với em”.

Quý Đồng đã thật sự nổi giận, cô không muốn nói với Cố Kim Đông những việc này. Cô quay người đi, còn Cố Kim Đông vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Anh ta chỉ hơn cô hai tuổi, trải đời không thể so với Hạ Khải Thành, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu suy nghĩ đều phơi bày trên nét mặt.

Quý Đồng chợt phát hiện, trong mối quan hệ giữa cô và Cố Kim Đông, ít nhất có tồn tại sự bình đẳng.

Cô không cần suy đoán tâm tư của Cố Kim Đông, không cần lo lắng anh ta có tức giận hay không, không cần cân nhắc nói gì làm gì để vừa lòng anh ta... Cố Kim Đông nói dối, nhiều sự, lỗ mãng, nhưng khi cô rơi vào vòng

xoáy đau khổ, chán ghét cuộc đời, cũng chỉ có anh ta không buông tay cô, khuyên nhủ cô, chờ cô quay đầu.

Hạ Khải Thành coi cô là một món đồ chơi, nói vứt là vứt. Còn Cố Kim Đông lại nhặt cô lên, quý trọng như vật báu. Vì thế, rất nhiều lần cô muốn nói ra nhưng lực bất tòng tâm. Cuộc sống này rất thực tế, cô không có sức lực để chơi trò đoán tâm tư người khác. Cố Kim Đông chỉ ít đã mang đến cho cô những tháng ngày vui vẻ tại thời điểm khó khăn nhất trong cuộc đời cô.

Cuối cùng, Quý Đồng vẫn trở về chỗ ngồi.

Ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ, rọi xuống một khoảng nhỏ trên ghế sofa. Cherry nhảy lên, chọn lấy một vị trí thoải mái nhất mà nằm phơi cái bụng no căng. Mèo đúng là loài động vật chăm ăn lười làm, liếm láp một lát đã lăn quay ra ngủ.

Bộ dạng của Cherry rốt cuộc đã giúp bầu không khí giữa hai người dịu xuống. Cố Kim Đông nhìn con mèo, không khỏi mỉm cười, sau đó khẽ giọng nói như thể sợ đánh thức nó: “Trước kia anh không hỏi em, là sợ em buồn, dù sao mọi chuyện đã qua rồi, ai cũng có những lúc phạm sai lầm. Anh cũng không tốt... nhưng anh biết rõ một điều, anh thật sự yêu em”.

Cố Kim Đông kéo cô lại gần, tiếp tục nói: “Anh thường xuyên ra ngoài lêu lổng cùng đám người đó, chẳng qua là muốn giữ chút thể diện, tạo dựng mối quan hệ tốt thì sẽ có nhiều mối làm ăn, như vậy mới có thể kiếm được tiền. Anh biết trước kia điều kiện gia đình em rất tốt, anh không muốn em theo anh phải chịu khổ cực... anh luôn cảm thấy tự ti”.

Những lời này khiến Quý Đồng khó chịu trong lòng.

“Vì em đã gặp quá nhiều chuyện dơ bẩn có-thể-diện rồi, Cố Kim Đông, em cũng có thể đi làm kiếm tiền, em vốn dĩ không cần ai phải nuôi mình,

càng không cần anh mua tặng những món đồ hiệu xa xỉ này. Những thứ anh muốn, em không cần!”.

Nói rồi, cô quay đầu đi nơi khác, tâm trạng dần bình tĩnh lại.

Cố Kim Đông đứng dậy, đi đến ôm lấy cô: “Thôi được rồi được rồi, anh nói những điều này ra để em nguôi giận. Anh xin đảm bảo, từ đây về sau sẽ không ra ngoài chơi bởi ban đêm nữa, chụp ảnh cho khách xong sẽ lập tức về nhà, anh sẽ chăm chỉ làm việc thật sự”.

Cố Kim Đông càng nói càng ghen ngào. Anh ta ôm lấy hai vai Quý Đồng: “Em là con gái nhà họ Hạ, em biết việc này với anh nghĩa là sao không? Nghĩ về em thôi anh cũng không dám nghĩ. Anh theo đuổi em hai năm nhưng chẳng dám nói với em dù chỉ một câu. Nếu không phải hôm ấy anh cứu được em... em chắc chắn sẽ không bao giờ hẹn hò với anh.

Nhà họ Hạ cho cô một chỗ sống, đồng thời cũng cho cô một mối nghiệp duyên, đến tận bây giờ vẫn chưa xóa sạch. Còn Cố Kim Đông chỉ có hai bàn tay trắng. Anh ta luôn mong muốn một ngày nào đó sẽ được đường đường chính chính ở bên cạnh cô. Cuộc sống này hiện thực một cách tàn khốc.

Quý Đồng càng nghe càng cảm thấy xót xa. Cuối cùng Cố Kim Đông hạ thấp giọng: “Em vẫn còn yêu anh ta, cũng không sao, anh sẽ tiếp tục chờ. Anh chờ lâu như vậy, thêm vài năm nữa cũng được. Con người anh chẳng bao giờ theo đuổi thứ gì, chỉ duy nhất một mình em thôi, cho dù phải dùng cả đời này anh cũng cam lòng”.

Anh ta thật sự hết thuốc chữa rồi. Ngoài kia có hàng tá người mẫu trẻ trung xinh đẹp, việc gì anh ta cứ phải chọn người thấp hèn như cô? Quý Đồng một tay che miệng, quay lại đẩy Cố Kim Đông ra, nhưng anh ta ý mạnh không chịu buông, cô cố gắng kiềm chế nước mắt, lòng khó chịu đến cùng cực. Cô nhắm mắt lại, để mặc Cố Kim Đông ôm mình trước ngực.

“Em chỉ là một kẻ đê tiện, không tốt như anh nghĩ đâu”.

Cố Kim Đông ngồi xồm trước mặt cô, giơ tay lên làm động tác “xuyt”.

“Quý Đồng, em là một cô gái tốt. Tên khốn kia ruồng bỏ em là anh ta có mắt như mù. Còn có anh ở đây”.

Anh ta cứ ngồi như một đứa trẻ, hai tay ôm lấy mặt cô, vừa cười vừa dỗ dành: “Không sao, có anh ở bên em”.

Quý Đồng dờ khóc dờ cười. Cherry nằm trên ghế nhìn hai người họ hồi lâu, chậm rãi bò đến, cọ cọ vào đầu gối cô, rồi lại ngược nhìn Cố Kim Đông.

Con người ta đều mong cầu một đời bình an, hà cớ phải tự tìm phiền não cho mình?

Cô chưa bao giờ cao quý hơn Cố Kim Đông cả. Hai người giống nhau đến với nhau một cách tự nhiên, chưa biết chừng có thể nắm giữ được hạnh phúc thật sự.

Quý Đồng không muốn tranh cãi thêm nữa, bèn cúi đầu nói khẽ: “Ăn đi”.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Món Nợ Khó Đòi

Những ngày tiếp theo bình lặng trở lại, bầu trời cả tuần qua chưa lúc nào hết âm ảm báo hiệu sự xuất hiện của những trận tuyết đầu tiên.

Thời tiết xấu khiến người ta càng thêm lười, ra khỏi giường cũng cảm thấy khó khăn. Sau khi nộp đơn xin thôi việc, Quý Đồng không bị áp lực chấm công, nhưng vì không muốn khoản tiền lương vốn ít ỏi lại hao hụt nên cô vẫn cố lết đến công ty.

Những tin đồn không hay lan khắp công ty khiến mối quan hệ của Quý Đồng với đồng nghiệp hoàn toàn đổ vỡ. Mọi người không rõ hoàn cảnh cụ thể của cô ra sao nhưng đều cố gắng tạo khoảng cách với cô. Có lẽ sau lưng cô đã xuất hiện vô số phiên bản nói xấu, bôi nhọ. Mặc dù vậy, Quý Đồng không mấy để tâm, qua dăm ba ngày nữa mọi chuyện sẽ dần lắng xuống thôi. Cuộc sống của cô giống như quay trở về điểm xuất phát, cơ hồ mọi việc đều chưa từng xảy ra. Sau khi cô rời khỏi nhà họ Hạ, không một ai đến tìm cô, Hạ Khải Thành cũng không hỏi han gì. Anh luôn như vậy, nếu cô bỏ đi, anh sẽ không đi tìm cô, ở bên ngoài sống hay chết là chuyện của riêng cô. Vậy cũng tốt, giữa hai người có đủ khoảng cách cần thiết, những lưu luyến và yêu thương trong quá khứ sẽ tan biến. Còn gọi được một tiếng anh em cũng coi như duyên giữa họ chưa cạn. Không uổng công cô có thể từ bỏ cả mạng sống vì anh.

Cố Kim Đông gần như thay đổi tính nết hoàn toàn, lần đầu tiên trong đời anh ta nói được làm được. Anh ta thật sự không ra ngoài cà kê, hằng ngày đều đến phòng tranh làm việc, tối về đúng giờ ăn cơm với Quý Đồng, sau đó mới trở về căn hộ của mình, dường như sợ Quý Đồng chưa yên tâm, anh ta làm gì cũng báo cáo với cô, sáng lên tàu điện ngầm gọi điện, ăn cơm

uống nước cũng kể với cô. Chưa đến hai ngày, Quý Đồng đã hết kiên nhẫn, cô đâu có ý định kiểm soát cuộc sống của anh ta chứ. Cô khuyên nhủ mãi, Cố Kim Đông mới chịu dừng hành động ấu trĩ đó lại.

Buổi tối tắm rửa xong, Quý Đồng ngồi trước gương sấy tóc. Cô nhìn chăm chăm hình ảnh của mình trong gương, chợt cảm thấy những ngày vừa qua quá bình yên, đến nỗi cô có ảo giác rằng nếu cứ tiếp tục sống như vậy, sớm muộn gì cô cũng trông thấy tóc bạc xuất hiện trên đầu mình. Nghĩ vậy, cô không khỏi đau lòng. Đến lúc ấy, người đứng sau lưng cô sẽ là ai? Chắc chắn không phải là Hạ Khải Thành rồi.

Quý Đồng rùng mình sợ hãi. Nếu thật sự có ngày đó, cô cũng muốn về thăm nhà họ Hạ, Hạ Khải Thành khi ấy chắc hẳn đã nắm giữ toàn bộ sản nghiệp trong tay và... có con với Lục Giản Nhu.

Có lẽ, cuộc đời cũng không khác những câu chuyện trong sách vở là bao. Anh và cô gặp lại nhau sau mười mấy năm, cảnh vật còn đó người còn đó, nhưng toàn bộ đã trở thành một phần của hồi ức. Hai người gần nhau trong gang tấc nhưng chỉ có thể im lặng nhìn đối phương. Quá khứ xa xôi như nước tù không gợn sóng, yêu hay không yêu, bỗng chốc trở thành món nợ không thể đòi.

Quý Đồng thật sự không thể tưởng tượng nổi tâm trạng của mình lúc đó sẽ như thế nào. Hóa ra, cả đời không tương phùng đôi khi cũng là một sự nhân từ.

Một tuần sau, Quý Đồng về thăm lão gia. Tay phải và mép phải của ông đã bắt đầu có hiện tượng run rẩy, nhưng trước mắt chỉ có thể tiếp tục phương pháp trị liệu đang áp dụng mà thôi. Lúc cô ngồi trông lão gia ăn cơm, Lục Giản Nhu có ghé qua một lần. Hai người dù sao cũng là người nhà, những điều khách sáo cần nói vẫn cứ phải nói. Lục Giản Nhu rất chu đáo, luôn biết cách quan tâm tới mọi người xung quanh. Cô ta chủ động

giải thích rằng Hạ Khải Thành gần đây ra nước ngoài, bận tối mắt tối mũi nên không có thời gian gặp ai cả.

Những người trong phòng kín đáo quan sát hai người, Lục Giản Nhu tỏ ra hết sức vô tư, như thể Quý Đồng chẳng đáng để cô ta bận tâm. Cô ta giữ Quý Đồng ở lại dùng cơm nhưng cô từ chối, rồi chào lão gia và xin phép ra về.

Lục Giản Nhu tiễn cô ra cửa, hẹn cô mấy hôm nữa cùng đi chọn mua một chú chó con giống Poodle. Quý Đồng có phần khó xử, nhưng ngẫm nghĩ một lát thì cho rằng Lục Giản Nhu chỉ thuận miệng nói vậy, nên cũng gật đầu đồng ý.

Thứ Sáu, như thường lệ, Quý Đồng đến trại giam thăm bố.

Vụ án của Quý Như Trạch đã qua rất nhiều năm, truy cứu đến cùng cũng không rõ ràng được điều gì. Chuyện năm đó liên quan đến một khoản công quỹ cực kỳ lớn, tội danh tham ô rơi lên đầu Quý Như Trạch. Mặc dù ông chỉ là một chân trưởng phòng quèn nhưng nắm giữ trong tay quyền phê duyệt tài vụ, vậy nên, chẳng ai ngạc nhiên khi nghe tuyên án ông phạm tội tham ô. Hơn nữa, sau khi lĩnh án, Quý Như Trạch không hề kháng cáo, thái độ nhận tội rất rõ ràng. Quý Đồng lúc đó mới hơn mười tuổi, không hiểu những việc này, càng không biết ai đúng ai sai, điều duy nhất cô ý thức được chỉ là mình sẽ không còn được ở cùng bố nữa.

Suy cho cùng, vận mệnh của cô thật sự không mấy tốt đẹp. Những ngày thơ ấu có lẽ là quãng thời gian may mắn nhất trong đời cô, sau án tù của cha, cuộc sống của cô đã có một bước ngoặt lớn. Khi vào nhà họ Hạ, ngày nào cô cũng trốn một góc mà khóc. Cuối cùng, cô tự nhủ mình không được tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải sống hòa hợp với mọi người trong gia đình này. Quý Đồng là một cô bé rất nhạy cảm, hoàn cảnh sống phức tạp trong nhà họ Hạ chẳng khác nào nơi nước sôi lửa bỏng đối với một đứa trẻ, cô buộc phải học cách tùy mặt gửi lời; người ta nhú mày, cô liền im lặng.

Áp lực quá lớn tích tụ lâu ngày chính là nguyên nhân dẫn đến căn bệnh đau nửa đầu của cô.

Trước khi đi, Quý Như Trạch cũng không dặn dò gì con gái. Quý Đồng đợi hết ngày này sang ngày khác, cuối cùng chỉ nhận được điện thoại của cha. Ông nói: “Con gái, con còn quá nhỏ, đừng hỏi gì chuyện người lớn cả. Ông nội sẽ chăm sóc con chu đáo, sau này con trưởng thành, họ sẽ trao trả cho con vườn chè”.

Vườn chè Mộ Phủ chính là quê hương cô. Trí nhớ không mấy rõ ràng của cô cất giữ hình ảnh về một đồi chè xanh bát ngát, nơi xa nhất chính là dòng Mộ Giang. Người dân trong vùng xây nhà ở lưng chừng đồi, nhà thầy Quý cũng vậy. Những mái hiên thấp và bàn tay hái chè là toàn bộ ký ức của Quý Đồng về Mộ phủ.

Sau này, khi vừa có nhận thức rõ ràng thì cô đã theo cha chuyển tới thành phố Tịnh sinh sống, thậm chí còn chưa kịp hiểu hết giá trị của vườn chè. Nhưng cô biết đây là ý nguyện cuối cùng bố giao phó cho mình, ông nói với cô, đó là cố hương.

Làm người ai cũng có chí riêng, cô không thể cố thủ quá khứ, nhưng lá rụng về cội, chỉ cần vườn chè còn đó, nghĩa là cô vẫn có nhà.

Tiếc rằng thế sự khó lường, cha không thể ở bên chứng kiến sự trưởng thành của cô. Cô nghĩ, cho dù cuộc sống không được như ý muốn, đời này ít nhất cô vẫn còn một nơi có thể quay về.

Những việc cô muốn làm vì cha cũng sẽ tạo cho cô một đường lui. Nhưng cô không có đủ bản lĩnh, luẩn quẩn quanh Hạ Khải Thành lâu như thế, cuối cùng cô vẫn chẳng thể giữ nổi cố hương của mình.

Năm ấy, toàn bộ tài sản của Quý Như Trạch bị niêm phong. Có vẻ ông sớm đã dự liệu được việc này nên đã nhanh tay sang tên vườn chè cho Hạ Khải Thành. Mấy năm trước, Hạ Khải Thành chẳng thèm nói với Quý

Đồng một tiếng đã bán vườn chè đi, hưởng một khoản lợi nhuận kếch xù. Đường như anh coi đây là một việc rất bình thường, còn thản nhiên giải thích với cô rằng, việc này chỉ là một thủ đoạn tạm thời. Khi ấy, trong lòng cô chỉ có anh, anh nói gì cô cũng tin. Cuối cùng, cô đau đớn nhận ra mình quá ngu xuẩn.

Trên thế gian này, mỗi người đều là một cá thể độc lập. Đau khổ, một mình chịu; cay đắng, một mình nếm; không ai có thể gánh chịu thay. Gia tộc họ Hạ đã huấn luyện anh trở thành một con người độc đoán và hà khắc, trong từ điển của anh không hề có hai chữ “tình người”. Từ nhỏ đến lớn, anh đã chứng kiến bao cảnh anh em trong nhà đấu đá, tranh giành lẫn nhau, cho dù thêm hai mươi năm nữa trôi qua, sợ rằng anh vẫn không thể nói chuyện tình nghĩa.

Phàm là phụ nữ đều từng dốc lòng yêu. Dẫu cô ta có mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ thua một cách thê thảm.

Càng nghĩ càng khó chịu, Quý Đồng nhìn đồng hồ, chuẩn bị chút đồ rồi đến trại giam. Đã hai tháng cô không gặp được Quý Như Trạch, tuy chưa biết lý do nhưng nghe Hạ Khải Thành nói không có vấn đề gì, cô cũng yên tâm phần nào, đinh ninh hôm nay sẽ được gặp cha.

Dọc theo hành lang dài lạnh lẽo, Quý Đồng vừa đi vừa nghĩ làm sao để nhắc nhở cha về tình hình rối ren hiện giờ, căn dặn ông nhất định phải tự chăm sóc tốt bản thân. Nào ngờ, cô ngồi trong phòng chờ suốt nửa tiếng, quản ngục lại đi ra nói với cô rằng, Quý Như Trạch vẫn khước từ thăm tù.

Quý Đồng linh cảm đã xảy ra chuyện, nhưng cô không thể làm gì khác hơn. Đó là cha cô, nếu không phải có vấn đề thì ông đã chẳng từ chối gặp con gái hết lần này tới lần khác. Cô lựa lời hỏi lý do nhưng cả gian phòng im ắng, không một ai hồi đáp câu hỏi của cô. Quản ngục lên tiếng mời cô quay về.

Rời khỏi phòng thẩm tù, Quý Đồng sốt sắng đến tìm người quản lý, muốn hỏi bằng được tình hình của bố cô trong trại giam. Trưởng ngục biết suốt những năm qua, Quý Đồng thường xuyên đến thăm bố, thế nên ông ta tỏ thái độ rất lịch sự với cô, chỉ có điều cũng không cung cấp thêm được thông tin gì. Ông ta cho cô xem một tập tài liệu rồi nói: “Gần đây đang có dịch cúm gia cầm, cấp trên yêu cầu tiến hành làm kiểm tra sức khỏe cho tù nhân, tạm dừng việc thẩm tù để tránh người nhà mang dịch bệnh bên ngoài vào”.

Nhưng rõ ràng đây không phải tháng đầu tiên!

Nơi này không phải đồn công an thông thường, Quý Đồng muốn hỏi thêm gì cũng vô dụng, rất nhanh đã bị người ta dẫn ra khỏi đây.

Khu vực ngoại ô hiếm taxi qua lại, Quý Đồng phải đi bộ một đoạn khá xa mới bắt được xe quay về nội thành. Cô lo lắng đến đầu óc rối loạn. Cho dù cha cô thật sự có tội, cho dù đằng sau vụ án này còn có uẩn khúc, nhưng đã mười năm trôi qua, người đã ngồi tù, không ai truy cứu nữa, vì sao bây giờ lại đột nhiên nảy sinh vấn đề.

Quý Đồng bế tắc không biết nhờ ai giúp đỡ. Cuối cùng cô chỉ có thể gọi điện cho Hạ Khải Thành. Anh đang ở nước ngoài, cô không biết cụ thể là nơi nào nên không tính được chênh lệch múi giờ, đành phó thác cả vào vận may.

Vài tiếng chuông chờ vang lên, người nghe máy là Vi Lâm. Chưa đợi cô hỏi, anh ta đã khách khí nói: “Anh Hạ chưa dậy, tạm thời không thể nghe điện thoại”.

Chỗ anh chưa bình mình ư? Thấy Quý Đồng do dự, Vi Lâm lại hỏi: “Cô có việc gấp sao?”.

“Không... không phải. Nếu có thể, phiền anh bảo anh ấy gọi điện lại cho tôi. Tôi có chuyện cần hỏi anh ấy”. Quý Đồng cố gắng kiềm chế nổi kích

động trong giọng nói, nhấn mạnh thêm một câu, “Vi Lâm, anh nhất định phải nói với anh ấy”.

Vi Lâm đồng ý, sau đó cúp máy. Giọng điệu của anh ta không hề có chút xáo trộn nào, như thể nó là một dòng nước cố định. Cuộc điện thoại này của cô cũng giống như bao cuộc điện thoại khác mà anh ta nghe giúp Hạ Khải Thành, không có gì khác biệt.

Quý Đồng nhìn màn hình di động, bây giờ dù cô có lo lắng đến đâu cũng chẳng thể làm gì. Taxi đã chạy vào vành đai năm, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hít thật sâu thể trấn tĩnh lại. Đã hơn mười giờ sáng nhưng sắc trời vẫn khá u ám. Quý Đồng không có tâm trạng để ngắm cảnh, lòng rối như tơ vò.

Trong phạm vi các mối quan hệ của cô, Lục Giản Nhu là người duy nhất có khả năng giúp đỡ, chỉ có điều hai người không tiếp xúc nhiều, chưa chắc cô ta đã đồng ý. Cái đêm xảy ra huyện ở Đông Hồ, cô vốn dĩ đã muốn thử thăm dò Lục Giản Nhu, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể mở miệng nhờ vả được. Bây giờ lại thấp giọng cầu xin một lần nữa, thà bảo cô chết đi còn hơn.

Tiến thoái lưỡng nan, nhưng ngoài con đường này, Quý Đồng không còn cách nào khác. Cô tự khích lệ bản thân, chẳng lẽ nào thì ở nhà họ Hạ, cô đã mất hết thể diện, thêm một việc này cũng chẳng đáng gì. Nghĩ vậy, cô bèn yêu cầu tài xế chuyển hướng đến nhà họ Hạ. Đi được một đoạn, cô chợt nhớ tới việc lão gia đang bệnh nặng, người trong nhà thì để mắt cô từng li từng tí, ngộ nhờ hôm nay cô về gây chuyện khiến ông bị kích động thì tội của cô quả thực không gỡ nổi.

Quý Đồng một lần nữa thay đổi chủ ý, tài xế ngán ngẩm nhìn cô qua gương chiếu hậu. Thấy cô kéo chặt vạt áo, thần sắc bất ổn, anh ta bèn hỏi: “Cô gái, cô không sao chứ? Bây giờ cô muốn đi đâu? Phía trước là nội thành rồi đấy nhé”.

Quý Đồng chưa kịp trả lời thì chuông điện thoại đã reo lên. Cổ Kim Đông lại bắt đầu quấy nhiễu: “Em yêu, tối nay chúng ta đi xem phim nhé? Anh đặt vé rồi, năm giờ anh qua đón em”.

Dù đang phiền muộn nhưng Quý Đồng biết rõ chuyện của cô không liên quan đến Cổ Kim Đông, vì thế cô cố gắng giữ bình tĩnh, giải thích: “Hôm nay em bận rồi, anh muốn xem thì mời bạn đi xem cùng nhé”.

Cổ Kim Đông vẫn còn ngâm nga lời bài hát nào đó, hình như đang thu dọn đồ đạc.

“Lâu rồi anh không đưa em ra ngoài chơi. Có chuyện gì thế? Cần anh qua chỗ em không? Hôm nay anh không bận”.

Cổ Kim Đông càng tỏ ra thoải mái, Quý Đồng càng buồn bực. Tài xế lúc này vẫn chưa biết phải lái xe đi đâu, lại lên tiếng hỏi cô lần nữa. Quý Đồng nhìn thoáng qua bên ngoài cửa xe, đã quá đường về nhà, cô đành nói với tài xế: “Bên kia, dừng cạnh bờ sông là được”.

Câu nói của Quý Đồng lọt vào điện thoại, Cổ Kim Đông tưởng cô báo địa điểm hẹn, lại liền thoảng hỏi cô sau khi xem phim xong muốn ăn gì.

Quý Đồng mất hết kiên nhẫn, nói đang bận rồi cúp máy. Xuống xe, cô thần thờ bước dọc con phố, không biết phải đi đâu. Lần đầu tiên cô cảm thấy thành phố Tịnh thật nhỏ bé, cô cứ đi, đi mãi, nhưng trước mắt vẫn là những con đường quen thuộc, dường như từ nhỏ đến lớn cô cũng không bao giờ thoát khỏi chúng. Đây là con sông Hộ Thành bao quanh khu vực cố cung, thực ra nơi này khá gần nhà họ Hạ, nhưng Quý Đồng biết mình không thể trở về đó. Giờ này vẫn sớm, những chiếc xe du lịch chở khách tham quan nối đuôi nhau, dừng bên lề đường, người đi mua vé càng lúc càng đông, thoáng chốc chỉ còn lại mình Quý Đồng ngây ngốc bên vệ đường hệt như một kẻ dư thừa. Vì đứng ngay cạnh chỗ hành khách xuống

xe nên cô bị người ta nhìn chăm chăm, đành phải đi sang phía bờ sông để tránh đường.

Quý Đồng cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh lại. Sau khi xảy ra chuyện, cô luôn ở trong trạng thái lo âu thấp thỏm, những rõ ràng là sốt ruột không giải quyết được gì. Chỉ có thể trách năm xưa cô còn quá nhỏ, sau này cô lớn rồi cũng chẳng ai chịu kể cho cô nghe chuyện của cha. Cô không biết vụ án đó có bí mật gì, nên hôm nay không thể nào xoay sở được. Khi còn ở nhà họ Hạ, Quý Đồng đã từng nghĩ cách để khai thác thông tin, nhưng những người biết chuyện đều nghe theo lệnh của Hạ Khải Thành, không hé răng nói một lời, thậm chí, Hạ Khải Thành còn cố ý nói với cô mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Quý Như Trạch không muốn cho Quý Đồng biết là vì muốn tốt cho cô. Đây không phải là một vụ án thông thường, đằng sau còn nhiều bí mật. Kết quả cuối cùng đã được định sẵn, cho nên Quý Đồng không thể dính dáng vào chuyện này, ngộ nhỡ để ai đó biết được cô một mình lưu lạc bên ngoài thì thật sự nguy hiểm. Quý Như Trạch lãnh án ngay tức khắc mà không chịu kháng cáo thực ra cũng là vì con gái. Ông đã nhờ cậy nhà họ Hạ bảo vệ cô an toàn, vì thế, cô tuyệt đối không được hành động bốc đồng.

Quý Đồng vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, mãi mới tìm được một vị trí vắng vẻ và yên tĩnh. Cô tựa lưng vào hàng rào bảo vệ, chợt phát hiện mình đã sai lầm khi đến đây.

Con sông đào này gần như xâu chuỗi toàn bộ những năm tháng tuổi thơ của cô. Khi còn bé, cô thường xuyên tới bờ sông chơi. Vào thời điểm ấy, thành phố Tịnh chưa đông đúc như bây giờ, đường sá vắng vẻ, khu vực bên ngoài tường thành cũng giống như bao công viên phổ biến khác, sáng có người già thông thả đi dạo cùng với những lồng chim cảnh, trên phố thỉnh thoảng lại bắt gặp hình ảnh những tốp tùm năm tùm ba chơi cờ tướng. Về sau, không chỉ có một mình Quý Đồng ra bờ sông chơi đùa, cô còn kéo cả Hạ Khải Thành đi cùng. Đó xem như những ngày tháng vui vẻ nhất của hai

người, trong nhà không ai nghi ngờ mối quan hệ giữa họ. Cô đã lớn, có tâm tư riêng giữ trong lòng. Hạ Khải Thành quá bận rộn, chỉ có thể tranh thủ sau bữa cơm tối cùng cô ra ngoài tản bộ, men theo hàng rào bảo vệ dọc bờ sông. Có lẽ vì thế mà Quý Đồng cảm thấy đây chính là nơi mà cô khó đối mặt nhất.

Mùa đông ở đây gió lạnh buốt nên ít người qua lại, chiếc ghế đá dài gần nơi Quý Đồng đứng trơ trọi đến thê lương. Nó khiến cô nhớ đến những hình ảnh ngây ngô của mình trong quá khứ.

Năm cô mười ba tuổi, xe của Hạ Khải Thành lướt qua đây, lần đầu tiên cô gọi anh là “anh trai”.

Mười sáu tuổi, cô trốn học và bị anh phạt. Cô giận dỗi bỏ đi khỏi nhà, một mình chạy đến bờ sông cả đêm.

Mười sáu tuổi, cô trốn học và bị anh phạt. Cô giận dỗi bỏ đi khỏi nhà, một mình chạy đến bờ sông cả đêm.

Mười tám tuổi, cô càng lớn càng to gan, dám ở đây nghịch ngợm cắn vào khoe môi anh. Đó là một ngày đầu xuân, có gió cuối đông và nắng ấm đan xen. Cô nắm tay anh, khuyen anh dù bận rộn đến mấy cũng phải dành chút thời gian đi tản bộ cho thoải mái. Hai người đứng ở nơi này xem người ta chèo thuyền ra giữa sông để dọn sạch mặt nước. Cô nói dưới lòng sông có cá, nhưng tìm mãi cũng không thấy con nào.

Quý Đồng khi ấy đang dần trưởng thành, bước vào thời kỳ thiếu nữ ngây ngô, rõ ràng rất trẻ con nhưng luôn tự cho mình là người lớn. Hạ Khải Thành chẳng mấy khi về nhà, cô muốn anh dành chút thời gian hiếm hoi bên mình nên mới cố tình tìm việc để làm như thế.

Bản thân Hạ Khải Thành không mấy hứng thú, nhưng vẫn nể mặt mà chiều theo ý cô. Thấy Quý Đồng bám vào hàng rào bảo vệ, nhào người ra

phía sông nhìn ngó, anh bèn ôm ngang hông cô, kéo cô vào lòng. Cảm nhận được thân nhiệt ấm áp của anh, cô khẽ nắm lấy bàn tay anh.

Biểu hiện này của Quý Đồng khiến Hạ Khải Thành cảm thấy thú vị. Thường ngày cô bướng bỉnh mồm năm miệng mười đấu khẩu với anh, bây giờ lại như một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn ở trong lòng anh. Anh khẽ cười, cúi đầu nói đã đến lúc về nhà ăn cơm rồi.

Hạ Khải Thành nghiêng đầu, vừa vịn chạm tới vành tai Quý Đồng khiến cô thấy nhột. Cô so hai vai, quay lại đối mặt với anh.

Kiểu đàn ông như anh đã chứng kiến nhiều hư tình giả ý, cho nên ngay cả một biểu hiện qua loa lấy lệ cũng không có. Những việc anh làm dường như đều là chuyện đương nhiên, dạy bảo cô, yêu thương cô. Quý Đồng tươi trẻ như cành liễu vừa rủ xuống, mềm mại trong lòng bàn tay anh.

Cô nhón chân lên hôn anh.

Khoảnh khắc ấy, cô dường như có thể nghe thấy tiếng những tảng băng nứt vỡ dưới mặt sông.

Trên thế gian này, chuyện hợp tan vốn không có lý do, muốn trách thì chỉ trách bản thân cô đi theo anh nhiều như vậy mà không học được chút bản lĩnh nào của anh. Nhắc lên được, nhưng lại không buông xuống được.

...

Quý Đồng đứng tựa vào hàng rào bảo vệ như ngày nào. Thành phố Tịnh lúc này chưa có tuyết rơi, mặt sông chưa đóng băng. Cô bỗng nhớ đến giai đoạn khó khăn nhất mà mình từng trải qua, khi đó, cô đã đứng ở đây và nghĩ đến cái chết. Đêm ấy đã trở thành cơn ác mộng lặp đi lặp lại suốt bao năm qua. Cô cứ tưởng mình đã chạy thoát khỏi số mệnh, thật chẳng ngờ hôm nay vẫn đứng tại đây, không biết đi đâu về đâu. Nhìn chăm chăm mặt nước tĩnh lặng, Quý Đồng đau đớn thừa nhận sự bất lực của bản thân,

chẳng những không cứu được cha, mà ngay cả nói đôi điều với cha cũng không làm được.

Trái đất này rộng lớn như thế, nhưng cô chẳng có nơi nào để đi. Cô ngồi xuống chiếc ghế dài ven bờ sông, chờ điện thoại của Hạ Khải Thành. Cô ngồi từ sáng đến chiều tối, cả người rét run, hai hàm răng va vào nhau cầm cập, vậy mà vẫn chưa thấy anh hồi âm.

Thành phố Tịnh trở nên rục rĩ hơn khi phố xá lên đèn. Giờ này, nơi Hạ Khải Thành đang ở chắc hẳn đã là ban ngày. Quý Đồng đánh bạo gọi thêm lần nữa. Vẫn là Vi Lâm nghe. Anh ta nói với cô buổi sáng Hạ Khải Thành có cuộc hẹn với một nhân vật quan trọng, không tiện tiếp chuyện cô.

Quý Đồng cúp máy mới cảm thấy mình thật nực cười, vừa nhận tin “hợp tan vui vẻ” cho anh chưa được bao lâu mà giờ đã quay lại cầu cạnh anh. Nếu Hạ Khải Thành còn quan tâm tới cô thì dù có bận rộn thế nào cũng không đến mức không nghe nổi một cuộc điện thoại.

Đúng như Quý Đồng nghĩ. Vi Lâm tắt máy, ngoảnh lại nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sau một mực giữ im lặng nãy giờ. Sáng nay, anh có lịch hẹn với giám đốc ngân hàng, nhưng còn khá nhiều thời gian nữa mới đến giờ hẹn, hai người vẫn đang ngồi trên xe. Đêm qua anh đã biết Quý Đồng gọi điện cho mình, hiện tại anh cũng không hề bận rộn, nhưng vẫn chưa tỏ rõ thái độ với những cuộc điện thoại của cô.

Vi Lâm đang do dự không biết nên nhắc ông chủ thế nào cho phải thì Hạ Khải Thành chợt lên tiếng: “Chắc hôm nay cô ấy đã đi thăm thầy Quý”.

“Vì thế tôi mới lo trong trại giam đã xảy ra chuyện gì, anh có muốn gọi về xem sao không?”.

“Không cần, cho dù có chuyện, bọn họ cũng không thể tùy tiện làm liều trong đó. Trước mắt chưa cần lo lắng.” Anh hiểu rất rõ Quý Đồng, nhiều

lần không gặp được cha cô mới cuống quýt như vậy. Một mình cô chờ tin tức, sốt ruột là chuyện khó tránh khỏi.

Vi Lâm vẫn tiếp tục khuyên: “Tôi chỉ sợ anh ép cô ấy quá, ngộ nhỡ cô ấy lâm vào đường cùng lại chạy đi cầu xin người khác giúp đỡ, không thể để cô ấy tiếp xúc với người nhà họ Lục được”.

Những lời này không nằm ngoài suy nghĩ của Hạ Khải Thành, anh nhìn ra ngoài cửa xe, nói như than thở: “Tôi hao tổn công sức ngần ấy năm chính là muốn giúp hai bố con cô ấy đoàn tụ, nhưng chuyện này rõ ràng không đơn giản. Cô ấy là phụ nữ, những thứ phức tạp này biết càng ít càng tốt. Chẳng dễ dàng gì mới sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy, vậy mà cô ấy nói chỉ đang lợi dụng tôi”.

Vi Lâm đi theo Hạ Khải Thành đã lâu, tận mắt chứng kiến hai người đến với nhau. Anh ta biết trong lòng Hạ Khải Thành rất tức giận, chắc chắn sẽ không để Quý Đồng được dễ chịu.

Đích thân Hạ Khải Thành chăm sóc cô đến khi trưởng thành, lời cô nói thật giả sao anh lại không rõ cho được. Nhưng anh thật không ngờ cô dám đánh đổi đứa bé để trả thù anh, khiến anh đến tận bây giờ vẫn chẳng nói được một câu lọt tai.

Hạ Khải Thành cả đời này chỉ tin tưởng duy nhất một người, vì thế đó cũng là lần đầu tiên anh bị lừa dối. Anh chưa từng trải qua cảm giác ấy, không biết con người ta sau khi rơi vào tuyệt vọng còn có thể vờ bình thản mà tiếp tục được nữa hay không. Tin nhắn bốn chữ mà cô gửi khắc sâu vào trái tim anh, khiến anh hiểu đến cô là chỉ muốn ép buộc cô, dồn cô vào chân tường, xem cô có còn lương tâm không. Nhưng chờ đến khi cô thật sự bị giày vò, chính anh lại không chịu đựng nổi.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, từ lâu anh đã phải nhận thua.

Hạ Khải Thành rút cuộc vẫn không chịu trả lời điện thoại. Quý Đồng ngồi bên bờ sông lâu đến nỗi toàn thân tê cóng. Cô không muốn về nhà, sợ mình lại suy nghĩ miên man. Đến khi trời đã đen kịt, cô mới đứng dậy xoa hai chân mỏi nhừ. Bỗng dưng có ai đó gọi tên cô.

Ở bên kia con phố, Cố Kim Đông đang lớn tiếng gào lên, bảo cô đứng im tại chỗ. Người qua đường ngoái lại nhìn với vẻ tò mò.

Cố Kim Đông rất căng thẳng. Quý Đồng đã mệt mỏi vì những chuyện rắc rối mấy ngày nay, bị anh ta vô duyên vô cớ gọi lại, nên cũng đứng im không dám đi.

Con đường này đã làm từ lâu, đèn xanh vừa bật sáng, xe cộ chen nhau lao về phía trước, có cả xe đạp, xe máy, xe cần cẩu... Người đi bộ đứng trên vỉa hè, không ai dám sang đường ngoại trừ Cố Kim Đông. Anh ta bất chấp dòng xe nườm nượp mà lao sang như điên.

Quý Đồng đứng dưới tán cây, Cố Kim Đông chạy tới ôm chầm lấy cô như thể tóm được một vật báu. Cô định hỏi vì sao anh ta lại tìm tới nơi này, nhưng cảm nhận được nhịp tim đập thành thịch của người đàn ông ấy, chẳng hiểu sao cô lại không thốt nên lời.

Mặt Cố Kim Đông đã ướt đẫm mồ hôi. Anh ta xưa nay quen thói cợt nhả, chẳng mấy khi thấy bộ dạng nghiêm túc thế này, cứ như đã xảy ra việc gì hệ trọng lắm. Cố Kim Đông ôm Quý Đồng thật chặt, khiến cô suýt nữa ngộp thở.

Cô vỗ vào bả vai anh ta: “Sao thế? Em... chỉ đi dạo một lát thôi”. Lúc này Quý Đồng chợt nghĩ ra, chắc hẳn là Cố Kim Đông đã hiểu lầm việc cô đến đây.

Quả nhiên, anh ta nhìn chằm chằm bờ sông, miệng lẩm nhẩm: “Làm anh sợ hết hồn, em đừng làm gì ngốc nghếch nhé! Có chuyện gì khó xử thì nói với anh. Quý Đồng, anh... anh tưởng em lại...”.

Chính ở chỗ này, Cố Kim Đông từng thấy cô chuẩn bị đi tìm cái chết, việc đó đã trở thành nỗi ám ảnh không thể gạt bỏ trong lòng anh ta. Cố Kim Đông quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, bấy giờ mới thở phào nói: “Anh tưởng em đến công ty nên qua đó đón em. Không thấy em ở đó, anh mới chợt nhớ ra lúc gọi điện thoại em đã nhắc đến bờ sông. Anh lo quá...”.

Quý Đồng rất muốn cười, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của Cố Kim Đông, cô không cười nổi, đành ôm lấy hai vai anh ta, an ủi: “Không sao, em chỉ ra đây đi dạo thôi”.

Cố Kim Đông thở dài một hơi, hôn lên trán cô. Trên mặt anh ta đầm mồ hôi, hai người đi sát bên nhau tạo ra một thứ cảm giác lành lạnh, Quý Đồng không nhin được bật cười.

Đón nhận những ánh mắt dò xét của người qua đường, Quý Đồng gượng gạo kéo Cố Kim Đông đi: “Giữa đông thế này, mặt sông đóng băng, em có nhảy xuống cũng không chết được đâu”.

Cố Kim Đông lập tức cắt ngang lời cô: “Bậy nào, từ giờ không được nhắc đến chuyện nhảy sông nữa nghe chưa?”. Bàn tay lạnh cóng của anh ta cứ nắm chặt tay cô, ân cần hỏi han cô hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Quý Đồng quay đầu lại, phát hiện Cố Kim Đông đang mặc chiếc áo khoác mỏng dính. Vừa nãy anh ta cuống quýt băng qua đường nên trên người còn chút hơi nóng, nhưng hiện giờ đã đóng băng bởi gió lạnh. Cố Kim Đông chưa bao giờ tự chăm sóc tốt cho bản thân, nhưng lại luôn quan tâm tới cô.

Quý Đồng thật sự hết cách với anh ta. Cô hỏi quần áo mùa đông của anh ta đâu cả rồi, Cố Kim Đông nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó ngơ ngác gãi đầu: “Không biết nữa, năm ngoái mặc xong chả nhớ ném đi đâu”.

Quý Đồng bước nhanh hơn, vừa đi vừa vẫy xe, bắt taxi vào giờ cao điểm quả thực là rất khó. Cố Kim Đông đang im lặng bỗng dưng bật cười khúc

khích, Quý Đồng không có tâm trạng để ý tới anh ta, nhưng tiếng cười mỗi lúc một lớn. Cô quay đầu lại, nhắc chân định đá anh ta, Cố Kim Đông lập tức ngậm miệng lại và lắc đầu. Bộ dạng của anh ta khiến cô cũng không nhìn được cười.

Bình thường Cố Kim Đông lắm chiêu nhiều trò, lúc này lại tỏ ra đáng thương với cô. Quý Đồng chợt nhận ra nỗi lo âu của mình dường như đã vơi đi rất nhiều. Cố Kim Đông luôn có khả năng khuấy đảo mọi thứ rồi tung lên, như vậy cũng tốt, cô tập trung sức lực ứng phó anh ta là sẽ không còn thời gian để suy nghĩ vấn đề nữa.

“Cười cái gì?”, cô vờ cúi kính.

Cố Kim Đông nhún vai: “Em xót anh?”.

Quý Đồng thấp giọng mắng: “Ai thèm! Cho anh chết cồng đi”.

Cố Kim Đông đột ngột ôm lấy cô từ sau lưng, vùi mặt xuống khăn quàng cổ của cô. Quý Đồng đẩy ra không được, đành để mặc anh ta làm gì thì làm. Mãi mới gọi được taxi, lúc hai người sắp lên xe, Cố Kim Đông bỗng nói: “Quý Đồng, em đổi chỗ ở đi, chúng ta thuê chung một căn hộ nhé”.

Quý Đồng sửng sốt giây lát, không trả lời. Hai người ngồi vào xe Cố Kim Đông cẩn thận quan sát sắc mặt cô, nỗ lực giải thích: “Ở cùng nhau anh mới yên tâm về em. Anh cũng có thể giúp em chăm sóc Cherry, lúc em đi làm, anh sẽ chơi với nó”.

Đề tài này kéo dài chưa được bao lâu thì bị cắt đứt, tài xế chen ngang hỏi hai người muốn đi đâu. Quý Đồng nhìn sang Cố Kim Đông, quyết định đến trung tâm thương mại mua quần áo. Cứ để anh ta ăn mặc phong phanh thế này, ngộ nhỡ cảm lạnh thì cô lại mất công chăm sóc.

Cố Kim Đông vẫn nắm chặt tay cô không buông. Quý Đồng nghĩ đến chuyện anh ta vừa nói, không biết phải trả lời thế nào. Cô nhìn ra ngoài cửa

xe, con phố này vẫn như xưa, đây là nơi cô đã tập đi xe đạp, phía trước còn có trạm tàu điện ngầm và một cửa hàng tiện lợi đã mở cửa được bảy tám năm. Ngày ấy cô còn nhỏ, tò mò muốn biết mùi vị món ăn Quan Đông như thế nào, nhưng Hạ Khải Thành sợ cô đau bụng nên nhất định không cho cô động vào.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua. Năm tháng vô tình, việc đời chẳng đổi, chỉ có những mất mát, đau thương khiến lòng người ta biến hóa.

Quý Đồng vô thức chìm vào hoài niệm, mãi đến khi taxi chuyển hướng, cô mới trở về thực tại. Lúc này cô đã hiểu rõ ý của Cố Kim Đông, anh ta mong muốn cô có thể đi xa nơi này một chút, càng xa càng tốt, có như vậy cô mới hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của quá khứ.

Quý Đồng nhiều lần trở lại bờ sông này như một cách thức tưởng niệm cố quái. Hai mươi năm đầu đời của cô chất chứa quá nhiều bi thương, nếu không hạ quyết tâm cắt đứt tất cả, quãng đời còn lại sẽ không dễ dàng vượt qua.

Cô đã ở bên Hạ Khải Thành quá lâu, lâu đến nỗi trở thành thứ vật phẩm lệ thuộc vào anh, cho dù cô không muốn thừa nhận điều đó. Hạ Khải Thành chỉ nói bữa một hai câu đã có thể nắm giữ được cô, nhưng hiện giờ anh đã có gia đình, còn cô thì sao? Nếu cứ tiếp tục hao tâm tổn sức tranh giành, thì có lẽ bọn họ ngay cả làm anh em cũng không được.

Taxi dừng trước cửa một trung tâm thương mại, Quý Đồng cân nhắc suốt dọc đường, cuối cùng mới lên tiếng: “Đợi em nghỉ hẳn việc ở công ty đã nhé. Chuyện của bố em dạo này không tốt lắm, chờ em giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, lúc ấy cũng vừa hết hạn thuê phòng, chúng ta sẽ qua chỗ anh tìm một căn hộ tử tế. Anh cũng đừng ở tầng hầm nữa”.

Dọc đường thấy Quý Đồng một mực giữ im lặng, Cố Kim Đông tưởng rằng cô cố tình lảng tránh. Bây giờ nghe cô nói vậy, anh ta vừa ngạc nhiên,

vừa vui mừng, ôm tâm trạng phấn khởi cùng cô đi mua sắm.

Trước cửa trung tâm thương mại là một quảng trường rất rộng, người đến người đi chật như nêm cối. Còn khoảng một tháng nữa mới đến Giáng Sinh nhưng khắp nơi đều đã bày bán cây thông cảnh và đồ trang trí.

Một người đàn ông vừa ra khỏi gian hàng Ermenegildo Zegna, khi trông thấy Quý Đồng, ánh mắt anh ta toát lên vẻ ngạc nhiên trong giây lát, sau đó đứng lại tươi cười chào hỏi cô, còn gọi tên cô một cách thân mật. Cố Kim Đông khó chịu cầm tay Quý Đồng định lôi đi, nhưng cô lại tỏ ra quen biết người đàn ông này nên đành phải nán lại. Đối phương chừng ba mươi tuổi, nhìn qua cũng biết không phải nhân vật tầm thường, thế nên Cố Kim Đông hậm hực quay mặt đi, không nói chuyện.

Quý Đồng nghĩ một lát mới nhớ ra người này tên Trang Dục. Trước kia, Hạ Khải Thành từng đưa cô đến hội quán tư nhân vài lần, đã gặp người đàn ông này ở đó. Cô cảm thấy quan hệ giữa Trang Dục và Hạ Khải Thành không mấy tốt, hai người họ hợp tác làm ăn trên thương trường, nhưng lại chẳng mấy khi chuyện trò giao du.

Trang Dục đào hoa có tiếng, phong lưu truyền xa ngàn dặm để rồi cuối cùng chịu một kết thúc thê thảm. Hai năm trước, có tờ báo tung tin anh ta vì một người phụ nữ mà suýt đánh mất toàn bộ gia sản. Đương nhiên đó chỉ là một tin đồn, nhưng không có lửa làm sao có khói? Dầu có giả thì cũng không hoàn toàn là giả. Năm Quý Đồng mười tám tuổi, Trang Dục thích nhất là trêu chọc cô. Anh ta thường cười mờ ám, đổ lỗi cho Hạ Khải Thành làm lỡ dở chuyện tình cảm của cô.

Tất cả những điều này chỉ là vật vãnh. Chuyện khiến Quý Đồng kiêng kỵ người đàn ông này chính là vườn trà Mộ Phủ rơi vào tay anh ta. Đàn ông trên thương trường bắt tay làm chuyện xấu nhiều vô kể, tất cả cũng chỉ vì chữ lợi nhuận mà ra. Quý Đồng không hiểu mấy thứ này, cũng không muốn

dây dưa gì với Trang Dục, bèn gật đầu đáp lại đối phương rồi kéo Cổ Kim Đông nhanh chóng rời đi.

Đáng tiếc, chỉ mình Quý Đồng thấy áp lực, còn anh chàng Trang Dục kia thì không hề. Mấy năm không gặp, anh ta vẫn tỏ ra nhiệt tình như thể họ mới tán gẫu cùng nhau ngày hôm qua.

“Anh trai em đâu? Thăng này vừa kết hôn xong cái là không chịu ra ngoài chơi nữa, lâu lắm rồi anh không gặp nó.” Nói tới đây, Trang Dục mới quay sang nhìn Cổ Kim Đông, chẳng kiêng dè mà hỏi thẳng, “Người yêu đấy à?”.

Cổ Kim Đông đã có dấu hiệu sắp nổi cơn điên. Quý Đồng sợ Trang Dục nói thêm dăm ba câu lại gây hiểu lầm, vội vàng giữ chặt cổ tay Cổ Kim Đông rồi quay sang nói với Trang Dục: “Tôi không sống ở nhà nữa nên cũng ít liên lạc với anh trai. Anh thông cảm, tôi đang bận, xin phép đi trước”.

Cái nơi người qua kẻ lại lắm tai mắt này quả thực không thích hợp để ôn chuyện cũ.

Khiến phụ nữ khó xử vốn dĩ không phải là tác phong của Trang Dục, vì thế khi nhận thấy Quý Đồng không vui, anh ta bèn gật đầu tạm biệt rồi ung dung rời đi.

Trang Dục là một người nhạy bén, dễ dàng nhìn ra Cổ Kim Đông là một kẻ không đứng đắn, nhưng cũng cảm nhận được sự quan tâm của Cổ Kim Đông đối với Quý Đồng, tình cảm anh ta dành cho cô có vẻ là thật lòng.

Cuộc sống này quá thực tế, thế sự không có gì là tuyệt đối, tốt nhất đừng bao giờ buông lời hứa hẹn thiên trường địa cửu.

Ai đúng ai sai truy cứu đến cùng vẫn không rõ. Trong mắt người ngoài cuộc, Hạ Khải Thành đã từng toàn tâm toàn ý giữ gìn Quý Đồng trong nhà

lại nghiêm nhiên kết hôn với một người khác. Còn Quý Đồng, cô như con chim hoàng yến được nuôi trong lồng son, chẳng ai ngờ có ngày cô thật sự rời xa anh.

Trang Dục đứng tại chỗ hồi lâu, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, bèn lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Có Cách Quyến Rũ Anh Ấy

Lúc này, Hạ Khải Thành đang có mặt ở Zurich. Anh và những người khác vừa dùng xong bữa trưa. Vì lý do an toàn, Vi Lâm theo Hạ Khải Thành tách khỏi đoàn người, ra ngoài theo lối cửa ngách. Tranh thủ đoạn đường vài bước ngắn ngủi, Vi Lâm nhắc lại lịch trình làm việc buổi chiều với Hạ Khải Thành. Đúng lúc chuẩn bị lên xe thì anh nhận được điện thoại của Trang Dục. Hai người cũng coi như đã quen biết nhiều năm. Trang Dục tối ngày đắm mình trong nữ sắc, chắc hẳn không có chuyện gì quan trọng để nói, vì thế Hạ Khải Thành thẳng thừng quăng cho đối phương một câu: “Có việc gì không? Hôm nay tôi bận lắm, không rảnh tán gẫu với cậu đâu”.

(*Zurich: Tên thành phố lớn nhất của Thụy sĩ.

Trang Dục không hề phật lòng, còn cố tình than thở: “Hạ Khải Thành, tôi vừa gặp cô em bé bóng của cậu đấy”.

Nghe xong, đầu dây bên kia quả nhiên trầm mặc. Trang Dục cũng đang đợi bạn, không có việc gì làm nên thêm mắm thêm muối kéo dài thời gian: “Mấy năm rồi không gặp, Quý Đồng càng ngày càng đắm thắm nhỉ. Tôi nhớ hồi xưa cô bé còn thẹn thùng trốn sau lưng cậu, bị ai trêu chọc là mặt lại đỏ lựng lên... À đúng rồi, tôi thấy tâm trạng em ấy không tốt lắm đâu”.

Hạ Khải Thành đứng bất động cạnh cửa xe. Anh vốn định quăng điện thoại sang cho Vi Lâm, nhưng sau khi ngồi vào xe lại đổi ý.

“Quý Đồng đi tìm cậu à? Nhờ cậu giúp đỡ ư?”.

Trang Dục không rõ giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng nghe giọng điệu của Hạ Khải Thành, đoán chừng Quý Đồng đang gặp khó khăn, cần

người giúp đỡ, còn Hạ Khải Thành lại cố tình lảng tránh cô. Trang Dục biết không thể đùa giỡn được, ngộ nhỡ Hạ Khải Thành nổi cơn thịnh nộ chính mình lại vạ lây.

“Tôi tình cờ gặp thôi”, anh ta giải thích, “Cậu đừng căng thẳng! Nhưng mà cậu đang chơi trò gì thế? Cô em cậu có người yêu rồi hả, trông tình cảm đấy, tối hẹn hò đưa nhau đi chơi lãng mạn ra trò, đâu có như cậu”.

Hạ Khải Thành ngắt lời anh ta, quay sang bảo Vi Lâm đặt vé máy bay rồi mới nói tiếp vào điện thoại: “Giúp tôi để mắt bên đó khi tôi đi vắng. Cô ấy không biết gì hết cả”.

Trang Dục cố tình chọc tức đối phương: “Sao không bảo sớm để tôi cướp người gửi qua cho cậu có phải xong rồi không?”.

“Bảo cậu trông chừng nhà họ Lục, bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định với vườn chè đâu”.

Zurich vừa có tuyết rơi nhưng bầu trời đã dần quang đãng không có cảm giác lạnh căm như ở thành phố Tịnh. Đường phố thưa thớt người qua lại, tuyết bay lả tả, đọng lại trên cành cây. Một màu trắng muốt bao phủ toàn bộ quảng trường trang nghiêm làm nổi bật lên những công trình kiến trúc có đỉnh nhọn hoắt.

Cứ nghĩ đến những điều Trang Dục vừa nói, lửa giận trong lòng Hạ Khải Thành lại bùng lên. Quý Đồng không bao giờ chịu nghe anh, đã năm lần bảy lượt anh bảo cô tránh xa tên Cổ Kim Đông đó ra nhưng cô vẫn cứng đầu làm theo ý mình. Nhiều năm như vậy anh vẫn chưa xóa bỏ được hết tật xấu của cô. Từ nhỏ cô đã cho rằng chuyện gì cũng có thể tự làm, âm thầm tính toán tưởng mình rất thông minh, nhưng rõ ràng đâu có sáng suốt như vậy.

Phụ nữ nên học cách tỏ ra mềm yếu, thừa nhận có những việc bản thân không làm được, như thế mới có thể sống một cách yên ổn.

Hạ Khải Thành biết rõ nguyên nhân. Nói thẳng ra là, Quý Đồng không tin anh, vì thế cô mới thu mình lại, sống như một con nhím. Nếu thật sự khôn ngoan thì cô đã chẳng qua lại với một gã đàn ông lai lịch không rõ ràng suốt hai năm. Dường như, toàn bộ sự cảnh giác, cô đều dành hết cho anh cả rồi.

Ngoài ô cửa kính chỉ có những con phố vụt qua nhanh như chớp, nhưng Hạ Khải Thành cứ nhìn chăm chăm mãi không thôi, nỗi phiền muộn chẳng rõ nguyên do dằng dặc trong lòng, anh thúc giục tài xế lái xe nhanh hơn.

Vi Lâm báo với anh rằng đã liên hệ với sân bay và đặt vé sớm nhất. Hạ Khải Thành gật đầu, bảo anh ta gọi điện về nhà thăm dò tình hình. Nghe người làm ở nhà nói Hạ phu nhân đi vắng, Hạ Khải Thành thoáng cái sa sầm mặt, lập tức gọi vào số di động của Lục Giản Nhu.

Nhận được điện thoại, Lục Giản Nhu rõ ràng cũng rất ngạc nhiên, bởi lẽ Hạ Khải Thành chưa bao giờ chủ động liên lạc với cô ta. Cô ta cố gắng tỏ ra bình thản, dịu dàng hỏi: “Có chuyện gì thế? Bao giờ anh mới xong việc bên đó?”.

Hạ Khải Thành không buồn nể mặt vợ, thẳng thừng nói: “Cô đang ở đâu?”.

Lục Giản Nhu biết hôm nay là ngày Quý Đồng vào thăm tù. Hạ Khải Thành sợ cô ta giờ trò sau lưng nên mới cố ý gọi tới chất vấn. Lòng cô ta lạnh như băng, giọng nói cũng mất kiểm soát mang theo sự châm chọc: “Ở hàng chố, đang chọn mua một con. Anh không cần lo lắng, tôi vốn định hẹn Quý Đồng cùng đi, nhưng chợt nhớ ra hôm nay cô ta phải vào thăm tù nên tôi đi một mình”.

Hạ Khải Thành bán tín bán nghi, sau khi nghe thấy tiếng chố mèo ầm ỉ lọt vào điện thoại, anh ta mới thả lỏng cơ thể, thấp giọng cảnh cáo đối

phương: “Chuyện trong tù chắc chắn có liên quan tới bố cô. Lần trước tôi đã nói rồi, phải để Quý Đồng trông thấy thầy Quý bình an vô sự!”.

Lục Giản Nhu cười khẩy: “Đang có dịch cúm gia cầm, bên trên đã ra văn bản yêu cầu tạm dừng việc thăm tù, chỉ có thể trách cô ta xui xẻo mà thôi. Hơn nữa, chuyện này cũng không thể vội vàng, tôi phải tìm cơ hội thích hợp mới nói với bố tôi được”.

Đúng lúc này có người ôm một chú chó con đến, thái độ của Lục Giản Nhu lập tức ôn hòa trở lại, xuýt xoa khen con chó đáng yêu. Đầu dây bên kia, Hạ Khải Thành không nói gì. Biết anh sắp đập máy, Lục Giản Nhu giả bộ trước mặt người ngoài: “Anh uống ít thôi nhé. Em nghe tin Zurich có tuyết, nhớ mặc ấm vào”.

Những lời này, trước giờ Lục Giản Nhu chưa từng nói với Hạ Khải Thành nhưng đã diễn tập trong lòng rất nhiều lần rồi, thế nên, hôm nay nói ra trơn tru như thể đã quen miệng. Máy cô gái trẻ trong tiệm thú nuôi xuýt xoa nhìn Lục Giản Nhu bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Hạ Khải Thành không tiếp lời, Lục Giản Nhu vẽ mặt rạng rỡ tràn ngập yêu thương tùy tiện nói một hai câu rồi cúp máy, cuối cùng, cuộc điện thoại kết thúc chẳng mấy vui vẻ. Lục Giản Nhu cúi đầu nhìn chú chó ba tháng tuổi trong tay, đột nhiên có cảm giác trái tim đau nhói như bị kim đâm. Cô ta đặt con chó trở về ổ của nó.

Con người là loài vật có tình cảm, đáng tiếc, tình cảm đôi khi cũng chia làm hai loại, thật và giả. Khi cuộc hôn nhân bị biến thành một ván bài thì con người thậm chí chẳng bằng loài chó.

Nói ra những lời quan tâm ngọt ngào kia, Lục Giản Nhu thực lòng đã mong mỏi Hạ Khải Thành đáp lại một câu, hoặc chỉ cần “ừm” một tiếng, giả dối cũng được, để an ủi cô ta. Vậy mà anh chỉ dùng sự im lặng phủi sạch chút hy vọng nhỏ nhoi đó.

Hạ Khải Thành hiểu rõ điều gì khiến người ta tuyệt vọng. Nếu anh giận dữ tắt điện thoại, Lục Giản Nhu sẽ cảm thấy hai người giống như đang hờn dỗi, mà hờn dỗi thì hoàn toàn có thể cứu vãn. Nhưng không, trước giờ anh ta chưa từng làm vậy. Anh sẽ giữ thể diện cho cô ta vào thời điểm cần thiết nhất, mối quan hệ giữa họ vĩnh viễn là một vở kịch, cô ta càng nhập tâm diễn thì càng khó thành sự thật.

Lục Giản Nhu không còn tâm trạng để chọn chó nữa, nhưng cô gái chủ tiệm – một người yêu động vật – vẫn cứ nhiệt tình giới thiệu. Ngay từ đầu cô nàng đã nhận ra Hạ phu nhân, vì thế, tranh thủ vắng khách bèn lân la tới trò chuyện, vẽ mặt viết rõ mấy chữ “cực kì ngưỡng mộ”.

Lục Giản Nhu không hề tỏ ra kên kiệu hay “làm giá” với người khác. Cô ta vừa vuốt ve chú chó con, vừa mỉm cười ngưỡng ngùng: “Ông xã tôi gọi điện, hễ tôi đi ra ngoài buổi tối là anh ấy lại không yên tâm”.

Trong mắt người ngoài, Lục Giản Nhu đích thực là người phụ nữ ngập chìm hạnh phúc. Ai cũng ca ngợi cô ta và Hạ Khải Thành là cặp vợ chồng tình sâu nghĩa nặng kiểu mẫu. Chung quy thì cô ta vẫn không thể từ bỏ được cái hư danh đó.

Xem hồi lâu mà vẫn không chọn được chú chó nào, Lục Giản Nhu áy náy giải thích với chủ tiệm rằng, những con vật ở đây đều rất dễ thương khiến cô ta chỉ muốn mang tất cả bọn chúng về, nên hẹn hôm khác sẽ đến mua sau khi đã bàn bạc với người nhà.

Ra khỏi cửa tiệm, trông thấy tài xế đợi sẵn ngoài cửa, Lục Giản Nhu bỗng nhiên không muốn lên xe chút nào mặc dù trời đã tối đen và gió rất mạnh. Cô ta bảo tài xế lái xe ra đường lớn chờ, còn cô ta một mình đi bộ ra khỏi khu dân cư. Đoạn đường này khá đông người qua lại, có người dắt chó đi dạo, có người đưa trẻ con đến lớp học thêm,... đây mới là những hình ảnh của cuộc sống thế tục.

Thực ra, cuộc sống bận rộn, náo nhiệt như vậy đôi lúc lại hay, dù sao vẫn tốt hơn việc cô ta phải nuôi một chú chó để bầu bạn bên mình. Cô ta mong muốn cùng Hạ Khải Thành trải qua những ngày vui vẻ, không cần quá râm rộ khoa trương, chỉ cần đủ để nắm tay nhau đến lúc đầu bạc răng long, tựa như hai ngọn nến chậm rãi cháy hòa quyện với nhau thành một.

Rốt cuộc thì vấn đề nằm ở đâu?

Người ta nói, yêu một người cần phải học hỏi cách trả giá. Lục Giản Nhu đặt tay lên ngực tự hỏi, cô ta sẵn sàng vì Hạ Khải Thành mà đánh đổi rất nhiều và phải gánh chịu tiếng ác. Cho dù anh oán trách cô ta, hận cô ta, nhưng hai người vẫn còn thời gian. Quý Đồng mang đến cho anh mười năm, cô ta sẽ cho anh cả đời. Cho dù anh một lòng chỉ muốn nắm tay Quý Đồng, cô ta vẫn sẽ nhẫn nại chờ đợi đến ngày trái tim anh rung động với mình.

Các cụ xưa đã dạy, cái duyên vợ chồng rất đáng quý, ngàn năm tu luyện mới được chung chẵn chung gối. Bản thân Lục Giản Nhu biết rõ mình và Hạ Khải Thành vô duyên vô phận, nhưng lại tin “mưu sự tại nhân”. Vì thế cô ta ra sức phá vỡ duyên phận của người khác, giành lấy cho mình một vị trí nở mày nở mặt. Cô ta cứ ngỡ bản thân đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nào ngờ Hạ Khải Thành gọi một cuộc điện thoại, nói hai câu đã khiến cô ra muốn bật khóc.

Hư danh vô dụng! Nhưng giờ Lục Giản Nhu đã không có đường lui, cô ta không thể đánh mất cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này được. Bằng không, quá nửa đời còn lại cô ta biết làm sao với cảnh chẵn đơn gối chiếc đây?

Đêm hôm ấy, thành phố Tịnh vốn bị ô nhiễm vì tốc độ phát triển quá nhanh, vẫn đắm mình trong ánh đèn neon và màn sương mù dày đặc. Lục Giản Nhu về tới nhà liền đến thẳng Vinh lâu thăm Hạ lão gia, sau đó mới quay về gian nhà phía Đông.

Không rõ khi nào tuyết rơi nên Quý Đồng mua sẵn cho Cố Kim Đông một chiếc áo lông. Kế hoạch ban đầu là đi xem phim nhưng tiếc là đã muộn giờ, vậy nên sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, hai người chỉ đi ăn đêm. Ai cũng nặng trĩu những nỗi lòng riêng, chẳng còn tâm trạng đâu mà mơ về những điều lãng mạn.

Chủ nhật, Cố Kim Đông nhận được một đơn hàng chụp ngoại cảnh ở thị trấn cổ miền Nam, đầu tuần tới sẽ xuất phát. Khí hậu miền Nam lạnh và ẩm, đã vậy anh ta còn phải chụp ảnh trên vùng sông nước. Quý Đồng không khỏi lo lắng, bèn đến tận nhà giúp anh ta chuẩn bị đồ dùng mang theo.

Căn hầm này tuy không tiện nghi cho lắm nhưng giá thuê khá rẻ, diện tích tương đối rộng rãi. Người bạn ở chung với Cố Kim Đông đã dọn đi hồi tháng trước, hiện tại chỉ còn mình anh ta ở đây nên gian phòng ngoài được tận dụng làm phòng tiếp khách, ăn uống, gian trong là phòng ngủ. Quý Đồng vừa bước chân vào đã thấy loạn cả mắt bởi một đồng hồ đặc vút la liệt trên bàn. Cô vốn không có tâm trạng dọn dẹp cho Cố Kim Đông, nhưng cứ nghĩ đến anh ta ngày ngày ăn ngủ ở nơi này, cô lại thấy không nỡ, đành phải đứng dậy quét tước lau chùi.

Mấy ngày nay, Quý Đồng cứ ôm khư khư chiếc di động, hệt như đang chờ tin gì đó. Cố Kim Đông rất tò mò, đợi mãi mới có cơ hội mở miệng hỏi nhưng Quý Đồng không muốn nói nhiều về chuyện gia đình với anh ta, bèn đáp qua loa: “Trại giam lo tù nhân lây cúm gia cầm nên tạm thời không cho phép thăm tù, em không yên tâm chút nào”.

Cố Kim Đông tự biết bản thân không giúp được gì, chỉ có thể an ủi cô, còn nói đợi hoàn thành xong công việc, anh ta sẽ chủ động đi tìm nhà ở phía tây thành phố, không để cô lo chuyện này.

Cứ như vậy, hai người đối xử với nhau nhẹ nhàng, giống như thật sự có ý định an phận thủ thường vậy.

Buổi tối, Quý Đồng và Cố Kim Đông ngồi trên sofa ngoài phòng khách. Cố Kim Đông vẫn canh cánh chuyện không được đi xem phim hôm trước, lúc này vừa đến giờ ăn cơm tối, anh ta bèn đề nghị ra ngoài ăn. Dẫu sao trong nhà hiện tại chỉ có mì ăn liền, anh ta sợ cô đau bụng nên không dám để cô ăn.

Quý Đồng nghe tiếng gió thổi ù ù ngoài kia đã lười không muốn đi, hưởng hồ trong lòng vẫn lo lắng việc của bố, thật sự không có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác, cô vào bếp đặt nồi nước chuẩn bị nấu mì. Cố Kim Đông trước giờ luôn nghĩ Quý Đồng chưa từng được ăn những món kiểu này, thế nên cứ tròn mắt nhìn cô bỏ trứng gà vào nồi, đun đun nấu nấu một lát, cuối cùng đặt hai bát mì ăn liền lên bàn ăn.

“Anh lại cứ tưởng từ bé em chưa thấy mấy thứ đồ khô này!”, Cố Kim Đông ủ rũ nói.

Quý Đồng chỉ thấy anh ta đã nghiêm trọng hóa vấn đề, như thế nhà họ Hạ là một nơi vô cùng đáng sợ không bằng. Cô cười đáp: “Em ra ngoài ở riêng lâu rồi còn gì, nào đến nỗi”.

Cố Kim Đông vừa nhai mì vừa nói không rõ tiếng: “Tốt nhất em mau chóng dọn đến ở cùng anh đi, như thế anh cũng có vợ đảm nấu cơm cho ăn rồi”.

Quý Đồng cúi đầu không tiếp lời. Gian phòng chỉ có một ngọn đèn sáng lờ mờ, hơi nóng từ bát mì bốc lên lớn vờn trước mặt, khiến bầu không khí bỗng chốc ấm áp hơn hẳn. Nhưng cũng vì thế mà Cố Kim Đông không nhìn rõ nét mặt của cô. Hai người từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn rập khuôn một tình yêu chuẩn mực.

Cuộc sống muôn hình vạn trạng, không có kiểu nào là tốt nhất.

Chỉ một bát mì bình thường nhưng Cố Kim Đông ăn đến ngon miệng, anh ta đã đói mấy ngày nay nên giờ húp không sót một giọt nước. Trông bộ dạng của anh ta, Quý Đồng bất giác cảm thấy tay nghề của mình cũng không tồi. Thu dọn bát đĩa xong, cô giúp Cố Kim Đông kiểm tra lại hành lý một lần rồi mới về nhà.

Chẳng mấy lại đến ngày làm việc. Thứ hai, Quý Đồng không đến công ty, dù sao cô cũng chỉ làm nốt mấy hôm nữa là nghỉ. Vì chưa yên tâm về chuyện của bố nên cô lại bắt xe đến trại giam, mặc cho hôm nay không phải ngày thăm tù.

Cán bộ trong trại giam đã gặp đủ kiểu người, nhưng nể cô là phụ nữ, họ vẫn cư xử khách sáo với cô. Tuy nhiên, nơi này quản lý nghiêm ngặt, chẳng bao lâu Quý Đồng đã bị người ta mời ra ngoài. Hết cách xoay xở, cô lững thững đi bộ trên đường. lát sau, cô cảm giác được mình đang bị theo dõi. Một chiếc xe màu đen mang biển số của quân đội không biết từ phía nào đi tới. Quý Đồng nhìn xung quanh không có người qua lại. Cô đang đứng ở vị trí giữa hai bến xe, vài giây sau, cả đoạn đường chỉ còn lại cô và chiếc xe đằng sau.

Quý Đồng có phần hoảng hốt, liên tục ngoái nhìn, trong khi cô đang mãi suy nghĩ xem chuyện này có liên quan tới Hạ Khải Thành hay không thì chiếc xe kia đột nhiên tăng tốc, lao vọt lên rồi dừng bên cạnh cô. Vị tài xế chừng ngoài bốn mươi tuổi bước xuống. Quý Đồng chưa gặp ông ta bao giờ, vì thế đây chắc chắn không phải ý của Hạ Khải Thành. Anh sẽ không bao giờ cho một người lạ mặt tới gặp cô, cố ý khiến cô hoang mang.

Đối phương tỏ ra khá lịch sự, chào cô một tiếng “Cô Quý”. Quý Đồng nghĩ thầm, người này ắt hẳn biết rõ về quá khứ của cô, vì thế mới biết cô mang họ Quý, chứ không phải họ Hạ.

“Bí thư Lục có chút chuyện muốn nói với cô nên đã lệnh cho tôi tới đón cô”.

Lời lẽ của ông ta tuy khách khí nhưng rõ ràng không hề có ý thương lượng.

Quý Đồng kinh ngạc thốt lên: “Bí thư Lục?”.

Tài xế đương nhiên là tuân lệnh làm việc. Thấy cô ngỡ ngác như vậy, ông ta bèn giải thích: “Con gái của Bí thư Lục chính là Lục Giản Nhu, chị dâu của cô”.

Điều này Quý Đồng đương nhiên biết, vấn đề là, cô và Lục Giản Nhu còn chẳng mấy khi giao du, huống chi bố cô ấy?

Quý Đồng cảnh giác quan sát chiếc xe kia. Lần này, vị tài xế lớn tuổi không dùng sáo ngữ với cô nữa mà mở cửa xe và thẳng thừng ra lệnh: “Lên xe!”.

“Bí thư Lục có chuyện gì? Vì sao ông ấy biết hôm nay tôi đến đây?” Vừa nói, Quý Đồng vừa nhìn về phía trại giam, lòng chột quạu thắt.

“Bác cha chú tìm gặp, không cần nghĩ nhiều như thế”, tài xế tiếp tục thị uy.

Trong đầu Quý Đồng đột nhiên xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Với gia cảnh bề thế của nhà họ Lục, chắc chắn trước khi để Lục Giản Nhu làm dâu nhà họ Hạ, người ta đã tìm hiểu ít nhiều về chuyện riêng tư của Hạ Khải Thành. Cuộc hôn nhân của họ đã kéo dài được hai năm, Quý Đồng vừa trở về nhà liền dấy lên giông tố, chẳng lẽ Bí thư Lục lo lắng sự xuất hiện của cô sẽ phá vỡ hạnh phúc của con gái ông ta? Hay là... có liên quan tới chuyện trong trại giam?

Quý Đồng hiểu rất rõ, Bí thư Lục ra mặt chẳng phải điều tốt đẹp gì với tất cả các bên. Nhưng sau khi đã nghĩ thông, cô không còn do dự nữa. Cô quyết định lên xe, bởi đây là tia hy vọng duy nhất. Thực ra, cô đã không còn sự lựa chọn nào khác. Bố cô ở trong tù chưa rõ tin tức ra sao, Bí thư

Lục nhắm đúng lúc này bất ngờ tới tìm cô, bất kể là vì chuyện gì, cô cũng nhất định phải đi.

Xe chạy bon bon về phía tây thành phố, nơi có đủ các doanh trại quân đội đóng dưới chân núi Hương. Dĩ nhiên, nhà họ Lục không tùy tiện cho người lạ vào, thế nên Quý Đồng được đưa đến một nơi gọi là Nho Hiên. Đây là một quán trà nhỏ hai tầng nằm khuất xa đường lớn, không có bảng tên, đứng trơ trọi trong đại viện. Người ta chủ yếu nghe truyền tai nhau mà tìm đến đây tiếp khách thưởng trà, đôi khi quán cũng phục vụ cả món ăn.

Quý Đồng vừa bước vào cửa đã cảm nhận được chất cổ điển ngập không gian. Vách tường dày đặc những bài thơ Lậu thất minh, lối đi đậm vẻ thanh tao mặc cho không có tổ cầm, cũng không có Kim kinh, bức bình phong gỗ đàn hương sừng sững trước mặt, tầng gác dưới im phăng phắc không một tiếng động. Chủ nhân đáng lẽ phải ra tiếp đón khách nhưng lúc này vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Bảo vệ đi ra, yêu cầu cô giao điện thoại di động. Quý Đồng không kháng cự, cầm điện thoại lên xem. Từ lúc cô bước chân vào Nho Hiên, sóng di động đã không còn, chắc hẳn họ sợ cô dùng điện thoại để ghi âm nên tịch thu. Cô không hề có sự định làm vậy, giao hay không cũng chẳng quan trọng, vì thế bèn làm theo yêu cầu của đối phương.

Lên gác hai, Quý Đồng trông thấy Bí thư Lục đang nhàn nhã ngồi giữa gian phòng chờ mình, thoạt nhìn tưởng chừng không có ai bảo vệ. Tuy nhiên, nhờ khả năng quan sát được tôi luyện nhiều năm trong nhà họ Hạ, ngay từ lúc bước lên cầu thang, Quý Đồng đã nhận thấy bốn phía đều có ánh mắt dõi theo mình. Vì thế, cô cố gắng tỏ ra bình thản. Những lời của Hạ Khải Thành cơ hồ lại vang lên bên tai: Khi rơi vào tình thế khó lường, biện pháp an toàn nhất chính là giữ im lặng.

Cục diện lúc này khiến Quý Đồng càng thêm lo sợ. Bí thư Lục tìm đến cô mà phải thận trọng như vậy, chắc chắn không phải chỉ vì chuyện con con

của Lục Giản Nhu. Cô hít sâu một hơi, ép bản thân thật tinh táo. Dưới tình huống này, giả dụ nhà họ Lục có ác ý, cô cũng không còn đường chạy trốn, tiệc hồng môn bày sẵn, cô chỉ có thể nhảy vào. Trước đây Hạ Khải Thành đã từng dạy cho cô một điều, bất luận xảy ra chuyện gì cũng phải đứng thẳng lưng, anh luôn ở phía sau cô, vì thế cô không cần phải cúi đầu sợ hãi. Những điều này Quý Đồng luôn ghi lòng tạc dạ, cô chỉ không ngờ, chính anh lại là người đầu tiên bắt cô học cách chịu thua, đánh mất toàn bộ lòng tự tôn của bản thân.

Đó là kinh nghiệm xương máu mà cô đã phải đánh đổi bằng cả tuổi thanh xuân. Yêu càng sâu đậm, lời nói ra sẽ càng không đáng tin, cũng giống như khi người ta say rượu vậy.

Cuộc sống vốn không phải truyện cổ tích, không ai có thể chăm sóc ai chu toàn. Trong thế giới này, thứ thực sự khiến người ta không sợ bất cứ điều gì chỉ có thể là hai bàn tay trắng.

Quý Đồng nhanh chóng đẩy cửa bước vào, rồi dần bình tĩnh lại. Dù sao hoàn cảnh trước mắt cũng là xấu nhất rồi, cô đã chẳng còn sợ bất cứ thứ gì nữa.

Giống như dưới lầu, trong phòng cũng sử dụng tấm bình phong để đảm bảo không gian yên tĩnh cho cuộc trò chuyện. Bí thư Lục ngồi bên chiếc bàn gỗ lớn được chạm khắc tinh tế.

Cô không nhớ nổi tên ông ta, một ông lão chừng ngoài sáu mươi, mái tóc hao râm. Ông ta chăm chú quan sát cô, mỗi động tác dù là nhỏ nhất cũng đậm khí chất quân nhân được mài giũa suốt mấy chục năm.

Quý Đồng thấy khó chịu khi bị nhìn chăm chăm như vậy, đành lên tiếng chào hỏi trước: “Bác Lục!”.

Bí thư Lục tiếp tục xoay điều thuốc trong tay, chỉ “ừ” một tiếng qua loa rồi lại im lặng. Người tới nơi này phần lớn đều có thói quen hút thuốc, mặc

dù gian phòng khá thoáng khí nhưng vẫn không tránh được mùi khói dày đặc. Cảnh vệ rút trà xong liền đi ra, chỉ còn lại Quý Đồng và Bí thư Lục, lúc này ông ta mới dụi tắt điếu thuốc, sẵn sàng “đàm đạo” với cô.

Có lẽ đã quen thói trịch thượng, vừa mở miệng, ông ta liền lên giọng: “Gọi cô tới đây là vì tôi biết gần đây cô đang gặp khó khăn. Mặc dù tôi chẳng ưa gì anh trai cô, nhưng dù sao hai bên là thông gia, người nhà họ Hạ cần giúp đỡ, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn”.

Bầu không khí nồng nặc khói thuốc chẳng mấy chốc đã khiến Quý Đồng cảm thấy ngộp thở, những lời này của Bí thư Lục quá vô vị đối với cô, cô lắc đầu: “Bác biết rõ cháu không mang họ Hạ, có chuyện gì bác cứ nói thẳng”,

Đối phương không vòng vo nữa: “Tôi muốn vườn chè Mộ Phủ”.

Quý Đồng cười: “Từ dạo bố cháu bị bỏ tù, toàn bộ tài sản đã bị niêm phong, vườn chè đó đã thuộc về nhà họ Hạ rồi. Bác Lục có muốn vườn chè đó thì nên tìm anh trai cháu mới phải. À, tiếc là anh ấy cũng đã bán lại cho người khác”.

Vườn chè nghìn mẫu vẫn đang được giành giật, chỉ có điều mọi việc đều không đến lượt cô can dự.

Bí thư Lục sớm biết cô sẽ trả lời như thế, ông ta ung dung ngả người về sau, nói tiếp: “Hạ Khải Thành không nói cho cô biết sự thật, người mua lại vườn chè là Trang Dục, nhưng cùng năm ấy, nội bộ tập đoàn Trang Thị có lục đục, chính Hạ Khải Thành đã ngầm chống lưng cho họ. Trang Dục và Hạ Khải Thành ngồi chung thuyền, như vậy cô vẫn tin Hạ Khải Thành bán vườn chè đó lấy bảy mươi triệu tệ?”. Ông ta cười, “Hồi đó, Trang Dục chơi bời trác táng, khoảng sạch tài sản của gia đình, cậu ta lấy đâu ra ngần ấy tiền nếu không có Hạ Khải Thành? Nói trắng ra là, vườn chè Mộ Phủ vẫn nằm trong tay Hạ Khải Thành”.

Quý Đồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đối phương. Quả thật cô chưa từng nghĩ tới điều này. Hạ Khải Thành chẳng bao giờ nói với cô những chuyện bên ngoài, cô cũng không hề biết mối quan hệ giữa anh và Trang Dục. Nhưng Bí thư Lục sẽ không nói chắc nịch như vậy nếu không có chứng cứ, vì thế tin tức của ông ta nhất định là đúng.

Hạ Khải Thành không hề từ bỏ vườn chè Mộ Phủ!

Quý Đồng bàng hoàng, trong đầu lập tức xuất hiện vô vàn ý nghĩ. Mọi việc xảy ra luôn có ngọn nguồn, dường như tất cả đều sẵn sàng nổ tung bất cứ nào, nhưng hiện tại cô không thể xâu chuỗi chúng lại được.

Trông thái độ của Bí thư Lục, có vẻ người đàn ông này rất có hứng thú với vườn chè. Người đến tuổi này, thói quan liêu thường không sửa được, lúc nào cũng thích lên mặt dạy bảo người khác, nói ra câu nào là khiến đối phương bất an câu nấy.

Quý Đồng nghĩ trước nghĩ sau một lát rồi hỏi: “Thế vì sao bác lại nói chuyện này với cháu? Ai trong số họ làm chủ vườn chè cũng không liên quan đến cháu nữa rồi”.

Bí thư Lục cười khẩy: “Tôi biết rõ chuyện giữa hai anh chị, không cần đóng kịch trước mặt tôi. Cô thực không đơn giản, có thể bám lấy Hạ Khải Thành ngần ấy năm. Chính vì cô mà cậu ta dồn hết tâm tư vào vườn chè, nhất quyết không chịu từ bỏ nó. Nếu cô khuyên, đương nhiên cậu ta sẽ nghe theo”.

Câu nói này chẳng khác nào một cái tát vào mặt Quý Đồng. Ý tứ của ông ta rất rõ ràng: Cô là một kẻ đê tiện, kiểu gì cũng có cách dụ dỗ Hạ Khải Thành.

Quý Đồng siết chặt tách trà nóng trong tay, cố gắng nhẫn nhịn, bình tĩnh hỏi ông ta: “Điều kiện thì sao? Chuyện này có lợi gì cho tôi?”.

Đối phương đã muốn “chơi bài ngửa”, không giữ đúng mực bề trên thì cô cũng chẳng cần tôn trọng ông ta làm gì. Cô chỉ cảm thấy lòng lạnh băng, hôm nay rốt cuộc đã hiểu câu: “Những nơi bản thủ thường được bao bọc bởi lớp vỏ yên tĩnh”. Nho Hiên đượm vẻ thanh tao, hương trà khoan khoái, nhưng lại là chốn để người ta nói những bí mật nơm nớp, đê tiện.

Vấn cái điệu bộ bình thản như không, Bí thư Lục chậm rãi nói: “Lợi à? Trước khi bàn đến lợi ích, tôi có thể cho cô hay một chuyện. Bố cô bị bệnh mới không thể ra gặp cô”.

Quý Đồng mất bình tĩnh: “Bệnh gì? Sao bố tôi đột ngột đổ bệnh được?”.

“Nhịp tim không ổn định. Bố cô đã nhiều tuổi, hình như cũng chẳng kém tuổi tôi là bao thì phải? Những người già cả thường bị cao huyết áp, dễ dẫn tới bệnh tim. Lão Quý gần đây ngồi dậy cũng khó khăn, vì thế không muốn gặp cô, sợ cô lo lắng”.

Ông ta nói đến nhẹ nhàng. Cũng phải, chuyện này đâu can hệ gì tới ông ta!

“Tôi có thể giúp bố cô được điều trị tại ngoại, dù sao bệnh này không đến nỗi nghiêm trọng. Cô không cần lo lắng, dựa vào quan hệ của tôi, đưa ông ta ra tù là chuyện hoàn toàn có thể. Giờ chỉ xem cô có muốn tận hiếu không thôi”.

Nhìn bộ mặt vô cảm và thái độ hờ hững hút thuốc của người đối diện, Quý Đồng cảm phẫn đến mức muốn hất cả tách trà vào mặt ông ta. Thế nhưng lúc này sự bình an của bố cô phụ thuộc rất nhiều vào ông ta, cô chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại.

Nhận thấy Quý Đồng đã rơi vào đường cùng, Bí thư Lục xuống giọng: “Nếu lệnh phóng thích được thông qua, cô có thể đưa lão Quý về quê dưỡng bệnh. Rời khỏi nơi này, mọi rắc rối về sau sẽ không liên quan đến hai bố con cô nữa”.

Đúng là lão cáo già! Ông ta biết cách tận dụng mọi điều kiện hiện có. Quan hệ giữa Quý Đồng và Hạ Khải Thành là sự thật không thể chối cãi, có che đậy kiểu gì cũng vô ích. Bí thư Lục muốn lợi dụng mối tình xưa để chiếm vườn chè, sau khi xong xuôi, liền dứt khoát đẩy Quý Đồng đi thật xa nhằm bảo vệ hạnh phúc của con gái ông ta. Một mũi tên trúng hai đích! Nước cờ này được tính toán thật sắc sảo.

Quý Đồng vừa nghe tới chuyện bố mình bị bệnh liền gạt mọi thứ khác sang một bên. Đừng nói tới vườn chè, bây giờ bảo cô từ bỏ thứ gì cô cũng sẵn sàng, cô thực sự không còn tâm trí đâu để cân nhắc những việc khác được nữa.

Đúng lúc Quý Đồng định mở miệng đồng ý, dưới tầng một bỗng vang lên những tràng âm thanh huyên náo. Không rõ người nào mới đến, bên ngoài có vẻ rất hỗn loạn. Điều thuốc trên tay Bí thư Lục chưa cháy hết, ông ta vẫn bình thản ngồi bất động như cũ. Thấy vậy, Quý Đồng cũng chỉ biết giữ im lặng.

Bí thư Lục không hề tỏ ra sốt sắng ép cô đồng ý ngay, dù sao mọi chuyện ông ta đã nói rõ ràng, quyết định thế nào là việc của cô.

“Cô cứ suy nghĩ cho cẩn thận”.

Đầu óc Quý Đồng lúc này rối tung, cô chỉ nhớ một việc duy nhất là phải hỏi thăm tình hình của bố trong tù. Thế nhưng cô chưa kịp mở miệng thì cửa gian phòng đã bị đẩy ra, cảnh vệ chạy vào cắt ngang cuộc “đàm đạo”.

“Thưa bí thư... dưới kia...”

Anh ta chưa nói xong, vị khách bất ngờ kia đã bước vào. Quý Đồng vừa nhìn thấy người đó, toàn thân run lên, mãi không thốt ra được lời nào.

Bí thư Lục nhấp một ngụm trà, cơ mặt vẫn cứng ngắt không chút biến đổi. Khói thuốc lá lờn vờn trước mắt, ông ta thông thả hút cho đến khi hết

điều thuốc. Lúc này gian phòng đã khá đông người nhưng lại lặng ngắt như tờ, bầu không khí trở nên bí bách như thể bị đóng băng. Bí thư Lục bấy giờ mới lên tiếng, nói với cảnh vệ của mình: “Không sao, cậu xuống trước đánh xe qua đây, chúng ta chuẩn bị đi”.

Vi Lâm và đoàn người đi theo đang canh giữ ngoài cửa, nghe Bí thư Lục nói vậy, bèn lệnh cho những người kia nhường lối. Hôm nay Bí thư Lục tới đây vì mục đích chẳng về vang gì, người của ông ta lại sơ suất để xảy ra chuyện lớn. Vi Lâm quan sát xung quanh, xác định nơi này an toàn rồi khép cửa lại, toan lui xuống tầng dưới. Hạ Khải Thành đã lên tới nơi, anh đứng chặn giữa lối đi, ánh mắt nhắm thẳng về phía Quý Đồng: “Qua đây!”.

Quý Đồng hoàn toàn không hiểu vì sao anh lại xuất hiện tại đây, chẳng phải anh đang ở nước ngoài ư? Suy nghĩ trong đầu cô rối tinh như mớ bòng bong, sự việc xảy ra chớp nhoáng khiến cô không kịp thích ứng, chỉ biết đứng ngây ra đó.

Hạ Khải Thành tức giận lao vào trong phòng, Vi Lâm đuổi theo muốn ngăn cản nhưng không kịp. Sắc mặt anh đanh lại, thấy cô không bị làm sao, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đó chỉ là một sự biến hóa rất nhỏ trên gương mặt anh, người khác có lẽ không kịp trông thấy, nhưng Quý Đồng đã ở bên anh nhiều năm nên dễ dàng nhận ra. Cô bỗng thấy lòng mình kiên định. Vài giây ngắn ngủi, hai người chỉ cách nhau một cánh cửa, vậy mà cô lại có cảm giác đã nhìn anh suốt nửa đời người, nhìn hoài không đủ, nhìn đến nỗi khóe mắt nóng ran.

Đàn ông nhà họ Hạ xưa nay luôn hờ hững và lạnh lùng, chỉ cô... mới có khả năng khiến cảm xúc của anh thay đổi.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Em Muốn Làm Vợ Anh

Type: Mèo Mạnh Mẽ

Bí thư Lục hoàn toàn không tỏ ra kinh ngạc khi thấy Hạ Khải Thành tới. Ông ta vẫn điềm nhiên thưởng trà, thậm chí còn nhìn vào tách trà của mình, gật đầu đánh giá: “Trà ngon, nước ngon! Nước hãm trà lấy trên núi Ngọc Tuyền rất quý!”.

Đương nhiên, không ai có tâm tình mà phẩm trà với ông ta.

Quý Đồng nhận ra tim mình đập thình thịch như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Bầu không khí vốn đóng băng trong căn phòng ngọt ngào này bỗng chốc vỡ tung vì sự xuất hiện của Hạ Khải Thành, còn Quý Đồng chẳng khác nào con trai vừa bị người ta cạy vỏ.

Không chút để phòng nào, Hạ Khải Thành nhìn chăm chăm cô, khiến cô cảm thấy áp lực dồn hết lên ngực, khó thở. Nói không ra hơi. Cô tựa hồ chỉ là một cô gái bé bỏng, không có nơi nào để về, nhưng lại không chịu để cho người ta tùy tiện dắt đi. Hơn mười năm trôi qua, cô vẫn chưa bỏ được cái bộ dạng ấy, cứ ngẩn ra nhìn anh, quên cả việc hô hấp.

Hạ Khải Thành lại lên tiếng, lần này nhấn mạnh từng tiếng một: “Quý Đồng, lại đây!”.

Cô thôi do dự, mau chóng bước đến bên cạnh anh. Hạ Khải Thành kéo cô sát vào mình, toàn bộ sức lực của anh như dồn hết xuống bàn tay, siết chặt cổ tay cô.

Quý Đồng cảm nhận rõ anh đang phẫn nộ. Một mình tới đây gặp Bí thư Lục, cô vốn dĩ không thấy có gì bất ổn, nhưng khi Hạ Khải Thành xuất hiện, cô mới ý thức được hành động của mình mạo hiểm đến đâu. Cô không khỏi rùng mình sợ hãi, bàn tay vô thức nắm chặt tay anh, chẳng dễ dàng gì mới thốt lên được một tiếng: “Anh...”. Lửa giận trong lòng Hạ Khải Thành đã cháy bùng bùng, bộ dạng khiếp đảm và ngờ ngạc của Quý Đồng khiến anh càng thêm bực bội. Nhưng giọng nói run rẩy như đang khóc của cô lại khiến anh mềm lòng, bao nhiêu lời mắng mỏ chẳng nỡ nói ra. Anh thở dài, đẩy cô về phía sau, muốn cô bước ra ngoài trước.

Càng nghĩ, Quý Đồng càng thấy hối hận vì hôm nay đã theo Bí thư Lục đến đây, cô nhất quyết không chịu đi, cứ khăng khăng ở lại cùng anh.

Bí thư Lục này giờ vừa gõ điều thuốc xuống gạt tàn, vừa quan sát hai người họ. Ông ta thông thả đứng dậy, xoay xoay khớp tay, bấy giờ mới nhìn về phía Hạ Khải Thành: “Thằng bé này, gặp bố mà không chào một tiếng à?”.

Sau khi xác định Quý Đồng không hề hấn gì, Hạ Khải Thành mới bình tĩnh trở lại. Anh đối đáp vòng vo: “Quý Đồng còn trẻ không hiểu chuyện, Bí thư Lục có chuyện gì cứ nói trực tiếp với tôi”.

“Tôi còn gì để nói nữa đây?”, Bí thư Lục cười, “Lão Quý đau ốm trong tù, ta niệm tình cũ muốn báo cho con gái ông ấy một tiếng thôi”.

Quý Đồng nghe vậy liền thốt lên: “Hồi tháng Tám tôi đến thăm, bố vẫn khỏe mạnh, nếu thật sự bị bệnh, vì sao trại giam không thông báo chính thức cho người thân?”.

Hạ Khải Thành bình tĩnh hơn cô, bèn nắm lấy tay cô để trấn an, nói tiếp: “Vậy thì tốt quá, đều là người nhà cả. Nếu Bí thư Lục đã biết chuyện, hẳn là có cách giúp đỡ”.

“Đừng miệng lưỡi như thế! Cậu nhìn ta như thế muốn chém cho một nhát dao ấy! Sợ gì chứ? Ta ngần này tuổi rồi, nhàn rồi tiện đường thì ghé thăm con cháu cũng không được sao?”.

Chỉ bằng một hai câu, ông ta đã lên mặt kẻ cả, rõ ràng đang cố tình dồn ép Hạ Khải Thành.

Đáng tiếc ông ta đã lầm, Hạ Khải Thành ghét nhất là cái điệu bộ cậy già lên mặt đó. Nói gì cũng được, nhưng tốt nhất đừng nói chuyện tình nghĩa với anh. Anh thẳng thừng quăng ra một câu: “Người của tôi, không phiền ông nhọc lòng”.

Bí thư Lục vừa bưng tách trà lên định nhấp miệng, nghe Hạ Khải Thành nói vậy thì không kìm nổi giận dữ. Ông ta đã ở tuổi xế chiều, lại chỉ có Lục Giản Nhu là con gái cưng duy nhất, giờ thấy con rể mình bênh vực người phụ nữ khác, người làm cha như ông ta thực bất bình thay cho con gái. Ông ta quăng tách trà xuống mặt bàn: “Hạ Khải Thành! Đừng tưởng ta không biết chuyện như nhớp nhà các người. Nếu không phải vì Giản Nhu...”.

Hạ Khải Thành bật cười đắc ý. Anh nhần nhịn này giờ chỉ để chờ xem lão già này diễn kịch được đến khi nào. Kết quả, sắc mặt lão ta biến đổi còn nhanh hơn anh nghĩ. Đến nước này, có lẽ không ai phải giữ thể diện cho ai nữa. Anh ngắt lời: “Bí thư Lục trước giờ làm việc vô cùng cẩn trọng, vụ án hai mươi năm trước, mấy nhân vật vô danh tiểu tốt đều đã bị bỏ tù, bị điều động, mọi thứ được sắp xếp thỏa đáng không một dấu vết...”.

Quý Đồng càng nghe càng kinh ngạc, ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng hốt. Hạ Khải Thành vẫn tiếp tục: “Thế nhưng dù đã qua nhiều năm, muốn điều tra lại cũng không có gì khó khăn cả”.

Bí thư Lục khoanh tay cười khẩy: “Cậu đang đe dọa ta?”.

Mùi thuốc lá trong phòng đã dần tàn hết, chỉ còn điếu thuốc cuối cùng của Bí thư Lục chưa tàn hẳn. Hạ Khải Thành thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ,

cung điện cao sừng sững thấp thoáng nơi chân trời phía đông. Hưng thịnh luân phiên, ngôi lưu ly đều đã bị che phủ bởi bụi bặm, tiếc rằng lòng người tham lam, dù thời thế đã trải qua hàng trăm năm đổi thay, nhưng vẫn có những kẻ điên khờ vọng tưởng trở thành chủ nhân của tất thảy.

Phòng trà càng lúc càng ngọt ngào, Quý Đồng bưng miệng ho khan một tiếng, nhưng vẫn không dám rời đi nửa bước.

Hạ Khải Thành bỗng tiến về phía trước, đường nhìn phóng thẳng tới Bí thư Lục, còn tay thì cầm tách trà trên bàn lên, đổ thẳng vào điều thuốc cháy dở trong gạt tàn. Giọng điệu của anh không mấy may chút nhân nhượng nào: “Không cần thiết! Hôm nay tôi đến để nhắc nhở ông, nơi này mặc dù ngay dưới chân Hoàng Thành, nhưng thời đại hôm nay đã khác, chưa đến lượt ông một tay che trời”.

Bí thư Lục cả một đời bày mưu tính kế, ngồi chễm chệ trên ghế cao suốt mấy chục năm, chưa từng có người dám nói như vậy với ông ta, huống hồ Hạ Khải Thành còn là kẻ hậu sinh. Ông ta tức giận gọi người đến, đám người của Vi Lâm vẫn đứng chặn bên ngoài nên không ai có thể vào. Dưới lầu có tiếng động cơ ô tô, xe của Bí thư Lục đã đến. Ông ta mặc áo khoác, ra đến cửa thì nói với Hạ Khải Thành: “Tôi cũng nhắc nhở cậu một việc, thành phố Tịnh không phải nơi cho đồ nhãi ranh như cậu tung hoành!... Sao? Muốn cản ta?”.

Quý Đồng giữ Hạ Khải Thành lại vì sợ anh mất kiểm soát, hôm nay dứt khoát không thể động chân động tay. Hạ Khải Thành vỗ nhẹ lưng Quý Đồng để trấn an cô.

Tình thế bỗng trở nên căng thẳng khi cả hai bên đều im lặng. Cảnh vệ đi tới mời Bí thư Lục xuống lầu. Vi Lâm nhìn Hạ Khải Thành xin chỉ thị, anh lắc đầu, bấy giờ đám người bên ngoài mới nhường đường.

Bí thư Lục là kẻ phách lối, ra khỏi cửa một bước cũng không đi, nhất định phải có xe đợi ngay bên ngoài, cảnh vệ trước sau một đội, đích thân mở cửa xe cho ông ta.

Khi đã yên vị, ông ta lại nhìn ra ngoài và bỏ lại một câu: “Hạ Khải Thành, hôm nay cậu có thể đứng đây là do tôi nể mặt Giản Nhu. Rốt cuộc là ai phải cầu xin ai, cậu đừng nhầm lẫn!”.

Nho Hiên tĩnh lặng trở lại, đám người Vi Lâm đã lui xuống trước, tầng hai chỉ còn Hạ Khải Thành và Quý Đồng. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, trong lòng thấp tha thấp thỏm. Khi cô cố gắng mở miệng nói gì đó thì Hạ Khải Thành bỗng nhiên hất tay cô ra rồi đi thẳng xuống lầu. Cô đứng ngẩn ra ở cầu thang, sắc mặt anh lạnh lẽo như thể không thèm đếm xỉa gì tới cô. Cô muốn gọi anh nhưng không thốt ra lời.

Thoáng chốc, Quý Đồng chợt phát hiện ra mọi suy nghĩ của mình về những việc trong quá khứ dường như đã sai lệch hết, cô quả thực không biết phải làm sao.

Hạ Khải Thành sắp ra đến cửa, thấy Quý Đồng vẫn đứng tại đó, anh liền tức giận gắt lên: “Xuống đây!”.

Quý Đồng giật bản mình, luống cuống chạy xuống.

Hạ Khải Thành đứng lại chờ, khi cô tới gần, anh đột ngột ôm cô vào lòng rồi kéo đi. Trong phòng mở điều hòa rất ấm, vì thế vừa bước chân ra ngoài trời. Quý Đồng đã rùng mình vì một làn gió lạnh ập đến. Cô run rẩy túm chặt tay áo anh. Thấy vậy, Hạ Khải Thành không nỡ nặng lời với cô nữa, bèn mau chóng đưa cô ra xe.

Quý Đồng ngoan ngoãn ngồi yên, vẻ ương bướng mọi ngày mất sạch. Hạ Khải Thành cũng thấy nhẹ nhõm phần nào, lúc này mới quay sang trách mắng cô: “Em muốn chết sớm hay ngu ngốc thật thế hả? Dám leo lên xe nhà họ Lục! Hôm nay nếu người ta có ý định quăng em vào nơi thâm sơn

cùng cốc để giết người diệt khẩu, em cầu ai đến cứu em được đây? Cố Kim Đông chắc? Cái gã vô dụng đó biết làm gì ngoài việc báo cảnh sát tìm người mất tích?”.

Mọi sự cố ngoài ý muốn đều mang lại những hậu quả tồi tệ.

Quý Đồng không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể giữ im lặng nhìn anh.

“Tính mạng em có rẻ mạt cỡ nào thì giờ em vẫn đang mang họ Hạ, dù muốn chết thật thì cũng không được đi trước ông!”.

Xe đã chạy được một đoạn khá xa, Vi Lâm và tài xế ngồi đằng trước mặc nhiên không lên tiếng, cứ như trong xe chỉ có hai người họ. Hạ Khải Thành chẳng thèm nể nang ai, mở miệng là mắng cô không thương tiếc. Hiện giờ nghĩ lại anh mới thấy đáng sợ, cơn giận vì thế càng tăng thêm, lời khó nghe thế nào cũng nói ra được.

Vụ đụng xe lần trước do nhà họ Lục ra tay, mục tiêu hoặc là anh, hoặc là Quý Đồng, nếu có thể hại chết được cả hai người thì càng có lợi cho họ. Mỗi giây mỗi phút đều có hàng tá vụ tai nạn giao thông xảy ra, đợi đến khi người không còn nữa mới truy cứu thì còn được tích sự gì?

Hôm nay vừa xuống máy bay, Hạ Khải Thành liền vội vã lên xe về nội thành. Vậy mà chưa đến nơi anh đã nhận được điện thoại của Trang Dục, thông báo người của nhà họ Lục đã ra ngoại ô tìm gặp Quý Đồng. Ban đầu, anh ta còn cho rằng Quý Đồng thông minh như vậy sẽ không dễ bị gạt, nào ngờ cô càng lớn càng hồ đồ, chẳng nói chẳng rằng đã lên xe. Hạ Khải Thành lúc đó thật sự rất lo lắng, chỉ sợ cô bị người ta hại. Ngay cả bây giờ trông thấy cô bình an vô sự ngồi bên cạnh, anh vẫn chưa hết căng thẳng.

Quý Đồng một mực không lên tiếng, lặng im nghe anh trách móc. Người từng trải như Hạ Khải Thành đã quen lặn lội với thời cuộc, những thứ có thể khiến anh phần nộ quả thực không nhiều, nhất lại là nổi giận trước mặt

người khác. Thế nhưng hôm nay anh đã không kiểm soát được tâm trạng của mình.

Bị anh mắng, khóe mắt cô dần nhòe đi. Cô nhìn anh qua màn nước mờ lung. Vẫn là đôi mắt lạnh lùng và vô tình ấy ngày đêm giày vò trái tim cô, cắn rứt ăn sâu mà không đâm chồi nảy lộc. Cô hận anh, hận đến nỗi trong mơ cũng không muốn trông thấy anh, bao nhiêu tàn nhẫn và khổ sở cô đã nếm trải đủ cả, vậy mà giờ đây chỉ nghe anh nói hai câu, cô đã không chịu đựng nổi. Bản thân cô cũng rất đau khổ, thực lòng không muốn anh phải lo lắng. Trăm mối suy nghĩ rối như tơ vò, Quý Đồng bỗng nhiên nhào tới ôm anh.

Hành động của cô quá đổi bất ngờ, Hạ Khải Thành cơ hồ không nghĩ cô dám to gan làm thế. Anh khựng người giây lát, đang định mở miệng thì nhận ra nước mắt cô đã tuôn rơi. Cô cứ ôm lấy anh mà khóc nức lên, khiến lời nói của anh nghẹn ứ trong cổ họng, cuối cùng đành bỏ cuộc, không nói thêm gì nữa. Anh kéo cô tựa đầu vào vai mình, vỗ nhẹ lưng cô đến khi cô bình tĩnh lại.

Những tiếng thút thít của của Quý Đồng thưa dần rồi mất hẳn, cô giải thích: “Em không kịp nghĩ nhiều như thế... Lúc đó em vừa rời khỏi trại giam thì người của ông ta tới đón, em sợ liên quan đến chuyện của bố nên mới đi theo...”. Chợt nhớ ra trong xe không chỉ có hai người, cô nhanh chóng rời khỏi người anh, ngồi về chỗ mình. Cô mơ hồ linh cảm rằng, có lẽ từ giờ trở đi, Bí thư Lục sẽ bắt đầu đối phó anh. “Xin lỗi... Em không hề muốn gây rắc rối cho anh”.

Hạ Khải Thành này giờ ngồi yên để mặc Quý Đồng trút nỗi lòng, nhưng khi nghe cô nói câu xin lỗi, anh bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh bắt cô ngẩng đầu lên, danh giọng nói: “Xin lỗi thì ích gì? Quý Đồng, có rất nhiều thứ em không thể kiểm soát được, anh chỉ yêu cầu em một việc duy nhất, đấy là học cách tự bảo vệ mình, đừng bao giờ trông chờ người khác

tới cứu, kể cả anh! Những chuyện thế này tuyệt đối không được để xảy ra sơ suất, ngộ nhỡ hôm nay em làm sao, cho dù...”.

Cho dù về sau anh có bắt bọn họ trả giá gấp ngàn lần cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì những tổn thương mà em đã chịu, không ai có thể chịu thay.

Nếu cô không còn nữa, anh có làm gì cũng vô dụng. Ý nghĩ ấy khiến Hạ Khải Thành không dám tiếp tục tưởng tượng thêm nữa.

Tâm trạng đã vượt mức giới hạn, Quý Đồng có cảm giác đáy lòng mình như vừa được mở công tắc, nỗi ảm ức dồn nén suốt mấy năm nay bỗng chốc tuôn trào ra theo hàng nước mắt.

Hạ Khải Thành biết cô che giấu nhiều tâm sự, cần một cái cớ để trút bỏ mới có thể nhẹ nhõm. Thế nên anh không dễ dàng mà chỉ yên lặng nắm chặt tay cô, giúp cô bình tĩnh hơn. Có lẽ những ngày qua đã quá lo lắng, sắc mặt Quý Đồng thực sự xấu đi rất nhiều. Hạ Khải Thành không nhịn được nữa, quay sang lau nước mắt giúp cô: “Thôi nào, lớn bằng ngần này rồi...”. Anh vừa định bỏ tay ra thì lại bị Quý Đồng đột ngột giữ lại, cơ hồ rời xa hơi ấm này dù chỉ một giây thôi cô cũng không sống nổi.

Thấy dáng vẻ ấy của cô, Hạ Khải Thành không khỏi buồn cười. Cô nhóc hay chọc tức người khác này vẫn chỉ là đứa trẻ chưa trưởng thành của quá khứ mà thôi.

Thực ra, Quý Đồng chỉ hành động theo phản xạ tự nhiên, lúc định thân lại mới cảm thấy xấu hổ, cô bèn lảng sang chuyện khác: “Sao anh biết em ở Nho Hiên?”.

“Trang Dục luôn theo dõi nhà họ Lục. Tai mắt của anh ta ở khắp mọi nơi”. Tâm trạng Hạ Khải Thành lúc này khá thoải mái, ít nhất thì cũng có những khi cô tỏ ra cần anh. Phản ứng vô thức đó của cô khiến anh vô cùng

hài lòng, anh cúi đầu hôn nhẹ lên vàng trán cô, dịu dàng nói: “Khóc cái gì, có anh ở đây”.

Một câu ngăn ngui của anh hết như thần chú, nước mắt Quý Đồng lập tức ngừng chảy. Thấy xe đang chạy về hướng đông, cô sụt sịt một tiếng lấy giọng rồi nói: “Em không sao cả, có thể về nhà một mình được”.

Chỉ là một phút kích động nhất thời mà thôi, cô không dám vin vào đó để ôm mơ mộng.

Thế nhưng, Hạ Khải Thành lắc đầu. Vi Lâm và tài xế cũng không hỏi ý kiến anh, như thế trong đầu họ đã biết rõ địa điểm nào cần đến.

Quý Đồng bấy giờ mới phát hiện xe không hề rẽ vào con đường dẫn tới khu chung cư cô ở, chần chừ giây lát, cô lại hỏi: “Giờ mình đi đâu?”.

“Về nhà cùng anh!”.

Quý Đồng đương nhiên không muốn quay về nhà họ Hạ để gây thêm rắc rối, nhưng đây cũng không phải hướng đi khu biệt thự Đông Hồ. Cô còn định hỏi nữa thì Hạ Khải Thành nhíu mày nói: “Sao anh muốn đưa em đi mà cũng mệt quá vậy?”.

Thế là, Quý Đồng chỉ có thể ngậm miệng.

Vừa rồi khóc lóc một trận, đầu tóc cô bù xù hết cả, Hạ Khải Thành bèn vén những sợi tóc dính trên má cô về sau mang tai.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, nghỉ ngơi một lát đi!”.

Giọng nói ấm áp của anh mang đến cho cô một cảm giác bình yên. Cô gật đầu, không hỏi thêm gì nữa mà dựa lưng về sau, nhắm mắt lại. Hành trình vẫn còn dài, thấy cô ngồi cuộn tròn, bất ổn vì không có điểm tựa, anh bèn ôm lấy cô.

Quý Đồng cũng không mở mắt. Hạ Khải Thành cúi thấp đầu, hơi thở của anh bao phủ lấy khuôn mặt cô. Cảnh tượng này không khỏi khiến cho người ta hoài niệm chuyện cũ. Quý Đồng đã quá mệt, trước khi chìm vào giấc ngủ còn mơ màng cho rằng hiện tại vẫn giống như ngày xưa, bèn vô tư cọ đầu vào hõm vai anh.

Hạ Khải Thành nhỏ giọng thì thầm mấy câu, chỉ đủ mình cô nghe thấy: “Anh biết em gọi điện cho anh, nhưng Hải Nam có hội chợ quan trọng không thể vắng mặt... chỉ một ngày, anh chỉ về muộn một ngày thôi mà em đã không kiên nhẫn chờ được...”.

Kỳ thực, ngay khi nhận được điện thoại của cô, anh đã sắp xếp về nước, đáng tiếc giữa đường có chuyện đột xuất phải đến Hải Nam nên không quay về thành phố Tĩnh kịp thời. Giọng nói của Hạ Khải Thành có phần kích động, nhưng vì thân nhiệt anh quá ấm, Quý Đồng tựa vào một lát đã ngủ thiếp đi.

Hạ Khải Thành đưa cô tới nhà riêng của mình nằm gần khu Yên Giao, cách khá xa nội thành. Đương nhiên, anh chưa từng tiết lộ cho bất cứ ai biết. Mặc dù rất gần sân bay, nhưng ngay cả anh cũng rất hiếm khi ở đây.

Nơi này tên gọi Hòa Chân, không gian sống vô cùng lý tưởng, cảnh sắc bên ngoài được thiết kế đặc biệt, trông còn bí ẩn hơn cả biệt thự Đông Hồ. Đi qua một sân golf và một rừng thông nhỏ mới trông thấy ngôi biệt thự nằm trên lưng chừng núi.

Xe dừng trước cổng, Quý Đồng xuống xe mới phát hiện những người tháp tùng đã rời đi từ trước. Hạ Khải Thành vào nhà, còn cô vẫn chần chừ đứng bên ngoài. Vì Lâm nhận thấy sự lúng túng của cô, bèn tốt bụng giải thích: “Đây là nhà riêng của anh Hạ. Những người bảo vệ vừa nãy đều được sắp xếp ở tại khu Yên Giao, trong thành phố hoàn toàn không hay biết, kể cả... phu nhân”.

Ý tứ của Hạ Khải Thành đã rất rõ ràng, trong nhà còn có ông nội, có “vợ” anh, thế nên anh mới cần một nơi bí mật để giấu cô đi. Quý Đồng nhất thời kích động, đến lúc này cô đã chẳng còn tâm trạng đâu mà tranh cãi với anh, thế nhưng trong đáy lòng vẫn còn một chút tự trọng không cho phép cô sa đọa đến mức chấp nhận làm “nhân tình bao nuôi” của anh. Cô đã qua cái thời ngu ngốc chỉ biết sống dựa vào những lời hứa hẹn và mộng tưởng viễn vông. Bây giờ, cô không thể và cũng không muốn trở thành vợ bé của người ta.

Thấy Vi Lâm mở cửa cho mình, Quý Đồng dứt khoát nói thẳng, “Em có thể về nhà mình”.

So với Hạ Khải Thành, Vi Lâm đúng là ăn nói dễ nghe hơn nhiều, anh ta lại từ tốn khuyên nhủ: “Cô đừng nóng! Hôm nay Bí thư Lục đã nói thẳng ra như thế, nhất định sẽ không cam chịu ngồi yên, hiện giờ để cô ở nhà một mình trong thành phố thì cực kỳ nguy hiểm”.

Thế nhưng, Quý Đồng lại cho rằng tình huống hôm nay chỉ là do cô tự động chui đầu vào rọ, ắt hẳn không quá ảnh hưởng tới cuộc sống thường nhật của mình. Cô ngang bướng nói: “Bí thư Lục cũng không thể tùy ý muốn làm gì thì làm được”.

Vi Lâm mỉm cười nhắc nhở: “Cô đã quên rồi phải không? Chuyện của thầy Quý ở ngay trước mắt đấy thôi! Con giun xéo lắm cũng quăn, nói gì đến lão hồ ly đó!”.

Vừa sang đầu giờ chiều, gió thổi mỗi lúc một lớn, quất mạnh vào cửa nhà.

Nghe những lời Vi Lâm nói, Quý Đồng lại càng cảm thấy bồn chồn bất an, rốt cuộc cô đã ý thức được bản thân ấu trĩ đến nhường nào. Những chuyện cô không tỏ nhiều vô kể, nhà họ Hạ mặc dù có nhiều bí ẩn, nhưng

dấu sao cũng là cảnh tránh mưa bão của cô suốt gần ấy năm, chưa đến lượt cô nảy sinh lòng nghi kỵ với người nhà.

Xã hội ở bất kỳ thời đại nào cũng đều phân chia địa vị, giai cấp. Đó chính là nguyên nhân đàn ông có tiền rồi còn muốn lộng quyền.

Quý Đồng chợt thấy lòng nặng nề, càng nghĩ càng hoảng loạn. Vi Lâm bổ sung một câu trong lúc cô xuất thần: “Ngày hôm nay, cô khiến anh Hạ lo quá lo lắng, vì thế anh ấy mới tức giận như vậy. Anh ấy vốn định hủy lịch trình đến Hải Nam, nhưng việc ở đó liên quan tới chính trị, chúng tôi nghĩ về chậm một ngày chắc cô cũng không xảy ra chuyện gì, nào ngờ cô bị người ta đưa đi”. Anh ta ngừng lại nhìn cô thăm dò, “Nói thực lòng, ngoài thầy Quý ra, người lo lắng cho cô nhất chỉ có anh ấy thôi”.

Người Thân hoặc là Người Yêu, trên đời này chỉ có hai kiểu người đó mới có thể trở thành một phần máu thịt của ta. Cho dù làm tổn thương lẫn nhau cũng không thể rời bỏ nhau.

Vi Lâm vẫn giữ cánh cửa giúp cô. Quý Đồng không do dự nữa mà bước vào.

Căn nhà này không rộng lớn như cô tưởng, chỉ có hai tầng với diện tích vừa đủ. Toàn bộ tầng một là phòng khách nên trông khá thoáng đãng, tầng hai cũng không có nhiều phòng, chỉ vào khoảng ba trăm mét vuông đổ lại.

Phòng ngủ chính nằm ở vị trí đối diện thang gác, bài trí rất đơn giản theo đúng phong cách trong suốt mà Hạ Khải Thành ưa thích. Anh mất công mua về một mảnh đất lớn với vị trí đặc địa như thế, cuối cùng lại chỉ xây một căn nhà nhỏ xinh. Việc làm này ẩn chứa một hàm ý rất đặc biệt, rõ ràng là “ít mà quý”.

Bản thân Quý Đồng cũng không thực sự hiểu tâm tư của anh. Cô ngơ ngác đứng ở gần cửa, không đi vào trong.

Lúc này, cơn giận đã nguôi ngoai nhiều, Hạ Khải Thành không có hứng thú giải thích bất kỳ điều gì. Anh hờ hững cởi áo khoác rồi nhìn về phía Quý Đồng, dùng ánh mắt ra lệnh cho cô đừng đứng ngây ra đó nữa.

Bấy giờ Quý Đồng mới phát hiện trong nhà không có người giúp việc, Vi Lâm cũng không theo họ vào. Cả căn nhà tĩnh lặng trở thành không gian riêng của hai người. Cảm thấy lòng nhẹ nhõm như trút đi được gánh nặng, cô thở phào một hơi rồi theo anh đi vào. Cô đã chịu đựng đủ cái cảnh sống dưới sự giám sát của người khác, những gia quy nghiêm ngặt ở nhà họ Hạ đeo bám cô từ nhỏ tới lớn mà cô vẫn không thể thích ứng. Nhưng hiện giờ, tại nơi này, không có ai khác, cô nhanh chóng gỡ bỏ lớp phòng bị trên người.

Hạ Khải Thành dẫn cô lên gác, giọng nói đã hòa nhã hơn nhiều: “Đừng bướng bỉnh nữa, dạo này bên ngoài rất hỗn loạn, em tạm thời ở lại đây anh mới yên tâm”.

Quý Đồng kéo cánh tay anh: “Chuyện bố em bị bệnh, anh có biết không?”.

Hạ Khải Thành lắc đầu: “Tin tức trong tù không phải ai cũng dễ dàng nắm được. Anh đã thử tìm hiểu bản ghi chép cải tạo lao động tháng trước của bố em, ghi chép không thể tùy tiện làm giả được. Vì thế chắc chắn bố em không sao cả. Những điều Bí thư Lục nói với em, hiện giờ vẫn chưa thể xác định là đúng hay sai”.

Vụ án của bố em liên quan tới ông ta phải không? Vì thế, mọi người mới không chịu nói cho em biết?”.

Hạ Khải Thành không phủ nhận, anh vốn muốn Quý Đồng ra ngoài trong lúc anh và Bí thư Lục nói chuyện kia, nhưng cô nhất nhất không chịu nghe, anh cũng đành chịu. Hôm nay đã mệt mỏi cả ngày, anh muốn cô đi nghỉ sớm nên đưa cô về phòng ngủ nằm một lát.

Quý Đồng vừa đi vừa suy nghĩ về những sự việc rối rắm đó, sau cùng, cô ngồi xuống giường, quay sang hỏi anh trong trạng thái bất an: “Anh và Trang Dục rất thân nhau à? Bí thư Lục nói anh ta là người của anh. Em... em chẳng hay biết gì cả?”.

Hạ Khải Thành đang đứng tựa bên khung cửa sổ. Tấm rèm cửa màu ghi nhạt được kéo ra một nửa để ánh sáng tự nhiên len lỏi vào căn phòng. Nhiệt độ không khí trong phòng cũng vừa đủ, anh đã cởi bỏ áo khoác, hiện giờ trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi mềm mại.

Phải mất vài giây suy nghĩ, anh mới thông thả đáp lại câu hỏi của cô, kể tỉ mỉ từ đầu: “Chuyện vườn chè là do anh cố tình giở trò, vì thế Bí thư Lục vẫn ức anh lắm. Hồi đấy, khi có lệnh đưa xuống, ông ta không chịu chấp nhận phương án bồi thường, anh liền nhân cơ hội rao bán vườn chè. Trang Dục thu xếp thu hút vốn đầu tư nước ngoài, vì thế bên trên tiến hành kiểm tra rất nghiêm ngặt, Bí thư Lục không dễ gì nhúng tay vào được, mối nguy hiểm đối với nhà họ Hạ cũng được giải quyết”.

Vườn chè Mộ Phủ tựa hồ trở thành vấn đề nan giải. Mười năm trước nó đã là đầu mối của mọi rắc rối trong tay Quý Như Trạch, mười năm sau, nhà họ Hạ nhúng tay vào lại khơi dậy phong ba bão táp. Bí thư Lục không có cách nào giải quyết nên cảm thấy mất thể diện, ông ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ dã tâm.

Quý Đồng cũng đã nắm được sơ sơ. Vì chuyện vườn chè năm xưa mà cô vẫn trách móc anh, ngày ấy khi anh nói nhất định sẽ giữ vườn chè, cô lại cứng đầu không chịu tin.

Phòng ngủ này cũng là một gian rộng. Hạ Khải Thành không thích những thứ cầu kì phức tạp nên nơi này có rất ít vật dụng. Tất cả kệ tủ đều được ốp giấu trong tường khiến cho không gian càng thêm thoáng đãng, tâm trạng vì thế bỗng trở nên thư thái.

Quý Đồng thật sự không biết phải nói gì. Hạ Khải Thành đã thu xếp chu toàn đầu vào đấy như thế, cô lại hiểu lầm anh, cho rằng anh là kẻ đặt lợi ích lên đầu, chỉ với vài đồng bạc mà ruồng bỏ sự nhờ cậy của cố nhân. Cô âm thầm tự trách bản thân. Ngồi yên lặng nhìn anh hồi lâu, cô khẽ thốt lên: “Anh!”.

Hạ Khải Thành hiểu rõ lòng cô, anh châm chọc: “Không phải em coi thường anh, mà đang coi thường chính mình. Em cảm thấy bản thân không có giá trị bằng số tiền đó ư?”.

Anh vốn dĩ muốn nhắc nhở cô không được tự cho mình là đúng nữa, nhưng lại không kìm lòng được mà nói những lời khó nghe. Trước đây cô còn nhỏ, kể với cô những thủ đoạn, những mưu mô xảo trá đó thì thật sự không tốt. Một cô nhóc mới mười mấy tuổi đầu, cho dù biết ai là kẻ thù của mình, cô ấy có thể làm được gì?

Quý Đồng biết sai, đôi mắt đầy áy náy.

Hạ Khải Thành hồi ấy cũng còn non trẻ, cách dạy dỗ và chăm sóc cô chịu nhiều ảnh hưởng bởi tác phong riêng của nhà họ Hạ. Anh hy vọng cô trở nên cứng rắn, kiên cường, không được sợ hãi. Chỉ có như vậy, về sau dù vấp ngã đau cỡ nào cô mới tự mình đứng dậy được.

Thế nhưng, mỗi lần thấy cô đau khổ, chính bản thân anh lại không chịu đựng nổi. Anh không nên trách móc cô mới phải. Nghĩ vậy, anh đi đến bên cạnh cô, dịu giọng hỏi: “Bí thư Lục có bắt ép em làm gì không? Ông ta đừng hòng hé răng để lộ tin tức mà không đòi hỏi điều gì”.

Quý Đồng thành thực trả lời: “Ông ta muốn em khuyên anh, chỉ cần anh và Trang Dục chấp nhận đề án thu hồi đất đối với vườn chè, ông ta sẽ trả tự do cho bố em...”.

Càng nói, giọng cô càng nhỏ dần. Cuối cùng không nhịn được, cô cầm lấy tay Hạ Khải Thành. Cái lạnh từ bàn tay cô truyền thẳng vào trái tim

anh. Đã qua nhiều năm, trải qua vô số đêm dài, chỉ có luồng cảm giác lạnh lẽo này là không hề tan đi một chút nào. Nó cứ chế ngự trong tim anh, dần dà biến thành mối bận lòng.

Hóa ra, cứ làm người thì sẽ có những nỗi vướng bận không thể né tránh.

Hạ Khải Thành bình tĩnh hỏi lại cô: “Thế em đồng ý không?”.

“Không!” Quý Đồng đáp lại chắc nịch. Cô không ngốc, biết rõ Bí thư Lục chẳng tốt bụng đến vậy. Cho dù phải cúi đầu chịu thua, cô cũng không muốn để ông ta đắc ý.

Tuy vậy, cô vẫn phải thừa nhận, trong hoàn cảnh cùng đường đó, nếu anh đến chậm một bước, có lẽ cô đã bị buộc phải gật đầu mất rồi.

Quý Đồng bề ngoài tỏ ra mạnh miệng, nhưng rõ ràng trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi. Hạ Khải Thành nhìn thấy rõ điều đó, anh thở dài, bỗng nhiên nói một câu: “Do anh không tốt”.

Do anh dồn ép cô, cứ muốn cô phải khổ sở. Nhưng đến khi cô xảy ra chuyện, người khổ sở lại vẫn là anh, chỉ hận không thể thay cô gánh chịu tất cả.

Quý Đồng đang định lên tiếng thì anh lắc đầu, lệnh cho cô nằm xuống: “Nghe lời anh! Tính em hay nghĩ ngợi lung tung, vì thế anh không muốn em biết những chuyện rắc rối liên quan đến nhà họ Lục. Mười hai năm trôi qua rồi, hôm nay tất cả chúng ta đều không được phép hành động xốc nổi. Với tình hình hiện giờ, em không thể can dự vào được đâu. Đừng lo nghĩ những chuyện vụn vặt nữa”.

Cô biết Hạ Khải Thành sợ cô nghĩ quẩn, mỗi khi đầu óc không được thoải mái, bệnh cũ của cô lại tái phát. Vì thế, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời anh, nằm xuống giường, đắp chăn nghỉ ngơi.

Căn phòng thoáng cái chìm vào yên tĩnh. Hạ Khải Thành ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, Quý Đồng trở mình, che giấu toàn bộ cơ thể trong tấm chăn mỏng dính, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh đổ trên cánh cửa, không ngủ được.

Hạ Khải Thành sang phòng sách sắp xếp công chuyện tiếp theo, giao cho thuộc hạ xử lý, mãi đến chạng vạng tối mới xong. Anh trở lại phòng ngủ, trông thấy Quý Đồng nằm nghiêng, phóng ánh mắt vô hồn về phía cửa sổ sát sàn.

Mùa đông ngày ngắn, giờ này hoàng hôn đã lụi tàn. Hạ Khải Thành bật đèn phòng, đi tới ngồi xuống cạnh cô. Biết bố bị ốm mà chẳng thể đích thân tới thăm, cô đương nhiên không yên lòng. Anh vỗ về cô: “Thầy Quý đã đưa ra yêu cầu tại ngoại chữa bệnh, hiện giờ chỉ còn chờ thông báo nữa thôi. Việc dù gặp đến đâu thì họ cũng phải tuân thủ đúng trình tự thủ tục, em đừng quá lo lắng”.

Quý Đồng yên lặng gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi ô cửa sổ. Phía xa là cánh rừng thấp thoáng mờ nhòe dưới ánh chiều tà còn sót lại, có lẽ đến mùa hè, cảnh tượng này sẽ được thay thế bởi một thảm màu xanh tươi mênh mang tràn đầy sức sống.

Bỗng, cô mở miệng thì thầm: “Thực ra hồi xưa em đã đoán được vụ án có vấn đề, nhưng bố quyết định nhận tội, em liền chấp nhận kết cục mà bố để lại. Em không phải trẻ con, hiểu được có những chuyện bản thân mình không thể thay đổi. Em cũng không trông đợi gì vào việc lật lại bản án, chỉ cầu mong bố được bình an”. Cô không muốn làm khó bất cứ ai, chỉ cần duy trì được tình hình yên ổn như lúc trước đã là tốt lắm rồi, “Bí thư Lục dù sao cũng là bố vợ anh, hôm nay anh gay gắt với ông ta như thế...”.

Hạ Khải Thành ngồi xuống cạnh cô: “Thôi nào, đừng nghĩ theo hướng bi quan nữa!”.

Quý Đồng im lặng một lát, mắt vẫn đắm chiêu nhìn về phía cánh rừng, tâm tưởng đeo đuổi những chuyện xưa cũ. Cô nói bằng giọng xa xăm: “Em không có nhiều hồi ức về Mộ Phủ, chỉ nhớ khung cảnh cũng gần giống thế này – một màu xanh bát ngát phủ kín sườn núi. Bây giờ nghĩ lại mới biết đó là cây chè”. Cô ngoảnh nhìn anh, vẻ mặt khổ sở, “Thực ra em không trách anh, anh không nợ em gì cả. Chỉ là... hồi đó anh đột ngột kết hôn, em không thể nào chấp nhận được sự thật ấy”.

Có thể bình thản nói những lời này, cả hai người đều thấy lòng dễ chịu hơn.

Hạ Khải Thành không ngắt lời cô, lắng lắng nghe cô nói.

“Em rất nhớ anh... Hôm sinh nhật vừa rồi, em biết là anh có đến. Em định theo Vi Lâm xuống gặp anh nhưng lại không biết gặp rồi sẽ nói gì”. Giọng cô mỗi lúc một nhỏ dần, run rẩy nhưng không khóc: “Khi còn nhỏ, mỗi ngày sinh nhật em đều có một điều ước, vừa thối nển, em vừa cố tình nói to điều ước đó ra. Bố là người hiểu em nhất, bất kể em muốn gì, bố cũng đều đáp ứng. Về sau, bố không trở về được, em cũng không ước nữa. Mãi đến năm mười tám tuổi, em tự cho mình cái quyền nông nổi một lần, âm thầm cầu nguyện mà không nói cho ai biết, kể cả anh”.

Trước kia, từng có người nói vận mệnh của cô gặp nhiều trắc trở.. Cô một mực không tin cho dù đã trải qua bao nhiêu biến cố. Dường như cô sợ rằng, một khi tin vào những điều đó, có nghĩa là mình chịu cúi đầu trước số phận. Nhưng hôm nay, trước mặt Hạ Khải Thành, rốt cuộc cô đã phải thừa nhận, rằng từ sau khi rời xa anh, cuộc sống của cô thật sự rất tồi tệ.

Giọng cô lí nhí như đang nói cho mình nghe: “Đáng ra em phải tin vào số phận, mỗi lần mọi thứ có vẻ khá hơn thì y như rằng lại xảy ra chuyện không hay. Vì thế, em ép buộc bản thân không được hy vọng, càng hy vọng nhiều thì càng dễ thất vọng. Nhưng anh thì khác, anh rất quan trọng đối với em”.

Cô dành cho anh tất cả, dâng hiến trọn vẹn tuổi thanh xuân của mình. Những tiếng cười, những giọt nước mắt đã vắt kiệt sức lực của cô, vậy mà cuối cùng hạnh phúc vẫn không mỉm cười với cô.

Hạ Khải Thành nhú mày, cơ hồ dự đoán được điều cô sắp nói. Anh chợt lên tiếng: “Quý Đồng, đừng nói nữa...”.

Nhưng cái bản tính cố chấp trong người cô đã trở dậy. Hòa Chân Viên tách biệt với nhà họ Hạ, với thế giới đầy rẫy thị phi bên ngoài, và cả những thứ mang tên Trách Nhiệm mà anh phải gánh trên vai. Vì thế, đây chính là nơi duy nhất mà cô có thể thổ lộ nỗi lòng mà không cần kiêng dè bất cứ điều gì.

Có những tình cảm trở thành gánh nặng, mãi mãi không được phơi bày ngoài ánh sáng.

Ra khỏi căn nhà này, cô chỉ có thể làm em gái anh, phải chôn chặt những câu nói kia và đơn độc sống đến già.

Cô không đủ may mắn như Lục Giản Nhu để được ở bên cạnh anh. Dù vậy, cô vẫn muốn nói ra những điều đã giấu kín trong lòng, coi như một niềm an ủi nhỏ nhoi dành cho sau này, nếu có đêm nào thao thức mất ngủ cũng không đến nỗi quá đau lòng.

Giọng nói của cô rất nhỏ, dường như phải dồn hết sức lực mới thốt lên lời: “Ước nguyện của em năm đó chính là... được làm vợ anh”.

Tuổi mười tám vụng dại và ngây ngô, cô đứng trên ranh giới giữa trẻ con và người lớn, trải qua những hiểm nguy, gai góc của cuộc đời. Cô sống dè dặt, cẩn trọng ở ngôi nhà rộng lớn ấy, sự bông bột của tuổi trẻ bị bóp nghẹt, mộng tưởng chỉ là thứ dành cho trẻ con, mãi mãi không có được đáp án trong thế giới người lớn.

Số mệnh khó cưỡng. Kiếp này đã định sẵn, cô và anh vô duyên vô phận. Anh là người duy nhất cô ôm hy vọng, nhưng cuối cùng anh vẫn rời bỏ cô mà đi.

Bàn tay Hạ Khải Thành đặt trên người Quý Đồng, cách một lớp lụa mỏng tang. Lời cô nói không khiến anh tức giận, thậm chí sắc mặt anh vẫn như thường. Anh nghiêng người nhìn cô, không nói gì, chỉ có lực dồn lên bàn tay là tăng thêm, đè nặng trên người cô.

Quý Đồng kéo chăn che mặt, cười nói: “Anh coi như em vừa mê sảng đi! Tự dưng em nhớ đến thôi... Người ta cứ bảo điều ước mà nói ra thì sẽ không linh nghiệm nữa. Em chẳng tin, rõ ràng em không nói với ai cả, vậy mà có được như ý nguyện đâu!”.

Hạ Khải Thành biết cô đang khóc. Mặc dù Quý Đồng đã trùm chăn kín mặt, nhưng bờ vai run rẩy đã tố cáo hành động của cô. Anh khom người xuống ôm cô. Cô định ngồi dậy nhưng anh giữ lấy tay cô, sau đó ngả lưng nằm bên cạnh.

Cả một hành trình dài ngồi máy bay rồi lại tham gia hội chợ, hai mươi tư giờ qua anh vẫn chưa được nghỉ ngơi thoải mái. Con người không phải sắt đá, lúc mệt mỏi, anh cũng chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi với cô.

Nhận thấy vẻ uể oải của Hạ Khải Thành, Quý Đồng không nở quấy rầy. Cô quay lại nhìn anh. Lúc này, anh đã thay bộ quần áo bằng vải cotton Ai Cập khá thoải mái. Mấy năm qua, dáng vẻ anh chẳng có gì thay đổi, vẫn cái thần sắc lạnh lùng xa cách ấy, thế nên chỉ một chút ấm áp của anh cũng khiến cho người ta khó quên. Huống hồ, sự quan tâm của anh dành cho cô không thể hiện ở nét mặt hay lời nói, hôm nay anh còn ở bên cạnh bảo vệ cô đã thể hiện trọn vẹn điều đó rồi.

Hạ Khải Thành hơn cô tám tuổi, từ lâu anh đã trở thành đối tượng thầm thương trộm nhớ của rất nhiều phụ nữ. Khi Quý Đồng vẫn ở cái tuổi ngây

thơ, ai gặp cũng muốn trêu chọc vài câu, thì Trang Dục lại chê Hạ Khải Thành đã là “trâu già”, nếu có thích “cỏ non” thì cũng nên ra ngoài tìm một em xinh tươi nào đó chơi đùa cho thỏa thích, chứ không nên tính chuyện nghiêm túc, hưởng hồ, Quý Đồng dẫu sao cũng là người nhà, chẳng mấy ai chấp nhận được cái việc trái luân lý ấy.

Chính vì lẽ đó, cô sốt sắng muốn trưởng thành thật nhanh để có thể đường hoàng đứng bên cạnh anh mà không sợ bị chê cười, dần dà, cái ước muốn đó trở thành một sự cố chấp.

Quý Đồng nhìn Hạ Khải Thành đến ngơ ngẩn. Anh thật sự đã quá mệt mỏi, hàng lông mày cứ chau vào mãi không dẫn ra. Đợi đến khi cô định thần lại, bàn tay đã bị người bên cạnh giữ lấy. Hạ Khải Thành đê cô về vị trí, cầm hai ngón tay cô day day lên trán mình. Quý Đồng bật cười, lát sau mới cảm thấy hành động mờ ám này thật sự không thích hợp, muốn đẩy anh: “Anh...”.

Hạ Khải Thành dường như đã dễ chịu hơn nhiều nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt, chỉ có giọng nói là trở nên nhẹ tênh: “Có em ở đây, anh mới thật sự được nghỉ ngơi một lát”.

Câu nói này chứa quá nhiều tình cảm, Quý Đồng không kìm được, bèn ôm lấy anh. Có thể bầu bạn cùng anh dù chỉ một phút đã là nguyện vọng lớn nhất đời cô rồi.

Hạ Khải Thành mau chóng bị cơn buồn ngủ tấn công. Anh vỗ nhẹ cánh tay Quý Đồng, bảo cô nằm yên, sau đó khẽ bảo: “Anh không quan tâm bất cứ thứ gì, ngoài em! Nếu có ai lấy em ra để uy hiếp, anh biết chắc mình sẽ đồng ý điều kiện. Chính vì thế, hôm nay anh mới giận dữ... Anh không ngờ em lại dễ dàng trở thành quân cờ trong tay kẻ khác như vậy”.

Anh trịnh trọng nói với cô: “Quý Đồng, em đã rất nỗ lực, nhưng vẫn chưa đủ. Em nhất định phải kiên cường hơn nữa, phải bảo vệ bản thân thật

tốt”.

Anh hoàn toàn có thể đứng phía trước che chắn cho cô, nhưng cuộc đời xảy ra vô vàn chuyện không chiều lòng người, nếm chút đau khổ cũng là chuyện rất đỗi bình thường. Anh không thể chỉ vì tình cảm riêng tư mà nhốt cô trong tòa tháp ngà voi, mà phải vẽ ra một tương lai tươi đẹp dành cho cô.

Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, từ sáng đến tối, từ hy vọng đến tuyệt vọng, cuối cùng cô đã quay về bên cạnh anh. Cách biệt hai năm, hiện giờ có lẽ xa nhau chỉ hai mươi tư tiếng thôi cũng không thể chịu đựng nổi.

Quý Đồng ghen ngào. Hạ Khải Thành động viên cô phải kiên cường hơn nữa. Cô tự nhủ nhất định sẽ không khiến anh thêm bận lòng, cô lau nước mắt, ôm lấy anh và đáp: “Vâng”.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Dã Tâm Đàn Ông

Hai người ngủ rất ngon, khi tỉnh dậy đã qua giờ cơm tối. Hạ Khải Thành kéo rèm ra. Bầu không khí vùng ngoại ô thực sự trong lành, ngược mắt là có thể trông thấy những đốm sáng lấp lánh trên nền trời xanh đen. Mùa đông năm nay nhiệt độ thất thường, tuyết bị giam cầm đâu đó chưa thấy rơi, bầu trời đêm cũng trong trẻo hơn.

Hạ Khải Thành nhìn thoáng qua bên ngoài, đột nhiên nói: “Em thích nước. Hồi nhỏ cứ đứng bên bể nghịch mãi, lớn lên một chút thì suốt ngày đòi ra bờ sông Đồng Tử chơi”. Anh chỉ tay về phía hồ nước, “Bây giờ khuya rồi, sáng mai nếu không quá lạnh thì anh đưa em qua đó chơi”.

Quý Đồng nhìn theo hướng anh chỉ, xuyên qua lớp cửa kính trong suốt. Sườn núi này đúng là một nơi thích hợp để nghỉ dưỡng, so với nội thành luôn ồn ào, thì Hòa Chân Viện thực sự khiến người ta thư giãn.

Chín giờ, hai người không ra ngoài ăn tối vì đường đi khá xa. Hạ Khải Thành xuống tầng một, định gọi đầu bếp đã thuê sẵn đến làm cơm. Tâm trạng Quý Đồng không tốt, căn bản không ăn được gì nhiều, thế nên cô ngăn anh lại. Về chuyện ăn uống, Hạ Khải Thành rất kỹ tính. Anh bỏ ngoài tai lời cô nói, vẫn gọi điện cho Vi Lâm yêu cầu phái người đến. Gác máy, anh mới quay sang nói với cô: “Không được, dạ dày em rất yếu, nhất định phải ăn uống tử tế cho anh”.

Quý Đồng oán thầm. Dạ dày cô không tốt đều là do anh hại, suốt ngày bắt cô ăn những món tiêu chuẩn này nọ khiến sức đề kháng của cô kém dần. Tuy nghĩ như vậy nhưng cô vẫn nghe lời anh, hết như trước đây. Cô ngồi trên ghế, chợt nhớ ra một chuyện. Cô không thể ở lại đây lâu dài được

vì vẫn còn Cherry. Hơn nữa, nơi này chỉ có hai người, cô sợ mình sẽ lại đắm chìm vào quá khứ.

Hôm nay đã quá khuya, muốn về cũng không được nhưng ngày mai...

Quý Đồng rụt rè lên tiếng: “Sáng mai cho em về nhà nhé?”.

Thấy dáng vẻ thận trọng của cô, anh biết cô vẫn còn điều vướng bận, bèn hỏi: “Sao thế?”.

“Cherry... Em không thể để nó ở nhà một mình được”. Hơn nữa, Cố Kim Đông sắp đi công tác về, nếu cô tự dưng mất tích thế này hình như không hay lắm.

Có vẻ không mấy để tâm đến lý do cô vừa nói, Hạ Khải Thành ngả người tựa vào lưng ghế: “Còn gì nữa?”.

Quý Đồng không trả lời.

“Hỏi một câu đáp một câu, em tưởng anh không nhận ra sao? Còn Cố Kim Đông nữa chứ gì?” Anh thay cô bổ sung, không cho cô cơ hội giải thích, anh thẳng thừng nói: “Em muốn bỏ đi thì hãy nghĩ cho kỹ, ở đây không có xe, muốn đi thì tự đi bộ. Em tưởng một mình em lang thang có thể tìm ra được đường cao tốc à?”.

Dứt lời, anh bỏ lên gác, để mặc Quý Đồng ngồi ngơ ngác tại chỗ. Cô không biết phải làm sao, Hạ Khải Thành có thành kiến với Cố Kim Đông, chẳng lẽ anh không biết rằng cô cũng như vậy với Lục Giản Nhu?

Quý Đồng chán nản mở tivi lên xem, một lát sau thì có người gõ cửa. Phỏng chừng là đầu bếp được Hạ Khải Thành gọi đến, cô đứng dậy ra mở cửa. Vi Lâm dẫn theo người mang bữa tối vào, hơn nữa, trong tay anh ta còn đang ôm Cherry.

“Chiều nay anh Hạ đã bảo tôi về nhà mang nó đến đây. Đi đi về về đúng lúc tắc đường nên giờ mới tới”.

Quý Đồng vẫn chưa hết ngạc nhiên, tò mò không biết họ lấy đâu ra chìa khóa để vào nhà mình.

Vi Lâm là người khá chu toàn, sau khi sai người vào bếp làm cơm, anh ta nán lại một lát, chủ động giải thích với cô: “Lúc này cô đang nghỉ ngơi nên anh Hạ không muốn quấy rầy cô, chúng tôi đến tìm chủ cho thuê nhà để hỏi chìa khóa”.

Thực ra ban này Quý Đồng chỉ nhắm mắt chứ cũng không ngủ được. Có lẽ Hạ Khải Thành đứng ngoài cửa thấy cô nằm yên, tưởng cô ngủ nên không gọi dậy. Cô biết, cách bày tỏ tình cảm của anh không giống với người khác.

Quý Đồng cảm ơn Vi Lâm rồi đón lấy Cherry từ tay anh ta. Bị người lạ ôm đi một quãng đường dài, trông nó có vẻ không lấy gì làm thoải mái. Vừa được trở về với chủ nhân, nó thích chí ra sức cọ đầu vào tay cô. Quý Đồng chơi với Cherry ở phòng khách một lát thì cơm nước cũng được chuẩn bị xong xuôi. Người giúp việc dọn món lên rồi ra về, trả lại không gian riêng tư vốn có của căn nhà. Mặc dù tất cả vệ sĩ và người làm đều ở trong khu lân cận, nhưng họ đều rất kín tiếng, không phải coi chừng.

Quý Đồng lên gác gọi Hạ Khải Thành. Anh đang ở phòng sách, cửa không đóng nên cô cứ thế đi vào. Thấy anh vẫn chưa đọc hết tập tài liệu trong tay nên cô đứng im một bên đợi.

Trong phòng có một chiếc tủ gỗ lim khá to và một kệ trưng bày. Quý Đồng nhìn kỹ, phát hiện những thứ được bày trên đó vô cùng quen mắt, đó là toàn bộ bằng khen, giải thưởng mà cô nhận được thời đi học. Năm mười ba tuổi, cô đoạt giải Nhì cuộc thi chạy, lên cấp ba, cô giành giải Xuất Sắc trong một cuộc thi tiếng Anh, ngoài ra còn có một vài chứng nhận của các

giải nhỏ khác và cả bằng khen Chuyên Cần hồi năm nhất đại học. Toàn bộ chi tiết vụn vặt trong quá khứ đều hiện diện đầy đủ ở đây.

Đáng lẽ những thứ này được giữ trong nhà họ Hạ, trước đây chuyển đi gấp gáp quá nên Quý Đồng không kịp mang theo. Trở về không thấy chúng đâu, cô cũng không để ý nhiều lắm, thật không ngờ Hạ Khải Thành đã mang hết tới đây trưng bày. Cô lập tức hiểu ra, Hòa Chân Viên không phải chỉ là chỗ ở tạm bợ của anh, càng không phải một nơi anh nhất thời hứng lên thì xây dựng. Chắc chắn là hai năm qua, anh đã dồn rất nhiều tâm huyết vào căn nhà này.

Quý Đồng vừa chào đời đã không còn mẹ, vài năm sau lại phải chia cách với cha. Tuổi thơ của cô lưu lại vết tích ở khắp mọi nơi, nhưng chỉ có duy nhất Hạ Khải Thành sẵn sàng cất giữ chúng. Hóa ra, anh chưa bao giờ buông tay, trước giờ vẫn trân trọng thời thanh xuân của cô. Cô chợt thấy lòng nhói đau. Có một người luôn khiến cô cam tâm tình nguyện làm tất cả, luôn khiến cô phải ép nước mắt chảy ngược vào trong, nhưng mỗi lần trông thấy anh, cô chẳng thể nào nhẫn nại.

Quý Đồng mãi miết với những cảm xúc hỗn độn trong lòng, không biết Cherry đã leo lên gác từ khi nào. Mèo đúng là một vật kiêu ngạo, lúc mới đến còn tỏ ra không muốn, chưa được bao lâu đã coi mình là chủ nhân nơi này, đi lại dò xét.

Đúng lúc Cherry đi vào thì Hạ Khải Thành cũng đứng dậy. Nó dừng chân, ngẩng đầu lên nhìn anh rồi kêu “meo” một tiếng.

Quý Đồng trông cảnh tượng một người một mèo đối diện nhìn nhau, bỗng thấy buồn cười: “Hình như nó không quen anh”.

Hai năm trôi qua, Cherry đã lớn lắm rồi. Giống mèo tai cụp này càng béo thì đầu càng tròn, trông chẳng khác nào cậu nhóc mập mập. Hạ Khải Thành

cúi xuống, vừa giơ tay ra vừa gọi: “Cherry”, nó đã chạy tới quẩn lấy chân anh.

Cherry hiện giờ không còn là mèo con, thông thường mèo con được hai tuổi sẽ không thích quẩn chân người nữa.

Hạ Khải Thành khá bất ngờ, nhưng sau đó mỉm cười bế xốc con mèo lên: “Nuôi mày đúng là không uổng công!”. Rồi anh quay sang nhìn Quý Đồng, “Em thấy chưa, Cherry còn biết điều hơn em. Em đúng là vô tâm”.

Nói thế, nhưng anh vẫn chìa tay về phía cô, sau đó dẫn cả cô và Cherry xuống nhà. Ngồi vào bàn ăn, anh đột nhiên mở miệng: “Anh biết em không thích về nhà vì bị mọi người để ý. Ở đây không ai dò xét em cả, ăn uống thoải mái vào”.

Quý Đồng chợt hiểu ra, Hòa Chân Viện dù to hay nhỏ, chỉ cần anh có thành ý, nơi này và cả những hồi ức của họ, đều sẽ được bảo vệ.

Đây là nơi chỉ thuộc về hai người họ.

Thuộc cùng một thành phố, nhưng khi đến chín giờ tối, vùng ngoại ô đã hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng, còn nội thành lại bắt đầu náo nhiệt với những cuộc vui xa hoa. Đã qua giờ cơm tối, các hàng quán lần lượt đóng cửa, trời giá rét khiến người ta chỉ muốn ở trong nhà, đường phố trở nên vắng vẻ. Con đường nằm cạnh khu nhà ở rất yên tĩnh. Những ngõ nhỏ cổ kính còn sót lại, ngay cả tấm bảng hiệu treo trên tường cũng đã cong veo. Dù thành phố trải qua quá trình đô thị hóa nhiều năm, nhưng chung quy vẫn chưa mất hẳn vết tích thời gian.

Lục Giản Nhu vừa đi dạo, vừa nói chuyện với người bên cạnh: “Anh khách sáo quá đấy. Mấy năm rồi không gặp, lẽ ra phải để em mời cơm anh chứ!”.

Ngụy Thư chỉ cười. Mấy năm qua anh đã trưởng thành và chín chắn hơn nhiều, không còn là chàng trai ngây ngô năm xưa nữa. Ngay cả Lục Giản Nhu cũng phải thừa nhận điều đó. Cả ngày ở nhà nhàn rỗi nên cũng muốn ra ngoài đi dạo cho thư thái, vì thế hôm qua khi Ngụy Thư gọi điện hẹn gặp, Lục Giản Nhu liền đồng ý.

Ngụy Thư chỉ hơn Lục Giản Nhu hai tuổi, từ nhỏ lớn lên trong quân khu và là bạn thân của anh trai Lục Giản Nhu. Hai nhà tuy cách nhau không xa, nhưng nơi ở của Ngụy Thư thuộc quân y, ra vào không dễ dàng gì. Năm đó tình hình chính trị bất ổn, anh ta bị phái ra ngoài tỉnh làm việc.

Hai người ăn tối tại một tứ hợp viện, chủ quán trước đây là đầu bếp của nhà họ Lục. Từ khi còn trẻ, ông ta đã đi theo làm việc cho Bí thư Lục, về sau tuổi cao, chân tay yếu, được Bí thư Lục cho về dưỡng già. Tuy thể lực giảm sút nhưng tinh thần vẫn còn phơi phới, không quen với việc ngồi nhàn rỗi một chỗ, vì thế ông ta và con trai bèn mở một quán ăn nhỏ ngay trong sân nhà. Lục Giản Nhu và Ngụy Thư đều rất thích chỗ này. Có điều, mỗi tối quán chỉ phục vụ một bàn ăn duy nhất, khách muốn ăn thì phải đặt trước. Hôm nay, vì nể tình quen thân với nhà họ Lục nên ông ta mới phá lệ một lần.

Ban đêm luôn là thời điểm dễ khơi gợi về quá khứ. Huống hồ lúc này, họ đang trên đường tới tứ hợp viện cổ kính nhất của thành phố Tịnh, cố nhân tái ngộ, ngay cả việc đi dạo cũng đánh thức hồi ức.

Ngụy Thư rời thành phố này được bốn năm, hôm nay trở về, không tránh được có những cảm xúc rối ren.

“Anh trai em ra đi quá đột ngột, anh nhận được tin là lúc vừa tới tiền tuyến, thậm chí không thể gặp mặt cậu ấy lần cuối...”.

Lục Giản Nhu đau lòng nói: “Bố con em cũng khó khăn lắm mới chấp nhận được sự thật đó. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột... Nhưng thôi, đã là

quá khứ rồi. Anh trai em tính tình cương trực, lại quá kích động. Hồi đó, bố em cố gắng gạch tên anh ấy đi, bảo anh ấy phải bảo vệ bản thân trước đã, nhưng anh ấy không chịu đi cửa sau như thế, nhất quyết đòi nhập ngũ”.

Đây là chuyện khiến mọi người đều thương tiếc, Ngụy Thư không muốn tiếp tục nói về nó nữa nên chuyển chủ đề khác: “À đúng rồi, ngày em cưới, anh đã đặt vé máy bay rồi, nhưng gần đi thì có cuộc phẫu thuật khẩn cấp, anh không tìm được người thực hiện thay nên không về được”.

Lục Giản Nhu lắc đầu cười: “Không sao! Anh làm việc ở bệnh viện, liên quan đến mạng người, đương nhiên không thể gạt sang một bên được. Với cả, báo chí cứ phóng đại đấy thôi, đám cưới của bọn em không to đến thế đâu”.

Lục Giản Nhu cố tình khiêm tốn, nhưng Ngụy Thư ở nơi xa xôi cũng biết hôn lễ giữa cô ta và Hạ Khải Thành hoành tráng đến mức nào.

Theo lẽ thường, nhà họ Lục làm gì cũng nên đơn giản và kín tiếng, như vậy mới duy trì được sự yên bình. Kiêng kỵ nhất là hành sự quá khoe mẽ, khiến thiên hạ đồn thổi, dễ bị đặt trong tầm ngắm. Thế nhưng lễ cưới của Lục Giản Nhu quả thực xa hoa, điều này khiến người ngoài như Ngụy Thư ngộ nhận rằng, tất cả đều là thành ý của nhà họ Hạ, rằng Hạ Khải Thành yêu Lục Giản Nhu đến mức sẵn sàng hái cả trăng sao xuống làm vừa lòng cô ta.

Đêm nay bầu trời quang đãng, dưới ánh trăng sáng vắng vạc, cột trụ đầu ngõ đổ bóng dài xuống mặt đất.

Bí thư Lục quản giáo con trai nghiêm khắc nhưng lại cực kỳ cưng chiều con gái. Trước kia Lục Giản Nhu kêu ngạo bao nhiêu thì bây giờ lại trở nên hòa nhã bấy nhiêu. Về mặt lúc nào cũng duy trì một nét dịu dàng từ khóe mắt đến bờ môi. Phụ nữ lập gia đình quả nhiên chín chắn hơn nhiều.

Ngụy Thư nhìn không rời mắt Lục Giản Nhu, cười nói: “Ngày xưa anh lúc nào cũng băn khoăn tự hỏi, không biết người như thế nào sẽ lọt vào mắt em. Về sau nghe tin em kết hôn với Hạ Khải Thành, anh thực sự tâm phục, anh ta rất xứng với em, rất đẹp đôi”.

Giọng điệu nửa thật nửa đùa, khiến cả người nói và người nghe đều không bị khó xử, chỉ có điều, ba tiếng cuối rõ ràng là khiên cưỡng.

Lục Giản Nhu hiểu rõ ý tứ của Ngụy Thư, nhưng thái độ của cô ta vẫn trước sau như một, làm như vô tình nói: “Bố em yêu cầu cao mà, em thì không nghĩ nhiều như vậy. Anh cũng biết đấy, em chỉ cần một người đối xử tốt với mình thôi...”, rồi buông lửng câu nói ở đây.

Ra khỏi con ngõ, Ngụy Thư liền trông thấy xe đón Lục Giản Nhu đậu bên kia đường. Có lẽ do chờ đợi quá lâu, tài xế đã đi tới một gốc cây đứng hút thuốc.vừa nhìn thấy hai người họ, anh ta lập tức quay về.

Đưa đón Lục Giản Nhu hiện giờ đương nhiên là người nhà họ Hạ, cách thể hiện với bên ngoài không quá phô trương, chỉ có một chiếc xe con màu đen khá bình thường. Thế nhưng chẳng hiểu sao Ngụy Thư vẫn thấy chướng mắt.

Nhiều năm trôi qua, anh ta vẫn chẳng thể quên được Lục Giản Nhu. Thậm chí vừa trở về thành phố Tịnh hôm qua, việc đầu tiên anh ta muốn làm chính là gặp cô ta. Gặp lại cố nhân sau một thời gian dài xa cách, tâm trạng khó tránh được xúc động. Cuối cùng, Ngụy Thư cũng không kiềm chế được mà nói ra lời: “Không chỉ có đối xử tốt với em! Em chắc chắn phải lấy bằng được người em thật sự thích”.

Lục Giản Nhu dừng chân. Ngụy Thư sợ cô ta hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Ý anh là... người đối xử tốt với em thì rất nhiều, em bằng lòng lấy Hạ Khải Thành là bởi vì em chỉ yêu anh ta”.

Lục Giản Nhu đứng lặng hồi lâu không lên tiếng. Không gian thoáng cái chìm vào yên lặng. Không có tiếng xe cộ, không tiếng người.

Hè phố đối diện, tài xế đã ngồi vào ghế lái, nhưng Lục Giản Nhu vẫn chưa đi đến. Cô ta pha trò cười, phá vỡ sự trầm mặc: “Thôi được rồi, em biết là anh tốt với em. Bố em rất bận, anh trai lại em nhập ngũ, anh ở bên bảo vệ em từ nhỏ. Em làm sao quên được chứ!”.

Lục Giản Nhu cười rạng rỡ, nhưng Ngụy Thư nhận thấy rõ vẻ khiên cưỡng trên mặt cô ta. Anh ta lo cuộc sống hiện giờ của cô ta không hạnh phúc nên vẫn muốn hỏi thêm. Có điều, Lục Giản Nhu rất biết cách giữ chừng mực, nửa lời thừa thãi cũng không để lộ, đã vậy còn tỏ ra khách khí: “Khuya quá rồi, em về trước nhé”.

Thấy đối phương bước vội sang đường. Giờ này đã không còn xe cộ chạy qua. Chiếc váy nhung màu tím sẫm và áo khoác ngắn cô ta đang mặc khiến Ngụy Thư thoáng cái liên tưởng tới nhiều năm về trước, cảnh tượng y nguyên không hề thay đổi.

Đó là năm Ngụy Thư nhận được lệnh điều động. Kết thúc bữa tiệc chia tay bạn bè, anh ta đưa Lục Giản Nhu về nhà. Đến sân, anh ta chỉ nói một câu tạm biệt rồi ra về, lúc ngoảnh đầu lại trông thấy cô ta vẫn đứng đó nhìn theo.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Để Cô Ta Chết Vui Vẻ

Công việc tương đối nhiều nên Hạ Khải Thành bận rộn đến tận chiều tối mới ra khỏi phòng sách. Hôm nay, Vi Lâm vừa đem tài liệu đến, vừa báo cáo cả tin tức trong nhà với Hạ Khải Thành. Anh ta đã cho người theo dõi tài xế của Lục Giản Nhu, biết chuyện tối qua phu nhân có hẹn ra ngoài ăn cơm.

“Cùng ai?”.

“Ngụy Thư, một bác sĩ trong quân đội, có chút giao tình với nhà họ Lục nhưng chắc không thân thiết lắm, vì cách đây mấy năm anh ta bị điều động đến vùng khác công tác. Anh ta mới được triệu hồi về thành phố ít ngày. Tôi đã điều tra rồi, Ngụy Thư không có gia thế chống lưng, chỉ là bạn bình thường của phu nhân thôi”. Vi Lâm ăn nói rất có chừng mực, “Tài xế chính mắt trông thấy người đàn ông này dường như có chuyện gì đó muốn nói với phu nhân nhưng sau cùng lại thôi”.

Hạ Khải Thành ngẫm nghĩ một lúc, song không có ấn tượng gì với cái tên Ngụy Thư cả. Sau khi vào làm dâu nhà họ Hạ, Lục Giản Nhu khá kín tiếng, rất ít giao thiệp với bên ngoài, có lẽ chỉ vì người kia mới đi xa về nên cô ta đồng ý ra ngoài ăn một bữa cơm.

Anh lại hỏi Vi Lâm: “Còn Cố Kim Đông?”.

Sự thận trọng của Lục Giản Nhu quả nhiên không hề thua kém bố. May mà cô ta là phận nữ nhi, không quá đề cao sự nghiệp tiền tài nên Bí thư Lục không dốc lòng bồi dưỡng. Bằng không, chẳng biết bây giờ cô ta có thể gây ra những chuyện kinh khủng thế nào.

Đã tốn hai năm ở bên cạnh cô ta, mất công đợi thêm chút nữa cũng không sao. Phụ nữ chung quy vẫn chỉ là phụ nữ, không thể giờ mách khéo gì cao siêu cả. Hạ Khải Thành căn dặn Vi Lâm tiếp tục để mắt tới Lục Giản Nhu: “Theo dõi sát cô ta, Lục Diệc Minh chắc chắn sẽ nói cho cô ta biết tôi đưa Quý Đồng đi, cô ta sẽ không chịu đựng thêm nữa đâu”.

Đúng như dự đoán anh, tối đó Bí thư Lục đi họp về ngang nhà họ Hạ, bèn tiện đường ghé thăm con gái. Bí thư Lục ngay từ đầu vốn không đồng ý cuộc hôn nhân này. Hạ Khải Thành không còn bố mẹ, người thân duy nhất của anh chính là Hạ lão gia, so về vai vế thì Bí thư Lục thấp hơn một bậc, thế nên ông ta không lấy gì làm vui vẻ với nhà thông gia. Hai năm nay, ông ta chưa từng bước chân đến nhà họ Hạ. Lần này cũng không ngoại lệ.

Cha con hẹn gặp nhau bên ngoài, bởi Bí thư Lục rất vội nên vừa gặp, ông ta đã hỏi ngay: “Hạ Khải Thành có về nhà không?”.

Sau khi Vi Lâm biến mất khỏi nội thành, Lục Giản Nhu đã nhận thấy có gì đó khác thường. Cô ta muốn đổi sang chủ đề khác, nhưng Bí thư Lục sớm đã có dự tính trong lòng. Ban đầu ông ta còn không rõ Hạ Khải Thành dẫn Quý Đồng đi rồi sẽ làm gì tiếp đó, nhưng bây giờ tìm khắp nơi mà không thấy người, rõ ràng Hạ Khải Thành đã giấu Quý Đồng đi.

Trông nét mặt con gái, Bí thư Lục biết ngay Hạ Khải Thành còn đích thân đi bảo vệ Quý Đồng.

Lục Giản Nhu bồn chồn không yên. Năm xưa, chính cô ta khẳng khái đòi kết hôn với Hạ Khải Thành, bây giờ dù cuộc sống không vui vẻ nhưng cô cũng không muốn để lộ ra trước mặt bố. Chồng mình yêu người phụ nữ khác, Lục Giản Nhu biết để mặt mũi ở đâu.

Hai bố con Lục Diệc Minh chỉ ngồi trò chuyện chốc lát rồi ai về nhà nấy. Lục Giản Nhu không về nhà ngay. Tài xế cũng không dám nhiều lời, thấy phu nhân tìm đến một nhà hàng, ăn tối và gọi rượu uống một mình. Lục

Giản Nhu vẫn rất để ý đến thân phận, biết không thể uống say khướt ở đây nên chỉ gọi rượu vang và uống hết một nửa, vậy cũng đủ để cô ta nghĩ thông suốt được nhiều chuyện.

Lục Giản Nhu ngồi trong nhà hàng xoay trên tầng ba mươi, từ vị trí này có thể quan sát cảnh đêm toàn thành phố, những ánh đèn rộ rạo, những mộng tưởng của hàng ngàn người. Cô ta lặng lẽ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ như thế suốt mấy tiếng đồng hồ, vậy mà vẫn không thể nghĩ ra Hạ Khải Thành đang ở nơi nào.

Chưa bao giờ Lục Giản Nhu muốn thừa nhận trong lòng mình cũng tồn tại một nỗi tủi hờn. Đó là biểu hiện của kẻ thua cuộc.

Chỗ cao không tránh được giá lạnh. Hôm nay ngồi ở đây, Lục Giản Nhu không tránh được để lộ những cảm xúc trong lòng mình.

Ai mà chẳng có một thời trẻ trung. Mấy năm qua Lục Giản Nhu luôn tin rằng sau khi kết hôn, mình hoàn toàn có thể thay đổi được Hạ Khải Thành. Anh nói năng dễ làm tổn thương người khác, nhưng đàn ông ai cũng lo giữ thể diện. Tuy cô ta phá hỏng chuyện tình cảm của anh nhưng cô ta có thể từ từ bù đắp. Cuộc sống này rất thực tế, đời người có quá nhiều ràng buộc, Quý Đồng không thể ở bên anh cả đời. Sau này Hạ Khải Thành sẽ hiểu anh và cô ta mới chính là người một nhà, sẽ hiểu được lòng tốt của cô ta.

Khi ấy, Lục Giản Nhu không ngờ Hạ Khải Thành lại nói quan hệ giữa họ chỉ là một cuộc giao dịch. Cô ta đã quên mất anh là một doanh nhân, nếu anh dễ dàng nhượng bộ thì đã không có ngày hôm nay.

Lục Giản Nhu nhìn chăm chăm hình ảnh mờ ảo phản chiếu qua tấm cửa kính, bất chợt hồi tưởng lại quá khứ. Quý Đồng mặc chiếc váy mà Hạ Khải Thành tặng, dáng vẻ gượng gạo chẳng hề xinh đẹp, nhưng trong mắt anh lại chỉ có duy nhất người con gái ấy. Lục Giản Nhu ước ao được trở thành người đó biết nhường nào. Hạ Khải Thành đã vô số lần vi phạm giao ước,

còn cô ta thì chưa bao giờ nhận được bất kỳ hồi đáp tình cảm nào từ anh, vì thế cô ta quyết định ép buộc anh.

Lục Giản Nhu gọi điện cho Hạ Khải Thành, nhưng anh không nghe máy. Đây không phải lần đầu. Tất cả mọi chuyện dồn nén đến tối nay khiến cô ta không thể nhẫn nhịn được nữa. Cô ta úp mặt xuống bàn khóc nức nở. Một nhân viên phục vụ nhận ra cô ta, mọi người xúm lại bàn tán.

Những giọt nước mắt đêm nay không phải giả, Lục Giản Nhu quyết sẽ không để hai người họ sống yên ổn.

Khóc được khiến lòng nhẹ nhõm hơn hẳn, Lục Giản Nhu đứng dậy vào toilet, gửi một tin nhắn sắp xếp công việc ngày mai, sau đó lau khô mặt, trang điểm lại và ra ngoài như thể không có việc gì, rồi lên xe về nhà.

Rạng sáng, tuyết đã ngừng rơi, trận tuyết lớn này đã góp sức làm giảm độ ô nhiễm không khí. Trong khi các tờ báo giấy quan tâm đến vấn đề môi trường thì báo mạng và những báo lá cải lại xôn xao về một chuyện khác.

Chỉ trong một đêm, tin tức đã bị xào nấu đến nỗi không nhận ra đâu là nguyên bản. Cuộc hôn nhân của Hạ Khải Thành và Lục Giản Nhu nảy sinh vấn đề, điều này khiến dư luận vô cùng kinh ngạc, bởi lẽ trước đó họ được coi là đôi vợ chồng kiểu mẫu. Người ta bàn tán về chuyện này khắp nơi, rồi cuộc cũng phải thừa nhận cuộc sống trong những gia đình giàu sang ngọt ngào nhường nào.

Thời buổi này, không có ảnh không chứng minh được điều gì. Thế nên một bức ảnh chụp lại hiện trường vụ tai nạn cách đây không lâu chính là bằng chứng tốt nhất. Trong ảnh, Hạ Khải Thành ôm Quý Đồng đi trên đường, bức ảnh đã qua xử lý nên không nhìn được thời gian địa điểm, chỉ thấy rõ Quý Đồng được che chắn trong chiếc áo khoác của Hạ Khải Thành. Gương mặt hai người sát gần nhau. Điều kích động dư luận nhất chính là dòng tiêu đề “Hạ phu nhân chịu khổ vì kẻ thứ ba”.

Mỗi quan tâm lập tức di dời đến “kẻ thứ ba” kia. Một cô gái trẻ chỉ dựa vào ngoại hình để với càn cao, bị những tờ báo lá cải viết bằng giọng điệu khó nghe. Bức ảnh thứ hai là một cô gái xinh đẹp với gương mặt u buồn, ngồi khóc trong một nhà hàng, dễ dàng nhận được sự đồng cảm của người xem.

Câu chuyện bỗng chốc trở thành chủ đề nóng hổi nhất ở thành phố Tĩnh. Lục Giản Nhu lần này đã không mang thể diện mà ra mặt. Mục đích duy nhất là khiến Quý Đồng không thể bước chân ra đường, khiến cô mãi mãi không nhìn thấy ánh mặt trời.

Cuộc chiến giữa những người đẹp không có chuyện nhường nhau dù một bước, thủ đoạn cao thấp cũng không quan trọng, Lục Giản Nhu hiểu rõ cái gì mới có thể uy hiếp Hạ Khải Thành xuất đầu lộ diện. Nước cờ này của Lục Giản Nhu đúng là khiến cả hai bên chịu thiệt, thậm chí ảnh hưởng đến thể diện nhà họ Hạ. Cô ta đương nhiên biết tin này không được lưu truyền lâu, rất nhanh sẽ có người xử lý mọi chuyện. Quả nhiên, đến trưa, nội dung các bài báo đều bị gỡ bỏ. Lục Giản Nhu không vội vàng, dẫu sao tin đồn đã được lan truyền, cô đón nhận ánh mắt căng thẳng của mọi người trong nhà, vẫn giữ thái độ ôn hòa nhã nhặn như thường lệ khi đến Vinh lâu thăm lão gia. Lục Giản Nhu cũng không quên căn dặn người làm: “Tuyệt đối không được để lão gia biết được những tin đồn kia, sức khỏe của ông sẽ không chịu được cú sốc lớn như vậy”.

Thế là nhà họ Hạ vẫn yên ả như cũ, người làm đương nhiên không dám mở miệng nói linh tinh. Điều quan trọng nhất bây giờ là bảo đảm lão gia yên tâm dưỡng bệnh. Cùng ông ngồi xem tivi rồi ăn cơm, thái độ của Lục Giản Nhu vẫn rất bình thản, thế nên trong nhà cũng chưa đến mức loạn.

Nóng lòng đợi Hạ Khải Thành trở về để hỏi tội, Lục Giản Nhu thầm nghĩ, hẳn là giờ này anh đang trên đường về. Vậy mà đợi mãi, ngay cả một cuộc điện thoại cô ta cũng không nhận được.

Tuyết đã ngừng rơi một ngày nhưng sườn núi Yên Giao vẫn khoác một lớp áo trắng muốt, từ xa trông lại, mặt hồ gần như đã đóng băng. Mùa đông miền bắc thật sự lạnh lẽo. Nhưng sáng nay thức dậy, Quý Đồng vẫn muốn ra ngoài ngắm cảnh, Hạ Khải Thành bèn đồng ý. Ăn sáng xong, anh bảo cô mặc thêm áo rồi hai người cùng xuống lầu. Đúng lúc chuẩn bị ra khỏi nhà, họ trông thấy Vi Lâm hít hải đi vào.

Hạ Khải Thành đứng bên cạnh đợi Quý Đồng đội mũ, thấy vẻ mặt cứng nhắc của Vi Lâm, anh đoán được ngay trong thành phố đã xảy ra chuyện. Anh ra hiệu ngầm cho Vi Lâm bằng ánh mắt. Vi Lâm liếc nhìn Quý Đồng một cái rồi chủ động nói mình sẽ lên phòng sách chờ Hạ Khải Thành.

Quý Đồng không muốn đội mũ chút nào. Vừa nãy cô gội đầu xong đã sấy khô tóc, nếu giờ đội mũ ra ngoài, lát nữa trở về tóc sẽ bị hút dựng đứng lên trông rất khó coi. Cô kiểm soát: “Ngoài trời không có gió, không cần đội mũ nữa nhé”.

Hạ Khải Thành kiên quyết: “Không được, giờ ngoài kia đang không độ, vừa tắm gội xong mau đội mũ vào”.

Cô đẩy cửa muốn chạy ra ngoài, ngốc nghếch cho rằng mình có thể trốn được giống Cherry, kết quả, nhanh chóng bị anh tóm lại. Cô cười xòa trước ánh mắt giận dữ của anh.

“Quý Đồng!”, Hạ Khải Thành thấp giọng gọi.

Cô cúi đầu cười một lúc, rốt cuộc vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời anh: “Được rồi, em đội, em đội là được chứ gì!”.

Hạ Khải Thành chỉnh lại mũ cho Quý Đồng, tiện tay cốc nhẹ vào đầu cô một cái. Anh nhìn cô qua gương, thở dài.

Rõ ràng cảm nhận được anh có tâm sự, nhưng cô không dám hỏi, một tay giữ mũ đi ra khỏi cửa.

Thật ra, cảnh Hòa Chân Viên cũng không phải núi sông hùng vĩ gì, chỉ có điều cảnh vật rất nên thơ, mỗi cành cây ngọn cỏ đều tràn đầy nhựa sống và không hề có bàn tay cái tọa của con người.

Thời tiết rất đẹp, đẹp đến nỗi Quý Đồng sợ rằng tất cả chỉ là giấc mộng ngắn ngủi, lúc tỉnh lại sẽ chỉ còn mình cô ngồi lạnh cóng trên ghế đá bờ sông hộ thành. Khó trách Quý Đồng cẩn trọng như vậy, bởi lẽ trước giờ cô chưa từng được trân quý, càng không có vận may, những tháng ngày hạnh phúc ngắn ngủi đó đã lấy hết may mắn nửa đời trước của cô. Giờ phút này, cô thực sự lo lắng, rằng Hạ Khải Thành vừa mở miệng sẽ đưa ra một quyết định hệ trọng nào đó... rồi thậm chí không cần giải thích lý do, anh đã phán cô tội tử hình. Nghĩ vậy, cô bỗng nhiên bước đến nắm lấy tay Hạ Khải Thành. Anh nhìn cô, không nói gì, hai người nhanh chóng xuống núi.

Tuyết trên đường đã được dọn sạch, chỉ còn chút ít sót lại đã tan chảy thành nước rồi nhanh chóng đóng băng, mặt đường vẫn trơn như cũ. Hạ Khải Thành dìu cô đi từng bước. Đây không phải nội thành nên đường ô tô không quá vòng vèo, nơi đỗ xe cũng khá gần, nhưng khi họ băng qua cánh rừng, Quý Đồng liền bị tai lại vì lạnh.

Rất lâu rồi cô không ra ngoài chơi, tâm trạng thực sự rất vui. Thấy đường trơn bóng còn chạy ra nghịch, lát sau toàn thân đã ấm lên, chỉ có mặt là vẫn lạnh cóng.

Hạ Khải Thành kéo cô vào trong lòng, dùng áo khoác che lại để cô ấm hơn. Hành động này dường như là thói quen của anh. Trước đây, khi Quý Đồng chỉ là một cô bé gầy gò, nép trong ngực anh thì cảm thấy vô tư, còn bây giờ, cô đã hơn hai mươi tuổi, thực sự có chút ngượng ngùng.

Quý Đồng hờn dỗi nói: “Anh mặc ít áo mà sao không lạnh nhỉ?”.

Hạ Khải Thành bật cười, sao cô lớn rồi mà suy nghĩ lại như trẻ con vậy?

Anh vẫn không trả lời câu hỏi của cô, đi thêm một đoạn, thấy cô vẫn chưa hết băn khoăn, nắm chặt áo anh và nói: “Đàn ông đúng là không sợ lạnh”.

Hạ Khải Thành nắm lấy tay cô, cúi đầu nói: “Muốn so với anh phải không”.

Quý Đồng chợt thấy mùi nguy hiểm, khoảng cách hai người lại quá gần, cô bèn vội giải thích: “Không phải...”.

Cô ngẩng đầu. Vừa rồi anh kéo áo khoác để ôm cô vào lòng, khiến khăn quàng cổ bung ra. Cô vươn tay quấn lại cho anh.

Đoạn đường này được rải đá nên khá gập ghềnh. Hạ Khải Thành đành phải đứng lại đợi cô thắt xong khăn mới có thể tiếp tục đi. Mùa đông, sương trong rừng dày đặc, đọng trên cành cây tầng tầng lớp lớp tạo nên khung cảnh long lanh huyền ảo.

Quý Đồng đứng đối diện với Hạ Khải Thành, bốn bề yên tĩnh, vòng tay anh trở thành nơi ấm áp nhất giữa thời tiết rét mướt này, ngay cả hơi thở của anh cũng khiến trái tim cô đập nhanh. Cô cố tình nấn ná lại thật lâu, mong thời gian trôi chậm đi một chút, thậm chí có bị chết cồng ở đây cô cũng cam tâm tình nguyện. Lúc này, cô bỗng cảm thấy tất cả những đau thương trước kia cũng không đến nỗi quá tồi tệ, nỗi bi ai lớn nhất chính là phát hiện ra trái tim vẫn nằm nguyên chỗ cũ.

Cô vẫn đắm chìm trong tình cảm đó, không thể ào bước ra.

Hạ Khải Thành sao lại không hiểu cô đang nghĩ gì. Nụ cười trên môi anh ngày càng tươi, anh nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt này quá đỗi quen thuộc đối với Quý Đồng. Cô bỗng lấy hết can đảm kéo cái khăn buộc anh phải cúi thấp đầu, sau đó, cô bất ngờ hôn lên môi anh.

Rất hiếm khi cô chủ động như vậy, hôm nay dường như mọi ràng buộc đều đã bị phá bỏ, cái rét mướt cũng không hề ảnh hưởng đến sự lãng mạn.

Hạ Khải Thành khá bất ngờ, nhưng rất nhanh chóng, anh ôm chặt cô như để đáp lại.

Một lúc lâu, anh mới buông cô ra, áp sát vào mặt cô, hỏi: “Em còn muốn đến bờ hồ không?”.

Quý Đồng gật đầu, đang muốn bỏ chạy thì anh chợt nói tiếp: “Anh thấy em... muốn quay về rồi”.

Tim cô đập như muốn rơi ra ngoài, lập tức kéo anh đi.

Mảnh đất này quả thực rất đẹp, ngoài sân golf phía xa thì toàn bộ đều là cảnh quang tự nhiên, không hề qua bàn tay kiến tạo của con người. Hồ nước cũng là tự nhiên, dù trời lạnh, trên mặt hồ đã bao phủ một lớp băng mỏng, nhưng phía dưới vẫn không bị đóng băng. Ra khỏi cánh rừng, Quý Đồng ngoảnh nhìn lại phía sau, những ngày đen tối vừa buông xuống khiến cảnh vật đều tiêu điều, chỉ có anh và cô đang tiến về phía trước, trở thành nhân vật chính của toàn bộ thế giới.

Hạ Khải Thành không cho phép cô đến quá gần hồ, cỏ bên bờ hồ bị chôn vùi trong tuyết, không nhìn rõ độ sâu, ngộ nhỡ trượt chân sẽ rất nguy hiểm. Anh đi cạnh cô, vừa đi vừa giới thiệu: “Thời tiết ấm áp thì chỗ này nở đầy hoa dại. Ban đầu người làm định nhổ hết nhưng anh thấy cũng khá đẹp nên bảo giữ lại”.

Bản thân Quý Đồng cũng không thích những thứ do con người tạo ra, một phần vì chúng quá đắt đỏ. Trước kia cô cũng sống giữa núi đồi, dù có thể đã quên nhiều thứ nhưng tình yêu với thiên nhiên thì vẫn luôn tràn đầy. Từ khi chuyển tới nhà họ Hạ, mỗi năm, Hạ Khải Thành đều dẫn cô ra ngoại ô thăm thú, hễ đi là cô lại muốn trở về. Cô thích gì, ghét gì anh đều nhớ rõ.

Quý Đồng đứng quay mặt về phía hồ, vươn vai hít một hơi thật sâu, toàn thân thả lỏng vô cùng dễ chịu. Lúc quay đầu lại, thấy Hạ Khải Thành đang nhìn mình chăm chăm, cô cười nói: “Đôi khi em cảm thấy, bố con em không nên tới sống ở thành phố Tĩnh. Bố em quá lương thiện, không thích hợp với thành phố đầy rẫy sự tranh đấu này. Ở đây, con người ta buộc phải leo lên đầu kẻ khác, hoặc là cam chịu bị kẻ khác chà đạp mình. Giàu sang phú quý cũng không đổi được sự bình an. Hồi đó bố con em cứ ở lại Mộ Phủ có khi lại tốt”.

Hạ Khải Thành cũng không an ủi cô, mà chỉ hỏi một câu: “Em hối hận à?”.

Ban đầu, Quý Đồng chưa hiểu câu hỏi này lắm, khi quay sang nhìn vào mắt anh, cô mới vỡ lẽ. Năm cô mười tám tuổi, anh cũng từng hỏi cô như vậy.

Đó là một buổi xế chiều, mái ngói cổ cung che khuất một nửa vầng trăng sớm. Hôm ấy không có gì đặc biệt hơn những ngày khác, nhưng cô lại nhớ rất rõ.

Bước vào tuổi trưởng thành, Quý Đồng buông thả bản thân hơn. Cô lén lút ra ngoài uống rượu với bạn bè, tuy không say, nhưng rượu vào khiến cô trở nên mạnh bạo hơn. Cô không về nhà ngay mà ngồi bên bờ sông hồ thành, gọi điện cho Hạ Khải Thành bảo anh đến đón.

Hạ Khải Thành vốn định để Vi Lâm đi thay nhưng lúc đó đang là giờ cao điểm, tắc đường kéo dài nên anh đích thân đi. Chạng vạng giữa hè, hình ảnh Quý Đồng lẫn trong dòng người đông nghịt, lẻ loi và chẳng có gì nổi bật, thế nhưng lại có thể chiếm hết mọi khoảng trống trong tim anh. Khi đến gần, anh mới phát hiện cô không hề say như cô nói. Cô đang đứng bám vào hàng rào bảo vệ đợi anh, bấy giờ anh mới thấy yên tâm.

Về sau, có cho cô thêm mười lá gan, cô cũng không dám làm bừa như thế nữa. Nhưng hôm ấy, cô hết như một người say rượu, nhào tới ôm lấy Hạ Khải Thành.

Cô cố tình làm nũng anh, cho dù anh không thích bộ dạng đó của cô.

Giữa hai người chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, Hạ Khải Thành là người từng trải, chuyện tình cảm lại càng vững vàng. Trong khi đó, Quý Đồng đã không kiên nhẫn đợi được nữa.

Tuổi trẻ, con người ta ngây thơ và xốc nổi, vừa khóc vừa cười cũng không phải chuyện gì kỳ lạ

Trong lòng Quý Đồng như có một mầm non nhú dậy, mong đợi ngày xuân để đâm chồi nảy lộc. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, hơi thở cô thoang thoang mùi rượu, ánh mắt trong veo. Hạ Khải Thành vừa nhìn vào đôi mắt cô đã biết cô đang nghĩ gì. Anh nhàn nhã chờ đợi, kết quả, cô không gọi anh trai nữa mà ôm cổ gọi thẳng tên anh.

Hạ Khải Thành cảm thấy buồn cười nhưng vẫn để kệ cô.

Quý Đồng không hề có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, rõ ràng ngay cả một câu tỏ tình cũng không biết, chỉ gọi tên anh một cách tẻ nhạt, ấy vậy mà cũng có thể thiếu đốt còi lòng anh.

Từ nhỏ, cô thích đấu khẩu với anh, chẳng dễ dàng gì anh mới có thể chăm sóc cô trưởng thành. Hôm đó, anh cố tình làm mặt hờ hững chọc giận cô.

Anh bảo cô về nhà, nhưng cô không chịu, bất ngờ hôn lên má anh rồi bật khóc nức nở giữa phố xá đông người. Hạ Khải Thành rất cuộc không nhịn được nữa mà bật cười. Anh ra lệnh cho cô buông tay. Mặt cô lúc ấy nóng rần lên, đầu óc mông lung không dám nhìn vào mắt anh. Dường như ấm ức

bao năm đều thi nhau trào dâng, cô càng khóc to hơn. ấy vậy mà anh vẫn chỉ đứng cười khiến cô nổi cáu, cắn vào khoe miệng anh.

Hồ tiên ngẩn ra, lát sau, anh đưa tay lên lau. Quý Đồng bấy giờ mới biết sợ, nắm chặt vạt áo anh. Hai người im lặng đứng bên bờ sông hồi lâu. Không biết có phải vì rượu hay k mà hai má cô ửng hồng. Cô luống cuống không dám nhìn anh, qua một lúc mới lắp bắp: “Anh... Anh đừng tưởng không ai cần em. Em lớn rồi... Anh không cần em thì có người khác cần”.

Ánh mắt Hạ Khải Thành lóe lên sự giận dữ, nhưng vẫn không nói gì mà đột ngột lôi cô lên xe.

Bị anh đẩy vào hàng ghế sau, đầu óc Quý Đồng nhất thời choáng váng, đang định ngồi dậy thì Hạ Khải Thành đã đè cô xuống và hôn. Rốt cuộc cô đã biết một nụ hôn thực sự là như thế nào, hóa ra khi anh chủ động thì cô hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, chẳng mấy chốc đã hít thở một cách khó khăn, chân tay mềm nhũn...

Từ bờ sông về nhà chỉ khoảng mười phút lái xe. Rõ ràng hôm ấy xe đi rất nhanh mà cô vẫn thấy chậm. Trong xe tối om, không ai nói lời nào.

Cô bị anh ôm trong ngực đến nỗi cả người mềm nhũn, không chỉ có mặt mà toàn thân cũng đều nóng ran. Cô dù sao cũng chỉ là con nhóc chưa hiểu sự đời, anh mới chỉ hơi động chạm đã khiến cô sợ đến cứng đờ, không dám tiếp tục làm bừa. Men rượu chưa hoàn toàn tan hết, Quý Đồng không biết mình trở về Tây viện bằng cách nào nữa, cô cảm thấy mọi dây thần kinh đều căng cứng, chân đứng không vững, vừa bước vào phòng liền bị Hạ Khải Thành áp vào sau cánh cửa.

Đêm đó, ánh mắt anh tối sầm, từ đầu đến cuối chỉ hỏi cô một câu duy nhất: “Em có hối hận không?”.

Quý Đồng vô thức bật khóc, cầm tay anh, liều mạng lắc đầu. Cô muốn anh biết mình đã trưởng thành, không phải cô bé ngốc nghếch lúc nào cũng

lẻo đẻo bám theo chân anh như xưa nữa.

Cô luống cuống chân tay không biết làm gì, nhưng biểu hiện bối rối đó lại trở thành tác nhân kích thích Hạ Khải Thành phải đầu hàng. Đêm ấy, anh hết như một gã say, cả hai đắm chìm trong thứ tình cảm cuồng nhiệt...

Bao nhiêu ân oán trong quá khứ đều đã bị đóng băng bởi trận tuyết ngày hôm nay. Hòa Chân Viên tách biệt khỏi thế giới hỗn tạp, tạo cho hai người một khoảng không gian riêng tư để đeo đuổi những ý nghĩ của riêng mình.

Hạ Khải Thành lại hỏi cô câu hỏi kia. Năm xưa, anh dẫn đo vì tương lai cô còn ở phía trước, hôm nay, anh lại sợ cô không chịu nổi miệng lưỡi người đời.

Con đường này quá khó đi, tuyết đã ngừng rơi nhưng không biết khi nào trời mới quang, mây mới tạnh. Anh nhất định phải để cô suy nghĩ cho kỹ.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Hạ Khải Thành bỗng lên tiếng: “Giờ em trưởng thành rồi, anh nói rõ cho em biết, đừng ngụy biện bằng cách nói là đang lợi dụng anh. Từ khi ông nội đưa em về nhà, anh đã là anh trai của em, việc của em đương nhiên là anh phải lo, đây là trách nhiệm của anh. Thầy Quý cũng là người thân của anh, anh sẽ không để ông ấy ở trong tù chịu khổ đâu”. Anh ngừng một lát, “Nhưng... Quý Đồng, có nhiều việc rất khó thực hiện, quá khứ đã qua đừng nên nhắc lại, việc cần làm bây giờ là phải đối mặt với hiện thực. Hiện thực chính là, nếu em chọn ở lại bên cạnh anh thì phải chịu nhiều khổ sở”. Anh có thể ích kỷ giấu cố đi, nhưng cả hai người đều rõ đây không phải kế lâu dài, có quá nhiều thứ cô buộc phải đối mặt.

Hạ Khải Thành không vội vàng yêu cầu đáp án, Quý Đồng cũng chưa trả lời ngay. Anh dẫn cô đi ven hồ được nửa vòng thì quay về, nhiệt độ ngoài này quá thấp, phong cảnh thì chẳng có gì đẹp, tay cô đã cóng, anh không

muốn đợi thêm nữa. Lúc trở về hai người vẫn đi con đường nhỏ trong rừng, Quý Đồng dừng lại, hỏi anh: “Anh muốn em ở lại bên cạnh anh sao?”.

Giọng nói của cô bình thản như thể mọi thứ đều có thể gạt bỏ sang một bên.

Hạ Khải Thành nở nụ cười nhẹ nhõm: “Anh mong em ở lại!”.

Nét mặt cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, tựa như không còn vấn đề khó khăn nào nữa, Quý Đồng chỉ có một yêu cầu với anh: “Chúng ta hãy rời khỏi thành phố Tĩnh mấy ngày nhé?”.

Hạ Khải Thành không định hỏi nhiều nhưng cô đã tự bổ sung: “Vườn chè Mộ Phủ...bây giờ còn có thể đến đó nữa không? Em muốn về thăm.”.

Anh ôm lấy cô, dịu dàng đáp: “Được, ngày mai chúng ta đi”.

Hai người quay về biệt thự Chân Hòa Viên.

Vi Lâm lúc này đã vô cùng sốt ruột, vừa thấy hai người bước vào nhà đã vội vàng theo Hạ Khải Thành lên gác. Quý Đồng thấy bộ dạng của Vi Lâm cũng đoán được đã xảy ra chuyện không hay. Nhưng Hạ Khải Thành có vẻ không muốn nói nhiều với cô, chỉ căn dặn: “Không phải chuyện của thầy Quý, em đừng lo!”.

Cô không hỏi gì nữa, cúi xuống bế Cherry đang đi lòng vòng dưới chân mình rồi tiện tay cầm lấy chiếc ipad trên bàn theo. Hồ tiên đi đến cửa phòng sách, bỗng dừng chân, lấy lại chiếc iPad trong tay Quý Đồng: “Đừng xem nhiều hại mắt, chiều nay anh cho người đi sắp xếp, sáng mai chúng ta khởi hành, em xem cần mang gì thì viết vào giấy”.

Lúc này thì Quý Đồng thật sự lấy làm lạ. Cô đâu có ốm, mấy ngày nay đều nghỉ ngơi thoải mái, thần sắc tươi tắn lên nhiều, đâu đến nỗi khiến anh phải lo lắng như vậy. Nghĩ thế nhưng cô vẫn nghe lời anh, trở về phòng

mình. Vi Lâm và Hạ Khải Thành cũng đi thẳng vào phòng sách, cô không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa. Cô bật tivi lên để nghe ngóng tin tức, tuy nhên giờ này đang phát bản tin buổi trưa, cô tìm một lượt cũng không có chương trình phím bên lề nào, có lẽ nếu xảy ra chuyện gì cũng phải đến tối mới lan truyền.

Mặc dù vậy, trong lòng Quý Đồng vẫn có dự cảm không hay. Cô đang mãi mê suy nghĩ thì thấy Cherry ngã từ trên giường xuống. Lúc này cô bế nó vào đây thì để mặc nó chơi một mình, thỉnh thoảng cũng biết làm nũng. Quý Đồng nằm trên giường suy nghĩ cả buổi, vẫn chẳng thể nào yên tâm. Hạ Khải Thành muốn cô sống vui vẻ, nhưng việc này từ đầu đến cuối đều liên quan đến cô, cô không thể làm ngơ được.

Cô bèn mở điện thoại lên mạng xem, không tốn nhiều thời gian mà cái gì cũng có. Một vài trang web còn chưa kịp đổi tiêu đề, chỉ đọc vài câu cũng biết trong thành phố đang xảy ra chuyện gì.

Cô bị người ta chụp trộm.

Quý Đồng nhìn chăm chăm màn hình, lần đầu tiên cô thấy bố cô bị giam trong ngục đúng là một chuyện may mắn, vì bố sẽ không đọc được những tin tức này. Có kẻ muốn ép cô vào đường cùng, cô có thể nhẫn nhịn, nhưng bố cô đã cố gắng gửi cô lại nhà họ Hạ, nếu biết việc mà cô đã làm, bố cô sẽ nghĩ sao đây?

Hạ Khải Thành đã kết hôn, điều này không thể thay đổi.

Còn ông nội nữa... Ngộ nhờ ông biết được...

Khi quyết định lên mạng tìm tin tức, Quý Đồng đã làm tốt công tác tư tưởng, nhưng lúc này, cô thực sự không thể ngồi yên. Cô đến gõ cửa phòng sách.

Vi Lâm đã báo cáo xong mọi chuyện với Hạ Khải Thành, sắc mặt cũng không đến nỗi khó coi: “Nhữn gì có thể lấy lại đều đã lấy cả rồi, tuy nhiên các trang mạng đều có lưu trữ, muốn xử lý sạch sẽ cần khá nhiều thời gian. Hơn nữa, kẻ chủ mưu lần này hoàn toàn không cân nhắc thể diện của mọi người...”.

Đã đến người này, còn thể diện nào nữa để mà giữ.

Hạ Khải Thành nhìn Vi Lâm: “Không cần phải nghi ngờ ai cả, nhất định là Lục Giản Nhu làm”.

Vi Lâm thật ra cũng đoán được, nhưng về tình về lý, nếu Hạ Khải Thành không mở lời, anh ta sẽ không nhắc đến phu nhân. Hơn nữa bình thường, dù có làm loạn thì Lục Giản Nhu cũng luôn biết cách giữ hình tượng cho bản thân. Lần này, cô ta đúng là đã rơi vào bước đường cùng, chớ cùng dứt giậu, hoàn toàn mất lý trí.

Vi Lâm dẫn đó: “Có lẽ Bí thư Lục đã nói với phu nhân chuyện anh đưa cô Quý Đồng đi, thế nên phu nhân mới không nhẫn nhịn nữa”. Vừa nói đến đây thì tiếng gõ cửa của Quý Đồng vang lên, Vi Lâm bèn hạ thấp giọng, “Việc thu dọn hậu quả không có vấn đề gì, dù sao đây cũng là những chuyện vô vị, nghĩ cách che đậy là được. Tôi chỉ sợ cô Quý Đồng không chịu nổi, việc anh ết hôn với phu nhân...”.

Ra hiệu cho Vi Lâm đừng nói nữa, Hạ Khải Thành dặn dò: “Vấn đề này giao cho cậu, tuần sau chúng tôi trở về mọi chuyện phải được xử lý sạch sẽ, tìm chuyện khác đánh lạc hướng truyền thông đi”.

“Còn phu nhân thì sao ạ?”.

Hạ Khải Thành cũng không trả lời, ngẩng đầu ý bảo Vi Lâm đi mở cửa.

Quý Đồng bước vào, thấy hai người có vẻ vẫn đang bàn công việc nên chưa vội nói ngay. Vi Lâm không ở lại lâu, anh ta nói phải đi đặt vé máy

bay ngày mai rồi rời khỏi phòng.

Quý Đồng và Hạ Khải Thành chỉ cách nhau một chiếc bàn gỗ lim. Dù có gặp phải khó khăn gì, vẻ mặt anh vẫn rất bình thản, không hề có một chút bối rối. Ánh mắt anh nhìn cô như thể chẳng có chuyện tội tệ gì xảy ra.

Điều này khiến cô bình tĩnh hơn: “Anh không cần lo lắng cho em, em biết là người ngoài cố ý gây chuyện, em hiểu việc này... Mấu chốt là ông nội chưa khỏi bệnh, ngộ nhỡ để ông thấy thì làm sao đây?”.

Cô nói xong có chút tự giễu, có lẽ đã là thói quen rồi. Trong quá khứ cô đã phải chịu những nỗi đau khổ còn lớn hơn thế này nhiều, hôm nay cùng lắm chỉ là những lời đàm tiếu của thiên hạ mà thôi. Cô nên biết ơn những khó khăn mình đã trải qua trước kia, để đến bây giờ có thể tỉnh táo suy nghĩ và bình thản đối diện với mọi thứ. Kêu khóc om sòm lúc này đâu có tác dụng gì chứ?

Hạ Khải Thành cũng không giấu cô nữa: “Không sao cả, tối nay mọi tin tức sẽ bị phong tỏa hết. Ở nhà có Vi Lâm trông chừng, không ai dám nói năng lung tung đâu”.

Quý Đồng nghĩ, từ khi ông nội bị bệnh đã không tiếp xúc với nhiều người ngoài nên cũng cảm thấy yên tâm hơn.

“VẬY CÒN CHỊ DÂU...”

Cho dù Lục Giản Nhu có rộng lượng đến đâu cũng khó lòng bỏ qua được chuyện này.

Hạ Khải Thành bị câu hỏi của cô làm cho bực bội, lên tiếng cắt ngang: “Gọi chị dâu trợn trêu quá nhỉ? Lấy đâu ra chị dâu, em không có chị dâu!”.

Quý Đồng im bật.

Bình thường, Hạ Khải Thành ở trong phòng đọc sách rất lâu, vì vậy đây có thể coi là căn phòng bề bộn nhất trong nhà. Bàn sách dài và rộng, cơ hồ chia tách hai người ở hai nơi cách biệt. Quý Đồng biết tất cả vật cản vẫn con đó, nhưng bản thân lại chẳng thể giúp được gì, vì thế cô không nhiều lời nữa, quay người định rời đi.

Hạ Khải Thành bỗng dừng nhoài người tóm lấy cánh tay cô, kéo lại phía bàn. Lưng bị va đập mạnh khiến Quý Đồng kêu lên một tiếng. Hạ Khải Thành tiếp tục giữ chặt bả vai cô, đè cô nằm xuống. Anh không quên dùng tay đỡ để đầu cô không bị đụng vào bàn. Cảm giác mát lạnh từ mặt bàn xuyên qua lớp áo vào lưng cô. Cô không biết vì sao anh bỗng nổi cơn điên, đang định lên tiếng oán trách thì lại trông thấy gương mặt đảo ngược của anh phía trên đầu. Tư thế này thật sự quá lộ liễu.

Thấy anh cúi mặt xuống, Quý Đồng chợt cảm thấy nhịp thở của mình như khựng lại. Tay anh đặt trên mặt cô nóng ran, trong khi lưng thì mát lạnh, hai cảm giác đối nghịch đan xen khiến cô vô cùng khó chịu. Anh giữ lấy mặt cô, thấp giọng nói: “Ngoan nào, đừng nói những lời chọc tức anh như thế nữa!”.

Quý Đồng vốn đã nghĩ thông mọi chuyện, nghe Hạ Khải Thành nói vậy, bỗng dừng thấy tủi thân, vùng vẫy nói: “Có người tung tin đồn nhảm sau lưng, việc ở biệt thự Đông Hồ cũng có người nhìn thấy, đây đâu phải lần đầu...”.

Tin đồn ở công ty cô không biết ngọn nguồn từ đâu, hôm nay lại xảy ra chuyện này. Hạ Khải Thành bị đồn thổi ngoại tình sẽ liên lụy đến thể diện cả hai gia đình, ai dám tùy tiện đi nước cờ lớn đến vậy chứ?

Hạ Khải Thành thở dài: “Chính em cũng ý thức được đây không phải lần đầu, vậy vì sao không nghĩ xem mấy vụ này có những ai ở hiện trường? Quý Đồng, em quá ngốc hay Lục Giản Nhu quá thông minh? Cô ta nhúng tay vào mà em không nhận ra sao?”.

Quý Đồng muốn nói rằng mình đã hiểu rõ, nhưng lời đến đầu môi lại nuốt trở vào.

Cô cho rằng, Lục Giản Nhu chỉ là quá tức giận nên mới dùng mọi cách để cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. Cô ta nghĩ cách ép cô phải đi, khiến cô không chốn dung thân.

Cuộc tình tay ba luôn chung đích nhưng khác đường, bất kể cô gái nào cũng muốn đứng ra bảo vệ tình cảm của mình. Lục Giản Nhu làm những điều này có gì sai chứ?

Lương tâm cảm thấy áy náy, Quý Đồng đẩy tay Hạ Khải Thành ra: “Để em dậy!”.

Hạ Khải Thành nâng cô ngồi dậy. Hai người chẳng ai nói gì. Khóe mắt Quý Đồng đã ửng đỏ, hỏi anh: “Hồi đó... có phải anh rất thích chị ấy? Khi anh quyết định kết hôn ấy?”.

Cho đến tận bây giờ cô cũng không thể hiểu được những cuộc xã giao của anh, huống hồ khi ấy còn trẻ. Mỗi lần xuất hiện giữa đám đông trong những cuộc gặp gỡ xã giao, Hạ Khải Thành luôn trở thành tiêu điểm. Đàn ông thường có đôi lúc xúc động nhất thời, thì thế, Quý Đồng đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Cô cứ ngỡ anh sẽ suy nghĩ hồi lâu mới trả lời, nào ngờ, anh lập tức nói: “Không hề”.

Thấy cô không lên tiếng, anh tiếp tục: “Anh cũng không thích em. Em hay tự ti, miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo. Rõ ràng có những điều em không thích, nhưng em vẫn giả vờ thích vì người khác. Bao nhiêu tật xấu của con gái, em đều đủ cả, không phép tắc, hay quên, nói dối...”.

Quý Đồng bất lực lắc đầu, muốn anh đừng nói nữa. Nhưng anh chưa chịu dừng: “Tuy vậy, anh lại sẵn sàng khoan dung với em”.

So với việc trả lời có thích hay không, thì hai từ “khoan dung” mới là tình yêu lớn nhất.

Quý Đồng chợt thấy khóe mũi cay cay, cô nhảy xuống định chạy ra ngoài nhưng Hạ Khải Thành kịp chặn phía trước: “Anh chỉ có thể khoan dung với một mình em thôi”.

Cô không nói được lời nào, gắng sức kìm nén nước mắt. Cô đứng ở đây mà tâm trí như quay về lúc mười mấy tuổi.

Có đêm, cô nằm mơ thấy người ta chỉ trích mình không phải con cháu trong nhà, dùng mọi cách khiến lão gia cho cô mang họ Họ. Giật mình tỉnh lại, cô lang thang đi trong sân, tất cả người làm trong nhà đều khiến cô cảm thấy bất an. Mãi khi thấy Hạ Khải Thành trở về, sắc mặt cô mới tươi tỉnh hơn một chút.

Ngày ấy, anh luôn bắt cô phải đường hoàng ngẩng cao đầu mà bước đi, anh nói: “Có anh ở đây rồi, em không phải cúi đầu trước bất kỳ ai”.

Vì sự tự ti của cô sẽ khiến anh mất thể diện.

Từ đó, cô bắt đầu học cách đón nhận ánh mắt soi mói của người khác. Mỗi lần đánh mất niềm tin vào bản thân, chỉ cần nhớ tới người anh trai Hạ Khải Thành, cô lại thấy kiên cường hơn.

Hóa ra, trên đường đời, anh đã dạy cho cô quá nhiều thứ, cô không thể quên, càng không thể báo đáp.

Những lời vừa rồi của Hạ Khải Thành khiến Quý Đồng xúc động đến nghẹn ngào. Cuộc tình hơn mười năm nói ra thì dài, nhưng cuối cùng lại được tóm gọn bằng sự khoan dung của anh.

Lúc này thật chẳng nên khóc một chút nào, nhưng Quý Đồng lại không thể kiềm chế, cô quay người đi, rất lâu mới bình tĩnh lại. Hạ Khải Thành

nhiều tuổi hơn cô, dường như anh đã được định sẵn luôn đứng ở vị trí chờ đợi. Anh vất vả đợi đến khi cô trưởng thành, tiếc rằng thế sự khó lường, bây giờ nếu ở bên cạnh anh, cô nhất định sẽ hứng chịu đủ mọi tội danh, phải chờ đợi anh xóa bỏ mọi tai bay vạ gió, phải chờ đợi thời điểm thích hợp để anh đưa ra lời giải thích. Lần này quyền lựa chọn thuộc về cô.

Quý Đồng khẽ nói: “Em đợi anh”.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ai Là Kẻ Thứ Ba

Những tin đồn bịa đặt, những dư luận xôn xao nhanh chóng giáng xuống.

Nhà họ Hạ tuy rằng có tiếng tăm ở bên ngoài, nhưng trước sau đều kín tiếng, chỉ là gần đây, rắc rối xảy ra ngày càng nhiều, vậy mà Hạ Khải Thành lại có thể làm ngơ như không hay biết. Đến khi dòng chảy ngầm cuộn trào mãnh liệt trong thành phố Tịnh, anh liền đưa Quý Đồng về Mộ Phủ.

Việc này khiến cho Trang Dục rất bực mình, lúc Hạ Khải Thành sắp lên máy bay, anh ta còn gọi điện cho Hạ Khải Thành, muốn anh ở lại. Nhưng Vi Lâm nghe máy và nói: “Anh Hạ kiên quyết phải rời khỏi đây ít hôm, ai khuyên cũng vô ích thôi... Họ đã lên máy bay rồi”.

Trang Dục không biết làm gì nữa, đùng đùng trút giận: “Giờ là lúc nào rồi? Tài liệu tố cáo Bí thư Lục đã được chuyển lên trên, hơn nữa tin đồn nhảm về Quý Đồng cũng vừa mới lắng xuống, không chừng sẽ còn xảy ra chuyện, cậu ấy còn dám đưa người đi lung tung khắp nơi sao? Quay lại vườn chè đó làm gì? Giờ không phải là vấn đề của vườn chè nữa rồi, giờ là xung đột giữa chúng ta với nhà họ Lục”.

Vi Lâm đương nhiên hiểu rõ: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, chuyến đi này của anh Hạ không có nguyên nhân nào khác, chỉ là cô Quý Đồng muốn trở về thăm quê cũ mà thôi”.

Chỉ đơn giản là như vậy.

Trang Dục không còn lời nào để nói nữa, tại thời điểm quan trọng này, Hạ Khải Thành vẫn có tâm trạng đưa Quý Đồng về thăm nhà, đâu đến lượt

anh ta phàn nàn!

Trang Dục cười gượng rồi gác máy, lòng thầm nghĩ, cái tên Vi Lâm này mấy năm gần đây cứ làm như mình là ông chủ không bằng, chẳng nề nang ai cả, cách nói chuyện cũng thật khó lọt tai! Anh ta không quan tâm tới việc vợ vẫn của người khác nữa, lúc chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên nhớ lại câu nói của Vi Lâm ban nãy, “Họ đã lên máy bay rồi”, như thế nghĩa là... Hạ Khải Thành không cho Vi Lâm đi cùng?

Người ý thức được việc này không chỉ có Trang Dục. Mỗi khi máy bay đã cất cánh, Quý Đồng mới phát hiện Vi Lâm không đi theo hai người họ. Điều này quả thực khiến cô cảm thấy bất an, cô nhìn anh hỏi: “Ngộ nhờ gặp phải chuyện phiền phức...”.

Kỳ thực, cô nói ra câu kia chỉ là lúc nhất thời, Hạ Khải Thành làm việc gì cũng suy xét chu đáo, cô thật không ngờ anh nói đi là đi ngay.

Ánh nắng chói chang xuyên qua những tầng mây, Hạ Khải Thành kéo rèm che cửa sổ vào, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ.

“Trước mắt, tất cả những chuyện phiền phức đều ở thành phố Tĩnh”, anh nói, “Vi Lâm đi theo chúng ta cũng chẳng có ích gì, cậu ấy ở lại để quan sát tình hình trong thành phố”.

Mặc dù ký ức về Mộ Phủ không quá sâu đậm, nhưng ít nhiều thì Quý Đồng vẫn nhớ được rằng, năm cách vườn chè gần nhất chỉ có một thị trấn nhỏ. Ngay cả trung tâm huyện lỵ cũng chưa được đô thị hóa hoàn toàn chứ chẳng nói gì đến khu vực trên núi. Vườn chè vì thế vẫn giữ được môi trường sinh thái nguyên bản, đó là một nơi hoàn toàn xa lạ với Hạ Khải Thành, thế mà anh lại không đưa người theo. Quý Đồng cảm thấy thật kỳ lạ. Cô tỉ mỉ quan sát biểu hiện của anh. Người nhà họ Hạ chắc chắn chưa từng trải qua cuộc sống vùng thôn quê. Dù cho Hạ Khải Thành không quá coi trọng việc này, nhưng môi trường sống từ nhỏ đã ăn sâu vào nhận thức, bây

giờ đến Mộ Phủ, anh có thích ứng được hay không? Hơn nữa, thời tiết mùa đông ở đó rất khắc nghiệt...

Trong lúc Quý Đồng đang mãi miết đeo đuổi những suy nghĩ của riêng mình, Hạ Khải Thành nhìn cô chăm chăm hồi lâu rồi nhả ra hai tiếng: “Đi ngủ!”.

Quý Đồng nhắm mắt lại, sau đó chợt nghe thấy giọng nói bất đắc dĩ bên tai: “Cả ngày nghĩ ngợi lung tung cái gì thế, lúc anh bị ông nội bắt đi điều tra nghiên cứu, không biết em còn đang ở xó nào!”.

Cô tủm tỉm cười. Hạ Khải Thành chỉ nói bừa một câu đã khơi dậy lòng hiếu kỳ trong cô. Nguồn: diễn đàn lê quý đôn Cô bắt đầu tò mò về tuổi thơ của anh, khi ấy cô còn quá nhỏ, và đương nhiên vẫn chưa được gặp anh, nhưng cô cứ thử hình dung một chút... Hạ Khải Thành lúc bé chắc chắn vô cùng xấu tính, thế nên bây giờ ba mươi rồi mà chẳng có tính kiên nhẫn gì cả, thậm chí một chút xíu lòng khoan dung hiện có cũng là do ông nội nghĩ hết cách mới rèn luyện được cho anh.

Càng nghĩ càng thấy thú vị, cô quay mặt đi chỗ khác rồi cười khúc khích. Hạ Khải Thành ban đầu còn mặc kệ cô, nhưng lát sau anh không chịu nổi, liền cốc nhẹ lên trán cô: “Gì thế?”.

Quý Đồng quay người lại, kề sát mặt anh, vừa cười vừa nói: “Hồi nhỏ anh đã bị đánh đòn bao giờ chưa?”.

Hạ Khải Thành không ngờ cô đột nhiên hỏi về chuyện này. Anh ngẩn ra một lúc rồi cười đáp: “Chẳng nhớ nữa, nhưng chắc từng bị ông đánh rồi, trẻ con bướng bỉnh mà”.

Quý Đồng đắc chí cười. Bây giờ, Hạ Khải Thành mới nhận ra cô đang tò mò về tuổi thơ của mình, bèn để mặc cô tự do tưởng tượng một lát, sau đó anh kéo cô vào lòng, ép cô nằm yên.

Trong lòng Quý Đồng hiểu rõ, cuộc sống của Hạ Khải Thành cũng không lấy gì làm vui vẻ. Từ nhỏ, anh đã không còn cha mẹ, khi bắt đầu có nhận thức thì được giáo dục bằng quan niệm “con trưởng tối cao”. Hơn nữa, chứng kiến việc ông nội không ngại ra tay với cả con ruột, đuổi hết mấy người con thứ ra khỏi thành phố Tĩnh, dùng mọi thủ đoạn để bảo vệ sự bình an cho đứa cháu nội duy nhất, Hạ Khải Thành càng không thể chối bỏ trách nhiệm của bản thân đối với gia đình này. Anh không biết đạo lý đối nhân xử thế của những gia đình bình thường như thế nào, vì vậy, đôi khi anh làm việc khá độc đoán, quen với việc đặt mình lên vị trí người bảo hộ.

Hạ Khải Thành không biết Quý Đồng đang đắm chìm trong những suy nghĩ rối ren ấy, anh đặt tay lên vai cô, cảm nhận rõ ràng cô gầy đi: “Đợi khi khỏe lại phải đi tập thể dục cho anh! Trông em bây giờ kém xa trước kia rồi. Đạo gần đây mặt mũi nhợt nhạt, thể chất yếu hẳn”.

Thực ra vóc dáng Quý Đồng vẫn được coi là cân đối, lúc bé trông nhỏ nhắn đáng yêu, sau này lớn rồi cũng không đến nỗi quá gầy, chẳng qua cuộc sống phải bươn trải nhiều.

Quý Đồng vốn định phản bác rằng bình thường cô không dễ bị ốm, ngoài căn bệnh thâm căn cố đế ra thì chẳng có gì đáng ngại. Nhưng chợt nhớ đến lần bị ngã cầu thang phải nằm viện, cô lại không dám nói gì nữa. Thực lòng, cô vẫn chưa nghĩ kỹ về việc có nên thẳng thắn với anh chuyện về đứa con hay không. Trước đây, cô coi nó là sự trả thù duy nhất, ra sức nói dối để làm tổn thương người khác, đồng thời làm tổn thương chính mình. Còn hiện giờ, không phải là không muốn giải thích, mà là... không dám giải thích.

Trong lòng cô hiểu rõ, nguyên nhân thật sự khiến Hạ Khải Thành và cô không gặp nhau suốt hai năm chính là lời nó dối này. Chiêu “trả thù độc ác” của cô năm đó làm anh quá đỗi kích động và tổn thương, thế nên bây giờ cô không dám thú nhận, càng không dám tưởng tượng ra phản ứng của anh khi nghe sự thật.

Hạ Khải Thành cảm thấy rõ Quý Đồng còn lời muốn nói, nhưng không chịu nói ra, cứ giữ trong lòng tự giày vò bản thân. Anh xoa bờ vai cô, thở dài. Rõ ràng chẳng hỏi cô điều gì, vậy mà anh lại vô duyên vô cớ thốt lên một câu: “Quý Đồng, không sao cả”.

Những dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Quý Đồng bỗng chốc được tháo gỡ. Cô nhích lại gần anh thêm chút nữa, tựa đầu lên vai anh.

Trước đây, Hạ Khải Thành tuy phải đi giao thiệp nhiều nhưng chẳng bao giờ hút thuốc. Còn hiện tại, trên người anh luôn thoang thoảng mùi thuốc lá. Quý Đồng chạm vào cổ anh, thì thầm: “Anh cũng phải nghe em một việc, đừng hút thuốc lá nữa, không tốt cho sức khỏe. Bố em vì hút thuốc nhiều, năm ông bà qua đời, bố còn vừa hút thuốc vừa uống rượu nữa, lúc đầu chỉ bị ho, bây giờ ảnh hưởng đến cả tim rồi kìa”.

Nhắc đến bố, Quý Đồng lại buồn bã. Quý Như Trạch năm nay đã nhiều tuổi, một mình run rẩy trong trại giam thật sự nguy hiểm, cũng chỉ trông mong việc đề nghị điều trị tại ngoại nhanh chóng được đồng ý.

Hạ Khải Thành khẽ cười, cô bé của anh lớn rồi nên bắt đầu muốn quản lý anh đây!

Máy bay tư nhân thuận lợi bay trên độ cao ba nghìn mét, ánh mặt trời gần như xuyên thấu tất cả, theo khe hở của rèm che lọt vào bên trong. Tỏ ra rất thích thú, Quý Đồng đưa tay lên, làm như thật sự có thể cầm được ánh nắng.

Mọi thị phi rắc rối đều vứt bỏ lại phía sau, trong khoang máy bay quá đổi yên tĩnh, suốt cả hành trình chẳng ai đến làm phiền hai người họ.

Đôi khi phóng túng bản thân một chút cũng không có gì đáng trách.

Quý Đồng đột nhiên cảm thấy ngay cả hô hấp cũng trở thành một việc xa xỉ. Cô mong được ôm chặt anh mãi như thế này, cả đời này không buông

tay, cho dù bên ngoài có ai nói gì đi nữa, cho dù người trong gia đình có cho phép hay không, Hạ Khải Thành vốn dĩ là của cô.

Ý nghĩ này đeo bám Quý Đồng suốt cả chuyến bay. Cô trở nên mạnh bạo hơn, xuống máy bay cũng không chịu buông anh ra, Hạ Khải Thành hiếm khi thấy cô vui vẻ như thế. Lúc này đã là giữa trưa, từ sân bay về tới Mộ Phủ vẫn phải trải qua nửa ngày đường ô tô nữa. Nếu không có trục trặc thì sớm tối hai người sẽ có mặt ở vườn chè.

Đọc đường, Quý Đồng ngạc nhiên phát hiện, người không thích ứng được hóa ra là mình. Con người khó tránh được những điều phạm tục, thường không biết quý trọng những gì mình có, điều kiện sống ở nhà họ Hạ quá tốt khiến cô quên mất rằng cuộc sống trước đó của mình cũng không đến nỗi tệ.

Lúc mới xuống máy bay, Quý Đồng vẫn cho rằng Hạ Khải Thành đã sắp xếp ổn thỏa đâu vào đấy. Nhưng khi hai người bắt taxi rời khỏi thị trấn, rồi lại chuyển xe đến Mộ Phủ, cô mới biết anh chưa hề có sự chuẩn bị cho chuyến đi này, cũng chẳng bàn bạc với bất kỳ ai, chỉ vì một câu nói của cô, anh liền đưa cô trở về đây.

Mùa đông ở miền Tây Nam, khí hậu còn thất thường hơn thành phố Tĩnh, lại vừa có thông báo gấp về đợt không khí lạnh sắp diễn ra. Hai người đến bên xe ngoại thành thì đã là xế chiều, nhiệt độ giảm xuống rõ rệt, trời bỗng chốc rồi sầm lại, gió lạnh mang theo hơi ẩm lùa vào người, rét thấu xương. Đi chưa nổi mấy bước, cả người Quý Đồng đã run lên cầm cập. Rời khỏi Mộ Phủ quá lâu, cô quên mất mức độ khắc nghiệt của mùa đông nơi đây. Trước lúc họ đi, Vi Lâm đã nhắc nhở cô phải mặc nhiều áo, cô còn cho là không cần thiết, chỉ quàng một chiếc khăn cổ dày. Bây giờ lạnh cắt da cắt thịt, cô chẳng dám kêu ca, vội vàng kéo lớp quần áo mỏng dính sát vào người, hít thật sâu. Chưa được bao lâu, da mặt cô đã tê cứng vì lạnh.

Cái rét ẩm của miền Nam rất nguy hiểm, bất ngờ ập đến khiến người ta không kịp thích ứng, lúc nào cũng cảm thấy uể oải như không còn sức lực. Dù đã đeo găng tay nhưng bàn tay Quý Đồng vẫn liên tục run rẩy. Hai người đi bộ gần nửa tiếng trên con đường nhỏ, không có nhiều xe chạy qua.

Hạ Khải Thành ôm cô vào lòng, xoa má cô, nói: “Tại anh quyết định gấp quá, lúc đầu định để Vi Lâm đến xem xét trước, nhưng...”.

Thời điểm này nội thành xảy ra quá nhiều vấn đề, anh muốn nhanh chóng đưa cô ra khỏi chốn đây rầy thị phi đó. Tuy nhiên, Mộ Phủ không giống những nơi khác, để đảm bảo an toàn, anh không thể tùy tiện tiết lộ thông tin với người trong thị trấn. Vì không biết rõ đường đến Mộ Phủ, hai người chỉ có thể đợi xe khách đến để đi cùng. Tối nay có thể đến được vườn chè một cách thuận lợi hay không, hoàn toàn là dựa vào may mắn.

Lúc này Hạ Khải Thành vẫn tỏ ra rất ung dung. Anh buộc lại khăn quàng cổ cho Quý Đồng, đứng chắn gió trước mặt cô: “Chịu khó thêm chút nữa”.

Quý Đồng đã lạnh cóng người, nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười với anh. Cô cảm thấy sức chịu đựng của con gái thường tốt con trai, cô thì cố gắng chịu đựng lạnh một chút là được, nhưng Hạ Khải Thành ngày nào ra ngoài cũng có xe đưa xe đón, mùa đông chỉ cần mặc một chiếc áo khoác là xong, giờ bỗng nhiên bị cô kéo đến nơi này, thật sự khiến người ta lo lắng. Hai hàm răng đã va vào nhau mà cô vẫn cố hỏi: “Anh... Anh có lạnh không?”.

Hạ Khải Thành bật cười, thở dài một hơi rồi kéo cô vào lòng. Làm sao mà không lạnh cho được? Một cơn gió thoảng qua thôi đã khiến anh rét run lên rồi. Chiếc áo bành tô nhanh chóng ngấm một tầng hơi ẩm, khiến cả người anh gần như sắp đóng băng. Đoạn đường này có tất cả năm bóng đèn nhưng chỉ còn một bóng sáng, cách chỗ hai người đứng mấy trăm mét, tạm đủ để chiếu tia sáng yếu ớt tới chỗ họ.

Quý Đồng kề sát vào ngực anh, nheo mắt quan sát. Không biết tại mưa hay gió làm mờ đi đường nhìn, sắc trời nhanh chóng tối sầm lại mà cuối con đường vẫn không xuất hiện bất kỳ ánh đèn xe nào, càng không có người.

Hạ Khải Thành đang yên lặng bỗng nhiên buông tay, dắt cô đi về phía trước. Quý Đồng cảm thấy anh cũng đã lạnh tới mức toàn thân cứng đờ, nhưng cô biết, nếu hai người cứ tiếp tục đứng im tại chỗ thì càng không tốt, cần phải vận động mới có thể giữ đầu óc tỉnh táo.

Đi được một đoạn, Quý Đồng càng run rẩy hơn. Hạ Khải Thành bèn lấy điện thoại ra, định gọi cho Vi Lâm bố trí người đến đón, nhưng lại bị Quý Đồng ngăn cản: “Đợi thêm chút nữa”. Năm xưa, Hạ Khải Thành can dự vào chuyện mua bán đất Mộ Phủ, quan hệ giữa các bên rất căng thẳng, nếu giờ lộ ra thông tin anh một mình tới đây thì thật sự rất nguy hiểm.

Hạ Khải Thành cởi chiếc áo khoác ra choàng vào người Quý Đồng, cô thật sự sốt ruột, giờ là lúc nào chứ, giữa nơi đồng hoang giá rét, anh chỉ có mỗi chiếc áo khoác để cản gió mà còn nhường cho cô. Cô nhất định không chịu mặc.

Hạ Khải Thành kiên quyết: “Em chọn đi, hoặc là anh gọi người đến, hoặc là em mặc áo khoác vào”.

Sống tới ngần này tuổi, có khó khăn gì mà anh chưa gặp, chỉ vì lần này đưa cô theo nên anh mới không muốn cô phải gánh chịu cùng mình.

Cuối cùng, Quý Đồng đành lựa chọn phương án thứ nhất. Vi Lâm nhiều năm phục vụ bên cạnh Hạ Khải Thành, đương nhiên hành sự rất cẩn trọng. Sáng sớm, anh ta đã lường trước được tình huống hai người có thể gặp khi trời tối, vì thế đã bố trí sẵn xe. Để tránh người của chính quyền, Vi Lâm âm thầm liên lạc với một gia đình chuyển từ Mộ Phủ vào trong thị trấn, trước

đây, Hạ Khải Thành từng giúp đỡ họ nên về cơ bản có thể tin tưởng trông cậy.

Hạ Khải Thành nhận được tin báo của Vi Lâm, liền nói với Quý Đồng: “Xe sẽ đến ngay bây giờ, vì tắc đường trong thị trấn nên mới bị trễ”.

Bấy giờ, hai người mới bớt lo lắng đi một chút. Quý Đồng chợt thấy phiền muộn, quả nhiên việc gì dính dáng đến cô thì luôn gặp trở ngại. Cô kéo áo khoác của anh sát lại, sau đó còn xoa xoa mặt anh giống như anh làm với mình. Hạ Khải Thành vốn đang cau mày cũng phải bật cười, ôm cô vào lòng: “Anh hiểu rồi”.

Quý Đồng ngẩn ra, buột miệng hỏi: “Hiểu cái gì?”.

“Anh luôn cho rằng phải để em nếm trải khổ cực, em mới trưởng thành hơn, như vậy sau này có gặp phải khó khăn gì, em cũng không quá yếu đuối. Thường thì phụ nữ dễ gặp phải một chút trở ngại là lại nghĩ tiêu cực, nhưng hôm nay...”

Hôm nay, anh đau lòng, đau lòng tới mức lần đầu tiên hối hận vì việc mình làm.

Ngay từ khi Quý Đồng mới đến sống ở nhà họ Hạ, anh đã muốn dạy cô từng li từng tí, bất luận là cách đối nhân xử thế hay chuyện tình cảm. Anh chưa bao giờ thật sự quan tâm xem cô sống thế nào, chưa bao giờ hỏi han hay nghe cô tâm sự. Cho dù cô làm sai việc gì, anh cũng để mặc cô tự học cách sửa chữa lỗi lầm. Giờ đây, anh mới nhận ra, tất cả những điều này đối với cô mà nói quả thực quá khắt khe.

Bất chợt, anh cúi đầu hôn lên trán cô.

Hai người sắp mất đi toàn bộ hơi ấm, đứng sát vào nhau lại có cảm xúc khó diễn tả. Tia sáng yếu ớt đang xa dần mất hẳn, màn đêm ngự trị hoàn toàn, những hạt sương trĩu nặng mang theo giá rét bắt đầu rơi xuống, cơ hồ

trời sẽ không bao giờ sáng nữa. Như vậy cũng tốt, hiếm khi nào anh được ôm chặt cô như lúc này.

Thực ra, Hạ Khải Thành vẫn còn điều muốn nói, nhưng Quý Đồng đã nhắm mắt lại, anh sợ cô nghe rồi sẽ khóc nên đành giữ lại trong lòng.

Anh muốn nói với cô, cuộc đời này anh đã chứng kiến quá nhiều những mảnh khoe gian xảo nơi thương trường, những mưu toan suy tính trong gia đình... Con người ta một khi đã leo lên vị trí cao, thường sẽ quên mất thuở ban đầu. Nhưng anh thì chỉ mong được cùng cô chịu khổ.

Con đường trở về quê hương gian khổ hơn so với họ nghĩ.

Không biết phải qua bao lâu, cuối cùng xe cũng đến đây là một chiếc xe tải lớn của đội sản xuất, chạy trên con đường đất gồ ghề nên lắc lư nghiêng ngả, khiến người ta thót tim hết lần này đến lần khác. Người lái xe hơn bốn mươi tuổi, quê gốc ở Mộ Phủ. Ông ta từng nghe nói đến Hạ Khải Thành nhưng trước giờ chưa từng gặp anh. Hạ Khải Thành đỡ Quý Đồng lên xe trước, toàn thân cô đã bị cái lạnh hút hết sức lực. Chỗ ngồi khá chật chội, khó khăn lắm hai người mới có thể chen vào.

Quý Đồng không quên nói lời cảm ơn đối phương, đã muợn thế này mà vẫn đến đón họ. Cuộc sống của người dân quê luôn diễn ra theo một quy trình đơn giản, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, mặt trời mọc thì làm việc. Chỉ trừ khi có việc cực kỳ quan trọng, người ta mới phải ra đường vào đêm hôm khuya khoắt thế này. Quý Đồng nói một câu mà mãi không gãy gọn, Hạ Khải Thành ôm cô vào lòng, không muốn cô phải gắng gượng chịu đựng: “Thôi được rồi, không sao, có gì đến vườn chè rồi từ từ nói”.

Tài xế cũng mang họ Quý, người trong vườn chè Mộ Phủ gần như đều mang họ này vì xưa kia chung tổ tiên. Ông ta bảo Quý Đồng gọi mình là chú Quý. Cả thôn trước đây sống dựa vào nhà Quý Như Trạch, bây giờ gặp lại Quý Đồng, chú Quý đương nhiên rất mừng, chỉ thấy lạ vì cô và Hạ Khải

Thành đi cùng nhau. Tuy thế, ông ta cũng không dám hỏi nhiều, chỉ hỏi thăm qua loa vài câu. Hạ Khải Thành không muốn để Quý Đồng tốn sức lực nên thay cô tiếp chuyện đối phương. Việc này khiến chú Quý không khỏi căng thẳng, chạy xe cũng nhanh hơn.

Đường núi hiểm trở, khó khăn lắm mới đến được vườn chè. Khu vực tiếp giáp với Mộ Phủ luôn bị những người trưng thu đất ở trên trông coi, mười mấy năm sự việc vẫn bỏ đó chưa giải quyết, nên vùng đất này không được tiến hành khai phá. Núi tuy không cao, nhưng chỉ có một con đường tạm bợ rất khó đi. Ngoài cửa xe chỉ có âm thanh “phật phật” chốc chốc lại vang lên, không biết là cành cây hay là thứ gì khác.

Cơ thể Quý Đồng dần dần ấm hơn một chút, nhưng tinh thần vẫn còn mơ hồ, không biết do buồn ngủ hay kiệt sức. Cô gắng sức chống đỡ, nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô mới biết xe sắp lên núi. Con đường này khó đi nhất, cô đột nhiên lo lắng, muốn ngồi thẳng dậy nhìn xem sao nhưng Hạ Khải Thành không cho.

“Không sao đâu, em nhắm mắt vào ngủ một lát đi, sắp đến nơi rồi”.

Thấy Quý Đồng vẫn gắng gượng muốn cử động, chú Quý cười: “Bên ngoài tối đen như mực, bóng cây liên tiếp, chú lo cháu sợ đến nỗi mất ngủ đấy”.

Quý Đồng biết Hạ Khải Thành lo lắng cho cô, tay anh còn lạnh hơn cô rất nhiều, cô không dám quấy rối nữa, mà nghe lời ngồi yên cho đến khi tới cổng thôn.

Bốn bề tối đen như mực, may mà trong thôn đã được nối điện, lác đác vài hộ gia đình còn thức và bật đèn dưới mái hiên. Quý Đồng đứng trước cổng thôn, bỗng dưng cảm thấy thời gian như ngừng lại, tất cả vẫn hệt với điện mạo trong ký ức của cô.

Những mái nhà cấp bốn hằn lên vết tích do nước mưa tạo thành, những mảnh sân phơi đầy lá chè, giữa đêm đen vẫn thoang thoảng một mùi hương đặc biệt.

Gió lạnh tấp vào mặt, Quý Đồng hít một hơi thật sâu. Dường như ai đó đã bật công tắc quay về quá khứ, khiến đầu óc cô thoảng chốc tỉnh táo lại. Cô từng cố gắng kể với Hạ Khải Thành về nơi này, nhưng không thể miêu tả chính xác hương chè lan tỏa trong không khí, xen lẫn mùi của bùn đất, của chồi non, tạo nên một mùi hương đượm chất thanh tịnh.

Đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt với dưới chân núi, đương nhiên không thể nói rõ nơi nào tốt hơn hay xấu hơn. Phố xá có ưu điểm của phố xá, nếu không mọi người cần gì phải bon chen đến đó, còn Mộ Phủ lại là một chốn bình dị để người ta tìm về cho tâm hồn thanh thản. Con người luôn ôm ấp một thứ tình cảm hoài niệm, dẫu khó khăn vất vả đến nhường nào cũng phải quay về cố hương, để hiểu được ông cha đã khổ cực ra sao. Thế hệ sau như họ nhất định phải giữ lấy cái gốc của người đời trước.

Hạ Khải Thành không muốn mất thời gian chịu cái lạnh một cách vô ích, anh đã đi lên trước được một đoạn, khi quay đầu lại mới phát hiện Quý Đồng vẫn đứng trầm ngâm tại chỗ, bèn gọi cô nhanh lên. Chú Quý cũng thấy ban đêm sương xuống càng lạnh, bèn buột miệng nói bằng tiếng địa phương, Quý Đồng tuy không hiểu, nhưng biết ý ông muốn nó gì. Cô lắc đầu rồi vội đuổi theo họ. Đến bên Hạ Khải Thành, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hôm nay em mới thật sự hiểu giáo huấn của tổ tiên nhà họ Hạ”.

Không được quên gốc rễ.

Đạo lý này đúng với tất cả mọi người.

Ba người nhanh chóng vào trong thôn. Chú quý muốn đi gọi những người khác trong thôn ra, nhưng Quý Đồng kịp thời ngăn lại. Giờ đã quá

khuya, không cần thiết phải quấy rầy mọi người. Cô quan sát xung quanh, chợt nhớ ra con đường về nhà cũ của mình, bèn kéo Hạ Khải Thành đi theo.

“Có một đồng đá ở đây, ngày xưa người trong thôn xây nhà còn thừa nên chừa lại. Bố em nói vì xung quanh đồng đá này không có người sinh sống nên dần dần nó được coi là cổng thôn. Về sau, dân trong thôn mỗi lúc một đông, ai dựng vợ gả chồng xong đều phải xây nhà. Người ta xây đều tránh đồng đá này ra, cuối cùng nó bị vây trở thành vị trí trung tâm của thôn.

Quý Đồng còn nhớ, đi tới đồng đá này thì rẽ trái, liền đi trước dẫn đường, chẳng mấy chốc đã về tới nhà mình. Hạ Khải Thành và chú Quý thấy tinh thần cô khởi sắc nên yên tâm hẳn.

Vì họ hàng thân thích gần như đã mất hết, nên trước khi rời khỏi Mộ Phủ, Quý Như Trạch đã giao lại căn nhà này cho một bà cụ neo đơn.

Chú Quý nhanh nhẹn đi gọi cửa. Cụ Tú giờ này vẫn còn thức, nghe tiếng gọi, liền khoác thêm áo rồi đi ra mở cửa. Tuy đã bảy, tám chục tuổi nhưng cụ vẫn khỏe mạnh, chỉ có mắt là hơi kém. Cụ nhờ vào ánh sáng le lói để nhìn những vị khách bên ngoài, không nhận ra ai, cụ đành gọi tên chú Quý trước. Mãi đến khi chú Quý giới thiệu, cụ mới sững sốt cầm lấy tay Quý Đồng, nói liền mấy câu.

Nơi đây trước kia là nhà của cô, tất cả vẫn vẹn nguyên như cũ, phía sau nhà là vườn chè trùng trùng điệp điệp, tựa lưng vào núi, cảnh sắc ban đêm trầm lặng hơn nhiều so với thành phố Tĩnh. Mặc dù Quý Đồng chỉ nghe được loáng thoáng vào từ trong lời của bà cụ, nhưng lúc này ai nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là tình cảm giữa người với người.

Đang mãi nói, chợt nhớ ra ngoài trời rất lạnh, cụ Tú vội lấy chiếc áo khoác màu xanh lam của mình khoác lên người Quý Đồng. Những nếp nhăn nhuộm màu sương gió trên gương mặt già nua của bà cụ hệt như vườn

chè, mấy chục năm vẫn vậy, hiền lành, ôn hòa, chứa đựng tính thiện thuở sơ khai của con người.

Nỗi chua xót bỗng chốc dâng trào trong lòng Quý Đồng. Cô biết bà cụ trước giờ chưa từng rời khỏi mảnh đất Mộ Phủ, có lẽ bà cũng không hiểu hết những điều cô nói, nhưng cô vẫn nghẹn ngào giải thích với cụ: “Bố cháu tạm thời không thể về thăm bà, bố cháu cũng nhớ mọi người ở đây lắm... Cháu thay bố về thăm mọi người, sau này cháu sẽ đưa bố về đây an dưỡng...”.

Vẫn là người lý trí nhất, Hạ Khải Thành nhắc nhở cô: “Vào trong nhà trước đã, bà và chú Quý đều có tuổi rồi, đứng ngoài này mãi lạnh”.

Tối nay, cụ Tú hết sức vui mừng, nói rất nhiều chú Quý phải làm “phiên dịch viên”, truyền đạt lại cho Hạ Khải Thành và Quý Đồng. Cụ nói đáng ra đã ngủ rồi, nhưng chợt nghĩ đến chuyện thu dọn quần áo mùa đông. Sau đó, cụ lại cảm thấy cứ có việc gì chưa xong, cuối cùng thức đến khi Quý Đồng trở về.

Bà cụ tươi cười nghe chú Quý giải thích, đột nhiên quay sang hỏi Hạ Khải Thành là ai. Chú Quý lưỡng lự một lúc không biết trả lời thế nào, người ở đây đều không rõ cảnh ngộ của Quý Đồng từ sau khi rời khỏi Mộ Phủ.

Bầu không khí trở nên gượng gạo. Quý Đồng đã gọi Hạ Khải Thành là anh trai nhiều năm như vậy, nhưng hôm nay, cô không đành lòng thừa nhận điều đó.

Hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi khiến tâm trạng mọi người đều tốt hơn hẳn lên. Quý Đồng bỗng không muốn tiếp tục lừa mình dối người ở trong chính ngôi nhà của mình nữa. Cô ngược nhìn Hạ Khải Thành, rồi quay sang nói với chú Quý : “Người yêu của cháu”. Hạ Khải Thành không có biểu hiện

gì, chỉ siết chặt tay cô thêm một chút, Quý Đồng lại nói: “Hôm nay anh ấy mới cùng cháu về thăm quê được”.

Không biết chú Quý nói lại với cụ Tứ thế nào mà nghe xong, cụ cười đến xán lạn.

Hạ Khải Thành nhìn cô, cuối cùng cũng không nói gì. Gian nhà chỉ có một ngọn đèn, ánh sáng lờ mờ không đủ để nhìn rõ mặt người. Anh thở phào một hơi, cảm giác ngay cả dài bóng trên tường cũng đã nhẹ nhõm đi nhiều.

Nửa đêm, đường sá lại khó đi nên chú Quý không quay về thị trấn nữa. Chú giúp bà cụ dọn dẹp hai gian phòng cho mọi người qua đêm. Ở nông thôn, cái gì cũng sạch sẽ tinh khiết. Lúc này trời đã gần sáng, Hạ Khải Thành và Quý Đồng cũng thu xếp xong phòng ngủ.

Ánh trăng chiếu vào bức tường màu trắng ngà. Gian nhà này phía trước có ô cửa sổ nhỏ, phía sau tựa sườn núi. Quý Đồng vừa rửa mặt xong, mái tóc mềm mại.

Thôn quê dân dã và bình yên, đối lập hẳn với khung cảnh ồn ào của thành phố. Bầu không khí mang một mùi hương trong lành rất riêng của trời đất, ánh sáng dịu dàng và ấm áp.

Hạ Khải Thành bỗng nhiên chống nửa người dậy, vén tóc cô sang một bên rồi hôn nhẹ vào gáy cô. Quý Đồng thấy hơi nhột, liền co người cười khúc khích. Cô đặt cây lược gỗ cũ kỹ xuống, khẽ nói: “Ngủ thôi”.

Anh lẳng lẳng ôm cô vào lòng. Cô quay đầu lại, chạm tay vào mặt anh, lo lắng hỏi: “Anh lạnh lắm rồi phải không?”.

Hạ Khải Thành lờ đi câu hỏi của cô, nghiêng mặt sang nhìn cô: “anh chợt nhớ đến mấy chuyện em nói...”.

Quý Đồng đang định hỏi, nhưng chần chừ mãi lại thôi. Cô xoay người lại đẩy anh ra, khiến cả hai cùng ngã xuống giường. Lần đầu tiên trong đời cô to gan như thế, dám tự tay cởi áo của anh.

Hạ Khải Thành vẫn tỏ ra bình thản như không, anh kéo tấm chăn dày bên cạnh lại, để yên xem cô làm thế nào và không hề có ý định trợ giúp một tay. Kết quả, Quý Đồng vì quá hồi hộp, lúng túng mãi vẫn chưa cởi xong cúc áo anh.

Hạ Khải Thành bật cười, âm thanh ấy khiến trái tim Quý Đồng rộn rạo. Cô xấu hổ quá thành ra bất chấp tất cả, lần theo măng-sét tay áo của anh luồn vào bên trong. Rốt cuộc bản lĩnh của cô cũng chỉ đến mức ấy mà thôi, gương mặt thoáng cái đã đỏ bừng. Quý Đồng cảm thấy mình đúng là hết thuốc chữa, xưa nay bản thân chưa từng mất kiểm soát trước bất kỳ cám dỗ nào. Vậy mà trong đêm đông tối đen như mực nay, cô lại điên cuồng muốn anh.

Hạ Khải Thành không thách thức cô nữa, chủ động kéo cô vào lòng. Vòng tay của anh khiến Quý Đồng mau chóng bình tĩnh lại. Khi lớp áo được trút bỏ, cơ thể lấm tấm mồ hôi của hai người dính sát vào nhau, nhưng cả anh và cô đều không cảm thấy có gì ngượng ngùng. Bởi vừa nãy chính cô đã nói, anh là người yêu của cô. Lời khẳng định đó khiến cả hai đều không khỏi kích động.

Cụ Tứ và chú Quý lo hai người họ ở xa về không thích ứng ngay được với thời tiết nơi đây nên đốt lò sưởi khá lớn, không khí nóng hừng hực như thể thiêu đốt cơ thể cả hai.

Hạ Khải Thành để cô nằm sấp trên ng mình. Trong làn ánh sáng mờ ảo, anh nhìn lên bóng dáng mảnh mai in trên tường, bỗng nhiên anh cảm thấy lúc này nói gì cũng là thừa, bởi Quý Đồng đã sớm hiểu rõ tất cả, anh cũng không cần phải xác nhận lại. Dường như khoảng thời gian để lỡ trong quá khứ đã được tìm về, từng chút từng chút một hiện rõ trước mắt anh.

Cô chính là nỗi phiền toái cả đời này anh không dứt ra được. Anh đột nhiên nghĩ, thà rằng cứ xé toạc cái “mớ phiền phức” này ra, về sau đỡ phải lo lắng nhiều.

Suy nghĩ ác độc ấy xuất hiện trong đầu thúc hành động của anh càng thêm cuồng dã hơn. Trong tình yêu, chẳng có thời điểm nào khiến người ta rung động hơn khoảnh khắc này nữa cả: Không gì có thể ngăn cản nổi, không ai có thể chia rẽ được.

Khao khát như ngọn lửa bùng cháy đốt sạch kiên nhẫn của Hạ Khải Thành, anh gấp gáp tiến vào cơ thể cô. Sợ cô không thoải mái, anh ôm lấy cô mà vỗ về. Nhưng Hạ Khải Thành mau chóng phát hiện, sự lo lắng của mình là thừa thãi, bởi vì Quý Đồng đã đẩy anh ngã ngửa về phía sau.

Anh cười phản ứng quá nhanh nhạy của cô. Quý Đồng xấu hổ, nhắc chân lên định đạp anh, nhưng lại bị anh giữ lấy và đè xuống, toàn thân cô nhất thời mềm nhũn.

Nhiệt độ quá cao, Quý Đồng không thể phân biệt rõ rốt cuộc là thân nhiệt của ai, mọi vị trí trên cơ thể đều bị thiêu đốt đến bỏng rát. Cô mơ mơ màng màng cúi xuống tìm bờ môi anh. Hạ Khải Thành cố tình tránh đi để trêu chọc cô. Quý Đồng tức giận, men theo đường viền cổ, cắn vào yết hầu anh rồi quay đầu đi trốn.

Xúc cảm từ đầu lưỡi cô trở thành cái mát lạnh duy nhất hiện hữu, cơ hồ đánh thức một thứ gì đó trong lòng Hạ Khải Thành. Anh hít sâu một hơi rồi cứ nhìn cô chăm chăm. Quý Đồng lúc này không mảnh vải che thân, da mặt dẫu có dày đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi cái nhìn náy lửa ấy, đành ôm chầm lấy anh.

Hạ Khải Thành kề môi bên tai cô, giọng nói mang theo sự đe dọa và tức giận vô duyên vô cớ: “Học ai thế?”.

Quý Đồng không trả lời, lại bị anh ép tới mức phải thét lên. Cuối cùng, cô cũng phải đầu hàng, thành thật nói với anh rằng từ trước tới giờ, giữa mình và Cố Kim Đông chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Hạ Khải Thành đã biết thừa nhưng vẫn cố tình hỏi, cố tình làm khó cô.

Hai người giằng co nhau đến nỗi chân cũng tuột khỏi giường. Quý Đồng đẩy anh về phía sau, vô tình khiến anh va vào tủ cạnh giường. Hạ Khải Thành đờ hai vai cô xuống, gần như muốn nuốt chửng cô để trả thù...

Đêm nay, mọi khúc mắc trong lòng Quý Đồng đều đã được tháo gỡ. Có lẽ bởi vì đây vốn là nơi cô thuộc về, nên cô không cần đắn đo hay e dè bất kỳ ai, bất kỳ điều gì. Cô tỏ ra hết sức chủ động, tới nỗi Hạ Khải Thành cũng không kiểm soát được chính mình.

Đáng tiếc, Quý Đồng cũng không có bản lĩnh gì to tát. Chẳng mấy chốc cô đã bị anh hành hạ đến thất điên bát đảo, cơ thể mềm nhũn như sắp tan chảy. Cô mệt nhoài tựa vào ngực anh, vô thức thốt lên: “Anh trai”.

Vào những thời điểm máu chốt, đàn ông thường có một vài thói quen kỳ lạ. Chẳng hạn như lúc này, Hạ Khải Thành cực kỳ phản cảm khi nghe cô gọi vậy. Với anh, nó dường như trở thành một điều cấm kỵ. Cơn giận nháy mắt bùng lên, anh càng muốn giày vò cô thêm. Thế nhưng, Quý Đồng ngốc nghếch không ý thức được việc mình làm, cứ liên tục gọi anh như vậy, cuối cùng tự chuốc vạ vào thân mà không hay biết.

Chẳng mấy chốc, gian phòng đã trở nên bừa bộn. Nơi này vốn dĩ được dùng để cất giữ lá chè, hiện giờ dù đã được thu dọn hết nhưng vẫn còn thoang thoảng hương thơm dịu mát. Trên giường trải một tấm chăn rất dày, sau vì quá nóng, hai người đều không dùng đến.

Sức lực chống cự và tranh đấu đã hết, Quý Đồng chỉ có thể che miệng để không phát ra âm thanh. Nhà ở vùng thôn quê đều được xây dựng hết sức đơn giản, đương nhiên không có cửa cách âm. Bị dồn ép quá lâu, cô sắp

không chịu nổi mà phát khóc, cô nghẹn ngào trốn tránh nhưng bị anh kéo lại vào ngực dỗ dành.

Quý Đồng nhanh chóng hiểu ra sự khác biệt giữa mình và Hạ Khải Thành. Trong chuyện này, dù có gắng sức thể hiện thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn chỉ là một cô nhóc chưa trưởng thành, không hề có những kỹ năng thành thục, càng không thể sáng tạo ra những “chiêu trò” mới mẻ. Cô yếu ớt như một con mèo, chỉ có thể trông chờ vào sự từ bi của anh.

Dẫu biết sức chịu đựng của cô có hạn nhưng Hạ Khải Thành không ngừng lại được. Lúc này, cô không còn là con nhím bướng bỉnh thường ngày thích làm đau người khác nữa. Anh bịt mắt cô, khiến toàn bộ thế giới của cô tối sầm lại, cơ thể cô run rẩy từng hồi trong vòng tay anh.

Từ trước tới giờ, Quý Đồng chưa từng trải qua cảm giác quyến luyến dai dẳng như vậy. Cơ thể dần dần ướt đẫm khiến cô bất giác thấy xấu hổ, nhưng mắt chẳng thể nhìn được gì. Cô ra sức gạt tay anh xuống. Vừa mở mắt, cô liền trông thấy vầng trăng treo trên tán cây ngoài cửa sổ, hết như đôi mắt sáng quắc đang quan sát nhất cử nhất động của hai người.

Thoáng chốc, cả người Quý Đồng cứng đờ. Ánh trăng vằng vặc kia khiến cô căng thẳng, cô rên rỉ một cách đau xót, quay người lại ôm chặt anh.

Hạ Khải Thành xoa lưng cô để cô thả lỏng, sau đó che miệng cô lại không để cô nói lung tung. Khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, Quý Đồng đột nhiên cúi đầu cắn vào tay anh, dường như đang trút hết cảm phẫn trong lòng.

Anh hôn lên trán cô: “Năm đó anh không nên thương hại em”.

Lẽ ra, anh nên để mặc cho cô tự chống chọi với số mệnh. Có lẽ như vậy, anh sẽ không rung động với cô.

Nước mắt và mồ hôi hòa quyện trên gương mặt Quý Đồng. Hạ Khải Thành cũng không khá hơn là bao, anh kéo chăn phủ kín cơ thể cả hai.

Quý Đồng lại một lần nữa bị tác động bởi câu nói của anh. Bàn tay mềm nhũn như được tiếp thêm sức lực, cô chống người dậy, chạm vào mặt anh: “Quá muộn rồi... Hạ Khải Thành, cả đời này anh đừng nghĩ đến chuyện đá em đi!”.

Cô nhìn sâu vào đôi mắt anh như đã nhìn bao nhiêu năm. Khi cô nghĩ quần đến bên bờ sông, hình ảnh anh lại hiển hiện trước mặt. Cô làm sao nỡ từ bỏ người đàn ông này?

Nước mắt cô cứ thế tuôn trào, rơi xuống gò má Hạ Khải Thành. Đêm nay cô mới được khóc một trận thoải mái.

Tình yêu trong cõi đời này nhiều vô kể, tốt xấu không phân định rõ ràng. Quý Đồng đã hiểu rõ một điều, tất cả những khổ đau mà cô từng trải qua trước đây chung quy không phải luôn tồi tệ. Dù sao nó cũng đã mài giũa trái tim cô, giữ lại một vị trí mà không người nào khác có thể xâm nhập. Từ lâu đã bị buộc phải cúi đầu trước hiện thực, cô chưa từng yêu cầu điều gì quá đáng, duy chỉ có anh – niềm ước nguyện duy nhất trong cô. Bởi thế vì anh, cô có thể cam chịu mọi khổ đau.

Cô có thể không cần bất cứ điều gì, có thể thỏa hiệp với mọi thứ, nhưng chỉ riêng Hạ Khải Thành thì cô không muốn nhường.

Người đàn ông này là của cô.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Người Phụ Nữ Bất Ngờ Xuất Hiện

Mùa đông năm nay quả thực khắc nghiệt. Chú Quý đã dậy từ khi trời tảng sáng, đang ngồi ngoài sân nghe đài phát thanh. Bản tin thời tiết nói vùng Tây Nam sẽ không có tuyết nữa, nhưng mấy ngày tới trời nhiều mây.

Vườn chè và thôn xóm nằm ở lưng chừng núi, tối hôm qua đến đây, Quý Đồng cảm thấy đường đi nguy hiểm hơn nhiều so với ấn tượng hồi nhỏ của cô, nhưng lúc này khi trời đã sáng rõ, cô mới thấy mọi thứ vẫn hệt như xưa.

Một khoảng trời non xanh nước biếc được bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc, cảnh vật tựa như một bức tranh khiến người ta một khi bước vào sẽ không muốn ra nữa.

Quý Đồng muốn đưa Hạ Khải Thành đi thăm thú vườn chè. Thật ra, anh đã đến đó rồi, nhưng thấy cô có vẻ hào hứng nên vẫn chiều theo ý cô.

Thời tiết giá lạnh, không chỉ những cây chè đã chìm vào giấc ngủ đông mà người dân trong thôn cũng ít khi lên núi, vì thế, dọc đường đi khá yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hót của loài chim nào đó.

Khi đứng trước đồi chè hàng trăm năm tuổi được thiên nhiên bao bọc này, Hạ Khải Thành mới hiểu hết nỗi day dứt cả đời của Quý Như Trạch. Một vườn chè xinh đẹp như vậy, nếu bị thu mua thì quả là đáng tiếc.

Không khí trên núi trong lành. Vất vả lắm mới về đây được một chuyến, cả hai người đều đã quên sạch những mệt mỏi dọc đường. Đi được một đoạn khá xa, Quý Đồng dừng lại cạnh một cây chè rất cao, cố gắng quan sát kiểm thứ gì đó. Mặt đất trơn bóng rất dễ bị ngã nên cô bám vào tay Hạ Khải Thành, còn khăng khăng lôi anh đi tìm với mình.

Loanh quanh một lát, cô quay sang hỏi anh: “anh đã từng nghe nói đến ‘càng cua’ chưa?”.

(*)Càng cua: Một loại tầm gửi có hình dáng giống càng cua.

Hạ Khải Thành không hiểu cô định làm gì, nhưng chỉ nhìn cô rồi “ừ” một tiếng. Quý Đồng mất hứng, miệng lẩm bẫm: “Anh không thể giả vờ như không biết được sao...”.

Hạ Khải Thành bật cười, anh vốn mặc ít quần áo hơn cô, đi đường cả đêm chịu gió lạnh, sáng sớm dậy liền bị ho, đáng ra đã đỡ hơn nhiều nhưng bây giờ bị cô chọc cười nên hít phải khí lạnh, lại ho khan thêm mấy tiếng.

Chẳng mấy khi anh chiều theo những thú vui ngốc nghếch của cô, nhưng hôm nay thì khác, anh làm mặt bất đắc dĩ, hắng giọng nói: “Được rồi, anh không biết, em nói đi”.

Bấy giờ, Quý Đồng mới hài lòng, nhìn trái nhìn phải rồi đứng lên một tảng đá chỉ cho anh thấy “càng cua”, nói: “Người trong thôn nói nó sống cùng với cây chè cổ thụ, hấp thụ tinh khí mấy trăm năm nên đã ‘thành tinh’, rất quý hiếm”.

Loài tầm gửi này sinh trưởng trên thân cây chè, mùa lạnh, người ta gần như không nhìn thấy rõ nó, nhưng vẫn có thể loáng thoáng trông thấy một khóm thực vật ký sinh nhỏ màu xanh biếc, rất giống san hô.

Hạ Khải Thành kiên nhẫn đứng cạnh nghe cô huyền thuyên một hồi, sau đó cũng lên tiếng đáp lại: “Cái gì càng tốt thì càng dễ bị phá hủy. Cây chè cổ vốn đã ít ỏi rồi, huống hồ một thời gian sinh trưởng rất dài, bao năm mới có thể lớn lên thêm một chút, người chưa thấy thì thôi, đã thấy thì kiểu gì cũng ngắt cho bằng được... bây giờ muốn tìm ‘càng cua’ chẳng dễ”.

Vừa dứt lời, anh lại húng hắng ho mấy tiếng. Quý Đồng bấy giờ mới cảm thấy anh không ổn, liền nắm lấy tay anh: “Anh bị cảm lạnh rồi à?”.

Hạ Khải Thành lắc đầu tỏ ý không sao. Quý Đồng không tin, quan sát anh từ trên xuống dưới. Nơi đây là địa bàn của cô, nên cô chẳng cần kiêng kỵ điều gì hết, vô tư kéo đầu anh xuống rồi áp trán mình vào trán anh. Cách này vừa truyền thống lại có kết quả ngay tức khắc. Thế nhưng, anh lại nghiêng đầu tránh. Cô nói với giọng cáu bẳn: “Đã ho sù sụ, tay lại lạnh thế này... Chắc chắn là sốt rồi, để yên em kiểm tra trán nào”.

Hạ Khải Thành tùm tùm cười, cố ý chà xát bên tai cô, nói nhỏ: “Đêm nay thử nhé?”.

Lần này thật sự đứng không vững, Quý Đồng không để ý đến anh nữa, cúi đầu đi thẳng xuống núi trước.

Trên núi lặng gió nhưng vẫn lạnh căm căm. Ấy vậy mà Quý Đồng lại cảm thấy mặt mình nóng bừng. Cô quay đầu lại, định phản bác điều gì đó thì thấy Hạ Khải Thành đang bước đi rất thản nhiên, áo khoác và khăn quàng mỏng dính rõ ràng không cản được cái lạnh. Trong lòng cô rất lo lắng nhưng lại không có biện pháp nào cả. Trước giờ luôn là anh chăm sóc cô, dầu cô có khuyên anh cũng vô ích.

Chợt nghĩ đến câu chuyện mà Trang Dục từng kể, Quý Đồng tùm tùm cười.

“Cười gì thế?” Hạ Khải Thành đoán chừng cô lại đang nghĩ đến chuyện xấu xa gì, cô đúng là không lúc nào khiến người ta yên tâm cả.

Quý Đồng đứng lại chờ anh. Sườn núi dốc đứng rất nguy hiểm, không trông rõ lối đi, chỉ thấy lớp sương bạc mịn mờ, thảm chè xanh mượt trải dài giữa khoảng trời mênh mông. Nếu cô đứng không vững thì rất có thể sẽ ngã nhào xuống. Hạ Khải Thành vội cầm lấy tay cô.

Quý Đồng không biết anh đang lo lắng cho mình, vẫn vô tư cười: “Ngày trước em cứ tưởng anh và anh Trang Dục bất hòa. Bây giờ đột nhiên phát hiện những gì anh ấy nói đều là thật”.

Nghe đến cái tên này, Hạ Khải Thành chỉ cảm thấy đau đầu: “Trang Dục hả? Tên nhãi đó đúng là không có thuốc chữa, ngày xưa phá sản mà cậu ta cũng chẳng nói câu nào tử tế với anh”. Bây giờ sóng gió đã qua, vẫn cứ chứng nào tật ấy.

Cái vẻ cáu bẳn của anh khiến cô cực kỳ thích thú, liền nổi hứng trêu chọc: “Trang Dục từng nói, ở bên một người đàn ông nhiều tuổi chẳng hay ho gì. Đàn ông từng trải biết nhiều nên nói gì hay khuyên gì cũng không có tác dụng với anh ta, anh ta sớm đã có chủ ý riêng rồi. Nói chung là chẳng có gì thú vị cả”.

Hạ Khải Thành ngẩn ra giây lát, khoe mắt bỗng trở nên dịu dàng. Thấy cô định chạy trốn, anh bèn kéo cô lại.

Quý Đồng đứng không vững, ngã nhào vào ngực anh, sau đó bất ngờ bị anh nhắc bổng lên, cô hoàn toàn không đề phòng nên giật mình hét lớn, cuống quýt giải thích: “Không phải em nói, em chỉ chợt nhớ ra thôi... Em sai rồi”.

Tiếng cười giòn tan của cô vang khắp sườn núi vắng vẻ. Hạ Khải Thành không buông tay, cứ như thế bế cô đi, được mấy bước, anh cúi nhìn cô, hỏi: “Ai là đàn ông nhiều tuổi?”.

Quý Đồng nằm gọn trong vòng tay anh, lại bị anh nhìn đến chột dạ, bèn che miệng cười trộm, thành khẩn nói: “À, anh không hề nhiều tuổi, không hề!”. Dứt lời, cô không kìm nén được mà bật cười thành tiếng.

Đường đi rất trơn, Quý Đồng không dám khua khoảng chân tay lộn xộn nữa, nói mãi anh mới chịu thả cô xuống. Hai người đi theo con đường nhỏ trở về nhà, mặt đất in hằn dấu chân họ.

Hạ Khải Thành chợt lên tiếng: “Rời khỏi thành phố Tĩnh thật tốt, quay về đây em mới vô tư như vậy”.

Khóc cười thoải mái, đó mới là diện mạo vốn có của cuộc sống.

Đáng tiếc, vườn chè Mộ Phủ cũng chẳng phải chốn bồng lai. Hai người chưa về đến thôn thì điện thoại của Quý Đồng đã đổ chuông. Cô lấy di động trong túi áo ra, vừa nhìn vào màn hình, phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn tắt đi.

Hạ Khải Thành không tỏ thái độ gì đặc biệt, chỉ căn dặn cô một câu: “Có thể nhận nhưng không được nói cho người khác biết em đang ở đâu”.

Thế là Quý Đồng không tắt điện thoại nữa, do dự một lát rồi thẳng thắn nói với anh: “Là Cố Kim Đông”.

Hạ Khải Thành không có vẻ gì là tức giận. Anh nhìn cô, ra hiệu cô kéo áo sít lại giữ ấm, sau đó một mình về nhà trước.

Những điều Trang Dục nói với Quý Đồng không hoàn toàn vô lý. Hạ Khải Thành đúng là già dặn hơn cô, con người ta đến độ tuổi này luôn phân biệt rành mạch mọi thứ, những tranh giành vô vị không thể giải quyết bất kỳ vấn đề nào.

Cố Kim Đông xác thực là mằm mống tai họa, thế nhưng Hạ Khải Thành hiểu rõ giữa mình và Quý Đồng cần có sự tin tưởng nhất định. Muốn một đao cắt đứt sợi dây liên hệ giữa cô và thế giới bên ngoài là điều không thực tế, anh cần phải để cô tự đối mặt và giải quyết vấn đề của riêng mình.

Quý Đồng đứng trên khoảng đất trống trong thôn, ấn nút nghe máy, bên kia Cố Kim Đông không có vẻ gì là lo lắng. Chắc chắn sau khi trở về thành phố Tịnh, không liên lạc được với cô, lại nghe thấy những tin đồn không hay gần đây, anh ta đã lờ mờ đoán ra được sự việc.

Lặng im một lát, Cố Kim Đông mới bình thản lên tiếng: “Anh về thành phố thì không liên lạc được với em”.

Quý Đồng định ngắt lời anh ta những đối phương không cho cô cơ hội: “Sau đó, điện thoại của em ngoài vùng phủ sóng, anh lo lắng cả một ngày trời. Nhưng rồi anh nghĩ, lo lắng cũng vô ích. Thế là anh tranh thủ đi tìm nhà, đi mấy chỗ mới tìm được một căn hộ ưng ý”, giọng anh ta run run, “Quý Đồng, em đã đồng ý với anh, đợi anh trở về, chúng ta sẽ sống cùng nhau, em sẽ không về nhà họ Hạ nữa, em cũng chẳng gặp lại Hạ Khải Thành nữa...”.

Quý Đồng hiểu rõ hơn ai hết, quan hệ giữa hai người hoàn toàn là sai lầm của cô. Trong mắt Cố Kim Đông, cô chính là kẻ thiếu tự trọng, dối trá, liên tục nuốt lời. Đáng ra cô không nên tiếp tục mối quan hệ trong quá khứ với Hạ Khải Thành. Cô thật sự không phải người phụ nữ tốt! Thế nhưng cô cũng biết, đến nước này, những điều đó không thể lôi ra làm lý do được nữa.

Trầm mặc hồi lâu, Quý Đồng lất hết can đảm thú nhận: “Kim Đông, đây là vấn đề của em, em đã thử rồi, nhưng...”.

Tiếng cười của Cố Kim Đông bất ngờ vang lên cắt ngang câu nói của cô: “Em đã nhận ra rồi sao? Anh không ngừng đuổi theo em, đi tìm em, không tìm thấy thì luôn đợi em, khi em quay về anh vẫn sẽ tiếp tục ở bên em. Quý Đồng, em tưởng anh không biết tức giận à?”.

“Em không muốn xin lỗi vì em biết nó cũng vô dụng. Nhưng lần này là thật, em sẽ ở lại cùng Hạ Khải Thành, con đường về sau em sẽ tự chịu”. Quý Đồng nói dứt khoát, lần này cô không muốn tiếp tục chừa lại một đường lui nào, cô thật sự không muốn tiếp tục mối quan hệ với Cố Kim Đông nữa.

Trước kia, mỗi khi cô đòi chia tay, Cố Kim Đông đều nghĩ ra đủ mọi cách cứu vãn, nhưng có lẽ hôm nay anh ta đã quá mệt mỏi nên chỉ yên lặng lắng nghe, rất lâu mới tiếp lời Quý Đồng: “Em đang ở đâu?”.

Tín hiệu bên Quý Đồng không ổn định lắm khiến cho giọng nói của cô thi thoảng lại như trôi đi rất xa. Cố Kim Đông lấy làm lạ.

Quý Đồng đi loanh quanh tìm một vị trí thoáng hơn. Giữa khoảng đất trống này có hai chiếc bàn vốn để phơi chè, nhưng hiện giờ không có nắng nên chưa được dùng đến, cô đứng tựa vào bàn, nói: “Em không ở thành phố Tĩnh”.

Cố Kim Đông kiên quyết hỏi: “Nể tình năm xưa anh cứu em một mạng, Quý Đồng, đừng nói dối anh, anh muốn nghe em nói thật... anh biết em và Hạ Khải Thành đang ở cùng nhau, chuyện của hai người bị lộ nên anh ta mới dẫn em đi, thế nên anh muốn biết anh ta rốt cuộc giấu em ở đâu? Hiện tại em có an toàn không?”.

“Em thật sự không sao, anh ấy sẽ không hại em đâu”, cô trấn an đối phương.

Cố Kim Đông bỗng hét lớn: “Không hại em? Anh ta là một thằng khốn nạn. Năm đó em mới bao nhiêu tuổi chứ, khi một cô gái yếu đuối như em định nhảy sông tự vẫn thì anh ta đang ở đâu?”.

Thấy Cố Kim Đông bất ngờ nổi giận, Quý Đồng cũng không trả lời. Hiện giờ tranh cãi chẳng có nghĩa lý gì cả, chờ đến khi anh ta trút bực dọc xong, cô mới nói: “Anh bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện thẳng thắn, được không?”.

Cố Kim Đông như thể đang cắn chặt răng kìm nén cơn giận. Hoàn cảnh sống của hai người vốn khác biệt, trước đây mỗi khi ở cạnh nhau thường hay cãi cọ ầm ĩ. Quý Đồng biết lúc Cố Kim Đông bực tức, cô có nói gì cũng không lọt tai anh ta. Huống hồ, tín hiệu di động ở đây không ổn định, nói chưa được hai ba câu, Cố Kim Đông đã gào lên cái bản.

Sự nhẫn nại của Quý Đồng đã hết, giữa họ không thể tính đến chuyện yêu đương, ngay cả việc thẳng thắn nói chuyện với nhau cũng không làm

được.

Cố Kim Đông có vẻ rất tức giận, gặng hỏi cho bằng được: “Em nói cho anh biết đi, em đang ở đâu?”.

Quý Đồng không muốn nói, nhưng anh ta không chịu bỏ qua: “Em yên tâm, anh là kẻ bí ối, việc đến nước này mà anh vẫn không từ bỏ em được, nhất định phải biết em đang ở đâu mới có thể ngủ ngon... Nhưng anh đảm bảo sẽ không đến tìm em nữa, cho dù em có nhảy sông hay nhảy lầu, anh cũng không đến”.

Dù biết Cố Kim Đông cố tình nói những lời làm tổn thương mình, nhưng Quý Đồng vẫn cảm thấy nghẹn ngào, nhất thời không thể nói được gì.

Thì ra, vạn vật vĩnh hằng, ngay đến cả tình cảm giữa người với người cũng luôn công bằng. Yêu một người, ta sẽ khó tránh xem nhẹ người khác; làm tổn thương một người, sớm muộn gì cũng sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Giờ vẫn còn sớm nhưng trong thôn đã có người nấu cơm. Cảnh vật yên bình xung quanh hoàn toàn đối lập với những âm thanh ồn ào trong điện thoại.

Quý Đồng nhìn chằm chằm những căn nhà trước mặt, hít sâu một hơi rồi dụi giọng nói: “Em trở về vườn chè Mộ Phủ, nơi ở cùng bố trước kia”.

Cố Kim Đông cười mỉa mai. Anh ta mãi mãi không thể kiểm soát được tình cảm của bản thân dành cho Quý Đồng. Cô đã trở thành căn bệnh ăn sâu vào trái tim anh ta, cho dù cô nói đi là đi ngay, anh ta cũng không dám nổi giận, thậm chí, ngay cả tư cách đau khổ cũng không có.

Thấy bên kia im lặng rất lâu, Quý Đồng tưởng điện thoại mất tín hiệu, đang định tắt máy thì tiếng Cố Kim Đông lại truyền đến: “Quý Đồng, anh vốn dĩ không muốn như vậy...”.

Giọng điệu anh ta vô cùng uể oải, âm thanh run run như thể đang khóc. Quý Đồng chưa từng thấy Cố Kim Đông như vậy. Anh ta chẳng gì cũng là đàn ông, biểu hiện lúc này đột nhiên khiến cô sửng sờ, hoàn toàn không hiểu anh ta đang nói gì, thế nhưng anh ta đã đột ngột tắt máy.

Thật ra, Quý Đồng còn muốn khuyên nhủ anh ta vài điều. Con đường phía trước còn dài, anh ta cần tìm một công việc ổn định, sống hòa nhập vào xã hội, không thể cứ mãi lông bông như bây giờ được. Thế nhưng cô chưa kịp nói thì cuộc gọi đã kết thúc trong buồn bã. Cố Kim Đông căn bản không muốn nói những chuyện đó cùng cô.

Cuộc sống thực tế khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, thế nên ai cũng thích ôm mơ mộng hảo huyền.

Quý Đồng cầm điện thoại đứng ngẩn ra hồi lâu mới trở về nhà. Vừa vào sân, cô đã thấy rất nhiều người tụ tập náo nhiệt, họ đang giúp cụ Tứ nấu cơm mừng cô trở lại thăm Mộ Phủ.

Quý Đồng nhất thời không phản ứng kịp. Nhìn quanh tìm Hạ Khải Thành nhưng hình như anh không ở ngoài này. Trông ai cũng thấy quen song cô lại lúng túng chẳng biết phải xưng hô với mọi người thế nào. May mà có hai cậu thanh niên tiến lại gần, giải thích tiếng địa phương cho cô.

Những người có mặt ở đây hầu hết đều là bề trên, đã chứng kiến Quý Đồng lớn lên. Sau khi chào hỏi mọi người xong, cô liền bị lôi vào nhà, bày biện bàn ăn để chuẩn bị ăn cơm. Hai cậu thanh niên kia chắc đang học đại học, lúc nói chuyện với Quý Đồng cứ một điều chị, hai điều chị, vô cùng thân thiết, không rõ con cái nhà ai mà hiếu khách đến vậy. Nghe nói cô dẫn theo bạn trai về, bọn họ vô tư nói: “chị gọi anh rể ra ăn cơm đi”.

Quý Đồng thấy cách xưng hô này hơi kỳ lạ nhưng cũng không giải thích. Cô chần chừ hồi lâu, lo lắng Hạ Khải Thành không thích tiếp xúc với nhiều người như thế này. Nhưng những người có mặt ở đây đều là bà con hàng

xóm cũ, không thể phụ tấm lòng hiếu khách của họ được, cuối cùng, Quý Đồng quyết định nói với Hạ Khải Thành một tiếng.

Vào trong phòng ngủ, cô nghe thấy tiếng ho khan của anh vang lên dứt quãng. Anh đứng cạnh lò sưởi, rót một cốc nước ấm rồi thông thả uống. Cô biết anh vẫn đang bệnh, đêm qua nhiệt độ quá thấp, đã vậy, anh còn đưa áo cho cô mặc chẳng để ý đến bản thân mình. Cô đi đến bên cạnh, nắm lấy tay anh.

Sắc mặt Hạ Khải Thành tuy không xấu nhưng ho liên tục thế này thì nhất định cổ họng rất khó chịu. Quý Đồng không nói gì, chỉ đẩy anh ngồi xuống giường rồi đi tìm thuốc. Vi Lâm chắc hẳn đã chuẩn bị các loại thuốc cần thiết trong vali, nhưng có lẽ bây giờ uống cũng muộn rồi, bị viêm họng sẽ rất nhanh chuyển thành sốt.

Bộ dạng Hạ Khải Thành rất uể oải, hể mở miệng là lại ho, vì thế anh không tranh cãi lời cô, dầu sao cũng đã bệnh rồi. Thấy tiếng trò chuyện rôm rả bên ngoài truyền đến, anh nói: “Em ra ngoài kia trước đi, khi nào ăn cơm thì gọi anh”.

Quý Đồng kinh ngạc nhìn Hạ Khải Thành. Cô biết chắc lúc này anh không muốn ăn gì cả, huống hồ cơm canh ở đây rất đậm bạc, vốn không hợp khẩu vị của anh. Cô đỡ anh nằm xuống giường, nói: “Đang sốt sinh sịch còn lo cho em... Anh cứ ở trong này ngủ một giấc đi, không cần phải ra ngoài kia đâu”.

Tuy nhiên, lời khuyên của cô không có tác dụng, Hạ Khải Thành vẫn cùng cô đi ăn cơm.

Bữa cơm này thật ra là một bữa tiệc cơ động, hết người này đi lại có người khác đến. Ai cũng quan tâm hỏi thăm tình hình cuộc sống của bố con Quý Đồng ở thành phố Tịnh. Biết chuyện Quý Như Trạch phải ngồi tù, mọi người đều tỏ ra xót xa, vài người già còn không cầm được nước mắt.

Căn nhà đông người và nhộn nháo, Hạ Khải Thành rõ ràng không thích nhưng vẫn kiên nhẫn ở lại, cùng Quý Đồng đón tiếp từng vị khách. Sau khi tiễn chân vị khách cuối cùng, anh mới quay vào phòng ngủ và uống thuốc, thuốc hạ sốt dễ khiến người ta buồn ngủ, hai người nằm trên giường nghỉ ngơi, sợ lây bệnh cho cô nên anh cố tình nằm cách cô một tấm chăn.

Quý Đồng đột nhiên xán lại gần, ôm lấy cổ anh, nở nụ cười buồn.

“Em lại nghĩ gì vậy?” anh vừa nói vừa vỗ tay cô, chất giọng khản đặc, “Đừng lại gần anh. Ngộ nhớ anh khỏi xong lại đến lượt em thì chỉ mệt anh thêm thôi”.

“Em chưa từng thấy anh ngồi ăn cơm ở một bàn ăn đông người như thế”. Vừa rồi cả gian nhà ồn ào tiếng nói cười, ngào ngạt mùi thơm của thức ăn xen lẫn khói bếp, tất cả những điều đó chưa từng xuất hiện trong cuộc sống thường nhật của Hạ Khải Thành. Nhưng hôm nay anh đã ngồi đó mà không hề tỏ ra khó chịu, vẫn giữ dáng vẻ thong dong, nhàn nhã ấy.

Hóa ra, đây chính là “yêu nhau yêu cả đường đi” như các cụ vẫn nói.

Mặc dù đã ở bên cạnh anh rất lâu nhưng xưa nay, Quý Đồng chưa từng suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này. Hôm nay cô phải thừa nhận, cô rung động trước Hạ Khải Thành không phải vì những gì anh có thể mang đến cho cô. Anh có thể đứng mãi trên cao quay lưng về phía ánh đèn neon chốn phồn hoa, song cũng có thể ở chốn thôn quê cùng cô ăn một bữa cơm đạm bạc.

Quý Đồng buông tay, lát sau lại hỏi: “Anh không hỏi việc của Cố Kim Đông sao?”.

Hạ Khải Thành uể oải nhắm mắt, đáp lại một câu: “Quý Đồng, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nhưng anh vẫn còn bản lĩnh nắm giữ trái tim em”.

Quý Đồng im lặng, bầu không khí bỗng rơi vào trầm mặc. Cô muốn ở bên cạnh trông chừng anh, vậy mà cô lại vô thức ngủ thiếp đi, nhưng trong

đầu vẫn cứ nghĩ vẫn vợ về những tháng ngày trong quá khứ.

Thứ tình cảm đầy non trẻ và cố chấp, dè dặt và xốc nổi, cô chẳng những bỏ nhà đi, mà còn đón nhận một người đàn ông khác, hận Hạ Khải Thành đến nỗi cả đời này không muốn gặp lại anh. Tất thảy những việc mạo hiểm mà cô đã làm đều không thoát khỏi mắt anh.

Quý Đồng mỉm cười, cô áp trán vào sau lưng anh. Người đàn ông mà cô yêu rất ích kỷ, rất tàn nhẫn nhưng anh đã từng cho cô sự tin tưởng.

Sấm tối, cụ Tứ sai người đến gọi anh và cô dậy ăn cơm. Quý Đồng mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chợt nhận ra tình hình không ổn. Hạ Khải Thành vẫn đang ngủ, anh cựa mình ho khan một tiếng, rõ ràng chưa đỡ chút nào. Cô sờ tay lên trán anh kiểm tra, phát hiện anh đã sốt cao, bèn đi lấy một tấm chăn dày hơn để đắp cho anh

Hạ Khải Thành nhíu mày hỏi cô mấy giờ, rồi chống tay gượng ngồi dậy. Quý Đồng vội vàng nói: “Tối rồi, anh không khỏe thì đừng dậy làm gì, cứ ngủ đi”.

Hạ Khải Thành gật đầu. Đã mấy năm qua, anh không hề bị ốm, lần này vừa nhiễm lạnh đã sốt cao. Anh uống nửa cốc nước ấm rồi quay sang kéo Quý Đồng nằm xuống, ôm cô vào lòng như thể người bệnh là cô gái gốc nghềch này của anh.

Quý Đồng nhoẻn cười, vỗ nhẹ lưng anh. Cơ mề man khiến người ta quên cả thời gian, tiếng ồn ngoài sân dần dần lắng xuống. Thôn làng chìm vào tĩnh lặng, lúc này cả thế giới dường như chỉ gói gọn trong vòng tay của anh.

Khoảng chừng rạng sáng, điện thoại Quý Đồng đổ chuông. Quý Đồng xoay người qua xem, anh nhíu mày ngăn cô cử động. Nhưng sau đó, hai người lại không ngủ được nữa, điện thoại cứ cách mấy phút lại kêu một hồi.

Lần thứ hai tỉnh giấc, Quý Đồng ngồi dậy: “Có người tìm anh kìa”.

Dù không muốn bị quấy rầy nhưng sợ là điện thoại của Vi Lâm nên cô cầm qua cho anh. Hạ Khải Thành không buồn mở mắt ra nhìn, cô đành đặt điện thoại cạnh giường.

Đối phương vẫn chưa hết kiên nhẫn, tiếp tục gọi. Quý Đồng nhìn lướt qua, chỉ thấy một dãy số lạ, không có tên.

Điện thoại của Hạ Khải Thành đã chuyển sang chế độ im lặng, nhưng màn hình nhấp nháy liên hồi, in bóng hai người lên tường, lặp đi lặp lại như gợi nhớ chuyện gì đó.

Chợt nghĩ đến tất cả những chuyện đang diễn ra ở thành phố Tịnh, Quý Đồng không khỏi hoảng sợ. Hạ Khải Thành bỗng dừng cầm điện thoại lên, liếc qua màn hình rồi lập tức tắt máy. Anh nói: “Bốn giờ rồi, nằm xuống đi!”.

Quý Đồng cảm giác có chuyện không ổn. Ngay sau đó, điện thoại của cô cũng rung lên, cô không quan tâm đến nó, cứ nằm sát lại gần Hạ Khải Thành, kiểm tra trán anh, cơn sốt vẫn chưa thuyên giảm, chỉ có thể tiếp tục uống thuốc hạ sốt.

Quý Đồng nhét điện thoại của mình xuống dưới gối, không nói gì nữa, cũng không muốn suy nghĩ bất kỳ điều gì nữa. Cô nhắm mắt lại, thế nhưng chẳng thể nào ngủ yên giấc.

Đêm nổi gió, sáng ra bầu trời cũng một màu ảm đạm. Căn phòng nhỏ của hai người nằm trong góc khuất và hút gió, thỉnh thoảng lại nghe bên ngoài rít lên những âm thanh kỳ lạ. Vách tường lọt gió, mong manh hệt như cuộc sống tưởng chừng bình lặng của họ.

Cái gì cần xảy đến thì vẫn phải xảy đến.

Vỡ kịch đời người từ từ mở màn, diễn biến đến kết thúc đều rất đúng dịp; đúng dịp hôm nay sóng di động thật khỏe, đúng dịp người gọi điện thật kiên trì, đúng dịp Quý Đồng vào phút cuối vẫn không kìm được mà liếc mắt nhìn màn hình điện thoại của mình.

Dãy số kia thật sự không phải của ai xa lạ, chẳng qua là Hạ Khải Thành không lưu vào danh bạ mà thôi. Trong máy điện thoại của Quý Đồng, dãy số đó được lưu với tên Lục Giản Nhu.

Lục Giản Nhu không gọi điện cho Hạ Khải Thành nữa, thay vào đó, cô ta gửi tin nhắn cho Quý Đồng.

Đọc xong tin nhắn của Lục Giản Nhu, Quý Đồng yên lặng nằm trên giường, đợi Hạ Khải Thành ngủ thiếp đi sau khi uống thuốc, cô mới trở dậy.

Sáng nay, chú Quý dậy thật sớm để trở về thị trấn. Ánh đèn xe tải lọt qua khe cửa chiếu thẳng vào người Quý Đồng. Cô chột rùng mình, cơ hồ đã trông thấy trước kết cục của bản thân.

Cầm chặt di động trong tay, cả người cô cứng đờ như bị đóng đinh. Cô phải tóm lấy góc chăn, cố gắng ngăn cản mình kêu thành tiếng.

Trời còn chưa sáng hẳn, cả bầu trời vẫn là một màu đen như mực. Chỉ tranh thủ đi vào giờ này mới không bị ai bắt gặp, Quý Đồng lén lút rời khỏi thôn, leo lên sườn núi. Cô đứng chờ rất lâu, đối phương mới xuất hiện.

Lục Giản Nhu đội chiếc mũ rộng vành cầu kì, che khuất nửa khuôn mặt. Cô ta thông thả đi từng bước, chiếc xe con hộ tống chậm rãi lăn bánh theo sau, đèn xe soi đường cho chủ nhân. Đi được nửa đường, Lục Giản Nhu dừng lại, chẳng có vẻ gì là sốt ruột, thản nhiên chờ Quý Đồng chủ động đi về phía mình.

Quý Đồng cảm nhận rõ bàn tay không ngừng run rẩy nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Cô không vòng vo mà hỏi thẳng: “Chị muốn giở trò gì?”.

Lục Giản Nhu ngẩng đầu, sắc mặt không tốt lắm, rõ ràng đã thức cả đêm ngồi xe từ thành phố Tịnh tới đây, khóe mắt đỏ hoe.

Sau vài giây im lặng, Lục Giản Nhu bỗng nhiên bật cười: “Tôi biết, tìm anh ấy thì khó, tìm cô thì dễ”.

Quý Đồng không muốn tranh cãi với Lục Giản Nhu vấn đề này. Cô đợi Hạ Khải Thành ngủ say mới một mình len lén ra ngoài, chính là đợi xem Lục Giản Nhu muốn gây khó dễ gì cho mình. Người đối diện đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó dừng trên người Quý Đồng: “Thật không ngờ cái nơi khi họ cò gáy này mà anh ấy cũng đến! Cô biết không? Năm xưa vì muốn giữ lại đôi chèo này, Hạ Khải Thành đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, thậm chí nghĩ kế hại nhà họ Lục chúng tôi, tôi thấy thật không đáng”.

Lục Giản Nhu càng nói càng phẫn nộ, cuối cùng lời lẽ chuyển thành chửi mắng. Quý Đồng biết đối phương không nói được câu nào tử tế, nhưng hiện giờ, cô chỉ lo một chuyện, cô buộc mình bình tĩnh, nói: “Chị có thể trả thù tôi, nhưng ông nội cũng là người thân của chị... chị hãy nghĩ cho sức khỏe của ông, nhất định không thể nói cho ông biết”.

Có lẽ không ngờ Quý Đồng lại dễ dàng xuống nước như vậy, Lục Giản Nhu quắc mắt, lên giọng mỉa mai: “Có gan ăn cắp mà không có gan chịu đòn sao? Lúc quyến rũ Hạ Khải Thành sao cô không nghĩ đến ông nội? Anh ấy và tôi đã kết hôn mà cô còn không chịu cuốn xéo”.

Gió càng lúc càng mạnh, da mặt Quý Đồng tê rần, cô đứng bất động tại chỗ.

Lúc này mà còn giữ vẻ gia giáo rờm đời của mình, Lục Giản Nhu quay người lại, chiếc xe đằng sau cũng dừng.

Quý Đồng không tin Lục Giản Nhu sẽ chịu để yên, đến nước này, cô chỉ có thể thẳng thừng nói ra điều kiện mà Lục Giản Nhu muốn: “Chỉ cần chị không nói với ông nội, bây giờ tôi sẽ đi”.

Lục Giản Nhu dừng chân nhưng không quay người lại, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đi? Năm đó cô cũng rời khỏi anh ấy, có tác dụng sao? Quý Đồng, cô ngu xuẩn quá khiến tôi thấy thật vô vị”.

Nói rồi, Lục Giản Nhu quay đầu liếc nhìn Quý Đồng, ánh mắt thấp thoáng nụ cười khiến người ta sờn da gà. Người đàn bà này lật mặt thật nhanh. Cô ta ngàn dặm xa xôi tìm đến đây đương nhiên không phải chỉ để cãi cọ.

Đường núi tối om, chiếc xe hộ tống Lục Giản Nhu đã khởi động. Hai người đàn ông từ trên xe bước xuống. Nhận thấy tình huống nguy hiểm, Quý Đồng xoay người bỏ chạy nhưng đã bị đối phương tóm lấy, lôi về phía xe.

“Lục Giản Nhu!” Lúc này, cô mới nhận ra ý đồ của Lục Giản Nhu. Cô muốn kêu cứu nhưng miệng nhanh chóng bị bịt lại, cổ tay đau nhức, cô ngửa đầu lên chỉ thấy ánh sao mờ mờ.

Lục Giản Nhu lạnh lùng nhìn Quý Đồng: “Yên tâm đi, tôi có cách để ông nội mãi mãi không biết, và cô cũng có thể biến khỏi mắt tôi. Một công đôi việc”.

Quý Đồng ra sức vùng vẫy, Lục Giản Nhu đắc ý, quay sang căn dặn người bên cạnh: “Đẩy xuống núi, làm cho sạch sẽ!”.

Dù xảy ra chuyện gì thì cũng có sao!

Đằng nào thì cả thành phố Tịnh cũng đã biết chuyện của Quý Đồng. Dù dĩ đàn ông có vợ, thậm chí còn làm chuyện mất mặt ngay trong nhà mình, bây giờ mọi việc bại lộ nên bỏ về quê cũ rồi tự vẫn...

Quý Đồng không kịp suy nghĩ bất kỳ điều gì nữa. Ai đó bất ngờ đánh vào gáy cô.

Trong núi bắt đầu vang lên tiếng chim hót, cô thì đã chẳng còn sức lực để kêu cứu.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Sợ Chia Lìa

Quý Đồng trở về thời thơ ấu của mình.

Ngày đó cô còn chưa cao bằng chum nước, nhưng đã thích theo cha đi thu thập “càng cua”. Hình ảnh cả đôi chè tươi xanh mơn mớn tràn đầy sức sống mỗi sớm mai khiến cô rơi lệ dù chỉ nằm mơ. Những cây tầm gửi quý hiếm kia quá khó tìm, đến mỗi cây chè, cô đều phải ngồi xõm xuống nhìn thật kỹ. Cả người cô nhức mỏi, vậy mà không ai đến dỗ dành cô cả...

Ý thức được mình đã tỉnh, nhưng Quý Đồng lại không nỡ dứt ra khỏi giấc mơ này. Cuối cùng, khi cô mở mắt ra, cô đã thấy mình đang ở trên máy bay trở về thành phố Tĩnh, ngồi bên cạnh là Hạ Khải Thành.

Ngoài cảm giác váng đầu ra, cô không thấy trên người có chỗ nào đau nhức. Cô được đặt nằm trên một chiếc giường chuyên dụng, còn anh trùm một tấm chăn mỏng ngồi bên cạnh, tay vẫn đang cầm kim truyền nước.

Trong cơn mê màng nửa tỉnh nửa mê, cô khẽ gọi: “Anh trai”.

Hạ Khải Thành không vội mở mắt ngay. Anh ngả lưng về sau, khẽ thở dài, một lúc lâu mới chịu quay lại nhìn cô: “Có đau đầu không?”.

Quý Đồng lắc đầu, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng bờ môi run rẩy chẳng thốt nên lời.

Hạ Khải Thành cúi xuống quan sát sắc mặt cô. Thấy cô tỉnh táo hơn, mới từ tốn hỏi: “Vì sao tự ý ra ngoài một mình?”.

“Nếu em không đi, chị ta sẽ nói với ông nội”, Quý Đồng giải thích.

“Em đã nói với ai là em ở Mộ Phủ?”.

“Em có nói với ai đâu...”, dứt lời, cô chợt nhớ ra một chuyện, “À, lúc Cố Kim Đông gọi điện, em đã nói với anh ấy. Nhưng anh ấy không thể nào nói với người khác được, anh ấy có quen ai đâu”.

Hạ Khải Thành chau mày nhìn cô, Quý Đồng sợ hãi không dám nói nữa.

Anh gằn giọng: “Quý Đồng, nếu em còn dám liên lạc với Cố Kim Đông, hậu quả kinh khủng thế nào em không tưởng tượng nổi đâu, nghe rõ chưa?”.

Quý Đồng gật đầu đáp ứng, bây giờ thì cô đã biết tình hình nghiêm trọng hơn mình nghĩ. Lục Giản Nhu nghiêm nhiên lôi tính mạng con người ra làm trò đùa, rõ ràng là đã phần nộ đến phát điên.

Cô hỏi thăm bệnh tình của Hạ Khải Thành, anh ngán ngẩm nói: “Hết sốt lâu rồi, Vi Lâm biết tin xong cứ nhất nhất đòi bác sĩ tiếp tục theo dõi”. Vừa nói, anh vừa rút kim tiêm ra khỏi tay.

Đêm đó, may mà Hạ Khải Thành chạy tới nơi kịp thời. Quý Đồng không bị thương nhưng hôn mê khá lâu. Trang thiết bị của trạm y tế Mộ Phủ rất kém, anh không an tâm để cô ở lại đó, hơn nữa, bây giờ tung tích hai người đã bại lộ, Mộ Phủ không còn là nơi an toàn nữa, vì thế anh lập tức đưa cô về thành phố Tịnh.

Quý Đồng biết mình đã sai, khiến anh đang sốt cao mà phải chạy đi tìm mình, trong lòng cô vô cùng áy náy, chỉ biết ôm lấy anh.

Hạ Khải Thành vỗ về cô, chợt nói: “Anh đã nghe thấy câu nói đó của em rồi, Quý Đồng”.

Cô ngược lên nhìn anh, không hiểu anh đang nhắc đến chuyện gì.

“Em đã ra điều kiện với Lục Giản Nhu, rằng sẽ rời khỏi anh”, giọng điệu của anh có phần hờn trách, “Em vẫn như vậy, chuyện gì cũng có thể đồng ý, cuối cùng bao nhiêu tổn thương cũng một mình gánh chịu.... Vì thế, lúc đó anh không đi ra ngay, cho em ném mùi bị trừng phạt”.

Nói không tức giận là không đúng, ai nghe thấy những lời như thế mà chẳng khó chịu trong lòng. Nhưng Hạ Khải Thành biết rõ cô sẽ không rời khỏi mình.

Quý Đồng tựa vào vai anh, kỳ thực, cô không cần giải thích gì cả.

Trong tình yêu, tất cả những nghi kỵ đều xuất phát từ sợ hãi, sợ hãi bị lừa dối và che giấu, nhưng một khi đã yêu sâu nặng thì người ta không bao giờ sợ chia lìa.

Cô biết mình không thể rời xa anh nhưng bắt buộc mình phải ra đi, anh biết cô không nỡ nên mới không bận lòng.

Cuộc hành trình kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ, hai người về đến thành phố Tịnh thì trời đã tối.

Thành thị và ánh đèn neon như hình với bóng, đối lập hoàn toàn với vùng thôn quê.

Những ngày trốn chạy ngăn ngủi đã kết thúc, giờ là lúc đối mặt và giải quyết tất cả các vấn đề.

Vi Lâm theo xe đến đón hai người về Hòa Chân Viên, anh ta thông báo một tin tốt lành: “Thầy Quý đã được phê duyệt điều trị tại ngoại rồi”.

Quý Đồng thở phào mừng rỡ, trong khi đó, Hạ Khải Thành không có biểu hiện gì gọi là vui vẻ, anh hỏi Vi Lâm: “Sao nhanh thế được?”.

“Vâng, trưa nay được nhập viện rồi, vì bệnh tim khá nặng nên bên trên không muốn chậm trễ, sợ có chuyện gì lại bị quy trách nhiệm”.

Hạ Khải Thành gật đầu: “Xin phép thăm tù đi, mai tôi đưa Quý Đồng đến thăm thầy Quý”.

“Hôm nay vừa nhận được tin, tôi đã đệ đơn xin phép thăm tù rồi, chắc không có vấn đề gì”.

Nghĩ đến chuyện sắp được gặp lại bố, Quý Đồng nhẹ nhõm hẳn. Hạ Khải Thành thấy cô như vậy cũng bớt lo lắng, anh ôm vai cô, nói: “Được rồi, lát ăn cơm xong nghỉ sớm đi, hôm nay rất cuộc cũng được ngủ một giấc thoải mái”.

Con người Quý Đồng chính là như vậy, dù yếu đuối đến đâu, chỉ cần nhận được sự an ủi, cô lại có thể kiên trì tiến về phía trước.

Cả tối hôm đó, Quý Đồng chuẩn bị cho ngày hôm sau. Cô đã lo lắng suốt mấy tháng trời, chỉ sợ gặp bố rồi lại không cầm được nước mắt, vì thế cô muốn Hạ Khải Thành cùng đi với mình. Những chuyện rắc rối xảy ra gần đây nhất định không thể để bố biết được, cô nhất định phải lên tinh thần trước.

Hòa Chân Viên không có sẵn quần áo của Quý Đồng, mấy ngày nay ở đây cô chỉ mặc đồ ở nhà. Hạ Khải Thành bảo Vi Lâm ra ngoài mua vài bộ đồ công sở cho cô, bởi Quý Như Trạch vẫn đinh ninh rằng cuộc sống và công việc của con mình rất suôn sẻ. Anh không thể để cô đến gặp ông trong bộ dạng nhếch nhác như vậy được.

Sắp xếp chuyện ngày mai đâu vào đấy, Hạ Khải Thành vào phòng sách gọi điện thoại cho Trang Dục.

Đối phương cũng đã biết chuyện Lục Giản Nhu tìm đến Mộ Phủ: “Cậu không thể trách tôi, chuyện xảy ra bất ngờ quá, tôi gọi điện thoại cho cậu

thì không liên lạc được, lo sốt vó cả đêm không chợp mắt đấy. Thế mà cậu vẫn ung dung tự tại”.

“Cô ta không về nhà, hiện giờ đang ở đâu”.

Trang Dục kinh ngạc: “Cô ta cũng không quay về nhà họ Lục. Cậu xích mích với cô ta ở Mộ Phủ, đương nhiên trở về cô ta sẽ không thể gây ra chuyện ngay... Kể cũng lạ, sao lão già kia không nhúng tay vào việc của thầy Quý nhỉ?”.

Bí thư Lục có bao nhiêu nhược điểm đã lộ ra gần hết, bên trên đã bắt đầu tiến hành thanh tra hàng loạt, lần này chỉ cần nhà họ Lục thất thế, tất cả ân oán sẽ được thanh toán sạch sẽ. Hiện giờ đang là thời điểm quyết định, trong thành phố thật sự không an toàn chút nào.

“Trước mắt cậu cứ lo bảo vệ Quý Đồng an toàn đã. Mục đích của Lục Giản Nhu là khiến hai người sống không vui vẻ, chỉ cần Quý Đồng bình yên vô sự thì cô ta chưa thể làm gì khác đâu”.

Hạ Khải Thành vừa nghe Trang Dục nói, vừa đi ra hành lang, nhìn xuống tầng một. Quý Đồng đang ngồi cạnh cửa sổ sát sàn, chơi đùa với Cherry, rất lâu rồi cô mới vui vẻ như thế.

Anh quay vào phòng sách, đóng cửa lại, “Cậu lần theo những người quen của Lục Giản Nhu, nhất định phải tìm bằng được cô ta cho tôi”.

Gần mười một giờ đêm, đã quá giờ cơm tối, nhưng ở một căn hộ phía Tây nam thành phố, vẫn có người chuẩn bị ăn lẩu. Đây là khu nhà cũ được xây dựng từ hơn chục năm trước nhằm phục vụ cho gia quyến của người trong quân đội, hiện nay đã được trưng dụng làm chung cư cho thuê. Khu nhà này nằm cách xa nội thành, đường sá không thuận tiện, người thuê chủ yếu là thanh niên các nơi khác vừa tới thành phố Tịnh làm việc.

Ngụy Thư được điều đến công tác ở bệnh viện Phục Hưng nên quyết định chuyển tới đây sống. Hôm nay tan ca về tới nhà, anh ta vô cùng kinh ngạc khi thấy Lục Giản Nhu đang ngồi trước bàn ăn, lần lượt bỏ thức ăn vào nồi lẩu sôi sùng sục.

Bộ dạng Lục Giản Nhu rất uế oải, trên mặt có vài vết trầy xước, tâm trạng rõ ràng không tốt chút nào nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ khách khí, kêu Ngụy Thư đến giúp mình một tay. Mặc dù cả ngày bận rộn trong bệnh viện, nhưng Ngụy Thư vẫn nắm được những tin tức đang bàn tán rôm rả bên ngoài. Biết chuyện Hạ Khải Thành có nhân tình, anh ta rất muốn gọi điện cho Lục Giản Nhu, tiếc là chẳng có tư cách gì để làm vậy. Anh càng không ngờ, tại thời điểm này Lục Giản Nhu lại nghĩ đến mình, vì thế ngổ ỷ giữ cô ta ở lại một thời gian.

Nước sôi, Ngụy Thư vẫn đứng ngăn ra đó, còn Lục Giản Nhu đã buộc tóc lên gọn gàng, giống như thực sự chuẩn bị ăn tối cùng anh ta.

Ngụy Thư xúc động: “Giản Nhu...”.

Lục Giản Nhu gượng gạo nói: “Em không rành chọn thức ăn lắm đâu, hầu như toàn đồ tươi hết đấy. Em còn nhớ lần đầu tiên ra ngoài ăn cùng anh và anh trai em, hai người toàn gọi đồ cay, lúc đó em chỉ ăn được có mấy miếng đã không chịu nổi”.

Ngày đó, Lục Giản Nhu vẫn còn nhỏ, ai dám đưa thiên kim tiểu thư nhà họ Lục ra ngoài chơi? Bí thư Lục nghiêm khắc với con trai nhưng lại hết lòng chiều chuộng con gái, vì vậy, Lục Giản Nhu chỉ có thể lén lút đi chơi cùng anh trai.

Thực ra, Lục Giản Nhu rất thích ăn lẩu, nhưng ở nhà chả bao giờ làm món này cả, ra ngoài ăn thì sợ không đảm bảo vệ sinh. Hôm nay Lục Giản Nhu tự đi chợ mua thức ăn về chuẩn bị một nồi lẩu thật ngon.

Ngụy Thư xót xa, nói: “Lẽ ra em phải ăn từ sớm rồi chứ? Muộn quá rồi. Anh không ngờ em lại chờ anh về”.

Lục Giản Nhu cầm chiếc muôi, chăm chú múc nước từ trong nồi, nhỏ giọng nói: “Ngụy Thư, em từng nghĩ sẽ chờ anh”.

Câu nói của Lục Giản Nhu khiến Ngụy Thư không còn tâm trạng đâu mà ăn nữa. Mọi thứ dường như vẫn giống thuở thiếu thời, anh ta vẫn là một chàng trai nhút nhát đứng trước cửa nhà Lục Giản Nhu, ngay cả nhìn cô ta cũng cảm thấy căng thẳng.

“Em đã đợi. Nhưng anh đi quá xa, khi anh trở về, mọi chuyện đã không còn kịp nữa rồi...”.

Thời trẻ, tình cảm nhiều một chút thì giả hóa thật, nhưng ít đi một chút thì chẳng khác nào uống rượu độc giải sầu.

Đối với Ngụy Thư mà nói, Lục Giản Nhu chính là món rượu độc đó.

Những chôn giấu dưới đáy lòng bấy lâu nay rốt cuộc được dịp nói ra: “Anh biết, anh có thể cảm nhận được cuộc sống của em không hạnh phúc. Ở nhà họ Hạ, em luôn phải chịu ấm ức”. Ngụy Thư không hề muốn nhắc tới tên Hạ Khải Thành, anh ta nói thẳng: “Ly hôn với anh ta đi”.

Lục Giản Nhu không tiếp lời, kéo anh ta ngồi xuống bàn ăn. Nguyên liệu bỏ vào nồi lẩu quá nhiều, hơi cay bốc lên khiến cô ta chảy nước mắt.

Lục Giản Nhu gượng cười: “Anh xem, em vẫn không chịu nổi cay...”. Bỗng nhiên mất kiềm chế, Lục Giản Nhu ghen ngào: “Em thật lòng yêu anh ấy. Nếu không, em đã chẳng kết hôn với anh ấy, nhưng sau này...”.

Chần chừ giây lát, Lục Giản Nhu quyết định nói hết với Ngụy Thư: “Anh ấy đưa người phụ nữ kia đi nơi khác, em nhất thời kích động bèn đi tìm anh ấy. Anh ấy rất tức giận”.

Với tính cách của Lục Giản Nhu, đuổi theo là chuyện tất nhiên. Chỉ có điều, cô nàng không ngờ Hạ Khải Thành lại không nể tình nghĩa vợ chồng đến thế. Anh tức giận bóp lấy cổ vợ, đẩy Lục Giản Nhu về phía thân cây cong vẹo bên sườn núi.

Lúc đó, rõ ràng Hạ Khải Thành không hề nói chơi, mà thật sự muốn buông tay để Lục Giản Nhu đi tìm Diêm Vương.

“Lục Giản Nhu, tôi nói cho cô rõ, cô làm tổn thương Quý Đồng một, tôi bắt cô chịu gấp mười”.

Gương mặt Lục Giản Nhu bị vỏ cây khô cứng cửa trầy xước. Giây phút đứng bên vách núi chênh vênh đó, Lục Giản Nhu rút cuộc hiểu ra, Hạ Khải Thành chưa bao giờ coi cuộc hôn nhân này là thật.

Cuối cùng thì Hạ Khải Thành cũng không đẩy Lục Giản Nhu xuống, anh nói: “Tôi để cô đi là vì Quý Đồng. Nếu cô chết ở Mộ Phủ, cả đời này cô ấy sẽ bị người ta nghi ngờ”.

Hạ Khải Thành đủ tinh táo để cân nhắc thiệt hơn, trả thù Lục Giản Nhu quá dễ dàng, nhưng tuyệt nhiên không phải vào lúc này và không phải ở đây.

Lục Giản Nhu mềm nhũn người, ngồi sụp xuống mặt đất. Trời sắp sáng rõ, cô ta cần phải mau chóng rời khỏi đây. Cô ta lão đảo chạy về, không khóc, cũng chẳng cười, đầu óc chỉ mãi đuổi theo một suy nghĩ: Rốt cuộc cần bao nhiêu duyên phận mới có được tình nghĩa vợ chồng?

Cô đã toàn tâm toàn ý vì cuộc hôn nhân này, thậm chí những câu nói giả dối cũng sẵn sàng coi là thật. Vì sao Hạ Khải Thành lại không thể mềm lòng một lần, cho cô ta chút hy vọng?

Lục Giản Nhu bị dồn tới bước đường ngày hôm nay, tất cả là do Hạ Khải Thành bức ép. Anh chẳng hề cho cô ta một đường lui.

Buổi sớm hôm ấy, trời quá lạnh, đến nỗi Lục Giản Nhu mất cả cảm giác đau đớn.

Lúc này, Lục Giản Nhu thật sự không còn tâm trạng đâu mà ăn. Vừa nghĩ tới chồng mình, cô ta liền không thể khống chế được lý trí: “Xin lỗi, em không nên nói những chuyện này với anh...”.

Ngụy Thư hoàn toàn không ngờ Hạ Khải Thành lại độc ác đến mức sẵn sàng xuống tay giết người diệt khẩu. Anh ta thật sự muốn Hạ Khải Thành và người phụ nữ đê tiện kia phải trả giá vì hành động của mình. Vậy mà đến lúc này, Lục Giản Nhu vẫn lương thiện như thế, một mực tin tưởng vào tình cảm của bản thân, không hề trách móc Hạ Khải Thành, chỉ nói tất cả lỗi lầm nằm ở người phụ nữ kia.

Lục Giản Nhu bắt đầu khâm phục bản thân vì lúc này vẫn có thể khóc một cách đáng thương theo đúng kịch bản đã vạch ra. Chỉ vài ba câu, cô ta đã khiến Ngụy Thư đau lòng.

Bữa cơm này quả thật không uổng công chuẩn bị. Nước mắt và khổ nhục kế của Lục Giản Nhu quả nhiên hữu dụng.

Rõ ràng tâm tư của cả hai đều không đặt ở nơi đâu. Thấy Lục Giản Nhu khóc, điều duy nhất Ngụy Thư có thể làm là vỗ lưng an ủi người đối diện. Anh ta không dám có bất cứ động tác bạo dạn nào khác, tiếng khóc dần lắng xuống. Ngụy Thư chợt nói: “Em yên tâm, việc ngày mai... Anh giúp em”.

Tảng sáng, ánh bình minh xua tan u ám, phủ lên thành phố một diện mạo tươi tắn.

Giờ vào thăm Quý Như Trạch là giữa trưa vì buổi sáng ông còn phải tiến hành kiểm tra sức khỏe. Nhưng Quý Đồng quá háo hức nên đã dậy từ rất sớm.

Tâm trạng con người tốt, thời tiết cũng trở nên đẹp hơn, bầu trời hôm nay quang đãng không một gợn mây.

Quý Như Trạch không về thăm quê hơn mười năm nay, Quý Đồng tìm lại mấy bức ảnh chụp Mộ Phủ trong điện thoại, đợi lát nữa gặp sẽ đưa cho ông xem. Mọi thứ đã chuẩn bị đầu vào đây, gần trưa, mọi người bắt đầu xuất phát.

Vi Lâm đã đợi sẵn ngoài xe, Quý Đồng vừa đi vừa trao đổi với Hạ Khải Thành về việc tìm cách xin cho Quý Như Trạch trở về Mộ Phủ dưỡng bệnh, nếu mọi thứ tiến hành thuận lợi thì cô có thể yên tâm rồi.

Quý Đồng đang ngợp trong niềm vui nên đã hoàn toàn quên mất sự thật rằng , cuộc đời mình là một chuỗi dài những điều không suôn sẻ.

Ngay lúc lên xe, điện thoại của cô đổ chuông. Khá lâu rồi cô không liên lạc với ai, giờ lại có người gọi đúng vào thời điểm quan trọng này khiến cô nhất thời không kịp phản ứng.

Giọng điệu khô khan ở đầu dây bên kia vang lên: “Cô là Quý Đồng phải không?”.

Quý Đồng khựng chân lại, mọi người đều nhìn cô. Bàn tay vịn chặt vào cửa xe, cô quên mất phải lên tiếng, chỉ vô thức gật đầu.

Đối phương bên kia nói rất nhiều, yêu cầu cô lập tức qua đó. Nhưng cô chỉ nghe thấy bốn từ, cấp cứu vô hiệu.

Bốn từ ấy bùng nổ bên tai cô, hủy diệt hoàn toàn sức chống đỡ của cô mấy ngày qua.

Phía trại giam có trách nhiệm thông báo với người nhà của phạm nhân, trong thời gian được phóng thích điều trị bệnh, Quý Như Trạch bị tai biến mạch máu não, đã qua đời ở bệnh viện.

Thời gian như ngừng lại, nét mặt của mọi người hiện rõ vẻ thảng thốt, cơ hồ những điều nghe được đều là giả dối.

Quý Đồng sững sờ, mở miệng muốn nói gì đó nhưng cổ họng thốt không ra âm thanh, hai chân mềm nhũn như bị hút hết sức lực, cô ngồi sụp xuống, nhìn chăm chăm cái bóng trên mặt đất, bắt đầu hoài nghi có phải mình đang gặp ác mộng hay không. Để xác định mọi thứ, cô hét lớn vào điện thoại.

Cô không tin.

Hạ Khải Thành lập tức ôm lấy cô, Quý Đồng đã hoàn toàn suy sụp. Điện thoại bị Vi Lâm lấy đi. Cô khóc không thành tiếng, cố sức thét lên nhưng chỉ phát ra những lời ngắt quãng: “Không thể nào... hè bố còn khỏe mạnh như thế... không thể nào!”.

Hạ Khải Thành bịt miệng cô lại rồi dìu cô đi, nếu cứ tiếp tục để cô kêu gào như vậy, cổ họng cô sớm muộn cũng hỏng mất. Lúc này, Quý Đồng đã như thể bị ma nhập, liều mạng quay đầu tìm điện thoại của mình. Cô còn phải cho bố xem ảnh vườn chè, bà con ở Mộ Phủ,... Mọi người đều nói sẽ đợi hai bố con cô trở lại.

Vì sao lại không kịp chứ.

Kiếp này có quá nhiều thăng trầm, Quý Đồng từ lâu đã không còn hy vọng xa vời, khó khăn lắm cô mới tin tưởng mọi chuyện sẽ có chuyển biến tốt đẹp, ấy vậy mà ông trời chẳng chịu bố thí cho cô lấy một chút thương xót.

Mọi thứ trước mặt quay cuồng, âm thanh đáng sợ bên tai cô như một câu thần chú kì quái khiến đầu cô muốn nổ tung. Cô bịt tai lại, ra sức trốn tránh nhưng vừa ngẩng đầu lại phát hiện trời xanh thật khiến người ta cảm phẫn. Bất kể xảy ra chuyện gì, ông trời cũng không rủ lòng thương. Cô làm gì cũng không thể thay đổi kết cục, cô không thể kết hôn với Hạ Khải Thành,

cũng không thể cứu bố. Cả hai nguyện vọng mà cô coi như mạng sống đều chưa được thực hiện.

Hoàn toàn xụi lơ dưới đất, Quý Đồng nhìn chăm chăm cái bóng của chính mình, một mảng đen nhào đến như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô biết mình không thể chịu đựng thêm được nữa...

Ba ngày sau, bệnh viện Phục Hưng bị điều tra vì sự việc của Quý Như Trạch.

“Trại giam có lưu lại hồ sơ bệnh án trong tù. Quý Như Trạch đúng là vì bị tai biến nên mới được phê duyệt điều trị tại ngoại, bệnh này rất khó nói, khả năng xuất huyết não rất lớn... Như vậy thì cái chết của thầy Quý khó có thể coi là sự cố điều trị, nhưng thật sự là quá đột ngột”.

Vi Lâm báo cáo kết quả điều tra mấy ngày nay với Hạ Khải Thành. Anh lật mấy trang tài liệu, mắt nhìn chăm chăm vào tên bệnh viện rồi chột hỏi: “Lần trước cậu nói tài xế đưa Lục Giản Nhu đi gặp một người bạn, tên là gì?”.

“Ngụy Thư”, Vi Lâm bình thản đáp.

“Tìm danh sách tất cả các bác sĩ đang nhậm chức”.

Mọi thứ nhanh chóng được điều tra rõ ràng. Ngụy Thư vốn dĩ đang làm việc ở nơi khác, nhờ tác động của Bí thư Lục nên mới được điều về thành phố Tịnh và công tác lại bệnh viện Phục Hưng, “trùng hợp” đúng vào thời điểm Quý Như Trạch được phóng thích.

Năm xưa Quý Như Trạch nắm giữ quá nhiều bí mật, thậm chí còn phải gánh chịu tội danh thay kẻ khác. Ông biết rõ tình cảnh nguy hiểm của mình nên đã lựa chọn ngồi tù. Trại giam không phải là nơi mà kẻ xấu có thể dễ dàng ra tay, ít nhất thì ở trong đó, tính mạng của ông sẽ được bảo đảm.

Thấy Hạ Khải Thành giao nộp tài liệu tố cáo mình, Bí thư Lục càng không yên tâm về nhân chứng sống trong tù. Vì thế ông ta đã cố nghĩ cách để Quý Như Trạch được phóng thích trị bệnh, có như vậy, ông ta mới dễ dàng ra tay giết người diệt khẩu.

Căn nguyên của sự mâu thuẫn không phải là một sớm một chiều, nhưng tất cả đều nhằm vào cùng một thời điểm mà bùng nổ, dẫn đến mọi thứ vượt khỏi dự đoán của cả hai bên.

“Vừa mới nhận được tin, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đã bắt giữ Bí thư Lục. Lần này, ông ta bảo vệ bản thân còn khó, chắc chắn không thừa hơi mà đi lo chuyện ở bệnh viện, Ngụy Thư khó mà thoát thân được”.

Hạ Khải Thành trầm mặc một lúc mới đưa ra quyết định: “Nghe đây, không được để Quý Đồng biết chuyện của Ngụy Thư. Chỉ có thể nói là bệnh viện đã cố hết sức cứu chữa nhưng vì tuổi cao sức yếu nên thầy Quý không qua khỏi”.

Anh không muốn nói sự thật với Quý Đồng. Cuộc đời này có quá nhiều chuyện dơ bẩn, anh là người từng trải nên rất rõ hậu quả. Một khi biết được chân tướng, Quý Đồng sẽ bị ân oán ràng buộc, mãi mãi không thể buông xuống được nỗi hận thù.

Dặn dò công việc xong, Hạ Khải Thành bảo Vi Lâm ra ngoài. Đi đến cửa, Vi Lâm không kiềm chế được, quay lại khuyên nhủ anh: “Anh cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi đi... ba ngày rồi”.

Suốt ba ngày nay, Hạ Khải Thành không có lấy một giấc ngủ tử tế. Đêm qua, anh vừa chợp mắt chưa được bao lâu đã tỉnh lại.

Hạ Khải Thành xoay lưng ghé về phía cửa, không đáp lại.

Cửa sổ phòng sách nhìn ra một vườn hoa nhỏ, hiện giờ đang là mùa đông nên quang cảnh trông rất tiêu điều, nhưng anh đã cho người lắp đặt một

chiếc xích đu ở đó, đợi sang năm thời tiết ấm lên, cây cối xanh tốt, anh có thể đưa cô ra đó chơi.

Hạ Khải Thành nhìn chăm chăm chiếc xích đu ngoài kia, bỗng dưng phát hiện ra mình vẫn luôn coi Quý Đồng là mộ cô bé, dùng cả xích đu để mua vui cho cô. Anh cười với vẻ bất đắc dĩ.

Hóa ra thời gian đã trôi lâu đến thế. Cô gái ngốc nghếch đứng bên bờ sông hộ thành gây rối năm nào, giờ đang phải gánh chịu nỗi đau sinh ly tử biệt...

Lần này, anh tuyệt đối không tha thứ cho nhà họ Lục, tất cả bọn họ đều phải trả giá.

Thấy tâm trí Hạ Khải Thành đắm chìm vào những suy nghĩ xa xôi, Vi Lâm biết anh sẽ không nghe lời khuyên nhủ, lại cố nói thêm một câu: “Anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe, cô Quý Đồng bây giờ chỉ còn lại mình anh thôi”.

Nói rồi, Vi Lâm rời khỏi phòng. Hạ Khải Thành nhắm mắt trầm mặc hồi lâu, sau đó mới đứng dậy đi thăm Quý Đồng.

Cái chết đột ngột của bố là một đòn đả kích trí mạng đối với cô. Sau khi tỉnh lại, tình trạng của cô lúc tốt lúc xấu, khi thì im lặng không nói chuyện, xem đi xem lại những bức ảnh trong điện thoại, khi thì khóc lóc âm ỉ, khăng khăng bắt mọi người khẳng định bố cô không sao.

Hạ Khải Thành mời bác sĩ đến thẳng Hòa Chân Viên , anh không thể để cô tiếp tục ở trong tình trạng mất kiểm soát như vậy được. Nhưng bác sĩ nói, vấn đề trước mắt của Quý Đồng đa phần là do yếu tố tinh thần, cú sốc quá lớn khiến cô không sao đối mặt với hiện thực, chỉ có thể để cô từ từ bình ổn lại tâm trạng.

Nói một cách dễ hiểu, trong lòng Quý Đồng thực chất đã rõ xảy ra chuyện gì, nhưng vì sự việc vượt quá mức chịu đựng nên cô không muốn thừa nhận. Khi bị tổn thương, con người ta sẽ tìm mọi cách để trốn tránh.

Lúc bác sĩ nói những điều này, Vi Lâm còn tưởng Hạ Khải Thành sẽ mất bình tĩnh mà nổi điên lên, nhưng lại không hề, thái độ của anh lại là kìm nén một ngày trời không đến gặp Quý Đồng.

Sau đó Vi Lâm mới hiểu, đây chính là bản tính của người nhà họ Hạ. Hệt như trước kia, Quý Đồng tập xe đạp bị ngã, Hạ Khải Thành đã không đành lòng nhìn cô đau đớn. Anh thực sự cảm thấy xót xa cho cô, nhưng bấy giờ không phải lúc để mất đi lý trí, anh nhất định phải giữ mình tỉnh táo để bảo vệ cô.

Hôm nay, anh rốt cuộc đã hạ quyết tâm đến thăm Quý Đồng.

Trong phòng ngủ luôn có điều dưỡng túc trực, vừa thấy Hạ Khải Thành vào, cô ta lập tức lui ra ngoài, không quên báo cáo tình trạng của Quý Đồng: “Cô ấy vừa chợp mắt được một lát, đã đỡ hơn nhiều rồi, hôm qua và hôm nay đều không khóc nữa”.

Đây là cô gái do anh đích thân chăm sóc trưởng thành, cô chỉ cần thêm một chút thời gian mà thôi.

Hạ Khải Thành gật đầu để y tá ra ngoài.

Quý Đồng nghe thấy tiếng động nhưng nằm trên giường không ngẩng đầu. Hạ Khải Thành lặng lẽ đến bên cạnh vỗ về cô.

Lát sau, cô bỗng nắm chặt tay anh. Anh cúi xuống ôm cô, biết cô tốt hơn rồi nhưng trông thấy cô như vậy vẫn thấy lòng xót xa.

“Quý Đồng, nghe lời anh, đừng khóc nữa. Cơ thể sẽ không chịu nổi”.

Cô gật đầu, nghẹn ngào nói: “Bố em đâu rồi?”.

Hạ Khải Thành không trả lời, anh cầm khăn lau mặt cho cô.

Quý Đồng vẫn nắm tay anh, cố gắng ép bản thân bình tĩnh: “Em không diên, anh yên tâm! Em nói bố em bây giờ đâu? Bố em...”.

Cô thật sự không đành lòng nhắc đến hai từ “thi thể”.

Hạ Khải Thành bấy giờ mới nói rõ với cô: “Trại giam yêu cầu người thân trực tiếp đến làm thủ tục. Bây giờ, thầy Quý vẫn ở viện, Vi Lâm đã sắp xếp người trông nom rồi, em yên tâm”.

Không cầm được nước mắt, Quý Đồng bỗng nhào tới ôm vai anh. Cô cất tiếng hỏi gấp gáp, như thể nếu chậm một chút thì bản thân sẽ không dám tiếp tục: “Anh nói thật cho em biết, có phải ai đó đã ra tay với bố em không? Hay là thật sự không thể cứu chữa?”.

Hạ Khải Thành không chút do dự: “Anh đã điều tra kỹ rồi, bệnh viện đúng là đã cố gắng hết sức... Em cũng biết rồi đấy, thầy Quý mấy tháng nay sức khỏe giảm sút đi nhiều...”.

Nói rồi, anh ôm Quý Đồng vào lòng, đợi cô bình tĩnh lại rồi kéo chăn đắp cho cô, sau đó đặt cô nằm xuống.

Gian phòng hứng ánh sáng rất tốt, chiều mùa đông nhưng không hề có cảm giác lạnh lẽo.

Hai người ngồi nhìn cảnh vật bên ngoài ô cửa sổ. Quý Đồng im lặng một lúc, bất chợt quay sang nhìn anh. Sắc mặt cô không tốt lắm, mấy ngày nay thức trắng nên da dẻ nhợt nhạt, nhưng chung quy đã khá hơn nhiều.

Hôm nay, trong tay đã chẳng còn gì, cô không muốn giấu diếm Hạ Khải Thành thêm nữa.

“Em đã nói dối anh, ngày đó, em không hề bỏ đi đứa bé... Em thật sự không nhẫn tâm như vậy...”.

Hạ Khải Thành kinh ngạc quay đầu nhìn cô, hoàn toàn không ngờ cô lại nhắc đến chuyện này.

Quý Đồng lau nước mắt đọng lại trên khóe mi, bình tĩnh nói tiếp: “Đó hoàn toàn là ngoài ý muốn, em bị đau đầu, không thấy rõ đường nên ngã từ trên cầu thang xuống, khó khăn lắm em mới gọi được xe cứu thương đến, nhưng đứa trẻ thì không giữ được... Anh đã kết hôn với Lục Giản Nhu, một mình em không còn hy vọng, em... không có cách nào khác nên mới nói dối để trả thù anh...”.

Hạ Khải Thành siết chặt nắm tay.

Nước mắt vẫn lặng lẽ rơi, Quý Đồng tiếp tục giải thích: “Em biết chuyện này khiến anh đau lòng, nhưng lúc đó chính anh đẩy em vào ngõ cụt! Một mình em nằm dưới chân cầu thang, gọi cho anh không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng anh không chịu nghe... Bây giờ, em không muốn giấu anh nữa”.

Đời người ngắn ngủi, hai người lại dùng cách lừa mình dối người để làm tổn thương lẫn nhau.

Ròng rã ba ngày nằm trên giường, từ tuyệt vọng, suy sụp đến bình tĩnh đối mặt với sự thật, Quý Đồng dường như một lần nữa trải qua nỗi đau khổ năm xưa. Cô ngỡ rằng không có việc gì đáng sợ hơn mất đi đứa con, nhưng hiện thực lúc nào cũng tàn nhẫn.

Hai người đàn ông mà kiếp này cô yêu sâu đậm, một người vừa bỏ cô mà đi, thậm chí cô còn chẳng kịp đến nhìn ông lần cuối. Chỉ còn lại Hạ Khải Thành, anh vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ cô, an ủi cô. Dẫu cho chỉ là một phút giây này thôi, cô cũng không muốn lừa dối anh bất kỳ điều gì nữa.

Có những việc không thể giấu diếm, bởi rất có thể chúng ta sẽ không còn cơ hội nói ra.

Gương mặt ướt đẫm, Quý Đồng lau nước mắt liên tục, nhưng lau hoài không hết. Cô cúi đầu, không dám nhìn về mặt Hạ Khải Thành lúc này. Nói ra được những điều trong lòng khiến cô thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Rất lâu sau, vẫn không thấy anh có phản ứng gì, cô mới ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc khi thấy hốc mắt anh đỏ ửng.

Hạ Khải Thành cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô. Rốt cuộc anh đã thấu hiểu nỗi đau mà cô đã phải một mình chịu đựng ngần ấy năm.

“Anh xin lỗi!”.

Giọng anh kiên cô bối rối, cô nói ra những điều này không phải vì muốn khiến anh dằn vặt, cô chỉ muốn tháo gỡ nút thắt giữa hai người mà thôi.

Lát sau, cô nhẹ nhàng chạm vào gương mặt anh, khẽ nói: “Khải Thành, anh nợ em”.

Hạ Khải Thành nhắm mắt lại, để mặc cô ôm lấy khuôn mặt mình. Quý Đồng nói tiếp: “Anh muốn trả thì phải dùng cả đời để trả”.

Hạ Khải Thành kề sát gần cô, nghiêm túc trả lời: “Nhất định rồi”.

Quý Đồng còn muốn nói gì đó, nhưng anh đã lắc đầu ngăn cản: “Em đã đồng ý với anh, chăm sóc tốt bản thân, việc của em hiện nay là tĩnh dưỡng cho khỏe lại, không được nghĩ linh tinh gì cả!”.

Anh báo với cô chuyện Bí thư Lục bị bắt giữ rồi khẳng định: “Quý Đồng, lần này chúng ta không phải lùi bước nữa, em nhất định phải tin tưởng anh”.

Ngoài kia, bầu trời trong xanh, từng cơn gió nhẹ thoảng qua khẽ lay động những cành cây khô cằn.

Trời không thương người, nhưng mưu sự tại nhân.

“Nếu có lúc anh không trở về thì đừng đi tìm anh, Hòa Chân Viên mới là nơi an toàn nhất, em hãy ở lại đây, đừng đi đâu cả. Lâu nhất cũng chỉ đến mùa xuân thôi, anh sẽ trở về cùng em đi dạo bên hồ”.

Quý Đồng nhận thấy ánh mắt Hạ Khải Thành trầm xuống. Mọi chuyện bên ngoài đều do một tay anh gánh vác, bao nhiêu năm qua anh đã dồn tâm huyết xây dựng một nơi để cô tránh giông tố. Cô nắm chặt tay anh, cười đáp: “Nhà em ở đây, em sẽ không đi đâu cả”.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tự Chuốc Lấy Họa

Type: Mèo Mạnh Mẽ

Hạ Khải Thành ở bên cạnh Quý Đồng đến khi cô ngủ thiếp đi. Sau đó, anh trở lại phòng sách gọi một cuộc điện thoại, số điện thoại này trước giờ anh chưa từng lưu, nhưng anh không hề trốn tránh, nhiều năm trôi qua cũng đã trở nên quen thuộc. Anh bấm số gọi cho Lục Giản Nhu.

Vẫn như trước đây, hai người họ chẳng có gì để nói với nhau, vì thế cuộc đối thoại rất đơn giản, anh hỏi thẳng Lục Giản Nhu đang ở đâu.

Lục Giản Nhu cũng không vòng vo: “Còn nhớ nhà hàng năm đó chứ? Đường Bách Niên”.

Đây chính là nơi hai người ký kết hợp đồng hôn nhân, số bảy, đường Bách Niên.

Câu lạc bộ tư nhân này do một kiều bào từ nước ngoài trở về mở ra để kinh doanh. Ở đây vốn dĩ không tiếp khách ban ngày, nhưng Lục Giản Nhu là khách quen nên được ưu tiên đặt lịch trước.

Lúc Hạ Khải Thành đến nơi, cả câu lạc bộ không có lấy một bóng người. Anh vào bàn trước rồi gọi điện cho Lục Giản Nhu. Giọng điệu của Lục Giản Nhu hết sức bình thản, không để lộ một chút tâm tình nào: “Chờ lát, em đang trang điểm”.

Hạ Khải Thành không thúc giục, vẫn kiên nhẫn ngồi đợi.

Lục Giản Nhu xuất hiện với dáng vẻ như ngày thường, dầu có trang điểm cũng chẳng khiến cô ta tăng thêm chút sức sống nào. Cô ta ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, nhìn xung quanh rồi mỉm cười, nói: “Nhà hàng này vẫn vậy, lúc nào cũng vắng khách. TỰ DỪNG HÔM NAY em bỗng nhớ tới nên ghé qua, đúng lúc anh gọi điện”, rồi cúi đầu ngập ngừng, “Chẳng mấy khi anh chủ động tìm em, đừng nói những chuyện không vui, ngồi với em một lát nhé?”.

Không có hứng thú ôn chuyện cũ, Hạ Khải Thành nói thẳng “Cố Kim Đông và Ngụy Thư là do Bí thư Lục bảo cô mua chuộc hay là chủ ý của chính cô?”.

Vết thương trên mặt Lục Giản Nhu chưa mờ hẳn, tuy đã trang điểm nhưng dường như cô ta không có ý định che phủ nó. Cô ta vẫn vậy, là một tiểu thư xinh đẹp, thanh tao, và giỏi ngụy trang. Cho dù xảy ra chuyện gì, cô ta cũng không muốn tỏ ra mềm yếu trước mặt người khác.

Lục Giản Nhu dựa vào sô pha suy nghĩ một lát mới trả lời: “Bố con em chẳng qua có chung suy nghĩ mà thôi. Quý Đồng và bố cô ta đều không thể buông tha”.

Trong nhà hàng không có nhân viên phục vụ, Lục Giản Nhu tự mình đi rót một tách cà phê, trở lại mới nói tiếp: “Tên Cố Kim Đông đó quá ngu xuẩn, em bảo anh ta tiếp cận Quý Đồng, vậy mà anh ta lại yêu Quý Đồng thật. Không sao, như vậy càng tốt, em nhanh chóng tìm được Mộ Phủ như thế đều là nhờ anh ta”.

Hạ Khải Thành đột nhiên tóm chặt lấy tay Lục Giản Nhu, buộc cô ta phải đặt tách cà phê xuống mà nghiêm túc nhìn anh, gằn giọng: “Lục Giản Nhu, tôi từng nói, nhất định phải bảo đảm sự an toàn của Quý Như Trạch, để Ngụy Thư ra tay là cô đã làm trái thỏa thuận trước”.

Lục Giản Nhu nhất thời kích động: “Nhưng anh cũng từng nói muốn tổ giác nhà họ Lục! Anh hao tâm tổn trí bao nhiêu năm qua là để lật đổ bố tôi. Làm sao bố tôi có thể ngồi chờ chết được chứ?”. Lục Giản Nhu càng nói càng mất kiềm chế, “Tôi và anh kết hôn gần ấy năm, nhưng lúc nào anh cũng chỉ suy nghĩ cho Quý Đồng! Cô ta phải trả giá là đáng đời, không cứu được Quý Như Trạch là đáng đời! Đúng thế, tôi cố tình làm vậy đấy! Ngay cả bố tôi cũng không ngờ tôi lại hành động nhanh đến thế. Chính tôi đã chỉ định cho Ngụy Thư ra tay. Trừ khi tôi chết, bằng không tôi sẽ không để Quý Đồng vui vẻ đâu!”.

Lục Giản Nhu cắn chặt răng, mỗi lần đứng trước mặt Hạ Khải Thành, về kiêu ngạo mà cô ta cố tình ngụy trang đều không duy trì được lâu. Cô ta càng cảm phẫn, càng không màng giữ hình tượng gì nữa, la khóc om sòm: “Tất cả mọi người đều biết Quý Đồng đã làm những việc xấu xa gì. Quý Như Trạch đã chết rồi... Cô ta còn sống làm gì nữa! Cả nhà bọn họ đều là tai họa, chết kẻ nào hay kẻ đó!”.

Hạ Khải Thành đột ngột siết chặt tay, Lục Giản Nhu đau đớn giãy giụa, vô tình làm đổ cốc cà phê lên người.

Ghế sofa màu nâu sẫm, kiểu cách cổ xưa và xa xỉ càng làm lộ dáng vẻ chật vật của Lục Giản Nhu. Chưa bao giờ cô ta khốn cùng như thế, nhưng Hạ Khải Thành vẫn thờ ơ nhìn người đối diện mà chẳng nói tiếng nào.

Lục Giản Nhu cảm hận về mặt hồ hững này của anh, dường như từ xưa tới nay, trong mắt anh không hề có cô ta.

Bầu không khí trong nhà hàng này buồn tẻ và thê lương như xưa. Năm đó, Hạ Khải Thành cũng ngồi ở vị trí này, anh không chọn bàn gần cửa sổ mà chọn buồng riêng trong cùng. Anh dừng dừng nói rõ điều kiện giao dịch của cả hai bên, trong khi Lục Giản Nhu cất giấu một tấm chân tình.

Lục Giản Nhu bị nhấn chìm vào hồi ức. Trong một thoáng nào đó, cô ta chợt nghĩ, nếu như được quay trở lại, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Nhưng dường như cô ta đã quên mất, ngay từ cuộc gặp gỡ đầu tiên, trong mắt Hạ Khải Thành vốn đã không có mình.

Cũng giống như việc cô ta tốn công sức đến đâu cũng không thể may được một chiếc váy đen giống chiếc váy của Quý Đồng.

Hạ Khải Thành buông tay, mục đích hôm nay anh đến tìm Lục Giản Nhu rất rõ ràng, thấy đối phương đã tự lột bỏ mặt nạ, anh bèn cắt đứt dòng suy nghĩ của cô ta: “Ngày mai luật sư sẽ gửi đơn ly hôn đến chỗ cô”. Dứt lời, anh đứng dậy bỏ đi, không muốn nán lại thêm một phút nào nữa.

Nghe thấy hai tiếng ly hôn, Lục Giản Nhu kích động đứng phắt dậy, trong tình thế cấp bách, không kịp suy nghĩ, xông lên ôm chặt lấy Hạ Khải Thành. Rốt cuộc thì cô ta đã ý thức được hôm nay anh đến không phải để chất vấn, mà chỉ đơn giản là thông báo kết quả. Mỗi liên hệ duy nhất giữa họ là cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này, bây giờ đã bị anh cắt đứt.

Lục Giản Nhu luống cuống, chưa bao giờ cô ta đủ can đảm để nghĩ về chuyện này, thế nên khi anh đột nhiên nói ra, đầu óc cô ta hoàn toàn rối loạn.

Hạ Khải Thành dừng chân, nghe thấy Lục Giản Nhu khóc nức lên: “Không được, em không đồng ý!”.

Anh ngán ngẩm nói: “Lục Giản Nhu, đừng ép tôi ra tay với phụ nữ, buông ra!”.

Anh đẩy ra, Lục Giản Nhu loạng choạng hồi lâu mới đứng vững. Cô ta ngẩng đầu gằn từng tiếng: “Anh muốn cưới Quý Đồng?”.

Hạ Khải Thành chỉ cảm thấy nực cười: “Hợp đồng của tôi và cô đã nói rõ, nếu không thực hiện được thì nhất định phải chấm dứt quan hệ. Lục Giản Nhu, cô nhập vai quá rồi, đừng trách tôi không nhắc nhở cô”.

Nói cho cùng, Lục Giản Nhu và Cố Kim Đông chẳng có gì khác nhau, trò chơi giữa người với người có muôn vàn kiểu, sợ nhất là đem tình cảm ra để giao dịch, đây là một ván cờ khó chơi, một khi không giữ vững lý trí thì sẽ tự chuốc họa vào thân thôi.

“Em không đồng ý ly hôn”, Lục Giản Nhu vót vát chút tự tôn cuối cùng, nhắc đi nhắc lại điều này.

Hạ Khải Thành không hề tức giận: “Tùy cô thôi, nhưng ngay từ đầu cô tung tin đồn, tôi đã nghĩ kĩ rồi, rốt cuộc là ai phá hoại tình cảm người khác? Hơn nữa, cô nên biết bố cô đã bị bắt giữ, giải quyết xong việc của ông ta thì sẽ đến lượt cô”.

Nói xong, anh bước thẳng ra ngoài.

Lục Giản Nhu níu vào bình phong gỗ, bước chân lảo đảo không vững, cuối cùng run rẩy tựa vào tường, ngồi sụp xuống. Cô ta dường như đã trở thành người phụ nữ mà bản thân mình khinh bỉ nhất, thảm hại đến nỗi không thuốc nào cứu được. Vừa nãy cô ta cố tình trốn trong WC, rõ ràng biết Hạ Khải Thành đã đến nhưng không dám ra. Cô ta đâu có trang điểm gì chẳng qua bất ngờ phải đối mặt với Hạ Khải Thành nên bối rối thôi.

Lục Giản Nhu cảm thấy bản thân thực sự đã nhập vai quá sâu, cô ta đã yêu vở diễn này, coi nhân vật chính trên sân khấu là mình. Nhưng một câu nói của Hạ Khải Thành đã xé nát lớp nguy trang mà cô ta dày công tạo ra. Sự thật không thể chối bỏ: Cô ta mới là kẻ thứ ba.

Thành phố Tịnh dường như qua một đêm đã thay da đổi thịt. Lục Diệc Minh bị người tố giác, những hành vi sai trái suốt mười năm qua đều được

điều tra sáng tỏ, hiện tại ông ta vẫn bị giam giữ để đợi phán quyết cuối cùng.

Đang trong thời kì đầu sôi lửa bỏng, nhà họ Lục tan đàn xẻ nghé, sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn, không một ai sẵn lòng ra mặt giúp đỡ họ.

Sau nhiều lần kiểm tra, bệnh viện Phục Hưng cũng bị sờ gáy. Ngụy Thư chịu trách nhiệm trong sự cố điều trị, tạm thời bị đình chỉ công việc, đương nhiên khó thoát khỏi cảnh ngồi tù.

Tin tức trong thành phố mỗi lúc một hỗn tạp. Ban đầu, Hạ Khải Thành cách vài ngày còn quay lại Hòa Chân Viên một lần, dần dần anh không trở về nữa. Cuối tuần, chỉ có Vi Lâm đến báo với Quý Đồng mọi chuyện bình an để cô yên tâm.

Cô nhớ kĩ lời dặn của Hạ Khải Thành. Giờ đang là thời điểm nhạy cảm, bên ngoài mọi việc rất phức tạp, cô không cần biết và cũng không nên hỏi nhiều. Vì thế, cô chỉ căn dặn Vi Lâm nhất định phải cẩn thận.

Tâm trạng Quý Đồng hoàn toàn ổn định nên y tá điều dưỡng đã rời khỏi biệt thự, chỉ còn một mình cô sống ở đây. Tuy nhiên, cuộc sống keo kiệt đến nỗi không cho con người ta một khoảng trống để xoa dịu cõi lòng thương tổn. Phía bệnh viện vẫn đang đợi cô tới làm thủ tục lo hậu sự cho Quý Như Trạch.

Tình hình của cô đã tốt trở lại, việc này không thể kéo dài hơn nữa. Sau khi làm xong thủ tục, thi thể của bố cô sẽ được hỏa táng, như vậy cô mới có thể đem tro cốt của ông về an táng ở Mộ Phủ.

Tối đó, cô mơ thấy bố, chính là lần gặp cuối cùng vào hồi tháng Tám giữa hè, thời tiết oi bức ngọt ngào. Khi đó, bố bảo cô gầy, căn dặn cô phải ăn nhiều, cô cười xòa nói: “Bố cứ chăm sóc bản thân mình cho tốt đi đã”.

Quý Đồng tưởng bố sẽ nói gì đó trong mơ, nhưng trước sau đều không có, chỉ nhắc nhở cô đừng bỏ bữa. Tỉnh dậy vào sáng hôm sau, cô thấy lòng nặng trĩu. Cô mặc thêm áo khoác, đi dạo một vòng trong vườn. Không khí trong lành và gió nhẹ giúp đầu óc cô thư giãn hơn.

Lúc này cô mới hiểu được nỗi lòng của bậc sinh thành. Bất kể có bao kỳ vọng với con cái, nhưng điều họ mong mỏi nhất vẫn là thấy con cái được bình an khỏe mạnh.

Quý Đồng cả đời này đã cạm tình thân lẫn tình yêu, nhưng cô còn sống, nên không được phép hối hận.

Hai tuần nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã gần đến Giáng sinh. Tuyết lại rơi khắp nẻo đường thành phố, không khí vùng ngoại ô cũng bừng lên rạng rỡ.

Sáng sớm, có người gõ cửa, mang đến một số đồ trang trí giáng sinh và hỏi Quý Đồng có cần bày biện luôn không. Quý Đồng rảnh rỗi nên đã tự mình làm lấy. Cherry quả thực chẳng biết ưu phiền là gì, nó đã hoàn toàn quen với cuộc sống ở Hòa Chân Viên, được người giúp việc chăm sóc rất chu đáo. Quý Đồng đang chỉnh sửa những băng vải sặc sỡ trên cây thông, Cherry cũng muốn góp vui, cứ rượt đuổi theo những dải băng, cuối cùng, nó dừng lại, cố vươn hai chân trước lên với hy vọng tóm được. Nó cuộn tròn người lại quay vài vòng, ánh mắt thích thú giống hệt trẻ con.

Quý Đồng ngồi xõm xuống tấm đệm dưới sàn, ôm con mèo vào lòng. Cũng may mà còn có Cherry ở đây, giúp cô vơi bớt cảm giác buồn tẻ.

Phải mất khá lâu, Quý Đồng mới trang trí xong cây thông, cô di chuyển nó đến cạnh cửa sổ, hài lòng với thành quả của mình.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Thấy trên màn hình hiện tên Cố Kim Đông, cô liền tắt máy. Gần đây, Cố Kim Đông cứ thỉnh thoảng lại gọi điện cho cô nhưng cô đều không nghe. Cô đã đồng ý với Hạ Khải Thành sẽ

tự bảo vệ bản thân, đây cũng là điều duy nhất cô có thể làm cho anh. Cô không thể gây thêm phiền phức cho anh nữa.

Màn đêm buông xuống, cây thông bên cửa sổ đẹp lung linh. Gần đến Giáng sinh rồi, không biết Hạ Khải Thành có trở về cùng cô đón Giáng sinh không?

Vi Lâm đã sắp xếp hai người giúp việc đến Hòa Chân Viên, nhưng họ đều rất có phép tắc, giờ cơm không chịu ngồi cùng bàn với Quý Đồng mà chỉ đứng bên cạnh nhìn khiến cô cảm thấy mất tự nhiên. Cuối cùng, cô đành để hai người họ về. Quý Đồng biết, Hạ Khải Thành lo cô ở đây một mình lại suy nghĩ lung tung. Tuy giờ đây đã mất hết người thân, nhưng trong lòng cô lại kiên cường hơn bao giờ hết.

Kết quả tồi tệ nhất cũng chỉ vậy thôi, dẫu sao cô vẫn nên cảm ơn cuộc sống vì đã để cô trải qua giày vò và đau khổ ngay từ lúc còn nhỏ, để bây giờ khi chỉ còn một mình, cô mới có thể bình thản đến vậy.

Cùng lúc này, trong thành phố lại không được bình yên như thế.

Hạ Khải Thành liên tiếp mấy ngày không trở lại nhà họ Hạ, tạm thời sống ở biệt thự Đông Hồ. Nhưng chiều nay nhận được tin báo tình trạng của ông nội không tốt lắm, lại nổi cáu muốn gặp anh, vì thế anh phải về nhà ăn cơm tối.

Vừa thấy Hạ Khải Thành trở về, người trên kẻ dưới đều lập tức im bật, không ai dám hé răng nửa lời.

Cây cổ thụ giữa sân xòe tán rộng sum sê, như một biểu tượng cho sự thịnh suy của cả gia tộc, đi ngang qua nó, tâm trạng không khỏi nặng trĩu.

Hạ Khải Thành căn dặn Vi Lâm: “Gọi dì Tống đến đây”.

Dì Tống là người phụ nữ biết cân nhắc lợi hại, sớm biết chuyện hôm nay không thể giấu được, nên vừa thấy Hạ Khải Thành đi tới Vinh lâu, bà liền thành thực kể lại sự tình: “Sợ rằng lão gia... sáng sớm ông đã nôn một lần, tình hình không khả quan lắm, bác sĩ nói khối u đã chuyển biến xấu. Chúng tôi vội vàng gọi điện cho cậu, nào ngờ... lão gia đột nhiên tỉnh lại, biết cậu đuổi phu nhân đi, nổi giận cả một ngày”.

Hạ Khải Thành nghe vậy liền đi thẳng vào phòng thăm ông. Khối u trong não ông đã tồn tại rất lâu, dù tuân thủ trị liệu cũng không mấy hiệu quả, ông đã ngoài tám mươi nên không thể làm phẫu thuật. Nói thẳng ra, tất cả mọi người trong nhà đều biết những ngày nơm nớp lo âu này rồi sẽ sớm chấm dứt.

Gian phòng rất ấm áp, bên cửa sổ đặt một chậu hoa lan nhưng do thời tiết không tốt nên chẳng có gì tốt đẹp để ngắm.

Lão gia đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Hạ Khải Thành ngồi xuống cạnh giường, cất tiếng gọi ông, không ngờ ông lại giận dữ hỏi: “Giản Nhu đâu?”.

Hạ Khải Thành không thể nói rõ sự tình với ông, lúc này, cơ thể ông chỉ còn da bọc xương, anh nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Lục Giản Nhu về thăm nhà thôi, không có chuyện gì đâu, ông đừng nghe người ngoài nói nhảm”.

“Vớ vẩn! Đã mấy ngày rồi... anh đừng tưởng tôi hồ đồ. Nếu nó trở về thì đã đến thăm tôi rồi!”.

Nói xong, ông gượng ngồi dậy, nhưng cánh tay run rẩy không thể nào chống đỡ. Hạ Khải Thành bước đến đỡ ông, lại càng khiến ông giận dữ: “Giản Nhu không ở đây, anh cũng đừng quay về làm gì nữa, tối ngày chẳng thèm ngó ngang gì đến cái nhà này, không biết anh thù hằn gì ở đây”.

Lục Giản Nhu ở nhà họ Hạ đã lâu, lại biết cách chiều lòng người già khiến lão gia hết mực vừa lòng, thế nên bây giờ sự việc mới khó giải quyết.

Hạ Khải Thành khuyên nhủ vài câu nhưng ông vốn không thể tâm. Ông trở mình, đột ngột nôn thốc nôn tháo không thể khống chế.

Hạ Khải Thành lập tức gọi người vào, Vi Lâm thấy vậy liền gọi bác sĩ đến. Vinh lâu bỗng chốc nhốn nháo cả lên, toàn thân lão gia co giật nhưng miệng vẫn nhắc tên cháu dâu.

Đúng lúc này có người từ bên ngoài đi vào. Vẻ mặt dì Tống cứng ngắt nhưng giọng nói vẫn thoáng sự mừng rỡ: “Phu nhân đã về, hôm nay chắc hẳn lão gia sẽ bình tĩnh hơn được chút”.

Lục Giản Nhu bước đi vội vàng, người giúp việc đứng ngoài sân đều tò mò nhìn theo. Cô ta có phần hấp tấp, vẻ mặt không giấu được nỗi lo lắng, vừa vào cửa đã gọi ông, thậm chí chẳng buồn cởi áo khoác, rồi đứng bên cạnh trong lúc bác sĩ lập bình thờ cho lão gia.

Hạ Khải Thành hờ hững nhìn Lục Giản Nhu, cô ta đã nhận được đơn ly hôn rồi nhưng chưa hề có bất kỳ hồi âm nào.

Thấy bệnh tình lão gia trở nên tồi tệ, chẳng ai dám nói lời nào không hay.

Lúc trời tối mịt, bác sĩ đề nghị chuyển lão gia vào bệnh viện.

“Khối u ác tính có chiều hướng phát triển rất nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, mọi việc rất khó nói, tốt nhất là mau chóng chuẩn bị sớm!”.

Hạ Khải Thành lệnh cho Vi Lâm liên hệ với bệnh viện, Lục Giản Nhu cũng ra ngoài. Vi Lâm bèn dẫn theo người làm rời đi trước, lúc này trước cửa vinh lâu chỉ còn lại hai người.

Thần sắc lúc này lộ rõ vẻ mệt mỏi, Lục Giản Nhu tránh lối ra vào, đứng cạnh gốc cây đào nói: “Như anh mong muốn, bố tôi đã gặp rắc rối rồi, toàn bộ tài sản đều bị niêm phong, ngay cả nhà tôi cũng không thể về, vậy mà lúc này tôi còn nhớ đến ông nội anh... Hạ Khải Thành, cuộc hôn nhân giữa

tôi và anh chỉ là giao dịch, nhưng ít nhất tôi cũng hết tình hết nghĩa với mối quan hệ này”.

Hạ Khải Thành không hề cảm động, thậm chí giọng điệu còn toát lên vẻ giễu cợt: “Lúc cô để Ngụy Thư giờ trò, cô có tự hỏi lương tâm mình không? Lục Giản Nhu, hôm nay cô quay lại không chỉ đơn thuần như vậy, có gì nói thẳng đi”.

Cuộc sống của Lục Giản Nhu gần đây quả thực rất tệ, cô ta nắm chặt tay, nói: “Anh cũng thấy đấy, ông nội rất quý tôi. Cho dù tôi đồng ý ly hôn, sau này anh cũng không thể tiếp tục làm đứa cháu trai hiếu thảo được. Thà rằng, anh tha cho bố tôi, tôi sẽ cùng anh chăm sóc ông lúc cuối đời, đợi đến sau khi lo chuyện của ông đâu vào đấy, tôi sẽ kí tên vào đơn ly hôn”.

Hạ Khải Thành đứng nguyên tại chỗ quan sát rồi bỗng nhiên bước tới gần Lục Giản Nhu. Lục Giản Nhu chợt dạ lùi về phía sau, đến khi lưng đụng phải thân cây. Cô ta vẫn giả bộ điềm tĩnh, nhưng thực ra trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Hạ Khải Thành đứng dưới tán cây, cả người chìm trong bóng tối: “Cô nhầm rồi. Những việc làm của Lục Diệc Minh mấy năm qua mà lật lại thì chỉ có ngòi tù mọt gông. Cho nên sau này, ông ta chết hay sống còn phải xem tôi công khai bao nhiêu bằng chứng”.

Lục Giản Nhu phải dựa hẳn vào thân cây mới có thể đứng vững. Rõ ràng không thể nhìn rõ nét mặt Hạ Khải Thành, nhưng cô ta lại bị lời nói của anh làm cho đổ mồ hôi lạnh.

“Hạ Khải Thành!”.

“Chỉ khi cô có biểu hiện tốt thì mới giữ được mạng cho bố mình!” Hạ Khải Thành mặc áo khoác màu lam sẫm, chặn toàn bộ nguồn sáng yếu ớt từ ánh trăng. Hai người đứng rất gần nhau, vì thế giọng điệu của anh càng gia

tăng cảm giác uy hiếp: “Không vội, cô vẫn còn thời gian, cứ thử không kí tên xem sẽ có hậu quả gì”.

Dứt lời, Hạ Khải Thành quay lưng đi, bỏ lại Lục Giản Nhu đứng một mình mà lòng nặng trĩu.

Sợ người khác nghe thấy, Lục Giản Nhu vô thức nhìn xung quanh. Vinh lầu rất yên tĩnh, nhưng ô cửa sổ khắc hoa lan toát ra tia sáng yếu ớt, tựa như ánh mắt đang ẩn núp đâu đây.

Mỗi người một tâm tư, dòng đời luôn biến chuyển... Luôn có người mong chờ được thấy kết cục của Lục Giản Nhu.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, Lục Giản Nhu nhất thời hoảng hốt.

Đã một tháng trôi qua từ lần cuối cùng Hạ Khải Thành đến Hòa Chân Viên. Quý Đồng khó tránh khỏi lo lắng, nhưng cô đã nói sẽ tin tưởng anh nên không gọi điện, cũng không vào thành phố tìm anh. Cô nhờ người giúp việc mua về một bộ xếp hình, hằng ngày, cô đọc sách, xếp hình, và chơi cùng Cherry.

Sáng thứ năm, Vi Lâm bỗng nhiên tới đón cô. Gần đây, anh ta chỉ ghé qua thăm cô vào cuối tuần, nên lúc này Quý Đồng mới cảm thấy kỳ lạ.

Vi Lâm đứng ngoài cửa, sắc mặt đông cứng: “Lão gia khó qua khỏi lần này, anh Hạ bảo tôi lập tức đón cô về”.

Quý Đồng không kịp thay quần áo, khoác tạm chiếc áo lông bên ngoài bộ đồ ngủ rồi vội vàng theo Vi Lâm đến bệnh viện.

Dọc đường, cô hỏi qua tình hình mới biết, ông nội đã nhập viện được một thời gian, tốc độ phát triển của khối u quá nhanh, hôm nay ông đã rơi vào tình trạng hôn mê bất tỉnh. Mặc dù mọi người trong nhà họ Hạ đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn không tránh khỏi cú sốc.

Trong ngoài bệnh viện đều được bảo vệ chặt chẽ, Vi Lâm dẫn Quý Đồng lên phòng bệnh cao nhất, trong lòng cô giờ chỉ nghĩ đến bệnh tình của ông, tâm trạng rối bời, mãi khi đứng trong thang máy mới có thể bình tĩnh lại đôi chút.

Cô nhìn mình trong tấm kính, vén tóc ra sau tai. Lúc này, cô mới nhớ ra đã rất lâu rồi không vào nội thành... Hôm nay, rốt cuộc cô đã được gặp anh rồi.

Quý Đồng quay sang hỏi Vi Lâm: “Anh ấy đến chưa?”.

Ra khỏi thang máy, Quý Đồng đã trông thấy người nhà họ Hạ đứng hết cả ngoài hành lang. Cô đi tới phòng bệnh của lão gia dưới cái nhìn dò xét của mọi người. Bước vào cửa phòng bệnh, cô mới hiểu vừa nãy vì sao Vi Lâm lại chần chừ buông ngỏ câu nói.

Đúng là Hạ Khải Thành luôn túc trực bên giường ông, nhưng không chỉ có mình anh. Lục Giản Nhu đang tựa người vào sofa cạnh cửa sổ nghỉ ngơi. Cô ta khoác tấm chăn mỏng, vẻ mặt uể oải thấy rõ, chắc hẳn cũng đã ở trong này khá lâu.

Ban đầu, Quý Đồng vốn dĩ rất lo lắng, nhưng lúc này, tâm trạng cô đã được thả lỏng phần nào. Căn phòng tĩnh lặng chỉ có âm thanh của máy tâm đồ. Quý Đồng lại phạm phải sai lầm lúc bé, hèn nhát núp vào một góc tối, không dám cử động sợ bị người ta nhìn thấy.

Rõ ràng chỉ cách người đàn ông mà cô nhung nhớ vài bước chân nhưng cô lại chẳng biết phải nói gì, chỉ vô thức trốn tránh. Ông nội, Hạ Khải Thành và Lục Giản Nhu, trong phòng bệnh này thật sự không còn chỗ của cô. Cô không danh không phận, may nhờ sự khoan dung của người trong nhà, cô mới được phép tới nhìn ông lần cuối.

Quý Đồng thầm giễu chính mình. Hẳn là do cô ở Hòa Chân Viên quá lâu khiến cho đầu óc ngu muội rồi! Vì sao trên đường tới đây lại không nghĩ

chuyện Lục Giản Nhu cũng có mặt chứ.

Quý Đồng cứ đấu tranh nội tâm trước cửa phòng hồi lâu, mãi đến khi Hạ Khải Thành cảm thấy có người đến, rồi quay đầu lại. Ánh mắt hai người chạm nhau.

Đáy mắt Hạ Khải Thành ngập tràn yêu thương. Nhiều ngày không gặp, cô lại gầy đi. Chỉ cần liếc qua, anh cũng biết cô ra ngoài gặp, không kịp mặc cho cẩn thận.

Cố gắng thả lỏng bản thân, Quý Đồng hiểu rõ vở kịch còn chưa kết thúc, cô nhất định phải giữ vững tinh thần.

“Em đến thăm ông”.

Hạ Khải Thành đứng dậy nhường chỗ cho cô.

Tiếng động khiến Lục Giản Nhu tỉnh giấc. Cô ta lật tẩm chăn ra, mí mắt còn hơi sưng, bộ dạng mệt mỏi. Trông thấy Quý Đồng, cô ta mỉm cười xem như chào hỏi.

Phòng bệnh duy trì sự yên tĩnh, ba người họ không nói gì nhiều.

Lục Giản Nhu vẫn tỏ ra dịu dàng hết như trước kia, còn ra ngoài sai người đi lấy nước ấm mang đến cho Quý Đồng.

Quý Đồng cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ, trong lòng vô cùng nể phục khả năng nguy trang của Lục Giản Nhu. Một cô gái hiền lành, mực thước như cô ta làm sao có thể gây ra chuyện quái ác ở Mộ Phủ kia chứ?

Gạt hết những ân oán sang một bên, Quý Đồng ngồi cạnh giường canh chừng ông ngủ. Cô còn nhớ lần đầu tiên được gặp ông, bản thân cũng sợ hãi không dám nói gì. Ông là người bộc trực, thẳng thắn. Cô cứ tưởng ông rất khó gần, nhưng sau này mới biết, trong một gia đình lớn thường có

những quy tắc cực đoan, ông nội không hề hung dữ như vẻ bề ngoài, chỉ là mạnh miệng mà thôi.

Nhà họ Hạ tuy đông người, nhưng chỉ có lão gia là người thương Quý Đồng nhất. Cô luôn ghi lòng tạc dạ ơn nghĩa của ông. Vậy mà hôm nay, người ông đáng kính ấy lại nằm yên bất động trên giường bệnh, nửa người không ngừng run rẩy vì dây thần kinh bị chèn ép. cô thật sự không có cách nào đối mặt.

Bệnh viện luôn là nơi mà con người ta phải đối diện với sự chết chóc. Tuy tàn nhẫn nhưng đời người là hữu hạn, không thể cưỡng cầu. Quý Đồng nghiêng mặt kìm lại giọt nước mắt, khẽ nắm lấy bàn tay ông: “Ông ơi, cháu đến thăm ông đây”.

Lão gia nằm đó trong trạng thái vô tri vô giác, nước miếng liên tục chảy ra từ khước miệng. Quý Đồng cầm khăn cẩn thận lau cho ông. Vừa chạm vào gương mặt gầy gò đó, nước mắt chực trào ra, nhưng cô không dám khóc, đành quay đầu đi.

Cô vốn muốn nói rất nhiều điều giúp ông khuây khỏa nhưng lại chẳng thể nào mở miệng. Cuối cùng, cô ghen ngào lẩm bẩm với chính mình: “Bố cháu đi rồi, ông nội đừng rời bỏ cháu...”.

Câu nói của Quý Đồng khiến Hạ Khải Thành không đành lòng. Tâm trạng anh hôm nay cũng rất suy sụp, anh vỗ nhẹ lưng cô: “con người ai rồi cũng đến lúc này, em hãy nghĩ thoáng lên, ông không muốn thấy em khóc đâu”.

Lục Giản Nhu trở lại đúng lúc thấy bàn tay Hạ Khải Thành vừa buông xuống. Cô ta nhìn chăm chăm hai người, thản nhiên đặt cốc nước xuống rồi đắp lại chăn cho lão gia, sau đó đứng bên cạnh Hạ Khải Thành. Hạ Khải Thành liếc nhìn cô ta. Lục Giản Nhu lại nhìn Quý Đồng, uể oải nói: “Ông

vẫn nghe được mọi người nói chuyện đấy, trong lòng ông sẽ hiểu thôi”.
Nguồn: diễn đàn Lê Quý Đôn.

Ba người trước mặt, ai là anh em, ai là vợ chồng, không thể nhập nhằng được. Lục Giản Nhu cố tình nói như vậy là để nhắc nhở hai người họ.

Hạ Khải Thành không lên tiếng. Quý Đồng ngồi xồm xuống sô pha, cô muốn ngồi cạnh ông nội thêm chút nữa, thế nhưng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy bọn họ.

Lục Giản Nhu vẫn bám lấy tay Hạ Khải Thành, hỏi anh xem có cần bảo y tá tới kiểm tra tốc độ truyền dịch không.

Đầu óc Quý Đồng vô cùng rối loạn, cô đã tự nhủ bản thân không được suy nghĩ lung tung, nhưng vẫn bị cử chỉ của vợ chồng họ kích động. Chỉ vài lời nói đơn giản nhưng lại giống như chiếc kim đâm vào trái tim cô đau nhói. Có phải vì ở trong nhà quá lâu, nên bây giờ bước chân ra ngoài, một chút sóng gió cô cũng không chịu nổi?

Cô đứng dậy nói với Hạ Khải Thành: “Lát nữa em quay lại”.

Không đợi anh trả lời, cô đã rời khỏi phòng bệnh.

Quý Đồng chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút, nhưng ngoài này có quá nhiều người canh gác, ai ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt dò xét. Cô cảm thấy không thoải mái, bèn đi một mạch về phía cuối hành lang, tìm một gian phòng yên tĩnh ngồi nghỉ. Mấy phút sau thì có người đẩy cửa bước vào. Căn phòng quá chật hẹp, cô muốn né tránh cũng khó.

Vừa thấy Lục Giản Nhu, Quý Đồng liền quay người về hướng cửa sổ. Cô đã biết bộ mặt giả dối và lòng dạ độc ác của Lục Giản Nhu, nhưng lúc này cô thật sự không còn sức lực đâu để đòi có cùng cô ta.

Cô cất giọng khản đặc: “Hôm nay tôi đến thăm ông, có chuyện gì cũng đừng ồn ào trước mặt ông”.

Lục Giản Nhu cười: “Cô căng thẳng quá nhỉ! Ở đây bao nhiêu người như vậy, tôi có thể làm gì được cô chứ?”.

Nói rồi, cô ta đóng cửa lại, đi mấy bước vào trong, không có ý ngồi xuống nói chuyện đường hoàng: “Xem như mạng cô lớn, nhưng cô cũng thấy đấy, một ngày gia đình này còn thì chúng tôi vẫn là vợ chồng. Bất kể Hạ Khải Thành đã hứa hẹn gì với cô, sự thật anh ấy vẫn là chồng tôi”.

Quý Đồng quay lại, cô thật sự đã mệt mỏi rã rời. Lục Giản Nhu cũng chẳng khác hơn là bao, cô ta không trang điểm, vết sẹo trên mặt lộ ra rõ mồn một.

“Nếu chị đã tự tin như thế thì sao cứ phải bám riết lấy tôi không chịu buông tha?”.

Lục Giản Nhu mặt không đổi sắc: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ giữ lại cho bản thân một chút tự tôn. Quý Đồng, cả nhà này già trẻ lớn bé đều đang nhìn cô đấy. Nếu cô thật sự muốn báp đáp công ơn nuôi dưỡng, hãy để ông nội được thanh thản lúc cuối đời”.

Vừa nghe nhắc đến ông nội, Quý Đồng khẽ giật mình, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lục Giản Nhu lại nói tiếp: “Ông nội không còn nhiều thời gian nữa, hiện tại ông đã nằm bất động trên giường, ngay cả truyền dịch cũng không hấp thụ được, cô còn có mặt mũi đến bệnh viện khiến ông thêm giận dữ sao?”.

Không nghe nổi nữa, Quý Đồng hít sâu một hơi, cố nén nước mắt mà bỏ chạy

Lục Giản Nhu quay trở lại phòng bệnh của lão gia, thản nhiên kêu y tá vào kiểm tra chai truyền dịch. Vi Lâm đứng ngoài cửa lẳng lặng quan sát, đợi Lục Giản Nhu vào phòng, anh ta liền đi tới phòng nghỉ, quả nhiên không một bóng người. Sau đó, anh ta lại đi xuống cầu thang tìm, thì trông thấy Quý Đồng đang sững sờ bên đường.

Giờ vẫn còn sớm, ánh mặt trời không quá gắt nhưng Quý Đồng lại cảm thấy đầu óc choáng váng. Gần đây cơn đau đầu dường như phát tác nhiều hơn. Cô kéo Vi Lâm lại, không muốn anh ta nhiều lời với Hạ Khải Thành: “Đưa tôi trở về đi”.

Hòa Chân Viên vẫn chỉ có một mình cô.

Đêm đó, tuyết lại bao phủ thành phố Tịnh, những bông tuyết nặng trĩu không ngừng rơi khiến khu vườn ngoại ô càng thêm trắng lệ. Mùa đông năm nay vô cùng giá lạnh, Quý Đồng phải liên tục chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, như vậy mới giữ cho cơ thể không còn run rẩy.

Nửa đêm, cơn đau đầu hành hạ khiến cô mất ngủ. Cô muốn ngủ sớm một chút nhưng lòng cứ thấp thỏm không yên.

Điện thoại bỗng đổ chuông.

Ngay khi tiếng chuông đầu tiên vang lên, Quý Đồng đã ngồi phắt dậy, nhanh chóng xuống giường. Đây không phải lần đầu tiên cô nhận được một cuộc điện thoại bất thành linh lúc nửa đêm.

Ông nội đã qua đời.

Cô sớm có linh cảm không hay. Màn tuyết trắng xóa bên ngoài cửa sổ hết như tâm trạng nặng trĩu của cô, không ngừng rơi xuống.

Lần này, Quý Đồng rất bình tĩnh, đầu dây bên kia là Hạ Khải Thành. Cô cố gắng kìm nén nước mắt, hỏi anh: “Ông đi có khó chịu không?”.

“Không, khối u đè lên làm vỡ mạch máu, quá trình rất nhanh”, giọng anh run rẩy, mỗi từ thốt lên dường như đều phải gắng sức, “Em đừng quá đau lòng. Ông được cả phúc cả thọ, ở tuổi này có thể bình thản ra đi đã là chuyện đáng mừng rồi”.

Anh khuyên nhủ cô như vậy, nhưng đối mặt với việc người thân qua đời, sao có thể không đau lòng chứ. Cũng may là mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý nên lúc này mới có thể kìm nén được đau thương. Hạ Khải Thành ngừng một lát lại nói: “Quý Đồng, tạm thời anh không thể trở về”.

Quý Đồng siết chặt điện thoại: “Em biết”.

Hạ Khải Thành dường như đang hút thuốc, anh chậm rãi thở ra một hơi dài: “Có thể là hai tuần, hoặc hai tháng”.

Cô lẳng lặng nghe, không nói gì, nhất thời chỉ còn lại tiếng thở của hai người. Cô đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn về phía xa, nơi có những ngọn đèn đường chưa tắt ở thành phố Tĩnh.

Ông nội đã qua đời, không còn gì ngăn cản hành động của anh được nữa.

Cách một khung cửa sổ, trước mắt Quý Đồng là một khoảng không phủ trắng tuyết, trăm mối tơ vò đã hình thành nút thắt, nếu không thể tháo gỡ toàn bộ, vậy thì cứ cắt đứt từng chút một đi.

Duyên phận dẫu mong manh, nhưng kiếp này đã gặp gỡ, dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa, họ vẫn sẽ nỗ lực để đến bên nhau.

Quý Đồng tựa người vào ô cửa kính lạnh buốt, nghe tiếng hít thở đều đều của Hạ Khải Thành ở đầu dây bên kia, cô thấy lòng bình yên hơn. Giọng nói của anh vẫn còn chất chứa một nỗi mệt mỏi, hình như anh đang đi ra ngoài, hành lang bệnh viện loáng thoáng có tiếng người. Anh chọn một nơi yên tĩnh, dịu dàng căn dặn cô: “Em ngủ đi, muộn rồi, anh ở bên em”.

Quý Đồng trở lại giường, để điện thoại bên gối. Hạ Khải Thành chưa cúp máy ngay, cô vừa nghe tiếng anh vừa an tâm nhắm mắt lại. Ngoài cửa sổ, tuyết vẫn tiếp tục rơi, nhưng cô chẳng còn sợ bất kỳ điều gì nữa.

Trời đất bao la, cho dù không ở bên cạnh nhau nhưng trong trái tim họ luôn có nhau.

Đêm đông giá lạnh bi thương, cuối cùng cô cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cuộc Chiến Của Phụ Nữ

Chuyện Bí thư Lục phạm pháp đã trở thành tin tức nóng hổi nhất trong những ngày cuối năm, đằng sau đó còn có một đường dây hùng mạnh khiến cả nước phải ngỡ ngàng.

“Tuần sau sẽ tiến hành xét xử công khai Lục Diệc Minh”, Vi Lâm biết được tin lập tức đến báo với Hạ Khải Thành.

Người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ sát đất “Ừ” một tiếng thay lời đáp.

Vừa đúng mười giờ sáng, Hạ Khải Thành rõ ràng đã thức trắng cả một đêm, anh đóng toàn bộ cửa chớp và tắt hết đèn. Căn phòng tối om.

Vi Lâm không yên tâm, khẽ gọi: “Anh Hạ?”.

Hạ Khải Thành nhắm mắt, lắc đầu bảo anh ta ra ngoài.

Vi Lâm không đi ngay mà hỏi thêm: “Anh có muốn trở về biệt thự Đông Hồ nghỉ ngơi không?”.

Hạ Khải Thành không trả lời, bất chợt hỏi sang chuyện khác: “Quý Đồng thế nào rồi?”.

“Tôi gọi điện đến đó bằng đường dây an toàn, họ nói cô Quý Đồng vẫn ổn”.

Khoảng thời gian này, mọi người đều khó tránh được rắc rối, không ai dám mạo hiểm trở về Hòa Chân Viên. Lục Diệc Minh bị điều tra nên ra sức kéo người khác chết cùng. Hạ Khải Thành không thể chỉ nghĩ cho bản thân,

lúc này anh buộc phải cẩn thận từng li từng tí, đề phòng đối phương trả miếng. Trong tình thế nguy hiểm, anh tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

Vẻ mặt Hạ Khải Thành cuối cùng cũng bớt căng thẳng, Vi Lâm lại nói: “Nhanh thôi, sau khi phiên tòa xét xử kết thúc, Lục Diệc Minh sẽ không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa, tuần sau anh có thể trở về rồi”.

Nghe xong, Hạ Khải Thành bảo Vi Lâm ra ngoài, còn mình thì đi gian phòng bên trong, định bụng nằm nghỉ một lát. Thế nhưng, Vi Lâm rời đi chưa được bao lâu đã lại trở vào: “Anh Hạ, Lục Giản Nhu vẫn ở dưới lầu”.

Từ sau khi Hạ Khải Thành tuyên bố ly hôn, những người bên cạnh anh đều thay đổi xưng hô với Lục Giản Nhu.

“Không gặp. Tôi nói rồi, cô ta muốn đợi thì mặc cô ta”, Hạ Khải Thành bực dọc đáp.

Sáng hôm qua, Lục Giản Nhu đến tìm Hạ Khải Thành nhưng chẳng ai để ý đến cô ta cả. Cô ta cứ thế ngồi đợi một ngày một đêm dưới tòa nhà, bây giờ vẫn chưa chịu rời đi.

Giai đoạn này, cuộc sống của Lục Giản Nhu hoàn toàn bị đảo lộn. Cô ta những tưởng gia đình mình có thể một tay che trời, nào ngờ hôm nay lại trở thành một con chuột qua đường bị người đuổi đánh. Lục Diệc Minh đang đợi xét xử. Ngụy Thư bị đình chỉ công tác để điều tra, tất cả người thân bạn bè đều liên lụy, cô ta tìm gặp Hạ Khải Thành cũng không có gì lạ, vì thế mọi người đều không bận tâm đến.

Lục Giản Nhu chỉ đơn giản là muốn cầu xin Hạ Khải Thành, Vi Lâm sợ cô ta gây chuyện nên sai người đuổi cô ta đi. Hạ Khải Thành nói không cần, anh muốn Lục Giản Nhu phải chờ đợi và nếm mùi vị bị dồn đến bước đường cùng. Hôm nay, Vi Lâm vào hỏi ý Hạ Khải Thành lần nữa là vì Lục Giản Nhu đã đưa ra yêu cầu.

“Cô ta nói đồng ý ly hôn nhưng phải gặp anh nói chuyện”.

Hai ngày không ăn không uống, khổ sở chờ đợi, Lục Giản Nhu trông xơ xác hẳn đi, cơ thể cứng ngắc, hai chân rùn rẩy, nhưng vẫn ngẩng cao đầu bước thẳng.

Hạ Khải Thành hình như vừa thay quần áo, anh đứng tựa vào bàn, thông thả cài khuy áo. Toàn bộ cửa sổ đã được mở toang, hướng nhìn ra toàn cảnh thành phố. Ánh nắng chiếu trực tiếp vào phòng khiến Lục Giản Nhu nhíu mày vì chói mắt. Khó khăn lắm cô ta mới lấy lại được kiêu hãnh của mình, vậy mà tất cả đã nhanh chóng bị ánh nắng chói chang kia thiêu trụi.

Trong khi Lục Giản Nhu đang cố gắng thích ứng thì Hạ Khải Thành vẫn cứ im lặng đứng bên cửa sổ. Cái nhìn của anh lộ rõ vẻ chán ghét vốn có từ xưa tới nay.

Lục Giản Nhu bỗng cảm thấy mệt mỏi, bao năm qua cô ta mất công chăm chút bản thân, mong sao có thể tương xứng với anh, nhưng tất cả việc làm của cô ta thật nực cười, bởi trong mắt anh mãi mãi chỉ có một người, và người đó không bao giờ là cô ta.

Lục Giản Nhu hít một hơi thật sâu, nghênh đón ánh mắt sắc bén của Hạ Khải Thành.

Anh không có hứng thú nói chuyện với cô ta chút nào: “Nếu cô muốn lấy việc ly hôn ra làm điều kiện để cầu cứu cho Lục Diệc Minh thì khỏi cần!”.

Sắc mặt Hạ Khải Thành không có vẻ gì là dịu dàng nhưng lại luôn khiến người ta phải lưu luyến. Ngay từ lần đầu tiên trông thấy anh trong cửa hàng thời trang, Lục Giản Nhu đã bị mê muội bởi thái độ bảo vệ và yêu thương của anh đối với Quý Đồng. Mấy năm nay, anh luôn ngấm ngấm bày mưu tính kế, chẳng phải cũng là vì Quý Đồng hay sao!

Lục Giản Nhu cầm tập văn kiện trong tay, tự mình tìm một chỗ ngồi. Do dự một lát, cô ta mỉm cười mở tập tài liệu ra, là đơn ly hôn, còn thiếu chữ kí của mình.

“Không. Tôi chỉ có một yêu cầu”, Lục Giản Nhu cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, “Nếu tôi không đồng ý ly hôn, anh vẫn là con rể của nhà họ Lục, mối quan hệ này rõ ràng là một phiền phức lớn đối với anh”.

Hạ Khải Thành chẳng buồn bận tâm tới lời cảnh cáo đó, thờ ơ nói: “Cô không có tư cách bàn điều kiện với tôi, cô buộc phải kí tên”.

Lục Giản Nhu bình thần nhìn Hạ Khải Thành, bỗng nhiên, cô ta đứng dậy kéo tay anh xuống, rồi giúp anh cài khuy tay áo. Khi hai người mới kết hôn, Hạ Khải Thành vốn không về nhà. Nửa tháng trôi qua, vì chuyện gia đình anh mới vội vã trở về, rồi sáng hôm sau lại đi rất sớm. Lúc đó, Lục Giản Nhu cũng đã ngủ dậy, cô ta đứng ở cửa phòng ngủ tiễn anh. Họ không nói với nhau một câu, bất chợt, Lục Giản Nhu đuổi theo cài khuy tay áo cho Hạ Khải Thành.

Hôm nay, biết mình không thể đợi thêm được nữa, đây là cơ hội cuối cùng, cô đứng trước mặt Hạ Khải Thành, ánh nắng mùa đông phủ trên nửa người đến tê dại.

“Giữa anh và bố tôi thì thắng, nhưng giữa tôi và Quý Đồng... thì chưa biết được”.

Hạ Khải Thành thành tình giữ tay cô ta lại.

Lục Giản Nhu giật mình khiến cúc áo bung ra. Cô ta đón nhận ánh mắt anh, kìm nén nỗi đau và nói: “Lần nào Quý Đồng cũng chủ động rời khỏi anh, ngay cả lần trước ở Mộ Phủ cũng thế, còn lần này thì sao? Hạ Khải Thành, chính anh cũng hiểu rõ, chuyện giữa ba chúng ta vốn chưa hề kết thúc. Anh cũng muốn biết đáp án, đúng không?”.

Nút thắt này đã tồn tại từ rất lâu, nếu không được tháo gỡ thì sẽ bất công với tất cả mọi người.

Thật ra thời gian gần đây, tâm trạng của Quý Đồng không tốt chút nào. Chính cô đã yêu cầu người làm trong Hòa Chân Viên nói dối Vi Lâm rằng mình vẫn ổn. Cô thực lòng không muốn Hạ Khải Thành thêm phiền muộn về mình.

Ngay từ đầu cô đã đánh giá quá cao sự kiên định của bản thân, để bây giờ mới phát hiện hóa ra mình không mạnh mẽ như thế.

Cô thật sự lo sợ Hạ Khải Thành sẽ bị kéo vào chuyện rắc rối này. Trên truyền hình và Internet đều tràn ngập tin tức dư luận chĩa mũi nhọn vào cô, còn cô lại chẳng có ai để giãi bày.

Quý Đồng đã sốt cao ba ngày nay, không đêm nào được ngon giấc. Cô muốn biết tình hình của Hạ Khải Thành, nhưng lại sợ phải nghe thấy chuyện gì không hay. Nội tâm mâu thuẫn khiến cô không cách nào chịu nổi, kết quả là buổi tối đi dạo cô đã bị cảm lạnh, ngày hôm sau liền lên cơn sốt. Hôm nay cô không dám mở miệng nói gì, chỉ vùi mình trong tấm chăn dày, nằm trên giường đọc sách. Bất ngờ, cô nhận được tin nhắn của Hạ Khải Thành.

Anh thông báo đã sắp xếp để chiều nay cô ra ngoài một chuyến . Quý Đồng cứ tưởng mình nhìn nhầm nhưng đúng là tin nhắn của Hạ Khải Thành. Đến giờ hẹn, xe đón cô đã dừng trước cửa nhà.

Nhớ đến chuyện Bí thư Lục bị bắt đi lần trước, Quý Đồng hơi do dự. Tuy nhiên, Hòa Chân Viên được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, tách biệt hoàn toàn với bên ngoài, chỉ có người của Hạ Khải Thành mới tiếp cận được mà thôi. Hơn nữa, giả dụ đây là một âm mưu, thì việc đối phương có điện thoại của Hạ Khải Thành cũng chứng tỏ anh đã xảy ra chuyện. Vậy thì cô cứ ngồi lì ở ngôi nhà này chờ đợi đâu còn ý nghĩa gì nữa!

Quý Đồng chuẩn bị tốt tâm lý, sẵn sàng đối mặt với tình huống tồi tệ nhất. Lần này cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cô cũng tuyệt đối không lùi bước. Xe chạy thẳng vào thành phố, Quý Đồng rất ngạc nhiên bởi cô được đưa đến tiệm thời trang cao cấp mà năm xưa Hạ Khải Thành tặng quà cho cô.

Mấy năm nay, kiểu cửa hàng này mọc lên như nấm sau mưa, tuy nhiên, khách hàng đa phần đều là hội viên thân thiết, rất hiếm có khách mới. Phong cách bày trí nơi này không hề thay đổi, những tấm rèm màu đỏ trầm rủ xuống, toát lên vẻ cao sang mà thanh tịnh.

Quý Đồng đi qua phòng thử đồ, chính giữa bày bàn ghế và một ấm trà pha sẵn. Có người đang đợi cô. Cách một lớp rèm che, cô có thể trông thấy bóng người ngồi đó. Theo bản năng, cô định lên tiếng gọi Hạ Khải Thành, thế nhưng cô chợt phát hiện đó không phải anh.

Cô được đưa đến một nơi có ý nghĩa quan trọng với mình nhưng người đợi cô lại là Lục Giản Nhu.

Hạ Khải Thành muốn đưa cô đến gặp Lục Giản Nhu sao?

Trên đường tới đây, Quý Đồng đã cố gắng chống chọi với cơn sốt, vực dậy tinh thần, nhưng lúc này, cô thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa. Cô nghĩ đến vô vàn khả năng, vậy mà cuối cùng đều không như ý nguyện. Tâm tư rối bời, cô run rẩy bám vào thành ghế, gắng nói bằng giọng điệu bình thường nhất: “Chị có chuyện gì?”.

Lục Giản Nhu đẩy ly trà về phía Quý Đồng. Vừa rồi, cô ta đã thay một bộ trang phục thật đẹp trang điểm kì công, dường như tai họa trong nhà không hề ảnh hưởng đến mình. Cô ta lên giọng nữ chủ nhân: “Cứ ngồi đi đã!”.

“Tại sao cô biết nơi tôi đang sống?”.

Sống lưng Quý Đồng ướt đầm mồ hôi, nhưng cô vẫn gắng gượng tỏ ra bình tĩnh, ngồi xuống ghế. Hôm nay đã đến đây, cô nhất định phải biết rõ được sự tình.

Lục Giản Nhu không chút hoang mang, ngược lại, còn cảm thấy câu hỏi này của Quý Đồng rất thú vị: “Tôi không biết, chính anh trai cô cố ý để cô đến gặp tôi, cô không hiểu sao?”.

Cách xưng hô chẳng hề sai lệch chút nào! Dường như mấy tháng vừa qua không hề xảy ra bất cứ chuyện gì, Lục Giản Nhu vẫn cứ là chị dâu tốt của cô.

Không đếm xỉa đến nụ cười giả dối của đối phương, Quý Đồng quan sát xung quanh, trái phải đều là rèm che dày, không nhìn rõ cửa. Hóa ra Lục Giản Nhu cố ý chọn nơi này.

“Lục Giản Nhu, đến nước này mà chị còn tưởng tôi sẽ tin chị sao?”.

Đối phương bưng ly trà lên, nhã nhặn uống một ngụm, sắc mặt thể hiện rõ sự hài lòng: “Cô nghe những gì tôi nói đã, rồi xem có tin không”.

Không đợi Quý Đồng phản ứng, Lục Giản Nhu đã nói ngay: “Anh ấy rất lâu rồi không đi tìm cô là vì không thể. Bố tôi xảy ra chuyện, kéo theo vô số người dính dáng đến, anh ấy lại là con rể, càng không dễ dàng thoát thân. Đạo lý này chắc cô cũng biết!”.

Nỗi lo lắng bấy lâu nay của Quý Đồng đã bị Lục Giản Nhu vạch trần. Cô chần chừ, nhưng không ngắt lời đối phương.

“Cô không hiểu rõ tình hình hiện nay, tôi nói cho cô biết. Năm xưa, ông nội từng hứa sẽ chăm sóc cô nên mới giữ cô ở lại nhà họ Hạ. Bây giờ ông đã mất, nhà họ Hạ và cô chẳng còn chút quan hệ gì cả. Huống hồ, bố cô đã mất, có lật lại vụ án trước đây cũng chẳng có nghĩa lý gì. Cô nghĩ xem, bây giờ còn ai có thể vì cô mà đối đầu với nhà họ Lục chúng tôi?”, Lục Giản

Nhu ra vẻ đồng cảm, “Nói rõ hơn, Khải Thành mất nhiều thời gian để giải quyết sự việc như thế là vì anh ấy và nhà họ Lục ngồi cùng một thuyền, sau lưng anh ấy còn cả gia tộc. Nếu bây giờ thu tay lại thì cả hai bên đều có lợi. Tôi và anh ấy đã nói chuyện rõ ràng, hôm nay tôi bảo anh ấy gọi cô đến là để nói cho cô hay, cô không cần chờ đợi gì nữa”, Lục Giản Nhu nhẹ nhàng lau giọt nước đọng trên khóe môi, ý tứ sâu xa, “Anh ấy quyết định vẫn sẽ ở bên cạnh tôi”.

Quý Đồng gần như chẳng còn chút sức lực nào để nói chuyện, cô ngẫm nghĩ về những gì Lục Giản Nhu nói, rõ ràng rất nực cười nhưng không tìm ra chút sơ hở nào. Hạ Khải Thành bảo vệ vườn chè, nỗ lực điều tra vụ án của bố cô, nghĩ cách lật đổ Bí thư Lục... tất cả những việc này chẳng liên quan gì đến anh, anh làm chỉ vì cô.

Quý Đồng hoàn toàn hiểu ý của Lục Giản Nhu. Thứ duy nhất cô nắm trong tay chỉ là lời hứa suông của Hạ Khải Thành, nó cũng là điểm yếu của cô.

Chính vì thế ngay từ đầu, Quý Đồng đã không ngừng lo lắng. Hễ có chút biến động, cô liền lùi lại tự vệ, để rồi giữa anh và cô xuất hiện những hiểu lầm triền miên, kết cục, anh kết hôn với Lục Giản Nhu.

Thật ra Hạ Khải Thành hoàn toàn có thể buông tha nhà họ Lục, thậm chí bắt tay với họ, chỉ cần anh để mặc Quý Đồng sống chết không quản.

Sắc mặt Quý Đồng tái mét, trán lấm tấm mồ hôi. Từ khi bước chân vào đây, cô đã cảm thấy trong người khó chịu, tình trạng mỗi lúc một tệ thêm.

Từng câu từng lời của Lục Giản Nhu hệt như mũi kim đâm vào trái tim Quý Đồng: “Cô tin tưởng nhầm người rồi. Thương nhân luôn đặt lợi nhuận lên hàng đầu, cô thua là bởi cô hẹn hò yêu đương với anh ấy, còn tôi ngay từ đầu đã sòng phẳng bàn đến lợi ích, vì thế tôi mới có thể ở bên cạnh anh ấy”.

Ánh đèn vàng u ám treo trên tường chỉ dùng để trang trí, vốn dĩ không đủ để chiếu sáng.

Hai mắt Quý Đồng bắt đầu mờ dần, không biết có phải do bệnh nặng hơn hay không. Gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ ngồi đối diện chỉ khiến cô thấy buồn nôn.

Cuộc đời này thật bất công, tình cảm mà bạn nguyện dùng cả đời để trân trọng, trong mắt kẻ khác lại không đáng một xu.

Quý Đồng không còn sức để tranh đấu tiếp nữa. Lục Giản Nhu ép cô phải khóc, nhưng cô không muốn làm loạn lên, chỉ yên lặng ngồi đó.

Lục Giản Nhu nhắm đúng lúc này đưa ra chiêu cuối cùng: “Hơn nữa, chúng tôi sắp có con rồi. Vì đứa bé, chúng tôi nhất định phải cân nhắc mọi việc, cho nó một gia đình hoàn chỉnh sau này”.

Quý Đồng rất cuộc cũng có phản ứng, ánh mắt lơ đãng của cô bỗng phóng thẳng về phía Lục Giản Nhu. Cô không chất vấn ngay mà quan sát đối phương giây lát, sau đó bình thản dựa lưng vào thành ghế, hỏi: “Chị nói thẳng ra đi, mục đích của chị là gì? Muốn đuổi tôi đi sao?”.

Giọng Quý Đồng rất nhỏ, điều này càng kích lệ thêm sự kiêu căng của Lục Giản Nhu. Cô ta ra vẻ an ủi: “Cô yên tâm đi, đều là phụ nữ với nhau, tôi không ác độc như người ta. Tôi có thể để cô rời khỏi thành phố Tĩnh, nhưng cô phải đi thật xa”.

“Trở về Mộ Phủ đủ xa chưa?”, Quý Đồng cười, ngẫm nghĩ rồi lại nói, “không, cô sẽ không để tôi quay lại vườn chè. Ép tôi ra nước ngoài ư? Cô muốn đẩy tôi đến nơi khi ho cò gáy nào?”. Bất chợt, giọng điệu của cô chuyển sang lạnh lùng, đầy châm chọc: “Tôi sẽ không đi đâu cả, Hạ Khải Thành ở lại, tôi cũng ở lại”.

Dứt lời, cô cầm tách trà lên, hất thẳng vào mặt Lục Giản Nhu.

Dáng vẻ mệt mỏi của Quý Đồng ngay từ khi mới đến đã khiến Lục Giản Nhu hoàn toàn mất cảnh giác, vậy nên lúc này cô ta không kịp trở tay, hứng trọn vụn cả tách trà. Mọi chuyện xảy ra bất thành linh, Lục Giản Nhu cũng sờ tại chỗ. Trà rót ra đã khá lâu nên không đến nỗi bị bỏng, nhưng chung quy vẫn khiến cô ta hoảng sợ che mặt lại.

“Quý Đồng!”, Lục Giản Nhu hét lên.

Rốt cuộc cô ta cũng không thể duy trì được dáng vẻ ung dung như ban đầu nữa. Chưa từng có ai dám hắt nước vào người cô ta như vậy. Cô ta xông thẳng về phía Quý Đồng, giơ tay định đánh.

Bao nhiêu bức xúc trong lòng bùng lên như ngọn lửa, Quý Đồng tóm lấy cánh tay Lục Giản Nhu. Đối phương đánh không lại, trừng mắt mắng chửi cô: “Đồ đàn bà đê tiện, dụ dỗ đàn ông. Chính cô là khắc tinh hại tất cả mọi người xung quanh mình, giờ cô còn muốn quấn lấy anh ấy không buông!”.

Nước trà trên mặt nhỏ từng giọt xuống làm nhem nhuốc bộ trang phục màu kem xinh đẹp, Lục Giản Nhu gần như phát điên, cả tiếng buông lời mắng nhiếc Quý Đồng.

Cuộc chiến giữa những người phụ nữ luôn là cuộc chiến khốc liệt nhất, chỉ cần sa chân vào một bước là sẽ đánh mất lý trí, điên cuồng hại người hại mình.

Không thể chịu đựng thêm nữa, Quý Đồng giữ chặt tay Lục Giản Nhu, từng bước tiến về phía trước, ép cô ta phải lùi lại. Lục Giản Nhu đi giày cao gót nên không tránh khỏi loạng choạng. Quý Đồng tranh thủ lúc đó, bẻ gập tay cô ta. Chính cô cũng bất ngờ, không rõ mình lấy đâu ra sức mạnh ấy.

Lục Giản Nhu ngã phịch xuống ghế, cánh tay bị ghì chặt. Bất ngờ, Quý Đồng buông tay ra, thẳng thừng giáng một cái tát vào mặt đối phương. Lục Giản Nhu cũng sờ đến ngây dại. Quý Đồng từ trên cao nhìn xuống, dáng dấp hoàn toàn không phải của một kẻ ngu ngốc bị người ta dắt mũi nữa. Cô

dồng dục nói: “Cái thứ nhất, vì năm xưa cô đã chen vào tình cảm của chúng tôi”.

Dứt lời, cô lại giáng xuống một cái tát nữa. Lục Giản Nhu la toáng lên.

“Cái thứ hai cho lần cô muốn hại tôi ở Mộ Phủ”.

Cái tát thứ ba rơi xuống mặt Lục Giản Nhu.

“Cái này là vì vừa rồi cô lừa tôi!”.

Lục Giản Nhu hoàn toàn suy sụp.

Quý Đồng còn định đánh nữa, nhưng thực sự cô cũng đã kiệt sức. Toàn bộ năng lượng của cơ thể run lên, cô thả Lục Giản Nhu ra: “Cho dù cô có thù hận nên chuyện gì, tôi cũng tuyệt đối không tin nữa!”.

Cô đã hứa với Hạ Khải Thành, bất kể xảy ra chuyện gì, cô vẫn sẽ chờ đợi. Họ đã trải qua quá nhiều chông gai, vì anh, cô nhất định phải kiên cường hơn, dồn hết sức lực để duy trì tình cảm này.

Cuộc đời cô từ xưa tới giờ chưa từng có phút giây nào dừng cảm như vậy. Cô đã mất đi toàn bộ, thế nên, vì người mà cô yêu thương, cô sẽ không nhân nhượng.

Sắc mặt Quý Đồng trắng bệch, hai hàm răng va vào nhau, nhưng chưa bao giờ kiên định hơn lúc này: “Anh ấy không trở về thì tôi sẽ đợi, anh ấy gặp phải chuyện gì, tôi sẽ ở bên cạnh chia sẻ. Lục Giản Nhu, chính cô mới là kẻ cần phải ra đi”.

Nếm trải mùi vị khổ đau chưa hẳn là điều không tốt, ít nhất ra, chúng đã giúp cô trưởng thành hơn, khiến cô hiểu rõ yêu là lời giải thích duy nhất. Vì yêu, mọi điều tàn nhẫn trên thế gian đều có giá trị.

Ba cái tát đã vắt kiệt tinh thần của Quý Đồng. Lục Giản Nhu bị câu nói cuối cùng của cô làm kích động, bắt đầu la lối om sòm, bổ nhào về phía cô.

Quý Đồng bất ngờ bị đẩy, lưng va phải mặt bàn. Bỗng có người lao ra từ đằng sau tấm màn che, ôm cô vào lòng.

Lục Giản Nhu cười chua chát: “Anh hài lòng chưa? Cô ta không hề tin tôi... Cô ta không muốn đi đâu cả, chỉ muốn chờ đợi anh”.

Vi Lâm cũng theo Hạ Khải Thành đi ra, đặt hai văn bản lên bàn, ý tứ rất rõ ràng.

Quý Đồng không còn chút hơi sức nào, vô thức nắm chặt tay Hạ Khải Thành, không kịp hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ thấy anh thả lỏng cơ thể, thở phào một hơi như thể đã yên tâm. Trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi, lẽ nào anh... luôn đứng sau màn che.

Hạ Khải Thành “suyt” một tiếng, ra hiệu cho cô im lặng nghỉ ngơi, rồi quay sang nói với người phụ nữ đang thất thần đằng kia: “Dám đánh cược thì phải dám nhận thua!”.

Lục Giản Nhu ngã khụy trên mặt đất, khuôn mặt bị đánh sưng đỏ. Cô ta phóng ánh mắt dữ tợn về phía hai người, bất ngờ đứng dậy. Vi Lâm nhanh chóng chặn phía trước cô ta, đề phòng cô ta gây chuyện. Nhưng Lục Giản Nhu không làm gì hết, chỉ cầm lấy tập văn bản trên bàn, ký tên và ném lại cho Vi Lâm.

Cuộc hôn nhân tù đày rốt cuộc cũng kết thúc nhưng Lục Giản Nhu sẽ vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi nó.

Hạ Khải Thành biết rõ tính cách của Lục Giản Nhu, cô ta không dễ chấp nhận thất bại, trừ phi chính mắt nhìn thấy. Cục diện bế tắc giữa ba người cuối cùng đã được phá vỡ.

Vi Lâm gọi người đưa Lục Giản Nhu ra ngoài. Cô ta đứng dậy, bờ vai run rẩy nhưng không khóc, ngược lại còn cười thành tiếng: “Quý Đồng, cô hãy nhớ kỹ những lời tôi nói hôm nay”.

Lục Giản Nhu bỏ đi, Vi Lâm cũng ra ngoài, đóng cửa lại, trong cửa hàng giờ chỉ còn lại Hạ Khải Thành và Quý Đồng.

Nhận ra cô đang sốt cao, Hạ Khải Thành vội vàng đặt cô nằm xuống sofa, cởi áo ngoài khoác lên người cô rồi kiểm tra thân nhiệt. Anh nhíu mày muốn hỏi điều gì đó nhưng Quý Đồng đã mở lời trước: “Anh sợ em không đợi được anh, anh cũng có lúc không tin tưởng em...”.

Cô dần dần lấy lại tinh thần, đưa cô đến đây là Hạ Khải Thành, anh muốn biết đáp án. Nếu vài ba câu của Lục Giản Nhu có thể khiến cô ra đi lần nữa, thì kiếp này bọn họ không thể ở bên nhau, kết quả cố cưỡng ép cũng chỉ khiến cả hai thêm dần vật mà thôi. Song Quý Đồng đã lựa chọn tin tưởng anh, cô lo lắng cho anh, ốm nặng ở Hòa Chân Viên cũng không chịu nói. Cô đã vì anh mà gánh vác mọi việc, anh đều thấy hết.

Lục Giản Nhu muốn tháo gỡ khúc mắc giữa ba người. Nếu Quý Đồng kiên trì ở lại, cô ta sẽ nhận thua và ký đơn ly hôn. hkt đồng ý điều kiện mà cô ta đưa ra, nhưng anh không hề biết Quý Đồng đang sốt, càng không ngờ Lục Giản Nhu lại nói ra những lời quá đáng như vậy.

Hạ Khải Thành vẫn như xưa, không biết cách dỗ dành người khác. Anh nhắm mắt hồi lâu, rồi bỗng lên tiếng: “Anh chưa từng chạm vào cô ta, giữa anh và cô ta...”.

“Em biết, em vốn không tin”. Quý Đồng cười, nhắm mắt dựa vào cánh tay anh.

Quý Đồng không nói tiếp được nữa, bởi trên gáy bỗng phả đến một luồng hơi lạnh. Ánh mắt Hạ Khải Thành dán chặt trên da thịt cô, cô không dám cử động. Hạ Khải Thành rất lâu không ngừng đầu, anh cất giọng khàn

khàn: “Lúc này, khi Lục Giản Nhu ra tay, anh rất muốn lao ra nhưng Vi Lâm ngăn lại. Lần đầu tiên cậu ta dám to gan như vậy”.

Vi Lâm lúc đó đã nói: “Anh Hạ, anh cũng nên tin tưởng cô Quý Đồng, cô ấy có thể tự mình xử lý”.

Vi Lâm liếc chết buộc anh đứng ngoài quan sát. Ngay từ đầu, quan hệ giữa ba người đã bị Lục Giản Nhu một tay méo. Quý Đồng nhất định phải chứng minh cô không phải là kẻ thứ ba, phải dùng cảm đối mặt với tình cảm của bản thân, nếu không, Hạ Khải Thành sẽ không thể yên tâm.

Nào ngờ, phản ứng của Quý Đồng còn vượt xa dự liệu, cô không chịu âm thầm nhẫn nhịn nữa, còn thẳng tay đánh Lục Giản Nhu.

Hết như trước đây, Hạ Khải Thành dạy cô đi xe đạp, họ vẫn giữ được thái độ ứng xử của nhà họ Hạ.

Giờ phút này, Quý Đồng cuộn mình trong lòng Hạ Khải Thành, tinh thần thả lỏng, buồn ngủ đến nỗi hai mắt díp lại.

Hạ Khải Thành muốn đưa cô đến bệnh viện nhưng cô không đi. Cô chỉ là lo lắng quá sinh bệnh, chứ không có gì nghiêm trọng cả. Thấy anh đứng dậy định đi ra ngoài, Quý Đồng vội giữ lấy tay anh, sợ anh đi mất. Hạ Khải Thành xoa mặt cô, an ủi: “Anh ra bảo Vi Lâm chuẩn bị xe”.

Tình hình bây giờ rất nguy hiểm, chắc chắn Hạ Khải Thành sẽ đưa cô về Hòa Chân Viên. Quý Đồng bỗng ngồi phắt dậy, nhất định không buông tay.

Hạ Khải Thành cười bất đắc dĩ, cúi đầu hỏi: “Vừa này còn nói em đã trưởng thành, giờ lại trẻ con thế này, em định nhõng nhẽo gì nữa đây?”.

Quý Đồng nghĩ, hôm nay bản thân đã làm nhiều việc ngoài sức tưởng tượng rồi, thêm một việc nữa cũng chẳng sao, vì thế, cô mạnh miệng: “Em không về đâu”.

Hạ Khải Thành sững sờ. Sợ anh khuyên mình nên cô vội vàng tìm cho bản thân một cái cớ, rồi thốt ra một câu: “Em không muốn trốn tránh nữa”.

Hạ Khải Thành lắc đầu: “Quý Đồng, anh không để người ta biết Hòa Chân Viên không phải là muốn giấu em đi, mà là bảo vệ an toàn cho em. Ngộ nhớ ở bên ngoài anh xảy ra chuyện gì, cũng không ai có thể tìm được em...”. Anh nắm lấy tay cô. “Em danh chính ngôn thuận thì sợ gì chứ”.

Cô càng thêm luống cuống, chỉ sợ lời mình nói không rõ ràng: “Em muốn đi cùng anh, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng ở bên anh”.

Bọn họ đã thuộc về nhau, tình cảm này giống như cây cổ thụ cắm rễ ăn sâu trong sân nhà, không thể nào đong đếm được.

Mỗi lần nghĩ lại, Quý Đồng đều cảm thấy đã lãng phí quá nhiều thời gian, cuộc đời này ngắn ngủi, dường như mấy cái mươi năm còn lại cũng không đủ, cô không muốn rời xa anh thêm nữa.

Hạ Khải Thành nghe cô nói vậy, mỉm cười cúi xuống khẽ đáp: “Được, chúng ta sẽ đi cùng nhau”.

Anh dìu cô ra ngoài, hai người lần lượt đi qua những tấm rèm che. Bỗng nhớ lại cái tuổi mười tám trẻ trung, rụt rè của mình, Quý Đồng háo hức thử quần áo mới, mỗi góc ngách ở đây dường như đều thấp thoáng hình bóng của chính mình.

Cửa hiệu này đúng là một địa điểm tốt. Mỗi căn duyên của ba người họ bắt đầu ở đây, và rồi bây giờ họ phải trở lại để tìm một cái kết.

...

Ngày ấy, cô đứng trong phòng thay đồ, mặc thử chiếc váy mà Hạ Khải Thành đặt may riêng cho mình, trái tim đập rộn ràng như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Ngày ấy, thi thoảng cô vẫn vào thăm bố; ông nội khỏe mạnh chưa bao giờ phải nằm trên giường dưỡng bệnh, sáng sáng vẫn tức giận mắng người làm vì một chậu hoa lan.

Ngày ấy, Hạ Khải Thành còn chưa kết hôn; cô cũng chưa ngã cầu thang, và đánh mất đứa con, chưa rơi vào nỗi tuyệt vọng...

Những tháng năm ấy chính là quãng thời gian đẹp nhất của cuộc đời.

Vô thức, Quý Đồng muốn dừng lại sau tấm rèm che kia để tìm lại chính mình. Cô không muốn thay đổi bất cứ điều gì, chỉ hi vọng bản thân đừng dễ dàng rơi nước mắt, bởi lẽ, tương lai sẽ có nhiều trắc trở hơn cô nghĩ.

Nhưng đây là thử thách của cuộc sống. Con đường phía trước còn dài, ai cũng phải kiên cường bước tiếp.

Quý Đồng ôm chặt Hạ Khải Thành. Không ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế hôm nay, họ phải sống hết mình.

Hai người lên chiếc xe đã đợi sẵn ngoài cửa. Vi Lâm và tài xế đều không hỏi ý kiến cả Hạ Khải Thành mà lập tức lái xe về hướng đông của vành đai hai.

Hóa ra, anh cũng không hề có ý định đưa cô trở về Hòa Chân Viên.

Quý Đồng dựa vào vai anh, chợt mở miệng: “Em nhớ lúc chuyển ra ngoài đã mang theo chiếc váy đó. Nhưng về sau, sợ nhìn thấy lại đau lòng nên em bèn cất đi, bây giờ không nhớ ra đã để ở đâu”.

Hạ Khải Thành biết cô rất coi trọng chiếc váy đó, bèn nói: “Sau này lúc nào rảnh thì tìm lại”.

Quý Đồng khẽ gật đầu, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tôi Xin Dừng Những Năm Tháng Còn Lại Để Chứng Minh.

Hạ Khải Thành đưa Quý Đồng trở lại biệt thự Đông Hồ.

Đã rất lâu rồi, Quý Đồng chưa có được một giấc ngủ ngon. Lần này cô ngủ rất say, xe đến nơi vẫn chưa tỉnh.

Nhìn cô ngả vào lòng mình một cách vô thức, Hạ Khải Thành không nỡ đánh thức, đành nhẹ nhàng bế cô xuống giường rồi trở ra.

Vi Lâm đang đợi dưới phòng khách, vừa trông thấy Hạ Khải Thành, anh ta liền cúi đầu. Dù sao anh ta cũng là thuộc hạ, tự ý ngăn cản Hạ Khải Thành là sai, chưa cần biết việc anh ta làm có tốt hay không.

Hạ Khải Thành ngồi xuống cạnh khay trà, day day thái dương. Anh không thích uống trà lắm, khay trà này là do người khác tặng, anh kê ở gần cửa sổ, thi thoảng rảnh rỗi ngồi để thư giãn.

Anh xoay xoay chiếc cốc trong tay, lặng im gần nửa tiếng đồng hồ, Vi Lâm vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng, anh nhắm mắt lại, nói bằng giọng mệt mỏi: “Thôi được rồi, cậu đi lo việc xét xử đi. À, phải rồi, mời bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe cho Quý Đồng nữa”.

Vi Lâm nhận nhiệm vụ ra ngoài, xưa nay anh ta luôn tuân thủ phép tắc nhà họ Hạ, chỉ có hôm nay mới bạo dạn vượt quá quyền hạn của bản thân. Thấy Hạ Khải Thành không truy cứu việc ở tiệm quần áo vừa rồi, Vi Lâm

càng thêm to gan, anh ta đi đến cửa thì đột nhiên quay người lại nói: “Lẽ ra anh nên đón cô Quý Đồng về sớm hơn”.

Hạ Khải Thành ngẩng lên nhìn Vi Lâm, không tiếp lời.

“Khi cô ấy ở Hòa Chân Viên, không một phút giây nào anh không nhớ cô ấy. Cô Quý Đồng cũng vậy, bệnh của cô ấy là do quá lo lắng mà ra. Anh thử nghĩ mà xem, nếu chẳng may anh gặp chuyện không hay, cô ấy sẽ lại giống như hai lần trước, phút cuối cùng mới đột ngột nhận được tin... Cô ấy đã chịu không nổi rồi, anh cũng vậy”.

Nói xong, Vi Lâm đi ra ngoài.

Anh ta nói đúng, mấy tháng nay Hạ Khải Thành chẳng lúc nào được dễ chịu. Hôm nay đón Quý Đồng về, tự mình chăm sóc cô, anh mới cảm thấy an tâm.

Cũng may, những ngày tháng gian nan này chẳng còn kéo dài bao lâu nữa.

Quý Đồng ngủ một mạch đến tối. Sau một thời gian dài mất ngủ, cơ thể suy nhược, cuối cùng cô cũng được ngủ một giấc thoải mái, cơn sốt đã thuyên giảm khá nhiều.

Bác sĩ đến khám, không kê thuốc cho cô, chỉ căn dặn cô phải chú ý giữ ấm, toát nhiều mồ hôi sẽ mau khỏi. Thời gian qua, cô đã chịu áp lực tinh thần quá lớn, bây giờ cần phải nghỉ ngơi, bồi dưỡng để tăng sức đề kháng cho cơ thể.

Quý Đồng tỉnh lại, quả nhiên cảm thấy trong người khỏe hơn, nhưng do nhiệt độ điều hòa cao, cô lại đắp nhiều chăn nên toàn thân dính dấp mồ hôi, rất khó chịu.

Hạ Khải Thành hiếm khi nào rảnh rỗi như vậy anh đang ngồi cạnh giường đọc một cuốn sách. Thấy Quý Đồng liên tục cựa quậy vì nóng, anh liền ngăn cô lại, đưa cho cô một bộ quần áo dày: “Vừa mới khỏe được chút đã không chịu nằm yên, đợi lát nữa hãy xuống giường”.

Anh nói chuyện quen thói dọa nạt, vừa đe vừa dỗ, khiến cô phải ngoan ngoãn nằm im.

Đã rất lâu cô không trông thấy anh mặc bộ đồ ở nhà với dáng vẻ thư thái này, khó tránh khỏi xúc động, cô di chuyển trong chăn, ôm eo anh, nói muốn đi tắm.

Hạ Khải Thành bắt đầu không cầm vững quyển sách trên tay. Cô định dùng trò làm nũng này để thuyết phục anh nhưng anh vẫn đè chặt góc chăn, kiên quyết nói: “Không được, bản cũng phải chịu”.

Cả người Quý Đồng bị quấn trong chăn chẳng khác nào một con nhộng lớn, nóng bức khiến cô thực sự chịu không nổi. Cô lăn qua lăn lại, rên rỉ thảm thương: “Áo ngủ dính hết vào người rồi... Em khỏe thật rồi mà, hơn nữa trong phòng tắm cũng ấm, em sẽ không bị lạnh đâu”.

Cô nhìn thẳng vào anh mà nài nỉ như thế, cuối cùng tủi thân, cô trở mình quay lưng lại phía anh, lẩm nhẩm một mình: “Thôi vậy, quần áo với da sắp dính thành một rồi, nóng sắp chết mà còn gây thêm phiền toái cho người ta...”.

Hạ Khải Thành không nói gì, đưa tay vào trong chăn tóm lấy cô.

Quý Đồng lăn trốn, lại bị anh kéo ra. Bàn tay anh đang thăm dò trên người cô khiến cô sợ tới nỗi cứ lắc đầu mãi, không dám nói lung tung nữa.

Trong phòng chỉ có ánh sáng màu cam nhạt tỏa ra từ chiếc đèn ngủ. Bóng Hạ Khải Thành đột nhiên phủ xuống, Quý Đồng không biết liệu có phải mình lại phát sốt rồi hay không mà hơi thở bỗng chốc nóng bừng.

Kiểm tra thân nhiệt cho cô xong, Hạ Khải Thành ngẩng đầu lên, liền bắt gặp nét mặt không tự nhiên của cô. Anh ôm lấy eo cô, vốn chỉ muốn trêu đùa cô một chút, nào ngờ, chính anh lại bị mê hoặc.

Cô gái trên giường khóe mi ướt đầm, bộ đồ ngủ trắng tinh dính vào làn da, để lộ nửa bờ vai... Cơ thể mềm mại của cô bất ngờ bị khống chế trong vòng tay rắn chắc của anh.

Quý Đồng không hiểu ý Hạ Khải Thành, đôi tay anh đặt trên eo cô khiến cô càng thêm bối rối. Bắt gặp ánh mắt càng lúc càng nguy hiểm của anh, cô ôm cả chân ngồi dậy: “Em... Anh để em đi tắm trước đã.

Hạ Khải Thành mỉm cười, khoác áo lên người cô, “Được rồi, em đi tắm đi”.

Cảm thấy câu nói ngốc nghếch vừa nãy của cô rất thú vị, anh ko nhịn được lại trêu chọc: “Tắm xong tiếp tục”.

Lần này, Quý Đồng tắm rất lâu.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên nghi ngút làm mờ hẳn tấm gương. Cô lau sạch đi rồi ngắm nhìn khuôn mặt mình trong đó, hai gò má ửng hồng vì hơi nóng, cô lúng túng rửa mặt thêm lần nữa, thế nhưng rửa thế nào cũng không hết. Quý Đồng vẫn chưa khỏi ốm hẳn, tâm hồn vẫn đang ở trên mây vì mấy câu nói của Hạ Khải Thành, vì thế cứ ở lì trong phòng tắm hồi lâu, do dự không dám ra ngoài. Cô cảm thấy mình gầy đi rất nhiều, sắc mặt uể oải thiếu sức sống. Cô muốn mình trông khá hơn một chút, nhưng mọi thứ dường như chẳng bao giờ chiều theo ý cô.

Rốt cuộc, Quý Đồng cũng lấy lại tinh thần, quay về phòng ngủ. Bấy giờ, cô mới ý thức được rằng, cô và anh có thể tiếp tục sống bên nhau như vậy, không bao giờ rời xa, chỉ cần hai người ở bên nhau, dù ngày mai xảy ra chuyện gì cũng không đáng sợ.

Quý Đồng đi đến bên giường trong bộ dạng thấp thỏm. Thế nhưng cô phát hiện, Hạ Khải Thành đã thay quần áo, cơ hồ đã ngủ say, cuốn sách vừa nãy vẫn còn đặt bên tay.

Cô quên mất rằng giờ đã rất muộn rồi, không khỏi cảm thấy mất mặt. Cô cởi áo choàng tắm ra, tắt đèn, chuẩn bị ngủ.

Nào ngờ, cô vừa cử động đã bị ôm lấy từ phía sau lưng. Bàn tay đặt trên chiếc đèn ngủ run lên. Ánh sáng vụt tắt. Cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Chỉ có bóng tối mới khiến con người ta được thả lỏng hoàn toàn.

Quý Đồng cảm nhận được cái hôn nhẹ nhàng của anh trên lưng mình. Những nụ hôn dần dần di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại sau vành tai cô.

Hạ Khải Thành trước đây rất ít khi khiêu khích cô, nhưng hôm nay, không gian tối đen như mực đã biến giọng nói của anh trở nên đầy mỉa mai hoặc, anh nghiêng người, cố tình hỏi cô: "...Nhớ anh không?".

Dường như có một ngọn lửa vừa bùng lên trong lòng, nhưng Quý Đồng không trả lời ngay.

Hạ Khải Thành siết chặt vòng tay. Rốt cuộc, Quý Đồng chịu không nổi, quay người lại hôn anh, cho đến khi cả hai đều ngã trên giường.

Giọng nói da diết của cô vang lên: "Em nhớ anh, nhớ đến nỗi mấy lần cơn đau đầu phát tác, nhớ đến nỗi sắp không thể chờ đợi nỗi nữa rồi... nhưng anh vẫn cứ nhẫn tâm như vậy!".

Ngày qua ngày, một mình cô trải qua hoàng hôn, một mình đón lễ, bề ngoài làm bộ vui vẻ, nhưng trong lòng thì chẳng khác nào bị lửa thiêu đốt.

Hạ Khải Thành để cô ở Hòa Chân Viên là muốn tốt cho cô, nhưng chưa từng nghĩ tới việc cô sẽ phải một mình vượt qua những tháng ngày khó khăn đó thế nào. Anh lặng yên nghe cô trút giận, cho đến khi cô kiệt sức, nằm úp vào người anh mà khóc nức nở. Anh thở dài, lau khước mắt cho cô, dịu dàng nói: “Tất cả đã qua rồi”.

Hương thơm tỏa ra từ làn da Quý Đồng cơ hồ đang thiêu đốt cơ thể Hạ Khải Thành. Anh cố gắng khống chế bản thân, sức khỏe cô còn kém, anh sợ cô không chịu đựng được kích thích, thế nên chỉ vỗ về cô, để cả hai nằm im yên thế này.

Thế nhưng cô gái của anh luôn khiến người ta phải bất ngờ, cô đã được định sẵn là biến số duy nhất trong cuộc đời anh.

Quý Đồng lau nước mắt, cầm lấy bàn tay anh, di chuyển xuống dọc cơ thể mình. Hạ Khải Thành lập tức xoay người lật cô xuống dưới...

Cô ôm chặt lấy anh, thanh âm run rẩy phát ra từ cổ họng.

“Em rất nhớ anh...”.

Nhớ đến nỗi cơ thể run rẩy, cô chỉ sợ đây là một giấc mơ.

Phòng ngủ quá yên tĩnh, khiến cho từng cử động nhỏ nhất của hai người cũng trở nên rõ ràng. Quý Đồng xấu hổ bặm môi lại, cố gắng không phát ra âm thanh.

Sự phục tùng của cô thực sự quyến rũ, Hạ Khải Thành khó mà cưỡng lại được. Anh đánh mất lý trí, hết như bị lạc vào ma trận.

Toàn bộ rèm cửa sổ đã buông xuống, phòng ngủ là một thế giới tách biệt hoàn toàn với bên ngoài.

...

Mãi đến rạng sáng, hai người mới ôm nhau ngủ thiếp đi trong những dư âm của khoái cảm còn vương lại.

Ngày xét xử đến gần, chỉ cần tất cả thuận lợi, nhà họ Lục sẽ không còn cơ hội trở mình. Bởi vậy, khoảng thời gian này chính là lúc nguy hiểm nhất.

Lục Diệc Minh lăn lộn trong giới chính trị mấy chục năm, đâu đâu cũng có quan hệ, khó tránh khỏi có người muốn báo thù. Hạ Khải Thành không trực tiếp ra mặt, tuy nhiên vì lý do an toàn, anh phải hết sức cẩn thận trong giai đoạn này. Vậy nên, cho dù khu vực Đông Hồ được bảo đảm an ninh cực kỳ tốt, nhưng anh và Quý Đồng cũng rất ít khi ra khỏi nhà.

Cuối tuần, Trang Dục xách theo một đồng hồ đến, lấy cớ là tới thăm người. Kết quả, nói chuyện được dăm ba câu, anh ta đã bị Hạ Khải Thành chặn họng.

Trang Dục rất thích bộ khay trà bày ở phòng khách, anh ta ra đó ngồi không chút khách sáo, thành thực thú nhận: “Tôi cãi nhau với bà xã, ra ngoài cho thay đổi không khí”.

Quý Đồng không nhịn được cười, ngồi nói chuyện với anh ta một lúc thì Hạ Khải Thành bắt đi nghỉ trưa.

Gần đây, mọi sinh hoạt thường ngày của cô đều bị anh quản lý. Để sức khỏe mau chóng phục hồi, hằng ngày cô đều tuân thủ những quy tắc đặc biệt.

Rõ ràng không buồn ngủ, nhưng vẫn nghe lời anh, cô đứng dậy đi lên gác. Dưới nhà lúc này chỉ còn Trang Dục và Hạ Khải Thành.

Thấy hai người họ sống tình cảm hạnh phúc như vậy, Trang Dục nhìn mà thèm, anh ta gõ tay xuống bàn trà, lắc đầu nói: “Vợ chồng tôi cũng hòa

thuận được như vậy thì tốt quá!”. Vẫn là giọng điệu cợt nhả ấy, anh ta quan sát Hạ Khải Thành hồi lâu, đột nhiên than thở: “Cậu xem... Cậu đúng là bại dưới chân cô ấy hoàn toàn rồi”.

Chơi với nhau bao năm qua, Trang Dục hiểu rõ tính tình Hạ Khải Thành. Công việc của hai người họ phải ra ngoài xã giao nhiều, khó tránh được những lúc bị lôi kéo vào những việc không lành mạnh. Thế nhưng Hạ Khải Thành lại “sạch sẽ” đến mức quý dị, không bao giờ phạm thời gian trên cơ thể phụ nữ. Trong chuyện tình cảm, Hạ Khải Thành cũng thực khác người, cặp mắt ấy không bao giờ rời khỏi người mà anh yêu.

Trang Dục mãi mê than vãn nhưng không nhận được sự hưởng hưởng ứng của người đối diện, anh ta đành phải nói vào việc chính: “Lục Diệc Minh mắc tội gián tiếp giết người, chắc chắn sẽ bị tuyên án tử hoãn. Ông ta gây bao nhiêu tội ác như thế, chết là đáng đời!”.

(*Tử hoãn: Cách gọi tắt của một hình phạt đặc biệt trong luật pháp Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, tử tù được hoãn thi hành án trong hai năm.

Hạ Khải Thành gật đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi giao phó công việc: “Đợi sau khi giải quyết xong vụ này, cậu bớt chút thời gian quay lại Mộ Phủ xem thế nào. Mạng Internet ở đó cũng phổ biến rồi, thanh niên trong thôn cũng nhiều, chẳng qua họ không có cơ hội nên mới phải cam chịu cảnh khốn cùng như thế thôi. Cậu đến hướng dẫn còn hơn là để họ tự mày mò những việc vô bổ”.

Anh nhẩm tính thời gian, áng chừng gần Tết có thể đưa Quý Đồng về thăm Mộ Phủ một lần nữa.

Trang Dục hoàn toàn tán thành, liếc nhìn lên trên gác, nói: “Cũng phải. Số Quý Đồng không may, bác Quý không còn nữa, giờ cô ấy cũng chỉ còn vườn chè để hoài niệm thôi”.

Đến Hòa Chân Viên để giết thời gian, nhưng chưa ngồi ấm chỗ đã bị chủ nhà đuổi đi, Trang Dục tỏ vẻ bất mãn: “Haizz... người như cậu mà cũng nóng lòng muốn hưởng thụ cái ‘thế giới riêng của hai người’ cơ à?”, ra đến cửa, anh ta đột nhiên dừng lại. “ Nghe lời khuyên của tôi, sau này cậu đừng có dồn ép làm căng với cô ấy. Phụ nữ là để cho người ta thương yêu, không hợp với kiểu dạy dỗ nghiêm khắc như ông cậu vẫn áp dụng. Huống hồ từ nhỏ, cuộc đời cô ấy đã không thuận lợi nên lúc nào cũng thiếu cảm giác an toàn”.

Hiếm khi Hạ Khải Thành không lên tiếng phản bác, im lặng nghe từ đầu đến cuối.

Quả nhiên, người ngoài cuộc thường nhìn thấu mọi chuyện, ngay cả Trang Dục cũng hiểu rõ vấn đề tồn tại giữa anh và Quý Đồng bao năm qua. Một người luôn nghiêm khắc với cả bản thân mình và người khác, câu nói cũng hà tiện; trong khi người kia thì dè dặt và nhạy cảm, bẩm sinh đã có bản năng tự bảo vệ mình.

Càng yêu nhau sâu đậm lại càng dễ làm tổn thương nhau, khó khăn lắm mới vứt bỏ được quá khứ để được như ngày hôm nay, nhất định không thể giẫm lên vết xe đổ thêm lần nào nữa.

Tiền Trang Dục về rồi, Hạ Khải Thành lên gác tìm Quý Đồng. Cửa phòng ngủ đóng kín, anh đứng bên ngoài không nghe thấy động tĩnh gì, dường như cô đã ngủ say. Thế nhưng vừa đẩy cửa vào, anh đã kịp trông thấy cô vội vàng nằm xuống, đến chặn cũng không kịp đáp hản hoi.

Hạ Khải Thành thở dài. Anh vốn biết cô không dễ dàng chịu nghe lời như vậy. Anh đi tới cạnh giường, nhìn thấy chiếc iPad cô chưa kịp giấu kĩ.

Nếu là trước đây, anh chắc chắn sẽ trách móc cô vài câu, nhưng hôm nay anh chỉ đứng đó ngăm nhìn bộ dạng giả vờ ngủ của cô, bỗng dưng lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Quý Đồng nên được sống đúng với bản tính thật sự của mình. Cô có sở thích riêng, có cách nghĩ riêng, không cần phải giữ ý tứ trước mặt anh, cô cũng có những trò đùa vô tư bởi cô vẫn còn trẻ. Đó mới là thái độ cô nên có.

Để Quý Đồng ra ngoài sống là hoàn toàn đúng đắn. Cây cổ thụ giữa sân nhà đã vây hãm mấy thế hệ. Hạ Khải Thành không muốn cô bị liên lụy, không muốn thấy cả đời cô bị giam cầm.

Vì yêu mà nuông chiều, hôm nay, anh đã được nếm trải cảm giác đó.

Vì thế, lần đầu tiên anh thay đổi tính tình, đẩy cô dậy và nói: “Chơi thì chơi tiếp đi, đã tốn công này giờ rồi còn định bỏ phí à?”.

Quý Đồng ngẩn ra nhìn anh giây lát, sau đó mỉm cười ngồi dậy, kéo anh cùng xem iPad. Cô đang chơi một trò chơi thịnh hành nhất hiện nay, đấu trường tráng lệ, không ngừng lên cấp. Đây chính là thú vui mới của cô mấy ngày nay.

Thấy cô hào hứng, Hạ Khải Thành bèn cầm lấy iPad, giúp cô chơi một ván. Động tác của anh cực kỳ nhanh nhẹn và chuẩn xác khiến Quý Đồng cảm thấy ghen tị, nhất thời hứng lên muốn hai người cùng chơi. Vừa nãy vì lén lút lên cô đeo tai nghe, bây giờ anh đã biết rồi, cô liền tháo một bên ra đưa cho anh, nói vừa chơi vừa nghe nhạc mới thích.

Hạ Khải Thành trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình chơi cái trò vô vị này. Nhưng hôm nay anh lại vui vẻ chơi cùng cô, không một lời oán thán.

Đợi đến lúc anh định thần lại, Quý Đồng đang thích chí ngồi tính điểm số. Tâm trạng cô rất tốt, sắc mặt tươi tỉnh, khác hẳn với bộ dạng mấy ngày trước khi anh mới đưa cô về đây.

Anh nghĩ, người ngoài cuộc sẽ không thể hiểu được, kể cả Trang Dục.

Cô gái này là thành quả của đời anh.

Hạ Khải Thành không có thời gian để nghĩ tiếp nữa, bởi vì Quý Đồng đang đợi anh bắt đầu ván tiếp theo.

Khi Vi Lâm đến tìm Hạ Khải Thành, trông thấy hai người đang nằm trên giường, mỗi người đeo một bên tai nghe, sự chú ý dồn hết vào chiếc iPad. Anh ta đứng ngây ra đó, do dự có nên phá vỡ cục diện trước mặt hay không. Đúng lúc này, Hạ Khải Thành ngược lên nhìn ra phía cửa, nhưng anh lại thản nhiên cúi xuống chơi tiếp, coi như không trông thấy đối phương, Vi Lâm lập tức hiểu ý. Anh ta lắc đầu ra hiệu không có việc gì quan trọng rồi mau chóng rời đi.

Khó khăn lắm họ mới có được cuộc sống bình yên như bây giờ. Chẳng ai nữ quấy rầy cả.

Ngày xét xử Lục Diệc Minh đến gần, sự việc này từ lâu đã là tâm điểm chú ý của người dân thành phố Tịnh. Phiên tòa rất có thể sẽ kéo dài trong vài ngày, Hạ Khải Thành phải đến dự thính, không thể ở nhà cùng Quý Đồng. Anh dặn dò cô không được quá kích động, bên trên đã quyết xử lý Lục Diệc Minh thì chứng tỏ sự việc đã ngã ngũ, dù ông ta có chống án cũng không có hy vọng thắng.

Quý Đồng bảo anh không cần lo lắng cho mình, cô đã vượt qua được những tháng ngày đau buồn nhất, bây giờ đã nghĩ thoáng hơn. Kẻ đó ác giả ác báo, sớm muộn gì cũng phải chịu báo ứng.

Cô lấy một tấm ảnh của bố ra, như thể muốn cùng ông xem những tin tức về phiên tòa được đăng tải trên các phương tiện truyền thông. Sau hơn mười năm, tất cả mọi người đều đã ra mặt làm chứng cho người bị án oan ngày ấy.

Bí thư Lục vẫn giữ thái độ kiêu căng, ngạo mạn vốn có, nhưng hiện giờ đã gánh vô số tội danh nên ông ta không còn đáng vẻ ung dung như lúc uy

hiếp Quý Đồng nữa.

Thời gian đưa ra chứng cứ kéo dài hơn so với dự tính của mọi người, sau bốn ngày làm việc, giờ đây chỉ còn đợi tòa tuyên án cuối cùng.

Những ngày đầu năm, thành phố Tịnh lại nghênh đón mấy đợt tuyết luân phiên, nhưng không lớn lắm. Chuối ngày quang đãng đầu tiên sau trận tuyết nhẹ, Hạ Khải Thành cuối cùng cũng giải quyết xong tất cả để trở về với Quý Đồng.

Vụ án này vốn dĩ được chuẩn bị ngầm suốt mấy năm, diễn ra chỉ trong vài tháng mà gây xôn xao khắp cả nước, trở thành tin tức được quan tâm nhiều nhất trên tất cả các phương tiện thông tin đại chúng, đầu đường cuối ngõ đâu đâu cũng bàn tán về việc này, dù đã bước sang năm mới nhưng dư âm của nó vẫn còn đọng lại.

Cổng lớn biệt thự Đông Hồ treo băng rôn chào năm mới, bốn phía đều có đồ trang trí màu đỏ nổi bật giữa nền tuyết trắng xóa.

Rằm rộ cũng tốt, buồn bã cũng được, giờ đây tất cả đều đã qua rồi.

Hạ Khải Thành về đến nhà thì trời đã khuya, Quý Đồng vẫn chưa ngủ, cô bưng một đĩa cà chua bi, ngồi ở phòng khách xem ti vi. Chương trình thời sự lại phát tin tức về vụ án Lục Diệc Minh, cô xem tới mức khóe mắt đỏ hoe nhưng vẫn giữ được thái độ bình tĩnh. Thấy Hạ Khải Thành về, cô liền đặt đĩa quả xuống bàn, thản nhiên gọi anh một câu rồi chìa hai tay về phía anh.

Mọi thứ vẫn hệt như nhiều năm trước, Hạ Khải Thành quá bận rộn, hiếm khi về nhà một lần, Quý Đồng bao giờ cũng chờ để được anh ôm như vậy.

Hạ Khải Thành không chút chần chừ, nhanh chóng bước đến ôm cô vào lòng, rồi với tay tắt ti vi.

Quý Đồng nhắm mắt lại. Cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng giờ phút này lại cảm thấy không cần thiết phải nói nữa. Dư luận xôn xao vừa mới qua đi, Hạ Khải Thành đi đường mệt nhọc, nhưng biểu hiện của anh lại giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Anh nghiêng đầu nhìn gương mặt cô, dịu dàng hỏi: “Sao còn không đi ngủ? Muộn lắm rồi đấy!”.

Quý Đồng cười đáp: “Em muốn đợi anh về”.

Cô giúp anh cởi áo khoác, không ai muốn nhắc lại chuyện đã qua. Đường như tất cả vốn là lẽ dĩ nhiên, những cặp vợ chồng vẫn thường cùng nhau trải qua những chuyện nhỏ nhặt như thế trong cuộc sống.

Cô nói với anh: “Sau này, hằng ngày em đều đợi anh về”.

Đây gần như là hình ảnh sâu sắc nhất trong ký ức, cũng là tương lai mà họ xứng đáng có được.

Một tháng sau, Hạ Khải Thành và Quý Đồng lo liệu hậu sự cho thầy Quý, mang tro cốt của ông về nhà họ Hạ.

Hạ Khải Thành còn có hai người chú ruột, hồi nhỏ khi bố mẹ anh xảy ra chuyện, điều tra đi điều tra lại nguyên nhân mà vẫn không rõ ràng, nhưng nội tình thực hư thế nào mọi người đều biết. Nguyên nhân phần lớn là do người trong nhà. Việc này đã khiến cho Hạ lão gia không thể tin tưởng các con trai mình nữa, ông làm âm lên một trận rồi đuổi hai người chú của Hạ Khải Thành ra khỏi nhà. Anh em trong nhà xích mích vì gia sản, ông vô cùng đau lòng, vì thế năm ấy đã nói ra những lời vô tình: “Một khi ta còn sống, tụi bay đừng hòng bước chân vào thành phố Tịnh này”.

Hai bên đều bị tổn thương.

Từ ngày đó, hai người chú của Hạ Khải Thành không làm ăn buôn bán nữa, họ tuy là người nhà họ Hạ nhưng thực chất chẳng khác gì đã cắt đứt quan hệ với nhà họ Hạ.

Giờ đây, Hạ lão gia đã tạ thế, vậy mà họ vẫn chưa chịu về.

Quý Đồng một lần nữa được lĩnh giáo sự lạnh nhạt của của người nhà họ Hạ, trong máu ai cũng có cái thói ích kỷ, xem nhẹ đạo lý đối nhân xử thế, vậy nên ngay cả việc người đi trà nguội cũng trở thành chuyện bình thường.

Hai người về đến nhà liền cùng nhau thu xếp lại chuyện gia đình. Hạ Khải Thành giờ đây đã là chủ nhân lớn nhất, tất cả mọi người già trẻ lớn bé đều đến gặp anh.

Không còn ai dám bàn tán chuyện giữa anh và Quý Đồng nữa. Hai người vốn không có quan hệ huyết thống, kỳ thực chẳng có gì là sai trái cả. Hạ Khải Thành đã ly hôn, nhiều năm qua, trong lòng mọi người đều biết chuyện của anh và Quý Đồng, lúc này chấp nhận sự thật cũng chẳng có gì khó khăn.

Bất luận là thật hay giả, Quý Đồng đều không muốn quan tâm nữa. Hạ Khải Thành đang giao phó công việc cho người làm, cô quay về Tây Viện đợi anh.

Trước đây, mỗi lần trở về, cô luôn có người đi theo, dì Tống cũng không rời khỏi cô nửa bước. Bây giờ, mọi người đều đang ở chỗ Hạ Khải Thành, nên cả sân vườn rộng lớn chỉ có mình cô, yên tĩnh chưa từng thấy.

Cô ý thức được đây mới chính là diện mạo vốn có của ngôi nhà: không có ánh mắt dò xét, không có nụ cười mỉa mai. Tất cả khiến cô cảm thấy thư thái, cô đứng ở chính giữa sân, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, đáng tiếc không phải một bầu trời quang đãng.

Không biết có tuyết rơi nữa hay không? Mùa đông năm nay quả thực khắc nghiệt, giữa trưa cũng không có lấy một tia nắng, sắc trời ảm đạm nặng trĩu.

Khó khăn lắm tâm trạng của Quý Đồng mới tốt hơn một chút, giờ lại bị ảnh hưởng bởi thời tiết nên xấu đi. Cô không tin vào những chuyện điềm báo này nọ, nhưng trong lòng vẫn xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

Cô vội vàng quay về phòng mình thu dọn, mở tủ ra kiểm tra một lượt, phát hiện chẳng còn đồ đạc gì. Cô vẫn nhớ chiếc váy đen ấy, tìm đi tìm lại nhưng không thấy đâu, đúng là trước kia cô đã mang nó theo khi chuyển nhà.

Nhớ tới căn hộ mình đang thuê, Quý Đồng chợt thấy nhức đầu, bởi nó nhắc cô về Cố Kim Đông, mà cô thì không muốn nghĩ nhiều đến quá khứ nữa. Con người ta nên tận dụng khả năng quên của bản thân khi cần, cô không thể vì ý đồ riêng của anh ta mà khiến mình mệt mỏi, tự chuốc lấy phiền phức.

Không quay lại đó ngay, Quý Đồng định nghỉ ngơi thêm ít bữa, rồi mới trở về đóng gói đồ đạc, trả lại căn hộ.

Bữa trưa, Hạ Khải Thành dẫn Quý Đồng và mọi người trong nhà cùng đi ăn cơm, sau đó anh gọi dì Tống đến, bất ngờ tuyên bố từ nay trở đi sẽ không ở đây nữa, mọi việc trong nhà giao cho dì Tống trông coi. Dì Tống đã nhiều tuổi, ở trong nhà họ Hạ lâu năm, luôn một lòng với gia đình này.

Dì Tống hết sức kinh ngạc. Xưa nay bà vẫn là người biết ăn nói, lập tức khuyên Hạ Khải Thành: “Sao cậu và cô Quý Đồng không chuyển về đây sống đi? Ngôi nhà này rộng quá, hơn nữa cũng ở trong thành phố, bà già như tôi hầu hạ lão gia thì được, chứ làm sao dám tùy tiện làm chủ”.

Tất cả mọi người trên dưới đều đang lắng nghe, chờ một kết quả.

Hạ Khải Thành ngẩng đầu nhìn dì Tống, mở miệng liền đâm chọc lại những lời của bà: “Không đến lượt dì làm chủ, chỉ cần dì trông nom nhà cửa thôi”.

Mặt dì Tống biến sắc, lập tức cúi đầu. Bà biết Hạ Khải Thành đang ngẫm dẫn mặt mình, bèn tiếp lời: “Cậu là chủ nhà! Do tôi nói năng không chú ý!”.

Quý Đồng đứng bên cạnh nhìn, đây là người đã chăm sóc cô từ khi cô còn bé nhưng cô cũng không thể can dự vào. Trong nhà có nhiều người làm cao tuổi, một vài người đã hầu hạ bên người lão gia từ xưa, bây giờ bỗng nhiên phải phục tùng Hạ Khải Thành. Vì thế, anh nhất định phải tranh thủ khẳng định quyền lực của bản thân ngay từ đầu, phòng trường hợp mai này có người cậy già lên mặt, câu kết với nhau thì thật khó xử lý.

Trong lúc dì Tống đang mất mặt, Hạ Khải Thành lại chuyển giọng ngon ngọt, nhìn những người khác rồi nói tiếp: “Dì Tống đã vất vả nhiều rồi, dì chăm sóc Quý Đồng từ khi cô ấy còn nhỏ. Cô ấy được như ngày hôm nay là một phần cũng là nhờ công lao của dì”.

Nghe vậy, nước mắt dì Tống trào ra, vẻ cảm động nửa thật nửa giả. Bà nói, sẽ dùng những năm tháng cuối đời của mình trông coi ngôi nhà một cách chu đáo.

Sau khi mọi việc được giải quyết ổn thoả, Hạ Khải Thành phân công người ở lại Vinh lâu để dọn dẹp quét tước. Anh cũng không dự định chuyển vào đó, mà sau Vi Lâm và một người khác đi thu dọn đồ đạc của mình, chuyển đến Tây Viện của Quý Đồng.

Lý do anh đưa ra rất đơn giản: “Các dịp lễ Tết vẫn phải quay về đây, anh và em sẽ ở Tây Viện”.

Quý Đồng không thắc mắc, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó hiểu, còn Vi Lâm thì biết rõ nguyên do. Nhân lúc chỉ huy mọi người di chuyển đồ đạc, anh ta đã chạy đến rỉ tai Quý Đồng: “Gian nhà ở phía đông là nơi Lục Giản Nhu đã từng ở, anh Hạ sợ cô không thoả mái”.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu, Hạ Khải Thành luôn nghĩ cho cô, anh luôn làm nhiều hơn nói và thu xếp chu toàn tất cả. Rất nhiều việc cô có thể tự mình nhìn ra, nhưng cũng có những chuyện cô không kịp suy nghĩ tỉ mỉ.

Cô đi đến bên cạnh Hạ Khải Thành, nắm chặt tay anh, hai người tựa lưng vào cột trụ ngoài hành lang, yên lặng ngồi một lát.

Tình yêu này từng khiến người ta khóc, từng khiến người ta cười, giờ vẫn có thể khiến người ta thư thái ngồi tĩnh lặng như thế đã là đủ.

Quý Đồng nghĩ, cô không cần hỏi thêm gì nữa, con đường phía trước còn dài, hai người có cả cuộc đời đang chờ đợi mình.

Lúc tòa tuyên án Lục Diệc Minh, Hạ Khải Thành và Quý Đồng đang cùng nhau trở về Mộ Phủ.

Tro cốt của Quý Như Trạch được đưa về an táng lại quê nhà vừa đúng lúc nỗi oan của ông được gột sạch, Quý Đồng để bố nằm cạnh vườn chè, mãi mãi làm bạn với thiên nhiên nơi đây. Cô còn được bà cụ Tú dạy cho cách nấu những món ăn đặc trưng của Mộ Phủ, sau đó mang đến trước mộ bố.

Hôm nay là một ngày đáng ăn mừng, ngày mà bố cô được rửa oan, thế nên cô dứt khoát không được khóc.

Hạ Khải Thành không khuyên nhủ cô điều gì mà chỉ yên lặng đứng bên cạnh, để cô tâm sự cùng bố một lát.

Đã nhiều năm trôi qua, hai bố con họ luôn an phận, chưa từng nghĩ tới việc bản án sẽ được lật lại. Chẳng dễ dàng gì mới được ngày hôm nay, vậy mà Quý Như Trạch lại không thể tận mắt chứng kiến. Nhưng dù sao, linh hồn ông trên trời cũng đã được giải thoát, toàn bộ gánh nặng đều được trút bỏ.

Quý Đồng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra về. Hạ Khải Thành không đi theo cô ngay mà nán lại thêm một lát. Năm xưa, khi Quý Đồng được đưa tới nhà họ Hạ, anh vẫn còn rất trẻ, mới bước sang tuổi hai mươi, chưa hiểu rõ trách nhiệm của mình đối với bản thân và người khác.

Khi anh lén lút đi gặp Quý Như Trạch, ông nội đã vỗ vai anh mà cam đoan rằng: “Tôi coi Quý Đồng như cháu ruột của mình. Tuy tôi già rồi, chẳng sống được bao lâu nữa, nhưng Hạ Khải Thành đã lớn, bây giờ mọi việc trong nhà tôi đều bắt đầu giao cho nó, về sau Quý Đồng cũng sẽ đi theo Hạ Khải Thành, anh cứ yên tâm”.

Trước khi rời đi, Quý Như Trạch nắm chặt tay Hạ Khải Thành hồi lâu. Hình ảnh đó, đến giờ anh vẫn nhớ như in. Nguồn diễn đàn Lê Quý Đôn.

Quý Như Trạch đã sớm lường trước tai họa của mình, ông không kịp nói lời tạm biệt, cũng không kịp căn dặn gì nhiều. Ông dồn hết sức lực vào cái nắm tay ấy, nó là lời thỉnh cầu, là sự giao phó cuối cùng.

Hạ Khải Thành tuy còn trẻ, nhưng đã được ông nội rèn giũa vô cùng chín chắn. Anh đã động viên Quý Như Trạch, đầu rằng không rõ vì sao ông lại kích động như vậy, mãi sau này, anh mới dần hiểu ra tất cả.

Đó là tình cảm đáng trân trọng của một người cha. Trong tình thế không còn đường lui, Quý Như Trạch đã chấp nhận hi sinh tự do và cuộc đời của bản thân để đổi lấy những tháng ngày bình yên về sau cho con gái.

Giờ phút này, đứng đây nhìn theo bóng lưng Quý Đồng, Hạ Khải Thành cũng có tâm trạng tương tự như thế.

Anh cúi người trước bia mộ của Quý Như Trạch, trịnh trọng nói: “Mười hai năm trước cháu đã hứa với bác, bảo đảm cho cô ấy cả cuộc đời không buồn phiền”.

Có thể, quá trình này trước sau gặp nhiều trắc trở, nhưng anh sẽ luôn cố gắng hết sức. Một lần nữa, anh cam đoan: “Cháu sẽ dùng những năm tháng còn lại để chứng minh”.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lời Hứa Mười Hai Năm

Type: Mèo Mạnh Mẽ

Chớp mắt đã đến Tết Âm lịch, Hạ Khải Thành và Quý Đồng thu dọn dần đồ đạc của cả hai, rồi chuyển vào Hòa Chân Viên. Hai người định qua mấy hôm nữa sẽ chọn một ngày tốt đi đăng kí kết hôn.

Hạ Khải Thành kiên quyết phải tổ chức lễ cưới thật linh đình. Anh bàn bạc với cô, sau khi ăn Tết xong, tiết trời ấm áp sẽ tiến hành hôn lễ. Trước mắt, họ sẽ sống ở Hòa Chân Viên một thời gian. Nhà cổ trong nội thành là gia sản của tổ tiên, người làm nhiều, lại thêm không gian quá rộng, anh và cô còn trẻ, hoàn toàn chưa cần đến. Tuy nhiên, sau này khi đã có con, chắc chắn họ sẽ cùng nhau quay về. Biệt thự Đông Hồ là nơi Hạ Khải Thành thi thoảng qua đêm sau mỗi buổi họp hành, bàn công việc muộn, tính ra thì tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp hợp lý.

Hòa Chân Viên nằm cách xa nội thành, Quý Đồng lo lắng anh đi làm sẽ bất tiện, nhưng anh luôn có xe đưa đón, việc này không có gì đáng ngại. Trên hết, đây là ngôi nhà mà anh đã dày công chuẩn bị cho hai người, tránh xa sự ồn ào của phố xá, Quý Đồng không thể không đồng ý.

Tất cả đều đã thu xếp ổn thỏa, chỉ còn căn hộ mà Quý Đồng thuê là chưa đâu vào đâu.

Thời hạn thuê sắp hết, chủ nhà đã gọi điện báo trước cho cô, Quý Đồng cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, tranh thủ quay lại đó một ngày.

Hạ Khải Thành vốn định sai Vi Lâm lái xe đưa cô đi, nhưng cô không muốn khoa trương như thế. Trong căn hộ đó cũng không có nhiều đồ, chủ

yếu là quần áo và chút đồ lặt vặt khác của cô mấy năm trước. Thực ra cô cũng chỉ muốn tìm lại chiếc váy và những cây trâm cài áo mà Hạ Khải Thành tặng cô mà thôi, ngoài ra, không có gì cần mang đi cả.

Đạo này Quý Đồng bị quản khá chặt, Hạ Khải Thành biết đã rất lâu cô không được ra ngoài một mình, thế nên anh đã đồng ý.

Hai người cùng rời khỏi Hòa Chân Viên, đi tới giao lộ thì chia tay, Hạ Khải Thành tới công ty, còn Quý Đồng về căn hộ.

Đám trẻ con bên kia đường đang chơi đá bóng, đúng lúc Quý Đồng xuống xe thì quả bóng lao về phía này, suýt nữa thì đập trúng người khiến cô giật nảy mình.

Mấy cậu nhóc kia cũng sợ hãi, vội vã chạy đến xin lỗi cô. Cô cười đáp không sao, rồi trả bóng lại cho chúng.

Hạ Khải Thành mở cửa sổ, nhắc nhở: “Nhớ cẩn thận”. Chẳng hiểu sao, anh vẫn cảm thấy không yên tâm, muốn đi cùng cô.

Quý Đồng mỉm cười. Bây giờ, Hạ Khải Thành trông chừng cô rất nghiêm ngặt, trải qua bao nhiêu chông gai, hai người mới có thể ở bên nhau, vì thế anh hết sức trân trọng cuộc sống hiện tại.

Cô không nhịn được trêu anh: “Anh yên tâm, chỉ một lát thôi mà, không có chuyện gì xảy ra đâu!”.

Hạ Khải Thành rốt cuộc cũng yên tâm rời đi. Quý Đồng lục tìm chiếc chìa khóa căn hộ. hình như trên tầng có người mới chuyển đến, vật liệu tu sửa chất thành đống ngoài hành lang. Căn hộ của Quý Đồng đã bỏ không mấy tháng, cô không ngờ sẽ đi lâu như vậy, nên chẳng che đậy gì, đâu đâu cũng thấy bụi bặm.

Cô bắt đầu quan sát từ tủ giày ngoài cửa, không có gì cần lấy cả. Căn hộ này ngập tràn kí ức không mấy vui vẻ, chỉ tràn ngập nước mắt của cô suốt hai năm qua.

Chính tại nơi đây, cô sống những ngày tháng đau khổ khi mất đi đứa con. Chính tại nơi đây, cô từng nói dối Hạ Khải Thành để rồi khiến cả hai bị tổn thương. Cũng chính tại nơi đây, cô và Cố Kim Đông từng có quãng thời gian lừa mình dối người, nhưng cuối cùng cô phát hiện ra bản thân vốn dĩ không thể vứt bỏ quá khứ, cô không muốn tiếp tục hại mình hại người nữa.

Khổ tận cam lai, Quý Đồng rốt cuộc đã có thể thở phào nhẹ nhõm từ giờ nơi này.

Cô nhìn quanh phòng khách, tìm một cái túi lớn để đựng những thứ cần mang đi. Đồ đạc đều đã dính bụi, cô vừa thu dọn vừa lau chùi, vô tình trông thấy một chiếc giá cắm nến. Đây là phần thưởng kỷ niệm của công ty trong dịp tổng kết cuối năm, chủ yếu là để “an ủi” những nhân viên không may mắn trong trò rút thăm trúng thưởng. Hồi đó, đồng nghiệp chê món đồ này chẳng có giá trị gì, thiết kế quá cao, kiểu dáng phức tạp theo phong cách Châu Âu, bày ra thì mất diện tích. Quý Đồng mang về nhà lại cảm thấy nó rất thú vị, cô không thấp nể nên tiện tay đặt nó lên giá đựng đồ.

Cầm giá nến trong tay, Quý Đồng áng chừng trọng lượng của nó, do dự một lát, vẫn quyết định mang nó theo. Thời gian yên bình của cô chẳng được nổi mấy ngày, ngay cả công việc cũng rã đám, chiếc giá nến này là bằng chứng cho sự nỗ lực của cô, cô không nỡ vứt đi. Cô đặt tạm nó trên bàn uống nước, lát nữa sẽ mang nó theo cùng.

Chiếc váy và trâm cài đều được cất giữ trong phòng ngủ, Quý Đồng vào nhà vệ sinh rửa tay trước vì sợ làm bẩn quần áo, sau đó mới vừa lau tay vừa đi về phía phòng ngủ. Cửa mở được một nửa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động phát ra từ bên trong. Toàn bộ máu trong cơ thể dồn hết lên đỉnh đầu,

cô sợ hãi đứng chôn chân tại chỗ. Mấy tháng qua cô không về đây, sao lại có người được?

Quý Đồng không dám cử động, bàn tay vẫn đặt trên tay nắm cửa, do dự không biết nên mở hay không. Điện thoại cô không mang theo bên mình mà để trong túi xách đặt gần cửa ra vào.

Cô nghĩ đến vô số giả thiết, lẽ nào chủ nhà đã tới trước? Nhưng nếu vậy thì tại sao nghe thấy cô đang thu dọn đồ đạc bên ngoài mà lại không đi ra?

Nhìn cánh cửa đã hé một nửa, Quý Đồng nghĩ bây giờ có bỏ chạy e rằng cũng không kịp. Không biết dũng khí từ đâu ra, cô mạnh dạn đẩy cửa bước vào.

Giường ngủ chẳng có gì. Căn hộ tầng trên hình như đang được sửa sang, thỉnh thoảng lại truyền xuống những tiếng động. Thở phào một hơi, cô quá nhạy cảm rồi, cứ thần hồn nát thần tính. Cô bước vào phòng, chuẩn bị đóng cửa lại thì có người đột nhiên lao ra từ phía sau cánh cửa, ôm lấy cổ cô.

Cô kinh hãi hét lên một tiếng, đối phương đã ra sức bịt miệng cô lại.

Trong phòng thực sự có người.

Quý Đồng bị đẩy ngã lên giường. Bây giờ cô mới nhìn rõ, đối phương là Cố Kim Đông. Trong cơn hoảng loạn, cô liều mình vật lộn. Cố Kim Đông điên dại đập mạnh cho cánh cửa đóng sầm lại, rồi xông thẳng đến túm tóc Quý Đồng, không để cô cử động.

Quý Đồng gắt gao nhìn anh ta, có lẽ đã mấy tuần rồi không tắm, quần áo nhăn nhúm, râu ria đầy mặt, không khỏi khiến người khác cảm thấy phát ớn. lúc này cô chợt nhớ ra, Cố Kim Đông còn giữ chìa khóa nhà mình. Cô vốn đã định đòi lại từ lâu, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội.

Chẳng lẽ anh ta trốn ở đây đã rất lâu rồi?

Quý Đồng càng nghĩ càng sợ hãi, nhưng lý trí bảo cô phải bình tĩnh lại, sức lực của cô chưa đủ để đấu chọi với Cố Kim Đông, buộc phải nghĩ cách khác.

Cố Kim Đông ra sức ghì chặt tay cô, như thể muốn bóp chết cô. Sự căm phẫn mà anh ta dồn nén suốt những ngày qua nhanh chóng lên đến đỉnh điểm khi trông thấy Quý Đồng: “Cuối cùng em cũng quay lại rồi... anh biết em chắc chắn sẽ về đây, thế nên anh đã ở đây đợi em, anh không tin là em không quay lại!”.

Sau cuộc điện thoại lần trước ở Mộ Phủ, Cố Kim Đông đã hoàn toàn bị kích động. Anh ta không thể ngờ Quý Đồng có thể cắt đứt quan hệ với mình dễ dàng như thế, càng không hiểu nổi tại sao cô lại kiên quyết trở về bên Hạ Khải Thành. Tình cảm mà anh ta dành cho cô bấy lâu nay hoàn toàn bị cô ném qua một bên, ngay cả một sự bù đắp nhỏ nhoi cũng không có...

Cố Kim Đông không ngừng la mắng khiến Quý Đồng càng thêm căng thẳng: “Anh dám nói là anh tiếp cận tôi không hề có mục đích không? Chuyện tôi ở Mộ Phủ là do anh để lộ ra ngoài đúng không?”.

Cố Kim Đông khựng người lại, khuôn mặt méo mó vì tức giận. Nghe cô nói vậy, anh ta bỗng dưng bật cười. Nụ cười khiến toàn thân Quý Đồng lạnh run, cô định ngồi dậy, nhưng lại bị anh ta vịn cổ tay đẩy xuống. Đợi đến khi hai mắt cô đỏ bừng, anh ta liền bóp chặt quai hàm cô, ép cô ngẩng đầu lên.

Anh ta cúi sát mặt cô và nói: “Phải rồi, anh có ý đồ riêng! Có người bỏ tiền ra bảo anh đến tìm em, bám lấy em, giữ em bên cạnh, khiến em không có cơ hội đi quyến rũ Hạ Khải Thành nữa...”. Anh ta nói mà rơi nước mắt, thế rồi, đột ngột hét lớn: “Nhưng anh yêu em thật lòng! Anh đã thích em từ hồi còn ở trường học!”.

Quý Đồng giật bản mình, nhắm mắt lại không muốn nhìn đối phương.

Cố Kim Đông càng thêm phần nộ, cúi xuống hôn cô một cách hung bạo. Liều mình đẩy anh ta ra, cô vung tay lên định đánh nhưng nhanh chóng bị đè lại.

Cố Kim Đông giơ cao cánh tay muốn tát cô, cuối cùng lại không nỡ. Dường như bản thân anh ta đang rất mâu thuẫn, cứ lăm băm một mình: “Anh và anh ta không giống nhau, anh không thể đối xử với em như thế này”.

Quý Đồng nghiêng mặt đi né tránh. Cô biết lúc này đối phương đã đánh mất lý trí, chuyện gì cũng có thể làm.

Cô chậm rãi lùi về phía sau. Cố Kim Đông buông cô ra, đi tới đi lui cạnh giường. anh ta vò đầu bứt tai, nước mắt nhem nhuốc trên mặt như một kẻ điên: “Cô ta lại đến tìm anh, cô ta nói đây là cơ hội cuối cùng của anh, cũng tốt... Quý Đồng, em bấm bụng chịu đựng, có con với tên khốn đó, nhưng lại không cho anh động vào người! Vì sao chứ?”.

Quý Đồng nhích từng chút một về phía sau, đến khi tay tóm được tấm chăn. Đột nhiên cô nghe thấy anh ta nhắc đến một người khác, lập tức truy hỏi: “Ai bảo anh đến?”.

Đang trong trạng thái mất kiểm soát, Cố Kim Đông bỗng nhiên xông tới đè lên người cô, vừa hôn điên cuồng vừa giằng xé quần áo cô.

Chiếc áo Quý Đồng choàng bên ngoài bị giật mạnh ra. Lập tức ý thức được Cố Kim Đông muốn làm gì, cô không thể chịu đựng được nữa, bèn gắng sức đánh vào người đối phương: “Buông ra! Cố Kim Đông, anh hãy bình tĩnh lại!”.

Cố Kim Đông cười gằn, bình tĩnh ư? Anh ta đã điên từ lâu rồi. Trong thành phố này, mọi người đều đang ngày đêm diễn kịch, vốn không chỉ có hai người họ. Thế nhưng, anh ta càng ngày càng lún sâu, không thể nào thoát ra khỏi vai diễn ấy. Hai năm, anh ta vì tiền tài là thật, nhưng tình cảm

cũng không phải giả dối. Nỗi ám ảnh về tội ác và niềm khao khát có được Quý Đồng khiến anh ta vỡ vụn, hôm nay anh ta tuyệt đối không để cô đi lần nữa.

Cố Kim Đông nhanh chóng vụng dậy tinh thần, đè lên người cô, hai tay sờ soạng.

Chiếc áo khoác không còn, lớp sơ mi mỏng trên người Quý Đồng không đủ che kín được da thịt. Những gì lộ ra trước mặt khiến toàn thân Cố Kim Đông nóng dần lên. Cơ thể cô vẫn mềm mại như trong tưởng tượng của anh ta, nhưng gầy đi nhiều quá.

Cố Kim Đông siết chặt eo Quý Đồng, chậm rãi hôn vào má cô, thì thầm: “Anh ta sẽ không đối xử tốt với em đâu. Đừng đi nữa, ở lại đây với anh, anh có thể làm tất cả vì em...”.

Quý Đồng nhận nhện đến khi Cố Kim Đông lơ đễnh mới bất ngờ kéo tấm chăn đàng sau lên, trùm kín đầu anh ta, sau đó nhanh chóng tụt xuống giường, không kịp để ý đến quần áo trên sàn nhà, cứ thế lao ra khỏi phòng ngủ.

Cố Kim Đông định thần lại, vội vàng đuổi theo.

Quý Đồng chạy ra đến cửa chính thì bị Cố Kim Đông tóm được. Cô gắng sức bám chặt vào cửa tủ giày, muốn lấy điện thoại trong túi xách.

Đối phương thấy rõ ý đồ của cô, bèn cướp lấy cái túi, ném về phía cửa sổ. Điện thoại văng ra ngoài, pin và vỏ ốp sau cũng tung ra.

Quý Đồng bị anh ta kéo trở lại, liên tục la hét. Cố Kim Đông bèn lấy chiếc khăn lụa cô vừa xếp trên sofa nhét vào miệng cô, động tác vô cùng hạ lưu.

Ngón tay anh ta bắt đầu lần mò cõi từng cúc áo sơ mi của cô. Thấy cô không thể cử động được nữa, anh ta dường như vô cùng đặc ý: “Ngoan nào! Anh muốn em... đừng bắt anh làm đau em...”.

Quý Đồng rơi vào tuyệt vọng, không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ biết liều mình chống cự. Thế nhưng, sự chống cự của cô càng khiến đối phương thêm hưng phấn, anh ta nói những lời khiến cô buồn nôn.

“Đừng sợ, anh sẽ lại cho em một đứa con”.

...

Quý Đồng lên lầu đã gần nửa tiếng đồng hồ, xe của Hạ Khải Thành vẫn chưa đi đến tuyến đường vành đai. Rõ ràng không phải giờ cao điểm, nhưng đoạn đường dẫn tới vành đai ba lại ùn tắc kéo dài, không rõ có phải đã xảy ra sự cố hay không.

Vi Lâm kiểm tra lịch làm việc, may là hôm nay không có cuộc họp quan trọng nào. Anh ta bèn hỏi Hạ Khải Thành có thể đổi hướng đi khác hay không. Hạ Khải Thành nãy giờ vẫn mãi nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới nghe ra câu hỏi của Vi Lâm, bèn thuận miệng trả lời: “Không có việc gấp thì thôi”.

Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông, là Trang Dục gọi tới.

Chẳng hiểu sao, Hạ Khải Thành lại vô cớ cảm thấy hồi hộp. Anh lập tức nhận điện, buột miệng hỏi: “Sao thế?”.

Giọng Trang Dục có phần lo lắng: “Lục Giản Nhu gần đây điên điên khùng khùng, hôm qua cô ta đi khỏi nơi ở và giờ vẫn chưa quay về. Bình thường cô ta hay chạy đến tòa án gây rối, nhưng lúc này tôi sai người đi tìm rồi, lần này cô ta không đến đó, không biết đi tìm ai. Tôi sợ cô ta lại có ý đồ gì xấu nên báo cho cậu một tiếng, các cậu nên cẩn thận một chút”.

Hạ Khải Thành quay đầu lại nhìn quãng đường phía sau, nhanh chóng gác máy.

Vi Lâm ngồi đằng trước không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy Hạ Khải Thành gầm lên: “Quay lại, lập tức quay lại!”.

Tài xế trước giờ chưa từng thấy Hạ Khải Thành hung dữ như thế, sợ tới mức luống cuống: “Thưa anh, phía trước tắc đường, bây giờ không thể đến giao lộ để quay đầu xe được”.

Hạ Khải Thành nhìn dải phân cách giữa hai làn đường, gằn giọng: “Vậy thì đâm qua nó!”.

...

Lúc này, những điều đáng sợ trong căn nhà vẫn đang tiếp tục diễn ra. Tiếng mũi khoan ở tầng trên mỗi lúc một dày đặc, lẫn át đi những âm thanh khác.

Quý Đồng hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này cô có kêu cứu thì cũng chẳng ai nghe thấy.

Cố Kim Đông đẩy cô xuống sô pha. Áo sơ mi bị xé rách, làn da căng mịn lộ ra trước mặt khiến anh ta rơi vào trạng thái điên cuồng.

Quý Đồng nôn khan từng trận, thấy đối phương đưa tay xuống quần jean của mình, cô dùng toàn bộ sức lực, nhấc chân lên đá anh ta.

Cố Kim Đông không ngờ cô vẫn còn sức lực chống trả. Cú đá của Quý Đồng khiến anh ta suýt chút nữa ngã khỏi ghế, anh ta nổi khùng lên, tóm lấy cánh tay cô. Quý Đồng kêu la thảm thiết, anh ta lại càng phấn khích, dồn ép cô đến nỗi đầu cô chơi vơi bên ngoài thành ghế. Cố Kim Đông đẩy hai tay cô lên trên đỉnh đầu, để mặc cô nằm trong tư thế ngã sấp, túm chặt quần cô kéo xuống một cách tàn nhẫn.

Quý Đồng không kìm nén được nữa mà bật khóc. Cô trăm ngàn lần không ngờ được những việc này lại xảy ra. Cô đã chịu đựng quá đủ rồi, cho dù cô từng làm những việc sai trái, nhưng chẳng lẽ đau khổ mà mấy năm qua cô phải gánh chịu vẫn chưa đủ hay sao?

Tại sao không thể buông tha cho cô...

Đầu không có điểm tựa nên dần dần bị sung huyết, chân tay gần như tê dại, toàn thân đau đớn đến tột cùng. Quý Đồng đã không còn tinh táo để nghĩ đến bất kỳ điều gì khác. Đột nhiên, đường nhìn của cô chạm tới chiếc giá nệm trên mặt bàn.

Cố Kim Đông đã kéo tuột quần cô xuống. Toàn thân cô mềm nhũn không còn sức lực phản kháng. Lúc này trong mắt anh ta chỉ còn lại cơ thể cô, bằng bất kỳ thủ đoạn nào, anh ta cũng phải có bằng được cô.

Quý Đồng nín thở, dồn chút sức lực cuối cùng đưa hai tay lên quờ quạng. Cô chạm phải cái đế kim loại lạnh ngắt của giá nệm, trong phút chốc nước mắt lại trào ra.

Lời nói của Hạ Khải Thành văng vẳng bên tai cô, cô phải kiên cường thêm chút nữa...

Cô không thể cam chịu số phận, người cô yêu đang đợi cô về nhà.

Thế gian này đâu có muôn vàn nguy hiểm, nhưng vẫn luôn có người ở bên cạnh cô, cô tuyệt đối không thể dễ dàng buông xuôi.

Cô cầm chắc giá nệm, nhân lúc Cố Kim Đông đang quỵn luyến trước ngực cô, hít sâu một hơi rồi bất ngờ nâng nửa người dậy lấy đà, đập giá nệm vào gáy anh ta.

Đúng lúc này, dường như cảm nhận được sự khác thường từ cô, Cố Kim Đông bỗng đứng ngẩng đầu lên.

Thời gian vừa trùng khớp, giá nển trong tay Quý Đồng đập trúng đầu anh ta. Cô chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn thanh kim loại nhọn hoắt đâm vào đầu đối phương.

Dòng máu chảy xuống từ đầu Cổ Kim Đông khiến toàn bộ dây thần kinh của Quý Đồng căng ra, dạ dày như cuộn lại trong bụng, cô muốn nôn ngay lập tức.

Không... cô không ngờ sẽ đâm trúng anh ta...

Cô phải làm sao bây giờ?

Cửa chính đột nhiên bị đẩy ra, Hạ Khải Thành xông vào. Hai người trong phòng khách không hề có chút phản ứng nào.

“Quý Đồng!”, anh gọi lớn.

Vết máu trên sô pha đập vào mắt khiến tâm trí anh hỗn loạn, vô số ý nghĩ hung ác nổi cộm trong đầu. Anh thấy Quý Đồng ngồi bệt dưới sàn nhà nôn ọe, quần áo ướt tả, phóng ánh mắt sợ hãi về phía Cổ Kim Đông.

Hạ Khải Thành nhanh chóng tiến lại, ôm cô vào lòng, quần áo bên trong của cô vẫn còn nguyên, chỉ là cơ thể không còn chút sức lực nào nữa, run rẩy nói: “Em không muốn như thế này...”.

Bấy giờ, Hạ Khải Thành mới nhìn rõ bộ dạng của Cổ Kim Đông, xác định được vết máu không phải của Quý Đồng, anh gắng trấn tĩnh bản thân.

Vi Lâm bước vào đến cửa, trông thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức quay đầu lại.

Hạ Khải Thành hét lớn: “Ra ngoài hết!”.

Mọi người đều biết đã xảy ra chuyện, Vi Lâm không dám làm trái ý anh vào lúc này, lập tức sai người bao vây tầng trên tầng dưới, đầu cầu thang và

tất cả các lối ra vào, còn anh ta thì một mình đợi ở cửa chính.

Cố Kim Đông nằm tê liệt trên ghế sofa, máu ướm đầm cả đầu, không thể nhìn rõ chỗ bị thương.

Quý Đồng sợ hãi nhìn hậu quả mà mình lỡ tay gây ra. Cô cảm thấy sự tồn tại của Hạ Khải Thành lúc này chỉ là ảo giác, cô khóc lớn, gào thét tên anh nhưng lại không dám lại gần.

Hạ Khải Thành cởi áo khoác của mình bọc lấy cơ thể cô, bế cô sang chỗ khác. Quý Đồng dần trấn tĩnh lại nhưng vẫn chưa thể nói gì, chỉ biết ra sức ôm chặt cánh tay anh.

Cố Kim Đông cuối cùng cũng cử động, trông thấy Hạ Khải Thành liền vùng vẫy muốn đứng dậy, kết quả lại ngã nhào xuống đất.

Hạ Khải Thành lập tức gọi người đến xem tình hình của Cố Kim Đông. Vi Lâm vào kiểm tra rồi nói: “Anh ta chưa chết được, nhưng hiện giờ không thể xác định mức độ thương tích”.

Không có thời gian để chậm trễ, Hạ Khải Thành ra lệnh: “Gọi người đưa anh ta đến bệnh viện, đi ngay!”.

Cố Kim Đông không thể xảy ra chuyện, nếu không, Quý Đồng khó lòng mà thoát tội!.

Căn phòng hỗn loạn, không khí phảng phất mùi máu tanh khiến người ta kinh hãi. Cơ thể Quý Đồng run lên từng hồi, trông thấy Cố Kim Đông bị đưa đi, cô bưng mặt nước nở: “Em chỉ muốn đánh cho anh ta ngất thôi, nhưng anh ta lại ngã đầu lên, em không kịp dừng tay lại...”.

Sự việc cuối cùng cũng làm kinh động đến hàng xóm, ai đó đã báo cảnh sát, chuyện này không che giấu được.

Hạ Khải Thành hỏi cô: “Sao anh ta vào được đây?”.

“Em từng đưa chìa khóa cho anh ta...”, Quý Đồng hối hận đã không kịp.

Hạ Khải Thành không nói gì nữa, giờ không phải lúc để lãng phí thời gian, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đây. Anh bình tĩnh xử lý hiện trường rồi ôm cô ra khỏi nhà.

Hai người đến bệnh viện. Lúc Cố Kim Đông được đưa đến, mặc dù vết thương rất nghiêm trọng nhưng vẫn còn nhận thức.

Sau đó, Quý Đồng biết rằng, hành động của mình là tự vệ chính đáng, chỉ cần anh ta không bị nguy hiểm đến tính mạng, cô không cần phải chịu trách nhiệm.

Quý Đồng dần bình tĩnh lại, cầu nguyện cho Cố Kim Đông không việc gì. Tất cả chỉ là vô tình, dù cô có hận anh ta thế nào chẳng nữa cũng không độc ác đến mức muốn anh ta chết.

Lại là một đêm không bình yên.

Hạ Khải Thành luôn ở bên cạnh Quý Đồng, nửa bước cũng không rời. Anh nhiều lần trấn an cô rằng đây không phải lỗi của cô, bây giờ mọi việc còn phải đợi xem tình trạng thương tích của Cố Kim Đông thế nào.

Quý Đồng không muốn Hạ Khải Thành phải an ủi mình thêm nữa, cô trấn tĩnh bản thân, ngẩng lên hỏi anh: “Sao bỗng nhiên anh... quay lại?”.

“Không thấy Lục Giản Nhu đâu cả, nhất định là cô ta đi liên lạc với Cố Kim Đông rồi”. Hạ Khải Thành xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại, rồi cho cô biết: “Bọn họ luôn ngầm qua lại với nhau”.

Quý Đồng xác minh lại suy đoán của mình, đầu óc cô rối như mớ bòng bong, không thấy đâu là nút tháo gỡ. Cô mơ hồ hiểu ra kết cục xấu nhất,

bèn quay sang dặn dò Hạ Khải Thành: “Nếu anh ta xảy ra chuyện, em bị bắt đi, anh nhớ quay lại lấy chiếc váy và trâm cài áo của em...”.

Hạ Khải Thành chưa kịp thay quần áo, trên người lúc này cũng dính đầy máu. Nghe cô nói vậy, anh không đáp, chỉ lặng lẽ ôm cô thật chặt.

Quý Đồng cơ hồ đã sẵn sàng cam chịu tất cả, kiếp nạn của cô quá nhiều, đời này trốn chạy không xong. Cô bình tĩnh nghĩ đến những chuyện vặt vãnh khác, ghen ngào nói: “Còn Cherry, hãy chăm sóc tốt cho cr”.

Hạ Khải Thành lắc đầu, không chớ phép cô nói tiếp. Chiếc áo rộng thùng thình trên người mà Vi Lâm mang tới cho cô mặc tạm luôn nhắc nhở cô về tội ác mình gây ra.

Cô chỉ muốn tự vệ mà thôi, không ngờ mọi chuyện thành ra thế này.

Chẳng mấy chốc, bác sĩ đã đi ra, Quý Đồng quay mặt đi một cách vô thức, không dám nghe kết quả. Bác sĩ nhanh chóng bước tới chỗ cảnh sát, thông báo: “Không có chấn thương bên trong, chỉ là vết thương ngoài tương đối nghiêm trọng, hiện tại thì bệnh nhân đã tỉnh”.

Mọi người cuối cùng cũng yên tâm, Hạ Khải Thành vỗ nhẹ vai Quý Đồng, nói cho cô biết tình hình vẫn ổn, hành động tự vệ của cô là chính đáng. Cuối cùng, Quý Đồng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cô tựa vào vai anh, tâm trạng thấp thỏm cơ hồ đã cuốn đi toàn bộ sức lực của cô.

Đau khổ của mấy năm qua đã quá đủ, cô không thể chịu đựng thêm dù chỉ một lần. cô mất mười năm tuổi thanh xuân để chờ đợi một người, khó khăn lắm mới được ở bên cạnh anh, cuộc đời nên trả lại cho cô một sự công bằng.

Hạ Khải Thành muốn nhanh chóng đưa Quý Đồng rời khỏi nơi này, nhưng cô lại đi đến cửa phòng bệnh của Cố Kim Đông, nhìn qua ô cửa kính. Vết thương của Cố Kim Đông đã dc xử lý, anh ta chỉ có thể mở một

bên mắt, vậy mà cứ nhìn chăm chăm vào Quý Đồng, ánh mắt đó uy yếu ớt nhưng chất chứa một sự cố chấp tàn ác.

Ai đó biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của ta không hề đáng sợ, đáng sợ là đối phương luôn có mặt ở khắp mọi nơi, điều đó có nghĩa là cho dù xảy ra chuyện gì, ta vẫn chẳng thể quên.

Cố Kim Đông không quên được.

Ngăn cách bởi một lớp cửa kính, dù biết Cố Kim Đông không thể nghe thấy, nhưng cô vẫn muốn nói với anh ta. Cô ghi nhớ tất cả những gì xảy ra bên bờ sông năm ấy, bất kể người cứu cô lúc đó là thật lòng hay giả dối, bất kể Cố Kim Đông bây giờ có phải là Cố Kim Đông trước kia hay không, cô vẫn phải cảm ơn anh ta.

Cố Kim Đông luôn sợ cô sống mãi trong quá khứ, nhưng kỳ thực chính bản thân anh ta cũng thế. Đã nhiều năm trôi qua, anh ta vẫn không thể rời bỏ nỗi ám ảnh bờ sông hộ thành ngày xưa.

Mấy ngày sau đó, mọi người đều tích cực thu thập bằng chứng. Tuy Cố Kim Đông chưa thực hiện được hành vi cưỡng hiếp, nhưng Hạ Khải Thành tuyệt đối không dễ dàng tha cho anh ta. Ý đồ của Cố Kim Đông rất rõ ràng, không còn gì phải bàn cãi. Anh ta nhanh chóng được xuất viện, chờ đợi hình phạt thích đáng cho mình.

Sóng gió bất ngờ ập đến rồi cuộc đã qua, tiết trời mùa xuân mỗi lúc một tươi tắn. Cảnh vật ở Hòa Chân Viên đẹp hơn trong thành phố rất nhiều, nhất là sau một trận mưa, đâu đâu cũng thấy màu xanh mơn mơn.

Sáng dậy, tinh thần Quý Đồng khá thoải mái, cô và Hạ Khải Thành cùng nhau chọn ngày tổ chức tiệc cưới, bây giờ không có việc gì khiến họ phải lo lắng nữa.

Trải qua sóng gió, người ta mới thực sự có tâm trạng để cảm nhận cuộc sống. Hai người ngồi ăn bánh xuân Quý Đồng làm, trong lòng ôm những tâm sự khác nhau.

(*)Bánh xuân: Một loại bánh truyền thống màu trắng, được ăn vào tiết lập xuân.

Cô ra ngoài sống tự lập đã lâu, nấu ăn không phải việc gì lạ lẫm. Thế nhưng Hạ Khải Thành không ngờ cô còn biết làm cả bánh xuân, nhìn cô làm thành thạo tất cả các công đoạn, trong lòng anh dâng lên những cảm xúc khó tả.

Trong khi đó, Quý Đồng cũng đeo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Cô cảm thấy đáng vẻ người đàn ông ở nhà đôi lúc khiến người ta phải say mê, chẳng hạn như bộ dạng chăm chú ăn cơm của anh bây giờ. Cô không kìm được khẽ mỉm cười.

Cứ như thế, hai người duy trì im lặng, không ai nói gì. Ăn cơm xong, Quý Đồng ngồi cuộn tròn trên sô pha cho Cherry ăn đồ hộp. Hạ Khải Thành sợ cô làm rơi vãi, liền cầm khăn giấy đến lau tay giúp cô, vừa làm vừa trêu đùa, chẳng khác nào mấy đứa trẻ con mười tuổi. Cuối cùng, Cherry liếm hết đồ ăn rồi chạy đi, để mặc hai người ngồi trên sô pha.

Hạ Khải Thành ôm cô trong lòng, hỏi: “Lúc ăn cơm em cười gì thế?”.

Quý Đồng ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Cảm thấy anh cố tình tỏ ra kén ăn, trước đây đầu bếp ở nhà từng làm bánh xuân, anh ăn được hai miếng đã bỏ, về sau dì Tống không dám sai người làm món đó nữa”.

Thế mà hôm nay anh ăn ngon lành như vậy, chắc hẳn tài bếp núc của cô rất phi thường, chỉ mấy miếng bánh đã thu phục được “vị thần khó tính” này, giúp anh cảm nhận được mỹ vị nhân gian.

Quý Đồng tựa vào vai Hạ Khải Thành, vừa nói vừa vâng vệt áo của anh, khiến chiếc áo anh mới thay thoáng chốc đã nhăn nhúm.

“Hai việc đó không giống nhau”, anh đồng dục nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, tỏ ý hỏi lý do.

Anh bất đắc dĩ nói tiếp: “Em nghĩ về anh quá xa xôi rồi, Quý Đồng, thực ra anh luôn ở ngay bên cạnh em thôi”.

Quý Đồng không lên tiếng nữa, giờ phút này, bao nhiêu lời nói cũng trở thành thừa thãi.

Bầu không khí hiện giờ khiến cho lòng người ấm áp hơn, những lời nói dồn nén bao năm bỗng chốc được nói ra một cách thẳng thắn.

Hạ Khải Thành đột nhiên cúi xuống gọi tên cô, sau đó, anh bắt đầu kể cô nghe về quá khứ.

“Hồi đó, khi anh và Lục Giản Nhu làm giao dịch với nhau, anh đã biết sớm muộn gì rồi cũng có một ngày phải trả giá. Anh và cô ta kết hôn là vì mục đích của bản thân. Khi ấy, anh cảm thấy hôn nhân chỉ là một thủ đoạn, là thứ phơi bày ra cho người ngoài nhìn thấy. Cô ta nói muốn tổ chức linh đình, anh đồng ý, nhưng em lại vì việc này mà bỏ đi, anh cho rằng em nghĩ không thoáng, cứ muốn đối đầu với anh vì chuyện này”.

Trước đây, anh không bao giờ thừa nhận mình có lỗi, nếu quả thực anh sai, anh luôn muốn khiến cho tất cả những người khác phải nhận thua.

Nhưng sau này, anh mới hiểu ra, làm tổn thương tình cảm của người khác thì sẽ phải trả giá hết cuộc đời.

Một loạt những sự việc rối rắm sau đó, đều bắt nguồn từ việc không từ thủ đoạn của anh năm ấy.

“Sau đó, anh tưởng em đã bỏ con chúng ta đi, không đêm nào anh ngủ ngon giấc cả. Quý Đồng, anh cũng biết đau lòng! Thời gian ấy, ai cũng không sống yên ổn được với anh, đến cả Trang Dục cũng phải chạy sang nước ngoài”.

Quý Đồng nắm lấy tay anh, im lặng lắng nghe. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hạ Khải Thành nói tiếp: “Mấy ngày nay anh cũng không ngủ được, hệt như hồi đó”. Quý Đồng kinh ngạc nhìn anh, đang định lên tiếng thì Hạ Khải Thành bỗng lắc đầu. anh vuốt ve ngón tay cô, ước chừng chính là vị trí trên ngón áp út. “Bây giờ nghĩ lại, đúng là không nên lấy hôn nhân ra làm trò đùa”.

Anh tưởng rằng cả đời mình sẽ không hối hận, nhưng anh đã thua.

“Hôm Cố Kim Đông đi tìm em, anh xông vào, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất, rằng nếu thật sự có báo ứng thì người gánh chịu nên là anh, bất kể thế nào cũng không thể đổ lên đầu em nữa”.

Quý Đồng chợt thấy nghẹn ngào. Bây giờ, cô đã không cần thêm bất kỳ sự đảm bảo nào nữa, cô hiểu rõ lòng anh.

Hạ Khải Thành vỗ về cô, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt bên khóe mi cô.

“Anh đã từng hứa với bố em, nhất định sẽ khiến em sống hạnh phúc, cả đời này không nổi ưu phiền”.

Đây là lời hứa mười hai năm.

TÌNH YÊU CÒN MÃI

Huyền Mặc
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tình Yêu Còn Mãi

Xuân về hoa nở, nhân gian đẹp nhất tháng Tư.

Ở thành phố Tịnh, mùa đông khô hanh và rét thấu xương, giữa hè thì oi bức và nóng nực, chỉ có những ngày xuân ngẩn ngui là khiến người ta dễ chịu.

Hạ Khải Thành ngập đầu trong núi việc. Chuyện của Cố Kim Đông vẫn đang chờ kết quả, lại thêm hàng loạt những biến loạn trong thành phố từ sau khi Bí thư Lục bị tuyên án, tất cả khiến Hạ Khải Thành vẫn chưa thể hoàn toàn yên tâm. Công việc ứ đọng cần phải giải quyết, đã mấy ngày nay anh không về Hòa Chân Viên.

Quý Đồng phát hiện ra một chiếc xích đu trong vườn hoa đằng sau biệt thự, thế là sau bữa cơm tối, cô bèn ra đó đi dạo, ngồi trên xích đu một lúc. Cô không khỏi buồn cười vì việc làm của Hạ Khải Thành, đến bây giờ mà vẫn làm thứ này để dỗ dành cô, đã thế lại còn không nói ra, để mặc cô tự khám phá lấy.

Nếu không có Vi Lâm kể lại thì cô cũng không nhớ nổi cái thời trẻ con kia của mình.

Năm đó, cô vừa lên cấp ba, con gái ở lứa tuổi này đều thích xem phim thần tượng, thích mộng mơ. Quý Đồng cũng không ngoại lệ. Trong một bộ phim có tình tiết nam chính làm tặng nữ chính một chiếc xích đu, mỗi tối hai người lại ngồi đó đung đưa ngắm sao. Cảnh tượng ấy bây giờ đối với cô thì bình thường, nhưng ngày xưa lại khiến trái tim thiếu nữ của cô chao đảo.

Nhà họ Hạ đương nhiên không thể có mấy thứ lãng mạn kiểu đó. Quý Đồng chỉ có thể vẽ lên giấy một chiếc xích đu với dây leo màu xanh nhạt, đem khoe với Hạ Khải Thành.

Anh tỏ ra không quan tâm, nhìn thoáng qua rồi đặt sang một bên. Cô nói sân nhà rộng, có thể bày một chiếc như thế. Thời điểm đó, Quý Đồng sắp thi chuyển cấp, Hạ Khải Thành dặn cô chăm chỉ học hành, đừng xem mấy thứ không đâu. Cô mất hứng quay về phòng, vo viên bức tranh ném đi.

Vi Lâm kể lại với cô: “Lúc đó anh Hạ sai tôi đi nhặt bức tranh đó lại, anh ấy không muốn để người khác trông thấy, lại cho rằng anh quá nuông chiều cô. Về sau cô không thích nữa, nhưng anh ấy thì vẫn ghi nhớ”.

Trước mắt Quý Đồng bây giờ chính là chiếc xích đu có kiểu dáng gần giống với bức tranh cô vẽ năm xưa. Cô ngồi trên xích đu, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cửa sổ phòng sách của Hạ Khải Thành. Nguồn: diễn-đãñ-lê.quý-đôn Mỗi ngày cô đều tới đây ngồi nhìn như thế, càng nhìn càng nhớ anh. Mấy năm xa cách cô vẫn chịu đựng được, vậy mà bây giờ mới hai ba ngày không gặp, nỗi nhớ đã cồn cào.

Đợi anh trở về, cô nhất định sẽ chế giễu anh, người đàn ông kỳ cục và cố chấp... Suy cho cùng, anh làm tất cả đều là muốn tốt cho cô.

Sáng cuối tuần, thời tiết rất đẹp, Quý Đồng ở nhà dọn tủ quần áo. Sắp chuyển mùa, cô phải thu dọn lại tủ đồ, chuẩn bị sẵn trang phục mùa hè.

Biệt thự Hòa Chân Viên trước giờ chưa từng có người làm. Vi Lâm nhiều lần đến hỏi Quý Đồng xem có cần mời người giúp việc hay không nhưng cô từ chối. hiện giờ cô đang nhàn rỗi, không muốn phiền hà tới người khác. Cô treo lần lượt từng bộ quần áo rét lên móc, cuối cùng là chiếc váy dạ tiệc màu đen.

Quý Đồng đã tìm lại được nó, chiếc váy gắn liền với tuổi mười tám của mình. Mười tám tuổi, đó là quãng thời gian khó quên nhất trong đời cô, vì

nó mà cô phải hy sinh quá nhiều, chỉ vì không muốn phụ tấm chân tình năm xưa.

Mưu tính, nghi ngờ, hiểu lầm, hãm hại... tất cả những mối quan hệ phức tạp ấy, Quý Đồng đều đã lần lượt trải qua.

Quay đầu nhìn lại mới cảm thấy sự ngây thơ vô tư của cô gái bên bờ sông hồ thành năm xưa thật đáng quý nhường nào.

Cô lấy chiếc váy ra mặc thử, đứng trước gương ngắm nghía và nhớ lại ánh mắt anh nhìn cô khi ấy, đã nhiều năm trôi qua, vậy mà sắc mặt cô vẫn đỏ ửng lên như cũ.

Quý Đồng quan sát mình từ đầu đến chân. Gần đây cô đã thực hiện nghiêm túc thực đơn của bác sĩ, cân nặng dần tăng trở lại. Mấy hôm trước, khi cô vào nội thành ăn cơm cùng Hạ Khải Thành, anh cũng nói cô đã lấy lại vóc dáng vốn có, mặt cũng đã tròn trịa hơn nhiều.

Những sự việc tồi tệ đã trôi qua được mấy tháng. Bây giờ Quý Đồng không còn vị ám ảnh bởi hành động bẩn thỉu của Cố Kim Đông nữa, cũng không bị mất ngủ hay kích động dẫn đến suy nghĩ lung tung.

Từ nhỏ, Hạ Khải Thành đã dạy cô rằng, thân nhiên đối mặt với những trở trêu của số phận là thái độ thông minh hơn nhiều so với việc kịch liệt phản kháng. Cuộc đời này còn đầy rẫy bất công, con người chỉ có thể thay đổi những thứ có thể thay đổi, và buộc phải thích ứng với những thứ bất biến, như vậy mới có thể chiến thắng số phận.

Quý Đồng nghe lời anh, cô bắt đầu chôn vùi quá khứ đau khổ, vui vẻ đón nhận tất cả những gì của hiện tại.

Trong tủ quần áo đặt một hộp đựng đồ trang sức kiểu cách đặc biệt, Quý Đồng mở ra xem. Đó là những cây trâm cài áo mà Hạ Khải Thành tặng cô mỗi dịp sinh nhật. Tất cả đều được chế tạo thủ công bằng kỹ thuật gia

truyền, thế nên đều vô cùng quý giá. Cô chưa từng được tận mắt chứng kiến quá trình làm ra những chiếc trâm này. Đợi Hạ Khải Thành trở về, cô nhất định phải hỏi anh cho bằng được.

Vi Lâm gõ cửa phòng, anh ta đến nhắc cô tranh thủ ngủ trưa một lát, chiều nay còn phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Quý Đồng lắc đầu nói không cần, rồi tiếp tục lau những chiếc trâm.

Vi Lâm thấy dáng vẻ chăm chú của cô, không nhịn được lên tiếng: “Cô thích thì tốt, anh Hạ năm nào cũng dày công chuẩn bị. Kỹ thuật chế tác phức tạp, lắm lúc không thành công ngay, tất cả đều là tâm huyết của anh ấy”.

Quý Đồng mỉm cười đáp: “Tôi biết”.

Cô mặc một chiếc áo lụa tơ tằm, không tiện cài trâm, bèn nhờ Vi Lâm đến giúp.

Anh ta cẩn thận cài chiếc trâm lên áo cô, bỗng nhiên nói: “Cô luôn không hiểu tâm ý của anh Hạ”.

Vi Lâm nhìn hộp trang sức, bảy chiếc trâm, vậy là đã tròn bảy năm.

“Đeo những chiếc trâm này trên ngực, cô mãi mãi là người trong trái tim anh ấy”.

Bảy năm trước, Hạ Khải Thành mượn một món quà sinh nhật để bày tỏ tình cảm với cô. Nhưng khi ấy cô còn quá trẻ, vốn chẳng suy nghĩ nhiều.

Bạn bè của Quý Đồng biết cô là người nhà họ Hạ, những tưởng anh trai cô sẽ tặng xe, tặng túi xách hàng hiệu, nào ngờ, anh chỉ tặng cô một món quà tự làm, lại có thể khiến cô cảm động cả tuần liền.

Vi Lâm đã đi ra ngoài, Quý Đồng một mình đối diện với chiếc gương. Hóa ra từ trước tới giờ, cô vẫn luôn là người trong trái tim anh.

Cho dù họ cãi nhau, cô giận dỗi bỏ đi, anh vẫn không bận tâm, kiên trì tặng anh món quà này.

Đây là lời giải thích của Hạ Khải Thành, quả nhiên, anh làm gì cũng khác người.

Xưa nay, anh không bao giờ dỗ dành cô, cũng không nói những lời yêu thương dịu dàng, vì thế, tấm chân tình quý giá này cũng bị che giấu sau cái vẻ kiên định của anh.

Giá như ngày ấy cô có thể hiểu được tấm lòng của anh ngay thì tốt biết bao. Nhưng không sao, cô không hiểu thì anh sẽ dùng những năm tháng sau này, từ từ dạy cho cô hiểu.

Đây chính là tình yêu của anh, lặng lẽ, không ồn ào, nhưng ngay từ thời điểm bắt đầu đã vững vàng khóa chặt tim cô.

Ăn trưa xong, vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ đi bệnh viện, Quý Đồng tranh thủ đi dạo ngoài bờ hồ một lát. Hạ Khải Thành đã hứa với cô, đợi đến mùa xuân hoa nở, anh sẽ đưa cô tới đây. Nhưng công việc quá nhiều, anh chưa thu xếp được thời gian đi cùng cô.

Phong cảnh nơi này tuy không thể sánh với Mộ Phủ nhưng rõ ràng là anh đã dồn rất nhiều tâm tư vào nó. Toàn bộ bên trong Hòa Chân Viên và hai bên đường đều là hoa, không gian rất đáng sống.

Ven hồ là một con đường dốc, Quý Đồng vừa ra khỏi cánh rừng, định đi bộ trở lại biệt thự thì đã thấy Vi Lâm đánh xe tới đợi sẵn từ lúc nào.

Cô cười nói: “Giờ là lúc nào mà anh vẫn lo lắng nhiều quá vậy? Yên tâm đi, bác sĩ cũng dặn tôi phải vận động nhiều mà”.

Vi Lâm vốn không định nói thêm gì nhưng rốt cuộc vẫn lên tiếng: “Anh Hạ đã có lệnh, nhất định phải chăm sóc tốt cho cô, lần trước cô đã...”.

Quý Đồng ngắt lời anh ta, những chuyện đau lòng trước đây cô không muốn nhắc lại nữa: “Tôi biết, lần này tôi nhất định sẽ cẩn thận, cảm thấy không khỏe sẽ lập tức nói với các anh”.

Không phải giờ cao điểm nên xe đến bệnh viện khá nhanh.

Quý Đồng theo đám đông bước vào thang máy, vừa đi vừa nói chuyện với người bên cạnh. Thang máy lên tới tầng ba thì dừng lại, có thêm hai người nữa đi vào. Cô y tá đang dìu một người phụ nữ, họ đứng quay lưng về phía những người khác nên Quý Đồng không trông rõ mặt. Ánh mắt cô đột nhiên dừng lại trên lưng nữ bệnh nhân đang trước. Mái tóc của đối phương được buộc lên nhưng rõ ràng là chưa được chải gọn gàng, đỉnh đầu bù xù, sợi dây chun đen thô kệch. Cánh tay cô ta run rẩy dường như đang tự vỗ vào mặt mình.

Quý Đồng không dám tin, nhưng rõ ràng tất cả mọi người trong thang máy đều đã nhận ra. Bầu không khí thoáng chốc trở nên gượng gạo.

Không một ai nói gì.

Đến tầng năm, hai người đó không chút chần chừ bước ra. Vi Lâm đứng cạnh đỡ lấy Quý Đồng, không muốn để cô chú ý quá nhiều. Thang máy sắp đóng cửa, bỗng dưng bị một bàn tay chặn lại.

Người phụ nữ kia vốn đã bị y tá dẫn đi, không hiểu sao lại quay về, gọi tên Quý Đồng.

Quả nhiên là Lục Giản Nhu.

Cô ta mặc quần áo bệnh nhân, chân đi đôi giày vải màu trắng, mặt mộc để lộ rõ đôi mắt thâm quầng.

Hai người đứng cách nhau vài bước chân, lặng im nhìn nhau, vẻ mặt của Lục Giản Nhu hoàn toàn vô cảm.

Sau khi sự việc của Bí thư Lục qua đi, thành phố Tịnh yên bình trong một thời gian rất dài. Bên trên nhân cơ hội này liên tiếp kích động hai dòng họ lớn, những người may mắn chưa bị sờ gáy bỗng chốc mai danh ẩn tích trong vòng một đêm, không xuất đầu lộ diện nữa.

Trước đó, Vi Lâm từng nhắc qua với cô, Lục Giản Nhu bắt đầu có những hành vi mất kiểm soát, thần kinh không ổn định, nên đã bị cưỡng chế đưa đến bệnh viện.

Quý Đồng thực sự không nghĩ rằng họ lại tình cờ gặp nhau như vậy.

Vi Lâm lập tức nhắc nhở Quý Đồng: “Anh Hạ đã dặn dò, không được để cô gặp cô ta nữa”.

Lục Giản Nhu vẫn không có biểu hiện gì, mắt nhìn Quý Đồng nhưng lại làm như không quen biết, tuy vậy, cô ta không có ý định rời đi. Y tá theo sau cô ta lấy làm lạ: “Sao thế?”.

Lục Giản Nhu chột mím cười, nụ cười khiến cô ta tìm lại được một chút thần sắc của người bình thường, nhưng đáng tiếc, nó lại khiến cho những người bình thường nhìn cô ta càng thêm sợ hãi. Giống như một bức tượng biết nói chuyện, vẻ mặt cô ta đầy giả tạo: “Lâu không gặp, không muốn tâm sự với tôi sao?”.

Quý Đồng nhìn cô ta chăm chăm. Vi Lâm tiến lên ngăn cản nhưng cô nói: “Tôi đi nói chuyện với cô ta vài câu. Không sao, nếu anh không yên tâm có thể đi theo”.

Sau đó, hai người họ đến phòng nghỉ của bệnh viện.

Lục Giản Nhu có xu hướng tự sát nên cần được giám sát chặt chẽ. Y tá đợi bên ngoài cửa, Vi Lâm cho người đứng canh chừng ở cửa ra vào, dặn cô nếu xảy ra chuyện gì, lập tức gọi lớn.

Trước đây, mỗi lần Quý Đồng gặp mặt Lục Giản Nhu đều có chuyện không hay, cho dù đối phương đã rơi vào thế yếu nhưng vẫn có khả năng tổn thương người khác.

Tuy nhiên, hôm nay Quý Đồng rõ ràng cảm nhận được tình hình đã đổi khác. Lục Giản Nhu đã mất đi động lực sống, cô ta là người dù sắp chết cũng chú ý đến ngoại hình, nhưng lúc này từ đầu đến chân đều không còn chút dáng vẻ nào của ngày xưa.

Quý Đồng không muốn lãng phí thời gian nên mở lời trước: “Chị xúi bầy Cố Kim Đông đi tìm tôi phải không?”.

Lục Giản Nhu gật đầu, ánh mắt trống rỗng vô hồn: “Đúng thế, cô tưởng anh ta thật sự yêu cô sao?”.

Điều khiến cho Lục Giản Nhu suy sụp không phải là việc bố cô ta chịu tù tội, cũng không phải là sự thay đổi đột ngột của hoàn cảnh sống, mà là lòng người. cô ta đã nghĩ tới rất nhiều kết quả, bất luận Cố Kim Đông có thể làm ra chuyện gì với Quý Đồng, cô ta đều sẽ cảm thấy vui sướng, nhưng cô ta không ngờ, đến cuối cùng tất cả đều biến thành trò cười. Không chỉ Hạ Khải Thành cam tâm tình nguyện làm mọi thứ vì Quý Đồng, mà ngay cả một quân cờ không quan trọng như Cố Kim Đông cũng phải lòng Quý Đồng.

Lục Giản Nhu bắt đầu có ý nghĩ muốn tự sát từ khi Hạ Khải Thành tuyên bố thông tin về lễ cưới với Quý Đồng, lòng tự trọng của cô ta không cho phép bản thân chấp nhận sự thất bại ê chề này.

Cô ta lặp đi lặp lại câu hỏi: “Cô dựa vào cái gì chứ?”.

Tay trái cô ta liên tục ấn vào khoe môi một cách vô thức, không ngừng đánh vào hai má của mình, dường như cô ta phải nhờ vào hành động này mới có thể xoa dịu đi những lo lắng và giữ bản thân bình tĩnh.

Quý Đồng không hề có chút đồng cảm nào với Lục Giản Nhu. Cô thẳng thừng nói: “Câu này phải là tôi hỏi cô mới đúng, cô dựa vào cái gì mà ép tôi phải bỏ đi, dựa vào cái gì mà đòi kết hôn với anh ấy, dựa vào cái gì mà vẫn có thể ngồi ở đây sau khi làm tổn thương tất cả mọi người? Lục Giản Nhu, cô có ngày hôm nay là báo ứng của cô, không trách ai được”.

Cô ta ngừng cười, khuôn mặt nghệt ra như thể đang cố gắng suy ngẫm về những điều cô nói.

Lục Giản Nhu hôm nay đã hoàn toàn đánh mất sự tự tin vốn có. Lương tâm cắn rứt khiến cô ta không có lấy một giấc ngủ yên, bộ dạng giờ đây vô cùng tiều tụy.

Cô ta lẩm bẩm một mình, không biết đang nói cho ai nghe: “Kết hôn với anh ấy? Đó là điều kiện của tôi, tôi và anh ấy là giao dịch! Thế nhưng, đến cả việc này... anh ấy cũng là vì cô”.

Quý Đồng vốn đã chuẩn bị tâm lý, với tình trạng bây giờ của Lục Giản Nhu, rất nhiều lời nói của cô ta đều không đáng phải bận tâm. Vậy mà khi nghe được câu nói này, cô lại buột miệng hỏi: “Vì tôi ư?”.

Chuyện đám cưới của Hạ Khải Thành và Lục Giản Nhu được quyết định một cách chóng vánh, nguyên nhân thật sự là gì, Hạ Khải Thành chưa hề tiết lộ. Anh chỉ nói đó là một cuộc giao dịch, vì mục đích của bản thân anh.

Nhưng rốt cuộc hai người họ có giao kèo gì mà có thể khiến anh dễ dàng đồng ý điều kiện này?

Nhất định anh còn có chuyện chưa giải thích rõ ràng với cô.

Câu hỏi của Quý Đồng khiến Lục Giản Nhu ngẩn ra. Lát sau, cô ta cười lớn như thể nghe được một câu chuyện tiếu lâm, cô ta chỉ tay vào mặt Quý Đồng, nói đồng dục: “Hóa ra cô vẫn không hề hay biết?”.

Quý Đồng lặng im, Lục Giản Nhu cười chán rồi đột nhiên bật khóc, giọng điệu đầy mỉa mai: “Cô dần dần như thế khiến tôi cảm thấy mình thua thật không đáng!”.

Quý Đồng không muốn tiếp tục xem trò hề của cô ta: “Cô đã tìm tôi đến đây thì nói cho rõ ràng đi”.

“Điều kiện của chúng tôi rất đơn giản, tôi thuyết phục bố tôi bảo đảm tính mạng cho Quý Như Trạch, còn anh ấy sẽ cưới tôi, cho tôi danh phận chính thức”. Lục Giản Nhu nói rất lưu loát. Mất ngủ trong thời gian dài khiến đôi mắt cô ta trông thật đáng sợ, sau khi khóc lại càng khó nhìn, cô ta cũng không buồn lau nước mắt, cứ ấn khóe môi mình và nói tiếp: “Hạ Khải Thành là người như thế nào? Anh ta sẵn sàng vứt bỏ một khoản lợi nhuận lớn, sẵn sàng đối đầu với bố tôi, không ngại đặt cược cả hôn nhân, vất vả bày ra một ván cờ, chỉ là để có thể giúp bố cô phản án”.

Quý Đồng cố gắng giữ bình tĩnh, bàn tay nắm chặt, vịn vào thành ghế theo bản năng.

Những năm ấy, Hạ Khải Thành không lừa dối cô, anh đang âm thầm chuẩn bị, luôn tìm cơ hội để ra tay với nhà họ Lục. Nhưng cô còn nhỏ, anh không thể cho cô biết quá nhiều việc.

Vườn chè được giữ lại, nỗi oan của bố cô cuối cùng cũng được rửa sạch. Hạ Khải Thành đã hy sinh mười mấy năm ròng để chuẩn bị tất cả những điều này, cuối cùng, vẫn vì một câu hứa mà cam tâm tình nguyện nhận hết sai lầm về mình, không muốn để cô phải mang gánh nặng trong lòng.

Anh có thể tàn nhẫn với tất cả mọi người, nhưng với riêng cô, anh luôn mềm lòng.

Lục Giản Nhu nhìn Quý Đồng chăm chăm: “Năm đó anh ấy không hề muốn tổ chức hôn lễ, nhưng nếu anh ấy không làm vậy, chắc chắn cô sẽ không từ bỏ hi vọng, sớm muộn gì cũng quấy rầy anh ấy. vì thế tôi mới thêm điều kiện này, muốn hôn lễ phải được tổ chức linh đình, và anh ấy đã đồng ý, quả nhiên... cô đã tức giận bỏ đi”.

Lục Giản Nhu như vẫn dương dương tự đắc về chiến công đó của bản thân.

Quý Đồng gắng nhẫn nhịn. Cô cảm thấy lần trước mình tát người phụ nữ này ba cái vẫn chưa đủ, nhưng bộ dạng điên điên khùng khùng của cô ta bây giờ thật sự đã sống không bằng chết.

Không muốn nói quá nhiều với Lục Giản Nhu nữa, Quý Đồng đứng dậy chuẩn bị đi.

Lục Giản Nhu rơi vào cái vòng luẩn quẩn của mình, không ngừng độc thoại: “Tại sao Khải Thành còn muốn lấy cô? Tôi kết hôn với anh ấy lâu như vậy rồi, tôi đã làm sai cái gì? Tất cả mọi người trong nhà đều yêu quý tôi, ông nội cũng yêu quý tôi! Quý Đồng, cô là cái thá gì!”.

Quý Đồng không muốn nghe những lời lảm nhảm vô nghĩa này nữa. Cô đi ngang qua người Lục Giản Nhu, bỗng dừng cô ta hét toáng lên: “Tôi yêu anh ấy”.

Lục Giản Nhu đã làm nhiều chuyện trái với lương tâm chỉ vì muốn có Hạ Khải Thành. Đáng tiếc, tình cảm không phải là một món đồ, đã không thuộc về bản thân thì không thể tranh giành được. vở kịch này đã diễn quá nhiều năm, cô ta khó lòng tránh khỏi u mê.

Quý Đồng đi tới cửa thì dừng chân, quay lại nói: “Lục Giản Nhu, cô đã nói cô và anh ấy chỉ làm cuộc giao dịch, thế nhưng cô lại lừa dối cả bản thân mình”.

Tự tạo nghiệp chướng, không thể dung tha.

Lục Giản Nhu mất kiểm soát, ra sức vả vào mặt mình để bình tĩnh lại, nhưng vì quá luống cuống mà ngồi cũng không vững.

Quý Đồng mở cửa đi ra ngoài. Lục Giản Nhu trượt khỏi ghế, ngã ngồi trên sàn nhà. Cô ta gào khóc, lao đầu vào tường.

Cô ta trông thấy Hạ Khải Thành đứng sau tấm rèm che, nhưng lúc đó, bên cạnh anh đã có Quý Đồng.

Điều đáng buồn nhất của con người không phải là chỉ biết sống dựa vào hồi ức, mà là ngay cả hồi ức cũng không có.

Rời khỏi phòng nghỉ, Quý Đồng nhanh chóng lên tầng sáu, tìm gặp bác sĩ.

Vi Lâm theo sau cô, nói băng quơ: “Đã liên hệ với viện an dưỡng ở tỉnh ngoài, sắp tới sẽ đưa cô ta đến đó điều trị”.

Lục Giản Nhu tính tình kiêu căng hợm hĩnh, hôm nay mất đi tất cả nên khó tránh khỏi nghĩ quẩn. Nhà họ Lục đã làm nhiều việc bất nhân bất nghĩa, nhưng người khác còn lương tâm, giữ lại tính mạng cho cô ta. Chỉ tiếc rằng, cô ta còn trẻ như vậy, nhưng cả tương lai dài đằng dặc phía trước sẽ phải sống trong viện an dưỡng.

Lục Giản Nhu bị kích động đến nỗi muốn tự sát cũng không phải điều gì quá khó hiểu.

Giấc mộng cũ quá đẹp, chỉ có thể nửa tỉnh nửa mê. Cô ta cứ khăng khăng ôm lấy quá khứ giả tạo kia để rồi phải chịu giày vò hết lần này đến lần khác, đó là sự trừng phạt lớn nhất dành cho cô ta.

Trong lòng Quý Đồng bỗng nhiên có chút rối bời, vừa nãy cô vốn muốn nói cho Lục Giản Nhu biết một tin, nhưng thấy cô ta đã đủ điên khùng nên không muốn kích động thêm nữa. Thực ra hôm nay cô đến bệnh viện là để khám thai.

Quý Đồng đã mang thai bốn tháng, gần đây mới trông rõ bụng. Bình thường cô hay mặc áo rộng nên người ngoài nhìn cũng không dễ dàng phát hiện ra.

Tin vui này chưa hề được công khai với bên ngoài. Trước đó, trong nhà có mời bác sĩ Đông y đến kiểm tra sức khỏe cho cô. Bác sĩ nói cô cơ địa yếu, khí huyết lưu thông kém, vì thế, sau khi phát hiện cô có thai, mọi người đều vô cùng lo lắng, sợ cơ thể cô không chịu được, dẫn đến bệnh cũ tái phát. Cũng may gần đây Quý Đồng duy trì thói quen sinh hoạt quy củ, áp lực tâm lý không còn nên không có vấn đề gì đáng ngại. Sức đề kháng của cô ngày một tốt lên, phản ứng từ việc mang thai cũng nhẹ nhàng hơn so với người khác, ngoài chuyện hay buồn ngủ ra, tính đến giờ cô mới chỉ nôn nghén có một lần. Quý Đồng cảm thấy thật may mắn.

Lần khám thai này cũng diễn ra thuận lợi, bác sĩ nói thai nhi rất khỏe, dặn dò cô những việc mà sản phụ cần lưu ý, nhân tiện gửi lời hỏi thăm tới Hạ Khải Thành.

Ra khỏi bệnh viện, tâm trạng Quý Đồng tốt hẳn lên, bèn gọi điện cho Hạ Khải Thành. Hình như anh vừa mới họp xong, đang vội vàng đi ra ngoài, trong điện thoại có lẫn tạp âm. Cô báo cho anh yên tâm, cả mình và con đều khỏe.

Hạ Khải Thành im lặng chốc lát rồi nói: “Việc của Cố Kim Đông có kết quả rồi”.

Quý Đồng cố gắng kiểm soát nhịp thở của mình. Trong cơn ác mộng ấy, chỉ chậm một bước nữa thôi là Cố Kim Đông đã thực hiện được ý đồ xấu.

Vì thế cô chẳng bao giờ dám nghĩ lại ngày hôm đó. Suốt thời gian qua, Vi Lâm luôn trông chừng cô, không để cô tiếp xúc với những tin tức bên ngoài, tránh làm cô kích động, ảnh hưởng tới thai nhi.

Thấy cô không nói gì, Hạ Khải Thành tiếp tục: “Tù ba năm, hoãn thời gian thi hành, đây đã là mức phạt lớn nhất dựa vào những bằng chứng hiện có”.

Quý Đồng nhắm mắt lại, đứng yên tĩnh một lát.

Hạ Khải Thành sợ tâm trạng cô không ổn, dịu giọng khuyên nhủ cô. Dù biết anh không trông thấy, nhưng cô vẫn cố gắng gật đầu, một lúc lâu mới nghẹn ngào nói: “Thực ra... trong lòng em...”.

Trong lòng cô rất mâu thuẫn. Suy cho cùng, mấy năm qua cô cũng đã phạm sai lầm, cô đã cho Cố Kim Đông quá nhiều hy vọng, thế nên anh ta mới ngày càng đi quá đà.

“Anh biết, vì vậy anh đã chấp nhận hoãn thời gian thi hành án”.

Quý Đồng gác máy, hít một hơi thật sâu. Cô đột nhiên muốn vào nội thành đi dạo một lát. Đã lâu cô không vào trong thành phố, Vi Lâm gợi ý cô đi xem phim, nhưng cô lại nói muốn đến sông hồ thành.

Dòng sông này mấy chục năm vẫn vậy, ban ngày nhiều khách du lịch tham quan, hai bên đường la liệt những sạp cờ đồng vui tấp nập, chiều đến, ven bờ còn có nhiều người đi dạo.

Đây là khu phố cổ mang nét đẹp đặc trưng nhất của thành phố Tĩnh cổ kính.

Quý Đồng thông thả đi bên bờ sông, ngắm nhìn những mái ngói nhấp nhô trong cổ cung. Trải qua thăng trầm suy thịnh mấy trăm năm, nói dài

cũng chẳng phải dài, nhưng giờ đây nhìn lại, mọi thứ chỉ như một giấc mộng mà thôi.

Con người cũng vậy, cuộc đời vốn ngắn ngủi, khả năng hữu hạn, nhưng việc muốn làm thì lại quá nhiều. Biết tìm đâu những thứ mong cầu?

Cây liễu già năm này qua năm khác đều trở nhanh mới. Giữa tiết trời tháng Tư, những bông liễu trắng nhẹ nhàng phát phơ trong gió, uốn lượn thành những cung đường tuyệt đẹp giữa đất trời.

Quý Đồng vịn tay vào lan can nhìn xa xăm, cô của năm mười tám tuổi, cô của năm hai mươi hai tuổi, còn có cô của bây giờ, tất cả như đều dừng lại bên bờ sông này.

Hôm nay có thể đứng đây, quay đầu nhìn lại đoạn đường đã đi qua, lòng cô đã mãi nguyện, chẳng có gì phải hối tiếc cả.

Cuối cùng, cô đã có thể bình thản đối mặt với tất cả những gì đã trải qua bên bờ sông này, buồn hay vui, đều là cuộc sống của chính cô.

Hoàng hôn bắt đầu ngả bóng, Quý Đồng chuẩn bị ra về. Đi ngang qua bị trí trước kia suýt nữa cô gieo mình xuống, cô đứng lại hồi lâu.

Bên lề đường vừa có một chiếc xe khác đỗ lại, Vi Lâm trông thấy, không khỏi thốt lên: “Anh Hạ?”.

Quý Đồng biết anh đến, nhưng không quay người lại.

Dù cho đã trải qua bao nhiêu biến cố, những năm tháng thanh xuân tươi đẹp cũng đã kết thúc, nhưng quãng thời gian thuộc về gia đình họ chỉ mới bắt đầu.

Hạ Khải Thành đến đón cô, không chỉ cô, còn có con của hai người nữa.

Quý Đồng được anh ôm gọn trong vòng tay, mỉm cười quay đầu lại. Đi ngang qua chiếc ghế đá, cô chạm nhẹ vào thành ghế, như thể muốn nói với cô gái năm xưa đã khóc cạn nước mắt rằng: “Tương lai có thể còn nhiều khổ đau, nhưng đừng sợ!”.

Kiếp này tình yêu còn mãi.

Anh ấy sẽ quay về.

Hết